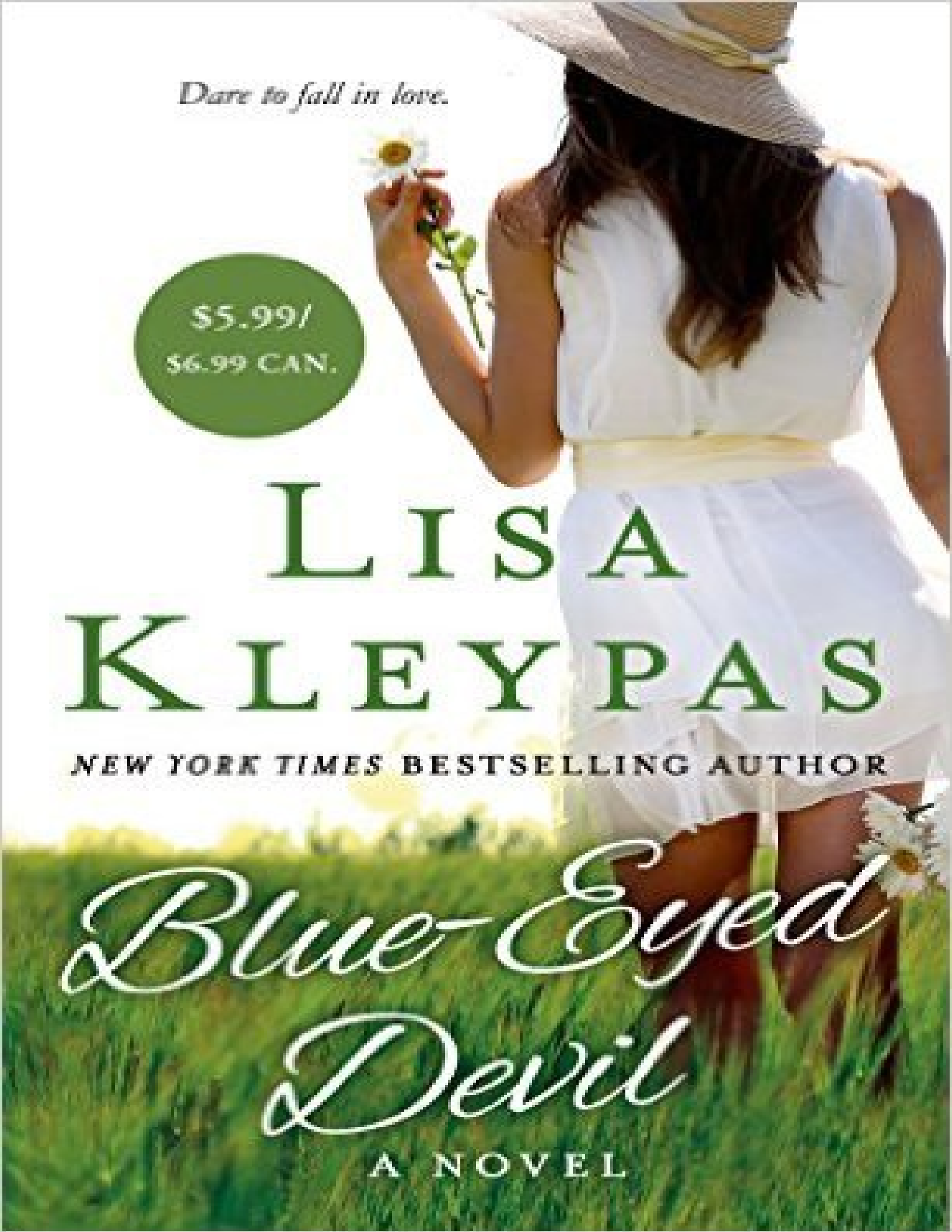

A woman with long dark hair, wearing a white sleeveless dress and a wide-brimmed straw hat, is seen from behind. She is holding a daisy flower in her right hand. She is standing in a lush green field with a bright, hazy background.

Dare to fall in love.

\$5.99/
\$6.99 CAN.

LISA
KLEYPAS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

*Blue-Eyed
Devil*

A NOVEL

Blue-Eyed Devil

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG HAI</u>	
<u>CHƯƠNG BA</u>	
<u>CHƯƠNG BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG CHÍN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI HAI</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BA</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI CHÍN</u>	
<u>EPILOGUE</u>	

CHƯƠNG MỘT

Tôi gặp gã lần đầu tiên ở đám cưới anh trai tôi, phía sau lều đón khách. Gã đứng đó với vẻ lờ đờ, xắc lảo, phóng đảng giang hồ của như của một kẻ thường xuyên sử dụng thời gian trong các phòng bi a. Mặc dù gã dùng toàn đồ đắt tiền, nhưng có thể nhìn thấy được gã không phải là người làm công việc phía sau bàn giấy. Không một bộ Armani nào có thể làm nhẹ bớt tầm vóc đồ_ thân hình to lớn và vạm vỡ_ giống như một công nhân giàn khoan hay một kẻ cưỡi ngựa chẵn bò. Những ngón tay dài của gã, nhẹ nhàng ôm quanh một ly champagne, có thể bóp gãy thứ đồ bằng pha lê đó một cách dễ dàng.

Chỉ sau một cái liếc mắt là tôi biết gã là một kẻ ăn chơi quậy đời, biết cách săn gái, chơi bóng đá và xì phé, và thưởng thức rượu. Không phải loại của tôi. Tôi quan tâm đến cái gì đó hay hơn.

Mặc dù vậy, gã ta có thân hình khá lôi cuốn. Gã có ngoại hình rất ổn, đẹp trai nếu bạn không chú ý tới sống mũi lệch chứng tỏ rằng gã đã bị gãy mũi một lần. Mái tóc nâu sẫm của gã, dày và bóng loáng như lông thú được cắt ngắn. Nhưng cặp mắt mới thực sự làm tôi phải chú ý, lạnh lùng, mang đủ sắc thái của màu xanh mà bạn không bao giờ quên được một khi bạn đã từng nhìn thấy. Chúng làm tôi giật mình khi đầu gã quay sang và chăm chú nhìn thẳng vào tôi.

Tôi quay đi ngay lập tức, xấu hổ vì bị bắt gặp đang nhìn trộm. Nhưng cảm giác nhồn nhột vẫn nấn ná trên da tôi, một trạng thái bưng bưng dai dẳng làm tôi biết gã vẫn đang nhìn. Tôi uống ly champagne bằng những ngụm lớn, để chất rượu mát lạnh nổi bọt xoa dịu thần kinh tôi. Chỉ lúc đấy tôi mới dám liếc thêm cái nữa.

Cặp mắt xanh đó lấp lánh một lời mời mọc vô lễ. Một nụ cười uể oải làm một bên miệng rộng của gã nhếch lên. ***Chắc chắn mình không muốn ở một mình trong phòng với thằng cha này,*** tôi nghĩ. Ánh mắt gã lướt xuống với một cái nhìn đánh giá lười nhác, quay trở lại mặt tôi, và gã tặng cho tôi một trong những cái gật đầu lễ phép mà các quý ông Texas đã phát triển thành một nghi thức đầy tính nghệ thuật. Tôi cố tình quay đi, hoàn toàn tập trung vào bạn trai tôi, Nick. Chúng tôi nhìn cặp vợ chồng mới cưới nhảy, mặt họ sát lại gần nhau. Tôi kiễng chân lên thì thào vào tai Nick. “Sau họ là tới lượt mình đấy.”

Cánh tay anh trượt quanh eo tôi. “Để xem bố em sẽ phải nói gì về chuyện này.”

Nick sắp sửa hỏi Bố cho phép cưới tôi, một phong tục mà tôi nghĩ đã cổ lỗ sỹ và không cần thiết. Nhưng bạn trai tôi cứ khẳng khái.

“Thế nếu ông không đồng ý thì sao?” Tôi hỏi. Theo mọi người trong gia đình còn nhớ, tôi hiếm khi làm bất cứ một việc gì khi chưa chắc chắn rằng bố mẹ sẽ chấp thuận, đó là một tiềm năng đặc biệt.

“Đằng nào thì chúng ta vẫn sẽ cưới nhau.” Hơi ngửa mặt ra sau một chút, Nick nhìn tôi cười nhả nhỏ. “Tuy nhiên, anh thích làm cho ông thấy anh không phải là một đám tồi.”

“Anh là điều tuyệt vời nhất em từng gặp.” Tôi nép vào khoeo tay thân thuộc của Nick. Tôi nghĩ đó là phép nhiệm màu khi ai đó có thể yêu tôi như cách của anh. Không một người đàn ông nào, không quan trọng anh ta có ngoại hình đẹp hay không, từng bao giờ có thể để mắt đến tôi.

Mỉm cười, tôi liếc sang bên cạnh một lần nữa, tự hỏi gã mắt xanh có còn đấy không, tôi không chắc chắn tại sao tôi thấy bớt căng thẳng khi nhận ra gã đã bỏ đi.

Anh trai Gage của tôi đã khẳng khái chỉ tổ chức một lễ cưới nhỏ. Chỉ một nhóm người thân thuộc được phép vào trong ngôi nhà thờ nhỏ ở Houston, nơi đã một lần được sử dụng bởi những người thám hiểm Tây ban nha hồi thế kỷ mười bảy. Buổi lễ diễn ra ngắn ngủi và trịnh trọng, bầu không khí tràn ngập sự yên tĩnh dịu dàng mà bạn có thể cảm thấy thấm thía tới tận gan bàn chân.

Buổi tiệc chiêu đãi, ngược hẳn lại, là một đám xiếc.

Thu hút về khu biệt thự của nhà Travis ở River Oaks, là cả cộng đồng nơi mà mọi người nói về nhân viên kế toán của họ nhiều hơn là nói về mục sư của họ. Vì Gage là người đầu tiên trong số các con của nhà Travis kết hôn, nên phụ huynh giai của tôi đã sử dụng cơ hội này để gây ấn tượng với cả thế giới. Hay ít nhất là Texas, nơi trong mắt Bố là phần quan trọng nhất trên thế giới cần gây ấn tượng. Giống như đa phần người Texas, phụ huynh giai kiên quyết tin rằng nếu bang của chúng tôi đã không bị sát nhập vào năm 1845, chúng tôi có thể đã kết thúc là người cai quản cả Bắc Mỹ.

Dưới ánh sáng của danh tiếng của gia đình và sự thực dưới con mắt đánh giá của xã hội Texas sẽ áp đặt lên chúng tôi, Bố đã thuê một người chuyên tổ chức lễ cưới có tiếng tăm và cho cô ta một lời hướng dẫn với ba từ: “Séc khổng đây.”

Như cả thiên hạ đều biết, đó là một quyển séc dày cộp.

Bố tôi, Churchill Travis, là một “phù thủy chứng khoán” nổi tiếng, đã tạo nên một Quỹ chỉ số so sánh năng lượng quốc tế đã gần như tăng gấp đôi giá trị chỉ sau một thập kỷ đầu tiên. Những chỉ số bao gồm những công ty dầu lửa và khí đốt, đường ống dẫn, những nguồn năng lượng thay thế, và than đá, đại diện cho mười lăm quốc gia. Khi tôi ở tuổi thiếu niên, tôi không bao giờ gặp Bố nhiều_ông luôn ở những nơi xa xăm như Singapore, New Zealand, hay Nhật bản. Ông thường xuyên tới D.C (*Washington D.C*) ăn trưa với ông Chủ tịch Cục Dự trữ Liên bang, hay tới New York để tham dự một buổi bình luận trực tiếp trên TV về một vấn đề tài chính nào đó. Ăn sáng cùng ông có nghĩa là bật kênh CNN lên và theo dõi ông phân tích thị trường trong lúc chúng tôi ăn bánh quế nướng.

Với chất giọng ngọt ngào và tính cách lẩn át, Bố luôn có vẻ to lớn với tôi. Chỉ đến tuổi thiếu niên tôi mới nhận ra rằng ông là một người có tầm vóc nhỏ, một người nhỏ bé điều khiển một vương quốc riêng. Ông coi khinh sự mềm yếu, và ông sợ rằng bốn đứa con mình –Gage, Jack, Joe, và tôi - trở thành những kẻ hư hỏng. Nên khi ông đi khắp thế giới vì công việc, ông nghĩ rằng trách nhiệm của ông là phải cho chúng tôi phải biết một ít thực tế cuộc sống, giống như thỉnh thoảng phải cho chúng tôi vài liều thuốc đắng.

Khi mẹ tôi, Ava, vẫn còn sống, bà là đồng chủ tịch của Lễ hội Sách Texas và vài lần đã được mời tới những bữa tiệc nhẹ cùng Kinky Friedman. Bà rất quyến rũ và có đôi chân đẹp nhất trong tất cả phụ nữ ở River Oaks, và tổ chức những buổi tiệc tuyệt nhất. Như mọi người hỏi đó vẫn nói, bà ngon như Dr Pepper đóng lon. Sau khi đã gặp bà, Đàn ông sẽ nói rằng Bố là một thằng khốn may mắn làm sao, và điều đó làm ông hài lòng vô cùng. Bà quý giá hơn ông đáng được hưởng, ông đã loan báo điều đó nhiều hơn một lần. Và rồi ông sẽ trưng ra một nụ cười thâm lén, vì ông vẫn luôn nghĩ rằng ông xứng đáng hơn những gì ông xứng đáng.

Bảy trăm khách đã được mời tới buổi tiệc, nhưng ít nhất một nghìn người đã có mặt ở đây. Nhiều người không có chỗ để chen chân cả trong ngôi nhà lớn lẫn trong mái lều trắng khổng lồ, nơi được giăng hàng triệu chiếc đèn lồng trắng và phủ đầy hoa phong lan trắng và hồng. Cái nóng ẩm ướt của đêm xuân càng làm cho hương hoa thêm ngọt ngào.

Bên trong toà nhà đã được bật điều hoà, phòng chính phục vụ tiệc đứng được ngăn riêng bằng một băng nước đá dài ba mươi hai feet (10 m) chất đầy các loại hải sản.

Mười hai tác phẩm điêu khắc bằng đá lạnh, một trong số chúng được chạm quanh một vòi rót champagne, một cái khác làm nổi bật vòi vodka được rải quanh bằng những đĩa caviar (*trứng cá muối*). Những người phục vụ mang găng trắng đổ đầy những bình pha lê giữ lạnh bằng một thứ vodka lạnh buốt, và phết caviar trên những cái bánh blini kem chua (*bánh xốp mặn nhỏ bằng 2 đốt tay phết kem chua và caviar*) cùng trứng cút ngâm chua.

Bàn phục vụ buffet nóng đặc trưng là những chiếc liễn đựng súp tôm hùm, những lò sấy đĩa xếp đầy những lát mỏng thịt thăn hun khói màu hồng, cá ngừ nướng Ahi và ít nhất ba mươi món khác. Tôi đã từng tham dự nhiều bữa tiệc và sự kiện ở Houston, nhưng tôi chưa bao giờ thấy nhiều đồ ăn trong cùng một chỗ như thế này trong đời.

Các phóng viên từ tờ ***Houston Chronicle*** và ***Texas Monthly*** ở đó để đưa tin về bữa tiệc, trong đó bao gồm những tin về cựu thống đốc bang và thị trưởng, một người đứng đầu một đài truyền hình nổi tiếng, những ngôi sao Hollywood, và những ông trùm dầu hoả. Mọi người đều đang chờ Gage và Liberty, những kẻ vẫn đang ở sau nhà thờ để chụp ảnh.

Nick hơi bị khóp. Xuất thân từ tầng lớp trung lưu, đó là một cú sốc lớn với các quy tắc xã hội quen thuộc của anh. Tôi cùng lương tâm xã hội non nớt của tôi bị xấu hổ bởi sự thừa mứa vô độ. Tôi đã thay đổi từ khi học tại Wellesley, một trường trung học nữ có phương châm ***non ministrari sed ministrare***. Không được phục vụ, mà phải phục vụ. Tôi nghĩ đó là một phương châm tốt cho một kẻ giống như tôi học tập.

Gia đình tôi đã nhẹ nhàng chế giễu tôi rằng tôi sắp bị chuyển pha. Họ—đặc biệt là bố tôi—đã nghĩ rằng tôi chỉ là một thứ đồ đao đức giả rỗng tuếch, một đứa con gái nhà giàu hời hợt cảm thấy tội lỗi vì được chu cấp đầy đủ. Tôi đặt sự chú ý của mình trở lại những cái bàn dài. Tôi đã đạt được một thoả thuận là đồ ăn thừa sẽ được mang đến cho một số nhà tạm trú dành cho những người vô gia cư ở Houston, việc mà gia đình tôi nghĩ là một ý kiến hay. Tôi vẫn cảm thấy có lỗi. Một cảm giác dư thừa sai quấy, khóc thét lên trước một dãy caviar.

“Anh có biết không?” Tôi hỏi Nick khi chúng tôi lại gần vòi rót rượu Vodka. “Rằng anh phải sàng hàng tấn đất đá mới tìm ra được một viên kim cương một-carat? Nên để làm ra toàn bộ số kim cương trong phòng này, anh phải xúc lên cả nước Úc đấy.”

Nick giả vờ nhìn bối rối. “Lần cuối cùng anh kiểm tra, nó vẫn ở đấy mà.” Anh lướt những ngón tay trên đôi vai trần của tôi. “Thư giãn đi, Haven. Em không phải chứng minh điều gì cả. Anh biết em là ai rồi.”

Mặc dù chúng tôi cùng là người gốc Texas, nhưng chúng tôi đã gặp nhau ở Massachusetts. Tôi học ở Wellesley còn Nick học ở Tufts. Tôi đã gặp anh ở một buổi liên hoan vòng-quanh-thế-giới tổ chức tại một ngôi nhà lớn ở Cambridge. Mỗi phòng được trang trí theo phong cách một đất nước khác nhau, phục vụ những đồ ăn dân tộc của nước đó. Vodka ở phòng nước Nga, Whiskey trong phòng Scotland, và cứ thế.

Tại một chỗ nào đó giữa Nam Mỹ và Nhật bản, tôi lao đảo ngã vào một chàng trai tóc đen với cặp mắt màu hạt dẻ và một nụ cười tự tin nở rộng. Anh chàng có một cơ thể dài, gân guốc của một động viên chạy bộ và một cái nhìn trí thức.

Bất ngờ cho tôi, khi anh cất giọng lại là ngữ điệu Texas. “Có thể em cần một chút nghỉ ngơi cho cuộc du hành vòng quanh thế giới của em đấy nhỉ. Ít nhất là cho đến khi chân em đứng vững lại.”

“Anh là người Houston,” Tôi nói.

Nụ cười của anh nở rộng hơn khi anh nghe ngữ điệu của tôi. “Không, thưa cô.”

“San Antonio?”

“Không.”

“Austin? Amarillo? El Paso?”

“Không, không và ơn Chúa, không.”

“Vậy chắc là Dallas,” tôi nói tiếc nuối. “Quá nặng. Thực tế anh là một tên Yankee.”

Nick đã dẫn tôi ra ngoài, nơi chúng tôi cùng ngồi trên bậc tam cấp và nói chuyện trong cái lạnh tê người suốt hai tiếng đồng hồ liền.

Chúng tôi đã yêu nhau nhanh chóng. Tôi sẽ làm mọi thứ vì Nick, đi bất cứ đâu với anh. Tôi sẽ cưới anh. Tôi sẽ là Bà Nicholas Tanner. Haven Travis Tanner. Không ai có thể ngăn cản tôi được.

Khi cuối cùng cũng đến lượt tôi nhảy với bố tôi, Al Jarreau đang hát bài “Hãy Lạc quan hơn” với chất giọng hoan hỉ mượt mà. Nick đã tới quầy bar với hai anh tôi Jack và Joe, và anh sẽ gặp tôi trong nhà sau đó.

Nick là chàng trai đầu tiên tôi dẫn về nhà, chàng trai đầu tiên tôi thương mến. Và cũng là người duy nhất tôi đã ngủ cùng. Tôi đã không hẹn hò nhiều. Mẹ tôi chết vì ung thư khi tôi mười lăm tuổi, và trong hai năm sau đó tôi đã quá buồn rầu đến nỗi chỉ ý nghĩ có cuộc sống yêu đương cũng làm tôi cảm thấy tội lỗi. Và rồi tôi đi học tại một trường trung học nữ, trường đó hết sức tốt trong việc cung cấp kiến thức cho tôi nhưng lại không hề tốt cho đời sống tình cảm của tôi.

Mặc dù vậy, không phải vì học ở một trường dành cho nữ sinh đã kiềm chế những mối quan hệ tình cảm nam nữ của tôi. Rất nhiều các cô gái đã tới dự những bữa tiệc ngoài trời, hay gặp các chàng trai trong những buổi ngoại khoá tại Harvard hay MIT. Vấn đề là ở chính tôi. Tôi thiếu vài kỹ năng thiết yếu để thu hút mọi người, để trao và nhận tình yêu dễ dàng. Nó có ý nghĩa quá nhiều với tôi. Tôi có vẻ có khuynh hướng xua đuổi đi những người mà tôi muốn nhất. Cuối cùng tôi nhận ra được rằng việc có ai đó yêu mình giống như nhử một chú chim ăn trên ngón tay ...nó sẽ không xảy ra ngoại trừ bạn thôi không cố gắng quá sức.

Do vậy tôi đã từ bỏ, và giống như một lời sáo rỗng, rồi nó cũng tới. Tôi gặp Nick, và chúng tôi yêu nhau. Anh là người mà tôi muốn. Và như thế nên là đủ cho gia đình tôi. Nhưng họ không chấp nhận anh. Thay vì vậy, tôi lại phát hiện ra mình đang tự trả lời những câu hỏi mà họ chưa hề hỏi, đang nói những lời như “Con thực sự rất hạnh phúc,” hay “Nick chuyên về kinh tế,” hay “Bọn con gặp nhau ở một buổi liên hoan trồng trường.” Sự thiếu quan tâm của họ với anh, với quá khứ cũng như tương lai mối quan hệ của chúng tôi, làm tôi cáu đến không chịu nổi. Bản thân nó đã là một sự trừng phạt rồi, cái sự im lặng báo điềm gở đó.

“Mình biết, bạn yêu,” bạn thân nhất của tôi, Todd, đã nói khi tôi gọi cậu để phàn nàn. Chúng tôi biết nhau từ hồi bọn tôi mười hai tuổi, khi gia đình cậu ta chuyển tới River Oaks. Bố của Todd, Tim Phelan, là một nghệ sỹ, người có tranh trưng bày ở tất cả các bảo tàng lớn, bao gồm MoMA ở New York (*The Museum of Modern Art*) và Kimbell ở Fort Worth.

Nhà Phelan đã luôn luôn làm hoang mang cư dân ở River Oaks. Họ là những người ăn chay, những người đầu tiên mà tôi biết. Họ mặc những đồ vải gai nhẵn nhúm và Birkenstocks (*Hãng giày dép chuyên sản xuất giày đi tiện lợi, thô to, không kiểu cách nhưng vẫn khá đắt*). Giữa

những người hàng xóm, nơi hai phong cách trang trí chiếm ưu thế—miền quê Anh quốc và Texas—Địa trung hải—nhà Phelan đã sơn mỗi phòng trong căn nhà của họ một màu khác nhau, với những băng màu và vẽ trang trí hình xoáy tròn ốc trên các bức tường.

Hấp dẫn nhất, những người nhà Phelan là những người theo đạo Phật, một khái niệm mà tôi còn được nghe ít hơn từ “ăn chay.” Khi tôi hỏi Todd người theo đạo Phật là gì, thì cậu ta nói họ là những người dùng khá nhiều thời gian để suy ngẫm về bản chất của sự thật. Todd và bố mẹ cậu ta thậm chí đã mời tôi đến một ngôi chùa Phật giáo cùng họ, nhưng thật chán cho tôi, bố mẹ tôi đã nói không. Tôi là một người theo đạo Tin lành, Mẹ nói, và người theo đạo Tin lành không mất thời gian để nghĩ về sự thật.

Todd và tôi luôn thân thiết với nhau đến nỗi mọi người tưởng rằng chúng tôi đã hẹn hò nhau. Chúng tôi chưa bao giờ để mắc mứu vào chuyện lãng mạn với nhau, nhưng tình cảm giữa hai chúng tôi cũng không hoàn toàn là thuần khiết. Tôi không chắc rằng ai trong hai chúng tôi có thể giải thích được chúng tôi là gì với nhau.

Todd có thể là người đẹp nhất còn sống mà tôi từng nhìn thấy. Cậu ta săn chắc và lực lưỡng, với những đường nét tao nhã cùng mái tóc vàng, và cặp mắt pha trộn giữa màu xanh lá cây cùng màu xanh biển Caribe được in trên những tờ quảng cáo du lịch. Và trong cậu ta có một tính cách uyển chuyển làm cậu ta tách biệt hẳn với những anh chàng Texas vai rộng bảnh bao mà tôi biết. Tôi đã một lần hỏi Todd có phải cậu ta đồng tính không, và cậu ta nói cậu không quan tâm nếu một ai đó là đực hay cái, cậu ta quan tâm hơn đến con người bên trong họ.

“Vậy cậu là lưỡng tính à?” Tôi hỏi, và cậu ta cười phá lên trước sự khẳng khái của tôi phải dán nhãn lên cậu. “Tớ đoán tớ lưỡng thể,” *(cả hai đều có thể)* cậu nói, và ấn một cái hôn ấm áp, quan tâm lên môi tôi. Không ai biết tôi hay hiểu tôi nhiều như Todd. Cậu ta là bạn tâm tình của tôi, người luôn luôn đứng về phía tôi ngay cả khi cậu không nghĩ là tôi đúng.

“Đó chính xác là điều cậu nói họ sẽ làm,” Todd nói khi tôi kể với cậu về việc gia đình tôi bỏ lơ bạn trai tôi. “Vậy nên, đừng ngạc nhiên.”

“Chỉ vì không ngạc nhiên không có nghĩa là không bức mình.”

“Hãy nhớ, buổi cuối tuần này không dành cho cậu và Nick. Nó dành cho cô dâu và chú rể.”

“Các đám cưới chả bao giờ dành cho cô dâu và chú rể cả,” tôi nói. “Đám cưới là diễn đàn công cộng cho các vấn đề gia đình.”

“Nhưng họ phải giả vờ dành cho cô dâu và chú rể chứ. Vậy nên bỏ qua đi, vui chơi, và đừng nói chuyện với bố cậu về Nick cho đến khi đám cưới kết thúc đấy.”

“Todd,” tôi hỏi ai oán, “cậu đã gặp Nick rồi. Cậu có thích anh ấy không?”

“Mình không thể nói thế.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì nếu cậu đã không nhìn thấy, thì mình có nói gì thì cậu vẫn không nhìn thấy.”

“Thấy cái gì? Cậu định nói gì?”

Nhưng Todd không trả lời, và tôi treo máy với cảm giác bối rối và bức bối.

Thật không may, lời khuyên của Todd bị vút toẹt sang một bên ngay khi tôi bắt đầu nhảy foxtrot với Bố. Bố tôi đang hứng khởi vì rượu champagne và niềm hân hoan. Ông không che giấu nỗi vui mừng với đám cưới này, và tin chị dâu mới của tôi đã mang bầu thậm chí còn làm ông vui hơn. Mọi việc đang đi đúng hướng của ông. Tôi khá chắc chắn ông đã mừng tượng ra viễn cảnh những đứa cháu nhảy múa trong đầu, những thế hệ mang DNA của ông được kéo dài mãi.

Bố là người ngực rộng, chân ngắn, và mắt đen, với mái tóc dày đến nỗi bạn khó có thể nhìn thấy da đầu bên dưới. Tất cả những thứ đó cùng cái cằm German làm ông thành một người đàn ông nổi bật, mặc dù không phải là một người đẹp trai. Ông có một chút dòng máu Comanche chảy trong người nhờ được truyền lại từ phía mẹ, và một đám ông bà, tổ tiên người German và Scott, những người có tương lai đã bị cắt khỏi nơi chôn rau cắt rốn của họ. Vậy nên họ phải tới Texas để tìm kiếm một mảnh đất đáng khinh, không có mùa đông, nơi chỉ cần sức lao động của họ để mang lại thịnh vượng trong tương lai. Thay vì vậy họ gặp phải hạn hán, dịch bệnh, người Da đỏ tàn sát, bạo lực, và sâu bọ to như ngón tay cái của họ.

Những người Travis đã sống sót được là những kẻ ngoan cố, kiên cường nhất trên trái đất, loại người chỉ dựa vào nghị lực của họ khi những điều mong ước của họ không phải là sự thật. Điều đó giải thích cho sự ngoan cố ngoan cố của ông...và cũng là của tôi. Chúng tôi rất giống nhau, Mẹ đã luôn nói vậy, cả hai chúng tôi đều không tự nguyện làm điều gì bất như ý, cả hai chúng tôi đều hăm hở nhảy vào họng kẻ kia.

“Hê, Chào Bố.”

“Quả Bí nhỏ.” Ông có cái giọng lạo xạo như đi trên sỏi, cộng thêm thái độ hoàn toàn thiếu kiên nhẫn của một người không bao giờ phải lấy lòng bất cứ ai. “Tối nay con nhìn xinh lắm. Con nhắc bố nhớ đến Mẹ con.”

“Cảm ơn bố.” Lời khen của Bố là rất hiếm. Tôi cảm kích với nó, mặc dù tôi biết sự tương đồng giữa tôi và mẹ, nhiều nhất là khá mờ nhạt.

Tôi đang mặc một váy váy bó xanh lục nhạt, dây vai được cài chặt bằng hai cái khóa pha lê. Chân tôi bó trong một đôi sandals chín phần màu bạc thanh nhã. Liberty đã khẳng khẳng làm tóc cho tôi. Nó làm tốn mất mười lăm phút của chị để xoắn vặn và kẹp những lọn tóc đen dài thành một búi cao trông có vẻ đơn giản nhưng tôi không bao giờ có thể hy vọng sẽ tự làm lại được. Chị ấy chỉ hơn tuổi tôi một ít thôi, nhưng phong thái cư xử của chị ấy giống như một người mẹ, dịu dàng, theo một cách mà chính mẹ tôi cũng hiếm khi thể hiện.

“Đó,” Liberty đã thì thầm khi chị làm xong, và nhặt cái bông phấn chấm chấm lên mũi tôi trêu chọc. “Hoàn hảo rồi.”

Quả thật là rất khó mà không thích chị ấy.

Khi tôi và Bố nhảy, một người thợ ảnh sấn lại gần. Chúng tôi dựa vào nhau gần hơn và mỉm cười với ánh sáng trắng loá, rồi lại lùi lại khoảng cách cũ.

“Nick và con sẽ quay về Massachusset ngày mai,” tôi nói. Chúng tôi bay bằng máy bay thương mại_tôi đã mua hai vé hạng nhất bằng thẻ tín dụng của tôi. Vì Bố là người thanh toán các bảng kê chuyển tiền của ngân hàng phát hành thẻ Visa, và tự ông là người kiểm tra nó, nên tôi biết ông đã nhận ra tôi đã mua vé cho Nick.

Ông chẳng hề nói lời nào về việc đó.

“Trước khi bọn con đi,” tôi tiếp tục, “Nick muốn nói chuyện với Bố.”

“Bố đang chờ đây.”

“Bố sẽ dễ thương với anh ấy nhé,” tôi nói.

“Thỉnh thoảng bố không dễ thương vì một lý do. Đó là một cách để tìm ra con người anh ta là như thế nào.”

“Bố không cần phải kiểm tra Nick đâu. Bố chỉ cần tôn trọng sự lựa chọn của con là được rồi.”

“Nó muốn cưới con à?” Bố hỏi

“Vâng.”

“Và thế là nó cho là nó sẽ có vé hạng nhất cho cuộc đời. Đây là tất cả ý nghĩa của con đối với nó, Haven.”

“Đã bao giờ bố nghĩ,” tôi hỏi, “rằng ai đó có thể thực sự yêu con vì chính bản thân con, chứ không phải vì tiền của bố không?”

“Nó không phải là người ấy.”

“Con sẽ quyết định việc đó,” tôi đáp lại. “Chứ không phải bố.”

“Con đã quyết định rồi,” Bố nói, và mặc dù đó không chính xác là một câu hỏi, tôi vẫn trả lời “Vâng, con đã quyết định.” “Vậy thì đừng hỏi xin phép bố nữa,” ông tiếp tục. “Hãy làm theo điều con chọn và chấp nhận hậu quả đi. Anh của con chắc như quý là sẽ không cần hỏi ý kiến bố về việc nó cưới Liberty.”

“Tất nhiên là không rồi. Bố đã làm mọi thứ có thể để đẩy họ vào với nhau mà. Mọi người đều biết bố say mê chị ấy.” Thất kinh vì giọng châm chọc ghen tỵ của chính mình, tôi nhanh chóng lấp liếm. “Chúng ta không thể làm theo cách thông thường được sao Bố? Con đưa bạn trai về nhà, bố giả vờ thích anh ấy, con sẽ đi tiếp đường đời của con, và con với bố sẽ gọi điện hỏi thăm nhau vào những dịp lễ lớn.” Tôi nhếch miệng cố tạo ra một cái gọi là nụ cười. “Đừng ngăn cản con, Bố ạ. Hãy để con có được hạnh phúc đi.”

“Con sẽ không có hạnh phúc với nó. Nó là một thằng hãm tài.”

“Làm sao bố biết được ? Bố chưa bao giờ bỏ ra hơn một giờ bầu bạn với Nick mà.”

“Bố đã sống đủ để nhận dạng một thằng hãm tài khi bố gặp nó.”

Tôi không nghĩ cả hai chúng tôi đang to tiếng, nhưng chúng tôi nhìn nhau với những ánh mắt lạ lẫm. Tôi nhận ra những lời cãi vã giữa hai chúng tôi không đủ lớn để mọi người để ý tới. Tôi cố giữ bình tĩnh, và giữ chân bước đều theo kiểu “nhảy chẳng có bài bản gì hết, nhưng lạy trời, vẫn là nhảy,” một kiểu nhảy lê bước. “Bất cứ thằng đàn ông nào mà con muốn đều là kẻ hãm tài với bố,” tôi nói “Ngoại trừ đó là kẻ bố nhặt cho con.”

Tôi nghĩ sự thật thế là đủ để làm bố tôi phát điên. “Bố sẽ lo liệu đám cưới cho con,” ông nói, “nhưng con sẽ phải tìm ai đó khác dẫn con dọc lối đi để trao con cho thằng đó. Và sau đó đừng có tới hỏi bố tiền khi con cần để ly hôn. Con cưới nó, bố sẽ cắt hết tiền của con. Không một đứa nào trong hai đứa sẽ lấy được của bố một đồng cắc, con hiểu chưa? Nếu nó vác dái đến nói

chuyện với bố ngày mai, bố sẽ nói với nó chính xác như thế.”

“Cảm ơn Bố.” Tôi giật người khỏi ông vừa lúc hết bài nhạc. “Bố nhảy foxtrot tồi lắm.”

Khi tôi rời sàn nhảy, tôi đi lướt qua Carrington, người đang chạy lại phía bố tôi với hai tay dang rộng. Cô bé là em gái của Liberty. “Đến lượt con,” cô bé kêu lên, như kiểu nhảy với Churchill Travis là điều tốt đẹp nhất trên đời.

Khi tôi chín tuổi, tôi cay đắng nghĩ, tôi cũng đã từng nghĩ về ông như thế.

Tôi chen ra khỏi đám đông đang xô đẩy, và tất cả tôi có thể nhìn thấy là những cái miệng, và nhiều cái miệng hơn nữa...đang nói chuyện, cười cợt, ăn uống, hôn gió. Tiếng ồn ào huyền ảo làm trí óc tê liệt.

Tôi liếc nhìn cái đồng hồ treo tường trên lối đi, một cái đồng hồ quả lắc cổ đã từng một lần là tài sản của Buffalo bayou, brazó, and Colorado Railway (*B.B.B.C hay B.B.B. & C. : Công ty hoả xa đầu tiên ở Texas*). Chín giờ. Trong khoảng nửa giờ nữa, tôi cần có mặt để giúp Liberty thay đồ đi đường ở một trong những căn phòng ngủ trên gác. Tôi không thể chờ cho đến hết buổi lễ này được nữa. Chỉ là vì tôi đã có quá nhiều niềm hạnh phúc uỷ mị trong có một buổi tối nay.

Rượu champagne làm tôi cảm thấy khát. Tôi lĩnh vào bếp, nơi đầy những người cung cấp đồ ăn và nhân viên của họ, và thu xếp để tìm được một cái cốc vại trên một trong những giá chạn. Rót đầy cốc với nước vắn ra từ vòi, tôi uống ừng ực từng ngụm lớn.

“Xin lỗi,” một người phục vụ nói gấp gáp, cố lách qua tôi với một cái đĩa bốc khói, tôi nép người lại để anh ta đi qua, và lang thang vào phòng ăn hình ô van.

Thật khuây khoả, tôi nhìn thấy hình dáng quen thuộc của đầu và vai Nick gần khúc quanh của lối đi dẫn vào hầm chứa rượu. Anh đã đi qua cánh cửa sắt nhỏ và để nó khép hờ. Có vẻ như anh xông thẳng vào hầm, nơi chất các thùng rượu bằng gỗ sồi mang lại cho không khí một mùi ngọt ngào. Tôi đoán chừng có lẽ Nick đã mệt mỏi vì đám đông và tới sớm để gặp tôi. Tôi muốn anh ôm tôi. Tôi cần một giây phút an bình giữa những âm thanh ồn ào pha tạp.

Đi men vòng quanh bàn ăn rộng lớn, tôi vào thẳng hầm rượu. Cánh cửa đóng lại sau lưng tôi với một tiếng cách nhẹ. Với tay tới công tắc điện, tôi tắt đèn và vào hẳn trong hầm.

Tôi nghe tiếng Nick thì thầm, “Ơ__”

“Em đây.” Tôi tìm thấy anh dễ dàng trong bóng tối, bật cười khê khi hai lòng bàn tay tôi trượt qua vai anh. “Mmmm. Anh mặc đồ lớn thấy tuyệt lắm.”

Anh bắt đầu nói cái gì đó, nhưng tôi vút đầu anh xuống cho đến khi miệng tôi hé mở lướt qua góc cạnh của hàm anh. “Em nhớ anh,” tôi thì thầm. “Anh không nhảy với em đấy nhé.”

Hơi thở anh chững lại, và hai bàn tay anh đặt lên hông tôi khi tôi lão đảo trên đôi giày cao gót. Không khí đượm mùi rượu vang ngọt ngào tràn đầy khứu giác tôi, và một cái gì đó khác...mùi hương của da thịt đàn ông, khỏe khoắn như mùi nhục đậu khấu hay mùi gừng...một chút gia vị nồng ấm của ánh mặt trời. Gia tăng áp lực lên gáy anh, tôi thúc giục miệng anh gắn với miệng tôi, tìm kiếm hương vị mềm ẩm, phảng phất mùi champagne trong hơi thở thân thiết của anh.

Một trong hai tay anh lướt nhẹ trên xương sống tôi, vỗ về làm tôi run rẩy, một cái rung mình ngọt ngào, khi cái ấm áp của lòng bàn tay anh gặp nơi da trần của tôi. Tôi cảm nhận được sức mạnh của tay anh, và sự dịu dàng, khi nó khép quanh gáy tôi và ngửa đầu tôi ra. Miệng anh chỉ vừa đủ sượt qua miệng tôi, giống một lời hẹn cho một cái hôn hơn là một cái hôn thực sự. Tôi

thốt lên một tiếng khe khẽ vì cái vuốt ve của môi anh và ngửa mặt lên, căng thẳng đòi thêm nữa. Lần này là một cuộc đột kích mạnh mẽ, một sự khẩn thiết đến xây xẩm mặt mày khi anh mở miệng tôi bằng miệng anh. Anh chạm vào sâu hơn, lưỡi anh tìm tới những nơi nhạy cảm gây buồn làm tôi bật cười run rẩy trong họng.

Tôi cố cuốn quanh người anh, ôm ấp anh bằng cơ thể nhúc nhối của tôi. Miệng anh chậm rãi và kiểm tìm, những cái hôn mạnh mẽ lúc đầu, rồi nhẹ nhàng hơn như đang cố thoát khỏi cơn bốc đồng của chúng tôi. Niềm vui thích tăng mạnh, cơn phấn khích đột ngột tràn dâng cuốn băng tôi, đưa lòng khao khát trượt dài không kiểm chế. Tôi không nhận ra đã bước lùi lại, nhưng tôi cảm thấy cạnh bàn cao ấn vào hông tôi, cạnh bàn cứng hằn vào da thịt tôi.

Nick nâng tôi lên dễ dàng đến đáng kinh ngạc cho đến khi tôi ngồi hẳn lên mặt bàn mát lạnh. Anh lại chiếm môi tôi nữa, nắn nã lâu hơn, sâu hơn, trong lúc tôi cố bắt kịp với lưỡi anh, cố lôi kéo anh sâu hơn hết mức có thể. Tôi muốn nằm ngửa ra ngay trên bàn, dâng hiến da thịt nhúc nhối trên bàn đá cẩm thạch cứng rắn, và để anh làm bất cứ thứ gì anh muốn. Một điều gì đó phóng túng trong tôi. Tôi đã được thấm dẫm bởi sự kích động, say sưa với nó, và một phần của nó là vì Nick, người luôn có vẻ quá kiểm chế, đang chiến đấu với tự chủ của chính mình. Hơi thở của anh trở nên nặng nhọc, đứt quãng, hai bàn tay anh xiết chặt cơ thể tôi.

Anh hôn cuống họng tôi, nếm làn da mỏng manh, nhạy cảm, đôi môi anh vuốt ve nơi mạch đập rộn ràng của tôi. Hồn hển, tôi trượt hai tay lên tóc anh, quá mềm và dày, những lớp dày lụa mịn màng trong tay tôi. Không giống Nick chút nào hết.

Một cơn hoảng hốt lạnh người chạy dọc sống lưng tôi. “Ôi, trời.” Tôi gần như hoàn toàn không có khả năng thốt lên lời. Tôi chạm vào mặt anh trong bóng tối, nhận ra những đường nét cứng rắn xa lạ, những chân râu cứng chích vào tay tôi. Khoé mắt tôi cay xè, nhưng tôi không chắc những giọt nước mắt sắp rơi xuống đó là do ngượng ngùng, giận dữ, sợ hãi, thất vọng hay một sự kết hợp khủng khiếp của tất cả những thứ đó. “Nick à?”

Cổ tay tôi bị cầm chặt trong một bàn tay đầy mạnh mẽ, và miệng anh trượt nhẹ phía trong những ngón tay tôi. Một cái hôn làm bỏng nơi giữa lòng bàn tay tôi, và rồi tôi nghe được một giọng khàn khàn và trầm lắng mà tôi thề rằng đó chính là giọng của quỷ dữ.

“Nick là ai?”

CHƯƠNG HAI

Kẻ lạ mặt không thả tôi ra trong bóng tối ngọt ngào, chỉ vuốt ve lưng tôi trong một cố gắng làm những đốt xương sống cứng ngắc của tôi thả lỏng ra.

“Trời ơi, tôi xin lỗi,” rằng tôi va vào nhau lập cập khi tôi nói. “Tôi ngh-nghĩ anh là bạn trai tôi.”

Anh ta rầu rĩ đáp lại. “Ngay lúc này, anh mong đến tuyệt vọng anh là anh ta đấy.” Tay anh ta đưa dần lên nơi da thịt trần của gáy tôi và xoa bóp với áp lực nhẹ nhàng, làm thư giãn đến từng bắp cơ tí xíu nơi đó. “Anh có nên bật đèn lên không?”

“Không!” Tôi níu lấy anh ta.

Anh ta vẫn giữ vẻ mặt tươi tỉnh. Một nụ cười thêm âm sắc vào giọng anh ta khi anh ta hỏi, “Em có ngại cho anh biết tên không?”

“Tất nhiên và chắc chắn là **không**. Không tên tuổi gì hết.”

“Được rồi, cô chủ.” Anh ta đỡ tôi xuống khỏi cái bàn, giữ tôi đứng vững bằng hai tay anh ta. Tim tôi đập hoang dại. “Tôi chưa bao giờ làm một việc gì giống thế này trước đây. Tôi_tôi cảm thấy có lẽ nên ngắt đi hay gào lên hay gì đó__”

“Anh thích em đừng làm những thứ đó hơn.”

“Tôi **thực sự** không muốn ai biết về việc này. Tôi mong rằng **tôi** đã không biết về nó. Tôi mong__”

“Em nói nhanh khi bị kích động,” anh ta nói vẻ quan sát.

“Tôi nói nhanh mọi lúc. Và tôi không bị kích động. Tôi bị hoảng hốt. Tôi mong rằng tôi đã không làm thế này, Tôi cảm thấy ngu ngốc giống như một trong những trang màn hình báo lỗi khi anh dùng máy tính ấy.”

“Lỗi Bốn-Không-Bốn ấy à?” (*Error 404: The page can not be found*)

“Vâng. Đây chính xác là lỗi nghiêm trọng Bốn-Không-Bốn.”

Anh ta thốt ra một âm thanh thích thú. “Ồn rồi,” anh ta nói, dễ dàng kéo tôi gần hơn. Sự gần gũi của cơ thể anh ta quá xoa dịu đến nỗi tôi không thể đẩy người rời khỏi anh ta. Và giọng anh ta quá dịu dàng đủ để ngăn một bầu gia súc khỏi chạy tán loạn.

“Mọi việc ổn rồi. Có tổn hại gì đâu nào.”

“Anh sẽ không nói với ai chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Nếu Nick biết được, anh ta sẽ đá đít anh mất.”

Tôi gật đầu, mặc dù vậy ý nghĩ Nick đá đít anh chàng này thật buồn cười. Thậm chí qua làn vải áo Tuxedo của anh ta tôi vẫn có thể cảm thấy những đường nét của một cơ thể quá rắn chắc và cường tráng đến nỗi nó có vẻ như khó có thể bị tổn thương. Một ý nghĩ trong đầu tôi loé lên, tôi nhớ ra cái gã ở lều đón khách, và mắt tôi mở to trong bóng tối. “Ồ.”

“Cái gì vậy?” Anh ta cúi đầu xuống thấp hơn, và hơi thở nóng bỏng của anh ta làm tóc tôi bay bay quét vào thái dương. “Tôi nhìn thấy anh đứng phía sau lều. Anh là anh chàng có cặp mắt xanh, đúng không?”

Anh ta sững người “Còn em là cô phù dâu mặc váy xanh lục.” Một tiếng cười trầm trầm, giễu cợt thoát ra khỏi miệng anh ta, âm thanh quá ngon lành đến nỗi mỗi sợi lông trên cơ thể tôi dựng đứng lên. “Cút thật. Em là anh em nhà Travis, đúng không?”

“Tôi chả thừa nhận gì hết đâu đấy.” Tôi cố gắng tách rời tâm trạng ngượng ngùng và thích thú bên trong mạch máu tôi. Miệng anh ta quá gần. Tôi muốn thêm nhiều hơn những nụ hôn nóng bỏng đó. Tôi cảm thấy tội tệt về điều đó. Nhưng hương mặt trời ấm áp của anh ta...anh ta có mùi vị tuyệt hơn bất cứ người nào mà tôi từng gặp. “Được rồi,” tôi nói lưỡng lự, “Quên điều tôi nói về việc trao đổi tên đi. Anh là ai vậy nào?”

“Với em, em yêu ạ...anh là Phiên Phúc.”

Chúng tôi cùng đứng yên và im lặng, mắc vào nhau trong một cái ôm nửa vờ như là mọi giây phút bị cấm đoán đã tạo thành từng mắt xích trong sợi xích quấn quanh chúng tôi. Cái phần

đầy trách nhiệm của tâm trí tôi thúc giục tôi đẩy mình ra khỏi anh ta càng nhanh càng tốt. Nhưng mặc dù vậy tôi vẫn không thể cử động, tê liệt bởi cảm giác rằng một điều gì đó tốt hơn bình thường đang xảy đến. Thậm chí với mọi tiếng động bên ngoài hầm rượu, hàng trăm người đang quanh quẩn gần đó, tôi vẫn cảm thấy như tôi đang ở một nơi nào xa xôi, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Một tay anh nâng lên mặt tôi, những ngón tay thám hiểm đường cong của má tôi. Mùi quáng, tôi đưa tay chạm vào phía sau của những ngón tay anh, tìm kiếm cái vòng kim loại mảnh dẻ trên ngón tay anh.

“Chưa,” anh thì thầm, “Chưa vợ.”

Đầu ngón tay út của anh tìm thấy vành tai tôi và tinh tế lần theo. Tôi bắt gặp mình đang rơi vào tình trạng thụ động lạ lẫm nhưng dễ chịu. **Mình không thể làm thế này**, tôi nghĩ, thậm chí ngay cả khi anh kéo tôi vào gần hơn, bàn tay anh ấn hông tôi áp vào hông anh. Đầu tôi cảm thấy nặng nề, ngửa ra sau khi anh rúc vào nơi mềm mại dưới hàm tôi. Tôi vẫn luôn nghĩ tôi khá giỏi trong việc cưỡng lại cảm dỗ. Nhưng đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy sức lôi cuốn của ham muốn thực sự, và tôi chẳng có cách gì để điều khiển nó.

“Anh là bạn của chú rể à,” tôi cố gắng hỏi, “hay là bạn cô dâu?”

Tôi cảm thấy anh ta cười trên da tôi. “Anh sẽ không nói là được cả hai bên ưa chuộng đâu nhé.”

“Trời đất. Có phải anh tham dự tiệc cưới mà không có thiệp mời không vậy?”

“Em yêu, một nửa số người ở đây không có thiệp mời dự cưới đâu đấy.” Anh ta lần theo những sợi dây giữ váy tôi trên vai, và bụng tôi thót lại thích thú.

“Anh kinh doanh dầu lửa à? Hay là trang trại?”

“Dầu lửa,” anh ta nói. “Tại sao em hỏi thế?”

“Vóc dáng anh như của công nhân giàn khoan ấy.”

Một tiếng cười rung lên trong ngực anh. “Anh đã phải chất xếp đường ống khoan,” anh chấp nhận. Hơi thở của anh ta dịu dàng và nóng bỏng phả vào tóc tôi. “Vậy...em đã bao giờ hẹn hò với một kẻ lao động chân tay chưa? Anh cá là chưa. Một cô nàng nhà giàu như em...em chỉ quan hệ với những người cùng tầng lớp với em thôi, phải không?”

“Anh đang mặc một bộ tuxedo rất đẹp đối với một người lao động chân tay đấy nhé,” tôi phản công. “Armani à?”

“Thậm chí công nhân giàn khoan thỉnh thoảng cũng phải ăn diện đôi chút chứ.” Anh vòng cả hai tay kẹp hai bên mạng sườn tôi, nhẹ nhàng giữ vào cạnh bàn. “Cái này là để làm gì?”

Tôi hơi ngửa ra để duy trì cái khoảng cách nhỏ nhưng rất quan trọng giữa hai cơ thể chúng tôi. “Bàn thử này á?”

“Ừ.”

“Nó dùng để mở thùng và rót rượu. Chúng tôi giữ những đồ dùng mở rượu ở trong ngăn kéo. Cả khăn trắng xếp ở trên cùng, để anh có thể đánh giá màu của vang.”

“Anh chưa từng tham dự một buổi thử rượu bao giờ. Em làm nó thế nào vậy?”

Tôi nhìn chăm chú vào đường nét bao quanh đầu anh, lúc này chỉ nhìn thấy mờ mờ trong bóng tối dày đặc. “Anh cầm cái ly ở chân, và anh để mũi ngay phía trên miệng ly và ngửi mùi thơm.”

“Trong trường hợp của anh, cái mũi có tầm quan trọng đáng kể đấy.”

Tôi không thể kháng cự lại được việc phải chạm vào anh lúc đó, những ngón tay tôi lén lút đưa lên chạm vào mặt anh, thăm dò đường nét quyết đoán của mũi anh. Tôi chạm vào chỗ gồ lên trên sống mũi. “Làm sao anh bị gãy mũi thế?” Tôi hỏi với giọng gần như câm lặng. “Đấy là một câu chuyện anh chỉ có thể kể khi anh uống gì đó mạnh hơn rượu vang.”

“Ồ.” Tôi giật tay ra. “Tôi xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Một ngày nào đó anh sẽ không phiền kể cho em nghe đâu.”

Gan lì, tôi lái câu chuyện về chủ đề trước đó. “Khi anh nhấp một ngụm vang, anh phải giữ lại trong miệng một lúc. Có một chỗ phía sau miệng anh anh dẫn thẳng tới cơ quan cảm thụ mùi vị trong hốc mũi anh. Nó được gọi là ngửi rượu.”

“Rất hay.” Anh ta ngừng lại. “Vậy sau khi em nếm và ngửi vang, em nhổ vào trong xô phải không?”

“Tôi thích nuốt vào hơn là nhổ ra.”

Khi phát hiện ra nghĩa kép của ngôn từ, tôi đỏ mặt tía tai đến nỗi tôi chắc chắn rằng anh ta cũng có thể nhìn thấy trong bóng tối. “Cảm ơn vì lời chỉ dẫn.”

“Có gì đâu. Chúng ta nên đi bây giờ thôi. Anh ra trước đi.”

“Được rồi.”

Nhưng cả hai chúng tôi đều không cử động.

Và rồi hai bàn tay anh tìm đến hông tôi, lướt nhẹ lên trên, một cục chai trên ngón tay anh ta mắc vào làn vải mong manh của váy tôi. Tôi nhận thức được từng sự thay đổi trong cơ thể đầy sức mạnh của anh ta, những cử động khó thấy của các khớp xương và cơ bắp nặng nề. Âm thanh hơi thở của anh ta thật kích thích. Đôi bàn tay dài, đã từng trải qua những công việc nặng nhọc của anh ta không dừng lại cho đến khi anh ôm ấp khuôn mặt tôi với một sự dịu dàng làm cuống hòng tôi thất lại. Miệng anh tìm tới miệng tôi, đầy êm dịu nóng bỏng và ngọt ngào. Nhưng cùng tất cả sự dịu dàng của nụ hôn, vẫn có một cái gì đó thô bạo trong đó đến nỗi lúc anh dứt ra, thần kinh tôi nhức nhối vì thích thú và cứ thế mãi đến không chịu nổi. Một tiếng thút thít bật ra từ cổ họng tôi, âm thanh đó làm tôi phát ngượng, nhưng chẳng có cách nào kiềm chế được nó. Chẳng có gì được kiềm chế.

Tôi đưa tay lên giữ lấy cổ tay to lớn của anh ta, gần như bám lấy để không bị ngã. Đầu gối tôi đau nhói. Tôi chưa bao giờ từng cảm thấy cái gì quá dễ làm tôi bùng nổ như vậy, hay âm ỉ như vậy. Thế giới thu nhỏ lại chỉ trong căn hầm thử rượu nhỏ xíu này, hai cơ thể cùng nhau trong bóng tối, sự nhức nhối của ham muốn với một người nào đó mà tôi chưa bao giờ có. Anh ta đi miệng tới tai tôi, và tôi cảm nhận hơi nóng ẩm ướt trong hơi thở của anh, và tôi dựa vào anh trong sự ngạc nhiên đến sững sờ.

“Nghe này, bé yêu,” anh ta thì thầm. “Anh mới chỉ cảm thấy hai lần trong đời khi một điều gì đó quá tuyệt đến với anh tới nỗi anh có thêm quan tâm đến hậu quả.” Đôi môi anh trượt lên trán tôi, mũi tôi, làn mi run rẩy của tôi. “Ra nói với Nick là em cảm thấy không khỏe, và chuẩn luôn

với anh đi. Ngay bây giờ. Đêm nay là đêm trăng rằm đầy. Chúng ta sẽ đi đâu đó và tìm một thảm cỏ mềm, và cùng uống chung một chai champagne. Và anh sẽ lái xe đưa em tới Galveston để nhìn mặt trời mọc trên vịnh.”

Tôi sững sờ. Đàn ông chưa bao giờ đề nghị với tôi những việc đó. Và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc bị quyến rũ đến điên cuồng như vậy. “Em không thể. Thế thật điên.”

Đôi môi anh chiếm giữ môi tôi bằng một cái hôn cắn nựng dịu dàng. “Có thể không thế mới là điên.”

Tôi vặn vẹo người và giật ra khỏi anh cho đến khi tôi tìm được một khoảng cách an toàn giữa hai chúng tôi. “Tôi có bạn trai rồi,” tôi nói run rẩy. “Tôi không biết tại sao tôi chỉ vừa...Tôi không biết tại sao tôi lại để xảy ra việc này. Tôi xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Ít nhất, đừng xin lỗi vì thế.” Bước chân anh tiến lại gần hơn, và tôi bồn chồn. “Cái em thật sự cần xin lỗi,” anh tiếp tục, “là cho đến hết đời mình, tôi sẽ phải tránh xa hăm rệu để khỏi nghĩ về em.”

“Tại sao?” tôi ngượng ngùng hỏi thiếu não. “Chả lẽ hôn tôi chán đến thế sao?”

Một lời thì thầm quý quái. “Không, em yêu. Nó quá tuyệt.” Và anh ta bỏ đi trước, trong lúc tôi tá toỉ dựa vào bàn để giữ thăng bằng.

Tôi quay trở lại chốn náo nhiệt rồi lén lút leo lên cầu thang chính dẫn tới dãy phòng ngủ trên tầng hai. Liberty đang chờ tôi trên căn phòng Gage vẫn ở từ hồi còn nhỏ. Tôi đã trốn vào trong này hàng ngàn lần, thêm muốn sự quan tâm của một người luôn có vẻ có thời gian dành cho tôi. Tôi chắc phải là một nỗi phiền phức lớn, cứ nói chuyện huyền thuyên trong lúc anh làm bài tập, ấn mấy thứ đồ chơi hỏng của tôi vào tay anh để bắt anh sửa. Nhưng Gage khoan dung với những trò đó và, như tôi vẫn còn nhớ, với một lòng kiên nhẫn đáng nể.

Tôi còn nhớ có lần tôi vào khoảng tuổi Carrington bây giờ, có thể còn nhỏ hơn một chút, khi Jack và Joe ném con búp bê yêu quý nhất của tôi ra ngoài cửa sổ và Gage đã cứu nó. Tôi đã vào phòng Jack, một đồng lộn xộn đồ chơi, sách vở và quần áo bẩn vứt bừa bãi, và tôi nhìn thấy anh ấy cùng anh Joe quỳ bên cửa sổ mở rộng.

“Các anh làm gì thế?” tôi hỏi, cả gan tới gần hơn. Hai cái đầu tóc đen quay lại cùng một lúc.

“Cút ngay khỏi đây, Haven.” Jack ra lệnh.

“Bố nói các anh phải cho em chơi cùng.”

“Tí nữa. Cút ra ngay.”

“Các anh đang cầm cái gì đấy hả?” tôi tới gần hơn, tìm tôi ngừng đập khi tôi nhìn thấy cái gì đó trong tay bọn họ, bị treo ngược lên bằng một sợi dây. “Đó là...đó là **Bootsie** hả?”

“Bọn tao chỉ mượn nó thôi?” Joe nói, bàn tay anh ấy bận bịu với sợi dây và một cái gì đó bằng nhựa.

“Các anh không thể!” Tôi cảm thấy sợ hãi vì cảm giác hoàn toàn bất lực, sự oán hận vì bị mất mát. “Các anh không hỏi em. Trả lại cho em đây! Trả lại__” Giọng tôi vỡ vụn thành một tiếng

gào khi tôi nhìn thấy Bootsie lủng lẳng phía ngoài cửa sổ, thân hình trần trụi màu hồng của nó bị chằng buộc vào một thứ đồ kỳ cục gồm dây và dây thừng và kẹp giấy. Cô búp bê thân thiết của tôi được trưng dụng vào làm nhiệm vụ của một lính dù. ***“Đurururururur!”***

“Làm cái quái gì mà kinh thế,” Jack nói bằng giọng chán nản. “Nó chỉ là một mẫu nhựa thôi.” Và, nỗi đau khổ của tôi lại càng lớn khi anh ấy nhìn tôi đầy ý nghĩa và thả rơi cô búp bê.

Bootsie rơi xuống như một cục đá. Tôi cũng không thể đau buồn hơn nếu các anh ấy thả một đứa trẻ thật sự qua cửa sổ. Tiếng khóc thét xé toạc cổ họng tôi khi tôi lao ra khỏi phòng và chạy sầm sầm xuống cầu thang. Và tôi vẫn tiếp tục khóc thét khi tôi chạy ra ngoài tới hông nhà, không thèm để ý tới những tiếng gọi của cha mẹ tôi, người giúp việc, hay người làm vườn. Bootsie đã ngã xuống và bị lọt thỏm vào giữa một bụi cây thủy laps khổng lồ. Cái duy nhất nhìn thấy được là cái dù nhàu nhĩ mắc vào cành trên cùng, còn cô búp bê của tôi bị treo giữa những lá cây xanh và hoa trắng nên không nhìn thấy được. Vì tôi quá thấp nhỏ để có thể với tới cành cây, tôi chỉ có thể đứng đó mà khóc, trong lúc mặt trời oi nồng Texas nung nóng tôi như được chum trong chảo len dày cộp.

Bị báo động bởi tiếng huyền não, Gage đã tới và lục soát bụi cây cho đến khi anh tìm thấy Bootsie. Anh đã phủi sạch những lớp phấn bụi của lá cây thủy laps và ôm tôi vào vòng tay cho đến khi những giọt nước mắt của tôi thấm đẫm áo T-shirt của anh.

“Em yêu anh hơn bất cứ ai khác,” tôi đã thì thầm với anh.

“Anh cũng yêu em,” Gage thì thầm lại, và tôi có thể cảm nhận anh mỉm cười trong tóc tôi. ***“hơn bất cứ ai khác.”***

Khi tôi bước vào phòng Gage lúc này, tôi nhìn thấy Liberty ngồi trên giường với cả đồng sa lụa óng ánh, giày chị vút tung trên sàn, tấm voan của chị lủng lẻo trải trên đệm. Trông có vẻ như không thể tưởng tượng rằng chị ấy lại có thể căng thẳng một chút nào hơn chị ấy đã từng như thế lúc trước. Nhưng chị ấy nhìn khá hơn trong khung cảnh này, sinh động và mờ nhạt. Chị ấy là người lai Mehico với nước da mịn như bơ và cặp mắt xanh to, và một thân hình nhắc bạn nghĩ tới một từ lỗi thời “thắt đáy lưng ong.” Chị ấy rất hay ngượng. Cẩn trọng. Bạn có cảm giác rằng mọi việc đến với chị ấy không dễ dàng, rằng chị ấy quen làm công việc nặng nhọc.

Liberty làm một vẻ mặt hài hước khi nhìn thấy tôi. “Người cứu hộ của chị. Em sẽ phải giúp chị thoát ra khỏi cái váy này—it có đến hàng nghìn cái nút ấy và tất cả chúng đều ở sau lưng.”

“Không sao.” Tôi ngồi xuống bên chị trên giường, và chị quay lưng lại để tôi dễ làm. Tôi cảm thấy khó xử, vật lộn với cảm giác căng thẳng không thể nói ra, và dù chị có đối xử với tôi dễ thương hơn nữa thì cũng không làm mất đi được cảm giác đó.

Tôi cố nghĩ ra điều gì đó hoà nhã để nói với chị. “Em nghĩ hôm nay là ngày tuyệt vời nhất trong đời Gage. Chị đã mang lại cho anh ấy hạnh phúc thật sự.”

“Anh ấy cũng mang lại hạnh phúc cho chị,” Liberrty nói. “Còn hơn cả hạnh phúc nữa. Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất, là người” Chị ngừng nói và hơi nhún vai, như không thể diễn tả của chị bằng lời được.

“Bọn em không phải là gia đình dễ chịu nhất để mà làm dâu dậu. Toàn những người có cá tính mạnh mẽ.”

“Chị yêu người nhà Travis,” chị nói không do dự. “Tất cả nhà. Chị luôn muốn có một gia đình lớn. Sau khi mẹ chị mất đi thì chỉ có mỗi chị và Carrington thôi.”

Tôi chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa về việc cả hai chúng tôi đều mất mẹ khi chúng tôi còn ở tuổi thiếu niên. Ngoại trừ việc đó đáng sợ hơn với Liberty, vì chị không có ông bố giàu có, không có gia đình, không có ngôi nhà to đẹp và cuộc sống đầy đủ, nhàn hạ. Và chị đã tự mình nuôi nấng em gái nhỏ của chị, những điều này thì tôi phải công nhận.

“Mẹ chị mất vì bệnh à?” Tôi hỏi. Chị lắc đầu. “Bị tai nạn ô tô.”

Tôi bước lại tủ phòng để quần áo và mang xuống bộ đồ tây màu trắng treo đằng sau cánh cửa. Tôi mang nó lại cho Liberty, chị đang vặn vẹo để chui ra khỏi chiếc váy cưới. Chị là một giấc mơ của những đường cong lộng lẫy được bao bọc trong lớp ren trắng, cái bụng bầu tròn căng của chị lớn hơn tôi nghĩ.

Liberty mặc vào chiếc quần trắng và chiếc áo cộc tay cùng màu, cùng với đôi giày thấp màu be. Tiến lại phía bàn trang điểm, chị nghiêng người sát hơn vào gương và lau đi những vết chì kẻ mắt bị nhoè bằng một cái khăn giấy. “Tốt rồi,” chị nói “Thế này là ổn hết mức rồi đấy.”

“Chị nhìn xinh lắm,” tôi nói

“Mệt mỗi thì có.”

“Theo kiểu xinh đẹp,”

Chị quay đầu lại nhìn qua vai với một nụ cười sáng rỡ. “Son môi của em bị trôi hết rồi kìa, Haven.” Chị kéo tôi đến trước gương bên cạnh chị. “Nick bắt gặp em trong xó xỉnh nào phải không?” Chị đưa cho tôi một ống giẻ đó sáng lấp lánh. Cảm ơn Trời, trước khi tôi phải trả lời, thì có tiếng gõ cửa.

Liberty đi tới mở, và Carrington bước vào, cùng với Bác tôi, Gretchen.

Bác Gretchen, chị gái và là người thân thiết duy nhất của bố tôi, dễ dàng trở thành người họ hàng được yêu quý nhất của tôi về bên nội. Bác chưa bao giờ thanh lịch như mẹ tôi. Gretchen sinh ra ở nông thôn và cứng cỏi như bất kỳ người phụ nữ khai hoang nào đã từng vượt qua sông Red River trên con đường Cherokee Trace. Ngay từ hồi đó, những người phụ nữ Texas đã học được cách chăm sóc bản thân vì người đàn ông của họ luôn không ở đó khi họ cần. Sang thời hiện đại thì cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, hoàn toàn là ý chí sắt thép bên dưới lớp son phấn Mary Kay hào nhoáng. *(Cherokee Trace: con đường mòn lịch sử nối Đông và Đông Bắc Texas, những người da đỏ Cherokee đã khai mở con đường này năm khoảng đầu thế kỷ 19)*

Bác Gretchen đáng lẽ phải nên có dáng vẻ bi kịch mới đúng. Bác đã đính hôn 3 lần, và mất luôn cả ba vị hôn phu, người đầu tiên trong Chiến tranh Triều tiên, người thứ hai trong một tai nạn xe hơi, và người thứ ba thì bị một cơn đau tim bất ngờ. Mỗi lần Bác Gretchen đều phải chịu đựng sự mất mát, đau buồn, và rồi thì chấp nhận số phận. Bác nói bác sẽ không bao giờ đính dăng tới việc cưới xin nữa—Rõ ràng rằng Bác không còn ý định cần có một người chồng.

Nhưng Bác Gretchen tìm thấy được rất nhiều niềm vui trong cuộc sống. Bác mặc đồ màu san hô và màu đỏ chói lóa, và luôn tô son hợp với màu quần áo, và đeo đủ thứ đồ trang sức ở bất cứ nơi nào đeo được.

Bất cứ lần nào Bác Gretchen ở chơi nhà tôi một tuần hay hơn thế, thì đó luôn là một khoảng thời gian không dễ chịu cho mẹ tôi. Đặt hai người phụ nữ có ý chí mạnh mẽ trong cùng một

ngôi nhà giống như đặt hai đoàn tàu hoả trên cùng một đường ray và ngồi chờ tai hoạ xảy đến. Mẹ muốn giới hạn các cuộc viếng thăm của Bác Gretchen, nhưng bà không dám. Một trong những lần tôi nghe lỏm bố mẹ tôi nói chuyện, tôi đã nghe bố nói rõ ràng với mẹ khi bà phàn nàn về bà chị hay xọc mũi vào việc người khác: Anh không quan tâm nếu chị ấy có làm lộn tung phèo cả nhà này lên. Chị ấy đã cứu đời anh.

Khi bố còn là một cậu nhóc bé bỏng, bố của ông, Ông nội tôi ấy, đã bỏ gia đình đi để tìm cuộc sống tốt đẹp hơn, ông nói với mọi người rằng vợ ông là người phụ nữ vô dụng nhất từng sống trên đời, và còn điên loạn nữa

Và trong khi ông có thể chu cấp cho một bà điên thì chẳng có gì tồi tệ hơn khi cưới phải một phụ nữ vô dụng kém cỏi. Ông biến mất khỏi Conroe, nơi họ đã sống, và không ai còn nghe tin tức gì về ông nữa.

Một ai đó có thể hy vọng rằng việc ra đi của Ông nội đã cho Bà nội động cơ để suy nghĩ, và có thể thôi thúc để tình trạng bà trở nên khá hơn. Thay vì vậy, Bà nội lại hành động theo cách khác. Bà đánh đập hai đứa con mình, Gretchen và Churchill, mỗi khi bà bị chọc tức. Và hình như mọi thứ đều chọc tức bà. Bà dùng đồ dùng làm bếp, dụng cụ làm vườn, bất cứ cái gì bà có thể nắm trong tay, và bà đánh đập lũ trẻ đến sống dở chết dở.

Trở lại thời đó, mọi người có vẻ dễ dung thứ cho những hành động như thế, vậy nên không ai can thiệp vào những việc được xem như chuyện riêng của gia đình. Gretchen biết mình và cậu em chắc chắn sẽ không sống nổi nếu bà không đưa cả hai ra khỏi đó.

Bà tiết kiệm tiền bằng cách làm thêm việc giặt giũ và khâu vá, và chỉ ngay sau ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của bà, bà đánh thức Churchill ngay giữa đêm, gói ghém quần áo trong một cái valy bằng giấy bồi, và hai chị em đi bộ xuống cuối phố, nơi bạn trai bà chờ họ trong xe anh ta. Anh bạn trai đã đưa họ đi bốn mươi dặm từ Conroe tới Houston và thả họ ở đó với lời hứa sẽ sớm trở lại. Một hành động anh ta đã không bao giờ làm. Thế cũng ổn với Gretchen— bà cũng không mong anh ta làm vậy. Bà đã tự nuôi mình và Churchill bằng một công việc ở công ty điện thoại. Bà nội không bao giờ tìm thấy họ, và việc bà có tìm hay không còn phải nghi ngờ.

Nhiều năm sau khi họ cho rằng Bà nội đã quá già để làm tổn hại đến họ, Gretchen đã thuê người tìm kiếm bà. Họ phát hiện ra bà đang sống nhếch nhác bẩn thỉu với hàng đồng rác và chuột bọ trong nhà. Gretchen và Churchill đã đưa bà vào sống trong một nhà dưỡng lão, nơi bà hạnh phúc được bắt nạt những người ở cùng và nhân viên phục vụ trong mười năm trước khi bà qua đời. Churchill không bao giờ tới thăm bà, nhưng Gretchen thì thường xuyên. Bác đưa Bà nội tới cửa hàng Luby gần đó, có khi còn tới Beall để mua thêm áo ngủ mới, và thả bà về nhà dưỡng lão lại.

“Bà có dễ thương với Bác không khi Bác đưa bà đi chơi?” Một lần tôi đã hỏi Bác Gretchen.

Câu hỏi làm Bác mỉm cười. “Không, cháu yêu ạ. Bà không biết dễ thương là như thế nào. Bất cứ cháu làm điều gì cho bà, bà đều cảm thấy như bà có quyền và xứng đáng được hơn thế.”

“Vậy à, thế tại sao bác lại chăm sóc và tới thăm Bà, sau những điều bà đã làm? Cháu thì cháu sẽ để bà thối rửa ra.”

“Ừ thì...” Gretchen bĩu môi vẻ suy nghĩ. “Bác cho rằng Bà không thể ngăn được mình làm thế. Bà đã suy sụp khi bác tìm thấy Bà.”

Mấy năm vừa rồi có vẻ như Gretchen bắt đầu phải chịu dấu ấn của thời gian. Bác trở nên hay quên, hay càu nhàu, cáu kỉnh. Bác cử động cứ như các khớp xương không được chằng nối với nhau chặt chẽ như chúng đã từng như vậy lúc trước. Những tĩnh mạch xanh xanh nổi nhằng

nhật dưới làn da trong mờ giống như bức phác họa bản đồ chưa được tẩy hết. Bác đã tới sống cùng chúng tôi từ khi Mẹ qua đời, điều đó làm Bố vui lòng vì ông cũng muốn để mắt đến bác.

Đưa Carrington về nhà có vẻ như đã trao cho Gretchen một cơ hội thấy mình được cần đến nhiều. Không ai có thể nghi ngờ rằng cả hai người họ đều thích nhau.

Mặc màu hồng và tím sẫm, mái tóc vàng nhạt màu của cô bé được chải cao như đuôi ngựa với một cái nơ bướm lấp lánh, Carrington là hình ảnh của một cô bé chín-tuổi sành điệu. Cô bé đang cầm một bó hoa cô dâu, giống hệt nhưng nhỏ hơn bó hoa cô dâu được làm cho Liberty ném ngược lại cho cô gái may mắn phía sau chị. “Em sắp ném bó hoa này,” Carrington thông báo. “Liberty không thể ném khoảng cách gần gũi bằng em được. Gretchen bước tới, tươi cười. “Cháu là cô dâu xinh nhất mà bác từng thấy,” bác nói, ôm Liberty. “Cháu sẽ mặc gì sau lễ cưới thế?”

“Đây là bộ đồ cháu mặc sau lễ cưới,” Liberty đáp lại

“Cháu mặc quần à?”

“Gretchen, Đây là một bộ Escada đấy bác ơi,” tôi nói. “Rất sành điệu đấy.”

“Cháu cần thêm đồ trang sức nữa,” Gretchen bảo Liberty. “Bộ này quá đơn giản.”

“Cháu không có nhiều đồ trang sức,” Liberty nói, mỉm cười.

“Chị có một cái nhẫn kim cương to như quả đấm cửa ấy rồi còn gì,” tôi nhắc. “Khởi đầu như thế là khá đấy.” Tôi cười toe khi Liberty nhăn mặt ngượng ngùng vì cái nhẫn đính hôn mà chị nghĩ là quá bự. Lẽ tự nhiên, anh trai tôi, Jack, đã làm sự ngượng ngùng không thoải mái của chị tôi tệ hơn bằng cách đặt tên cho viên kim cương là “đá cương.”

“Cháu cần một cái vòng đeo tay,” Gretchen nói dứt khoát, chìa ra một thứ gì đó đựng trong một túi nhung nhỏ. “Cầm cái này đi, Liberty. Một cái gì đó kêu leng reng để mọi người biết cháu đang ở quanh.”

Liberty cẩn thận mở cái túi nhung, và tim tôi thắt lại khi thấy nó là cái gì: cái vòng cầu may bằng vàng Gretchen đã đeo từ lâu lắm rồi, được mắc thêm những cái bùa may mắn từ tất cả những nơi xa xôi mà bác đã đi trong suốt cuộc đời.

Bác đã hứa cho tôi khi tôi mới năm tuổi.

Tôi nhớ chính xác ngày đó_bác đã mang cho tôi một bồ đồ chơi trẻ con là các loại dụng cụ làm việc với một cái thắt lưng da với những cái móc và túi. Chúng thực sự là những dụng cụ làm việc bao gồm một cái bàn kẹp, một cái dùi, cưa, kìm, con lắc, búa, thước, tám cái cờ lê, và một bộ đầu tuốc nơ vít của Phillip.

Ngay khi Mẹ nhìn thấy tôi đeo cái thắt lưng mắc đầy dụng cụ đó, mắt mẹ như muốn lồi khỏi眶, và trước khi mẹ cất lời, tôi đã biết ngay mẹ sắp bảo bác Gretchen lấy lại món quà. Nên tôi nắm chặt bộ dụng cụ trong tay và chạy tới với Bố, người vừa bước vào phòng khách. “Bố nhìn Bác Gretchen mang gì cho con này!”

“Thế sao, nó không tuyệt à?” bố nói, đầu tiên mỉm cười với Gretchen, rồi với mẹ tôi. Nụ cười trở nên bất động khi bố nhìn thấy nét mặt mẹ.

“Chị Gretchen,” mẹ nói quả quyết. “Em rất muốn được hỏi ý kiến trước nêu lần sao chị muốn mua quà cho con gái em. Em không có kế hoạch nuôi dạy một công nhân xây dựng.”

Gót chân tôi đã ngừng chảy nhót. “Con không trả lại đâu.”

“Đừng có hỗn với mẹ,” Bố nói.

“Vì Chúa,” Gretchen kêu lên. “chúng chỉ là đồ chơi thôi, Ava. Haven thích làm các thứ. Chẳng có gì tội lỗi cả.”

Giọng Mẹ rung lên trong cổ. “Em là người quyết định cái gì tốt cho con gái em, Gretchen. Nếu chị biết nhiều về trẻ con đến thế, thì chị nên tự có con của mình đi.” Bà oai vệ ra khỏi phòng, lướt qua tôi và Bố, để lại sự im lặng lạnh lùng sau gót.

Gretchen thở dài, lắc đầu khi bác nhìn Bố. “Con có thể giữ lại bộ dụng cụ không?” Tôi hỏi.

Bố ném cho tôi một cái nhìn tức giận và theo gót mẹ.

Tôi chậm chạp bước tới với Gretchen, hai bàn tay tôi nắm chặt vào nhau trước bụng. Bác im lặng, nhưng tôi biết mình phải làm gì. Tôi cởi chiếc thắt lưng ra và cẩn thận xếp lại nó vào trong hộp.

“Cháu đoán là Bác nên mang cho cháu bộ đồ chơi uống trà,” tôi nói ử rử. “Mang nó đi đi, bác Gretchen. Đằng nào mẹ cũng không bao giờ cho cháu chơi với chúng đâu.”

Gretchen vỗ vào đầu gối Bác, và tôi bò vào lòng Bác, để được ôm ấp trong mùi hương của phấn và keo xịt tóc và nước hoa Rive Gauche. Nhìn thấy tôi thích thú cái vòng cầu may, bác tháo nó ra và cho tôi nhìn nó. Bác đã mua cho mình một cái bùa may mỗi lần bác có chuyến đi tới một nơi mới. Tôi nhìn thấy một cái tháp Eiffel nhỏ xíu, một quả dừa của Hawaii, kiện bông Memphis, một người đấu bò mặc áo choàng nhỏ xíu xoè rộng, hình trượt tuyết ở New Hampshire, và quá nhiều thứ không thể biết nguồn gốc.

“Một ngày nào đó,” Gretchen nói, “Bác sẽ cho cháu cái vòng này. Và cháu có thể tự thêm vào đó bùa may của chính mình.”

“Cháu sẽ đi nhiều nơi như Bác chứ, bác Gretchen?”

“Có thể là cháu chẳng muốn đâu. Những người như bác chỉ đi du lịch vì họ chẳng có đủ lý do để ở yên một chỗ.”

“Khi cháu lớn,” tôi nói, “**Cháu sẽ không bao giờ ở yên một chỗ.**”

Gretchen đã quên lời hứa đó, tôi nghĩ. Đó không phải lỗi của bác. Dao gần đây, bác quên nhiều thứ lắm. **Không sao mà**, tôi tự nhủ. **Bỏ qua đi.** Nhưng tôi biết câu chuyện đằng sau mỗi cái bùa may. Và nó có vẻ như Gretchen đã giật lại những ký ức đó của tôi và tặng lại nó cho Liberty. Bằng cách nào đó tôi tìm lòng cổ mỉm cười.

Bác tôi đã làm một cuộc trình diễn nghi lễ đeo vòng trên cổ tay Liberty. Carrington nhảy múa xung quanh họ với đầy thích thú, đòi được xem cái vòng. Nụ cười của tôi chẳng có vẻ gì là một phần của khuôn mặt tôi. Nó treo ở đó như một bức tranh treo trên tường, được giữ bằng đinh và dây thép.

“Em cho rằng em được giao làm việc gì đó với cái này,” tôi nói khẽ, nhặt cái khăn voan từ giường lên vạt trên tay. “Em là thật là một người giúp việc kém cỏi, Liberty. Chị nên sa thải em thôi.”

Chị ném cho tôi một cái liếc nhanh. Mặc dù cái mặt nạ vui vẻ của tôi, chị đã nhìn thấy gì đó làm cho chị ấy trông bồn chồn.

Khi tất cả chúng rời khỏi phòng, Carrington và Gretchen đi trước và Liberty kéo nhẹ tay tôi để tôi dừng lại. “Haven,” chị thì thầm, cái vòng kêu leng reng, “Có phải em được hứa sẽ có cái vòng này một ngày nào đó không?”

“Ồ, không, không,” tôi nói ngay lập tức. “Em không phải người hâm mộ vòng cầu may. Chúng mang nhiều ý nghĩa quá.”

Chúng tôi xuống thang, trong khi Gretchen và Carrington chờ thang máy.

Khi chúng tôi đến bậc cuối cùng, một ai đó tiến lại với những sải chân dài, thanh mảnh. Tôi nhìn lên và bắt gặp một cặp mắt xanh đến sững sờ. Một cái rùng mình cảnh báo lan khắp người tôi khi anh ta dừng lại cạnh cột cầu thang và dựa vào nó với một tư thế thoải mái. Mặt tôi trắng bệch như bột aspirin. Đó là anh ta, anh chàng trong hầm rượu, Ngài Công-Nhân-Mặc-Đồ-Hiệu, to lớn và gọi tình và tự mãn như một võ sỹ thượng đài. (*junkyard dog: tên một giống chó lớn và cũng là biệt hiệu của một võ sỹ quyền Anh*). Anh ta liếc nhanh tôi vô cảm, sự chú ý của anh ta ngay tức khắc tập trung vào Liberty.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, Liberty nhìn anh ta chăm chú không hề sợ hãi hay tò mò, chỉ cười cam chịu. Chị dừng lại và khoanh tay trước ngực. “Một con ngựa nhỏ, để làm quà cưới à?”

Một nụ cười nở trên cái miệng rộng của anh ta. “Carrington thích nó khi bọn anh đi cưới ngựa.” Âm điệu của anh ta rõ ràng hơn khi ở trong hầm rượu, tan chảy như nhựa đường nấu dẻo mà bạn hầu như chỉ nghe được ở tỉnh lẻ hay bãi đậu nhà xe lưu động. “Đoán rằng em đã có mọi thứ em cần, nên anh tặng món quà nhỏ mọn đó cho em gái em.”

“Anh gọi thứ đáng giá bằng một chuồng ngựa là ‘món quà nhỏ mọn’ hả” Liberty hỏi mà không lên giọng.

“Anh sẽ lấy lại nó nếu em muốn.”

“Anh biết Carrington sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn em. Anh đặt chồng em vào một tình huống khó xử đấy, Hardy.”

Nụ cười của anh ta trở nên hơi giễu cợt. “Em biết là anh ghét phải làm điều đó lắm.”

Hardy.

Tôi quay mặt đi và nhắm mắt yếu ớt, chờ một chút. Cút thật. Chờ...cút. Không chỉ vì tôi vừa hôn một ai đó không phải bạn trai tôi, mà bây giờ tôi mới phát hiện ra anh ta là kẻ thù của gia đình tôi. Kẻ thù tồi tệ nhất của anh tôi, người đã cố ý phá hỏng một hợp đồng có giá trị khổng lồ về khí đốt sinh học rất có ý nghĩa với Gage theo cả hai khía cạnh cá nhân và công việc.

Theo những hiểu biết ít ỏi của tôi, Hardy Cates đã từng có lần yêu Liberty, nhưng anh ta đã bỏ rơi chị ấy là làm chị ấy vô cùng đau khổ, và bây giờ anh ta quay lại để quấy nhiễu. Loại người như thế luôn làm vậy. Thật bẽ mặt khi nhận ra rằng anh ta không hề bị tôi cuốn hút, rằng sự gạ gẫm của anh ta trong hầm rượu đã được sắp đặt trước để bồi thêm một cú vào những người nhà Travis mà thôi. Hardy Cates muốn cả gia đình phải hổ thẹn, và anh ta không phiền sử dụng tôi để làm thế.

“Haven,” Liberty nói, “đây là một người bạn cũ của chị. Hardy Cates, đây là em chồng em, Haven Travis.”

“Chào cô Travis,” anh ta nói dịu dàng.

Tôi dốc hết sức để nhìn vào anh ta. Cặp mắt anh ta là một màu xanh miên man trái ngược đến kinh ngạc với làn da rám nắng của anh ta. Mặc dù anh ta không tỏ thái độ gì, nhưng tôi vẫn để ý thấy một nét cười rất khẽ lướt nhanh trên đuôi của cặp mắt đó. Anh ta đưa một tay ra, nhưng tôi không thể chạm vào nó. Tôi thực sự sợ việc có thể xảy ra, điều tôi có thể cảm thấy, nếu tôi chạm vào anh ta lần nữa. Mím cười trước sự do dự của tôi, Hardy nói với Liberty trong khi mắt anh ta vẫn khoá chặt với mắt tôi. “Em chồng em là một cô nàng xinh xẻo nhỉ, Liberty.”

“Nếu anh ở đây để cãi lộn__” chị bình tĩnh nói.

Ánh mắt anh ta chuyển sang phía chị. “Không, thưa bà. Anh chỉ muốn mang đến những lời chúc tốt đẹp nhất cho em thôi.”

Một điều gì đó mềm yếu hiện trên mặt chị, và chị đưa tay ra vỗ nhẹ vào tay anh ta. “Cảm ơn anh.”

Một giọng khác xen vào cuộc trò chuyện. “Hê , chào.” Đó là anh trai tôi, Jack, nhìn có vẻ vô tư lự. Nhưng có một tia lấp lánh trong cặp mắt đen nghiêm trang của anh lặng lẽ cảnh báo có chuyện phiền hà sắp đến. “Ông Cates. Tôi nghe nói rằng ông không có tên trong danh sách khách mời. Vậy nên tôi rất tiếc phải tiễn ông về.”

Hardy nhìn anh ước lượng.

Trong sự im lặng tiếp sau đó, tôi thấy căng thẳng trong từng múi cơ, im lặng cầu nguyện rằng cuộc nói chuyện bằng nắm đấm này sẽ không xảy ra trong đám cưới của Gage. Liếc về phía Liberty, tôi thấy mặt chị nhợt ra. Tôi cảm tức nghĩ Hardy Cates thật là một thằng khốn ích kỷ, đã làm đám cưới của chị thành ra thế này.

“Được rồi,” Hardy nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng xác xược. “Tôi đã làm xong việc muốn làm rồi.”

“Để tôi tiễn ông ra.” Jack nói.

Liberty và tôi cùng thở phào nhẹ nhõm khi họ rời đi. “Chị hy vọng anh ấy đi trước khi Gage nhìn thấy,” Liberty nói.

“Tin em đi, Jack đảm bảo sẽ làm được việc ấy.” Bây giờ tôi đã hiểu tại sao chị đã chọn anh trai tôi thay vì kẻ bất lương đó. “Cates rõ ràng là một kẻ hám tiền,” tôi nói. “Anh ta có thể bán được cả bơ cho bò cái đấy nhỉ.”

“Hardy là người có nhiều tham vọng,” Liberty công nhận. “Nhưng anh ấy đi lên từ tay trắng. Nếu em biết những điều mà anh ấy đã phải trải qua...” Chị thở dài. “Chị cá là trong một năm thôi, anh ấy sẽ cưới một cô nàng thừa kế ở River Oaks, người mang lại điều kiện cho anh ấy trở thành người dẫn đầu.”

“Anh ta sẽ phải tốn kém nhiều cho việc đó. Những cô nàng thừa kế ở River Oaks chúng em rất đắt.”

“Trong tất cả những thứ mà anh ấy muốn,” Liberty nói, “tiền là thứ dễ kiếm nhất.”

Carrington chạy lại phía chúng tôi, cuối cùng thì nó cũng chui ra khỏi thang máy. “Lại đây,” cô bé kêu lên thích thú. “Mọi người đều ra ngoài rồi, Sắp bắn pháo hoa rồi đấy!”

Đúng là cái mình cần, tôi nghĩ. Thêm nhiều pháo hoa nữa.

Buổi sáng hôm sau khi tôi đang đóng đồ vào valy thì Nick bước vào. Chúng tôi đã sử dụng hai phòng riêng trong suốt thời gian chúng tôi ở River Oaks. Điều mà Nick nói chỉ là nguyên tắc vì không có cách nào để anh chạm vào tôi khi chúng tôi ở cùng dưới một mái nhà của cha tôi.

“Bố già rồi, và tầm vóc chỉ bằng nửa anh thôi,” tôi đã cười phá lên với Nick. “Thế anh nghĩ ông ấy sẽ làm gì, đánh anh hay gì đó à?”

“Chính cái ‘gì đó’ làm anh e ngại đấy.” Nick nói.

Ngay khi Nick vào trong phòng, tôi biết anh đã nói chuyện với bố. Sự căng thẳng vẫn còn hằn trên mặt anh. Anh rất không phải là người đầu tiên có bộ mặt như thế sau một cuộc trò chuyện chân-thành-tận-đáy-lòng với Churchill Travis.

“Em bảo anh rồi mà,” tôi nói. “Bố quá quắt lắm. Ông sẽ không chấp nhận anh dù anh đã tuyệt vời đến đâu chẳng nữa.”

“Đã?” anh nhìn tôi hài hước.

“Đang.” Tôi vòng tay quanh anh và để đầu ngả trên ngực anh. “Thế bố nói gì?” tôi thì thầm.

“Cơ bản là các cung bậc khác nhau của bản nhạc ‘không xu dính túi’” Nick nhẹ đẩy đầu tôi ra và nhìn xuống tôi. “Anh đã nói với ông ấy anh sẽ vì em trước nhất, luôn luôn. Rằng anh sẽ kiếm đủ để chăm nom em. Anh nói với ông ấy anh chỉ muốn ông ấy đồng ý rằng sẽ không có xung đột giữa em và gia đình thôi.”

“Những người Travis luôn thích xung đột,” tôi nói.

Một nụ cười trên đôi mắt màu hạt dẻ của Nick, làm chúng trở nên thành cả xanh nâu và ánh vàng. Một màu ửng hồng cũng hiện lên trên má anh, dấu vết của cuộc đối đầu với ông bố bướng như lừa của tôi. Nụ cười biến mất trên mặt anh khi anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi, bàn tay anh dịu dàng ôm ấp nâng niu phía sau đầu tôi. Anh thật đẹp trai, nghiêm nghị và đầy quan tâm. “Đây có phải là điều em muốn không, Haven? Anh không thể sống mà đối diện với bản thân mình được nếu anh làm gì đó tổn thương tới em.”

Xúc cảm làm giọng tôi do dự. “Điều duy nhất sẽ làm em đau đớn là anh không còn yêu em nữa.”

“Điều đó thậm chí là không thể. Em là duy nhất, Haven. Em là duy nhất của anh, luôn luôn.” Anh cúi đầu xuống, miệng anh tìm đến tôi trong một cái hôn dài, chậm rãi như một giấc mơ. Tôi đáp lại say sưa, kiễng chân lên áp vào anh.

“Này, “ anh nói dịu dàng. “Em nói sao nếu chúng ta biến khỏi đây và làm đám cưới?”

CHƯƠNG BA

Ngược lại với tưởng tượng của tôi về một đám cưới chui lén lút kiểu Elvis ở Las Vegas, có những khách sạn ở Florida, Hawaii và Arizona cũng cung cấp dịch vụ “bỏ nhà theo giai trọn gói” bao gồm dịch vụ cưới, khách sạn, máy xe, và đồ ăn. Gage và Liberty trả tiền cho vụ cưới chui đó của chúng tôi ở Keys—đó là món quà cưới của họ tặng tôi và Nick.

Đã nói rằng sẽ đứng ở vị trí chống lại việc tôi và Nick kết hôn, Bố đã làm đến cùng lời đe dọa sẽ cắt đứt mọi thứ với tôi. Không tiền bạc, không liên hệ. “Bố sẽ nguôi dần thôi,” anh trai tôi an ủi, nhưng tôi nói dứt khoát rằng tôi không muốn bố nguôi đi, tôi đã chịu đựng ông ấy và cách ông ấy kiểm soát tôi thế là đủ rồi.

Liberty và tôi có trận cãi nhau đầu tiên khi chị ấy cố nói với tôi rằng Churchill vẫn yêu tôi và luôn luôn yêu.

“Chắc chắn là thế rồi,” tôi cộc lốc nói với chị. “Như một con cún. Như một đứa trẻ. Nhưng như một người lớn với ý kiến và lựa chọn riêng...thì không. Ông ấy chỉ yêu mọi người khi họ dùng cả cuộc đời họ để làm hài lòng ông mà thôi.”

“Bố cần em,” Liberty khẳng khái. “Một ngày nào đó__”

“Không, ông ấy không cần đâu,” tôi nói “Ông ấy đã có chị.” Như thế là chơi xấu khi tôi bất ngờ đá chị, và tôi cũng biết, nhưng tôi không thể dừng mình lại được nữa. “Chị sẽ là con gái ngoan của bố,” tôi nói bất cần. “Em đã có ông ấy đến thế là đủ rồi.”

Thật là lâu sau tôi và Liberty mới nói chuyện lại với nhau.

Nick và tôi chuyển tới ở Piano, phía bắc Dallas, nơi Nick làm việc như một người lượng giá cho một công ty xây dựng. Đó không phải là công việc mà anh muốn làm cả đời, nhưng lương cao, đặc biệt khi phải làm thêm giờ. Tôi có một công việc khởi điểm là nhân viên điều phối tiếp cận thị trường của khách sạn Darlington, điều đó có nghĩa tôi giúp đỡ giám đốc thông tin đại chúng trong việc PR và các dự án tiếp thị.

Darlington là một khách sạn đẹp, hiện đại, một toà nhà xây theo hình elip nhìn hơi giống hình sinh thực nam, ngoại trừ nó được phủ ngoài bằng một lớp da bằng đá granit hồng.

Có thể những ý nghĩ tà dâm từ trong tiềm thức đã phần nào chịu một phần trách nhiệm cho việc Darlington được bầu là khách sạn lãng mạn nhất Dallas.

“Đúng thật là những người Dallas các anh và kiến trúc của các anh,” tôi bảo Nick. “Tất cả các toà nhà trong thành phố nhìn đều giống một cái dương vật hoặc một hộp ngũ cốc ấy.”

“Còn em thì giống một con ngựa đỏ biết bay,” Nick chỉ ra.

Tôi phải công nhận anh nói đúng. Tôi có một sự yếu đuối với ánh đèn nê ông Pegasus, một biểu tượng đặt trên đỉnh của toà nhà Magnolia từ năm 1934. Nó đã góp phần thêm vào những lời chỉ trích cá nhân cho một hình ảnh vô cảm khác trên nền trời.
(Pegasus: Theo truyền thuyết Hy Lạp, Pegasus là con ngựa trời có cánh của thần biển Poseidon.)

Tôi không chắc cái gì đã làm nên Dallas. So với Houston, nó sạch đến phát gào lên, cởi mở, nguyên tắc. Ít mũ cao bồi hơn, nhiều tập quán hơn. Và Dallas có một đường lối chính trị kiên định hơn Houston, nơi những chính sách xã hội bị lay chuyển mạnh mẽ từ cuộc bầu cử này sang cuộc bầu cử khác.

Dallas, quá trang nhã và điềm tĩnh, có vẻ như cảm nhận được nó có gì đó để chứng tỏ, giống như một người đàn bà quá quan tâm đến việc cân nhắc phải mặc gì trong lần hẹn hò thứ hai. Có thể để có việc gì đó để làm thay thế cho sự thật là không giống như hầu hết các thành phố lớn khác trên thế giới, nó không có cảng. Nên Dallas trở thành thành phố ăn chơi từ năm 1870 khi hai đường xe lửa, giữa Houston và Trung Texas, và giữa Texas và Pacific, cùng gặp nhau và cắt vuông góc với nhau, do đó làm cho thành phố trở thành một trung tâm thương mại lớn.

Gia đình Nick đều sống quanh Dallas. Bố mẹ anh đã li dị và cưới người khác khi anh còn là một đứa trẻ. Giữa những người chị kế và những người anh kế, và anh chị cùng bố khác mẹ, cùng mẹ khác bố, anh chị em ruột, tôi thất bại trong việc nhớ ai là ai. Mặc dù vậy, nó có vẻ cũng chẳng phải vấn đề gì quan trọng lắm, vì chẳng ai trong bọn họ gần gũi nhau. Chúng tôi mua một căn nhà phố nhỏ với hai chỗ đỗ xe và dễ dàng ra bể bơi công cộng. Tôi đã sắp xếp lại căn condo đó với những đồ gỗ rẻ tiền, hiện đại sáng màu, và thêm vào vài cái giỏ và đồ gốm Mexico. Trong phòng khách, tôi treo một bức tranh lồng kính khổng lồ sao lại một tấm bưu thiếp du lịch đã cũ, miêu tả một cô gái tóc đen cầm một giỏ trái cây phía dưới một biểu ngữ khổng lồ viết, HÃY TỚI MEXICÓ, MIỀN ĐẤT HUY HOÀNG.

“Nó là phong cách đặc biệt riêng của chúng mình,” tôi bảo Nick khi anh kêu ca đồ gỗ của chúng tôi như cũt và anh không thích phong cách trang hoàng kiểu Tây nam. “Em gọi nó ‘Đầu máy xe lửa Ikea.’ Em nghĩ em đang tạo ra phong cách mới đấy. Mọi người sẽ bắt chước chúng mình rất nhanh thôi. Thêm nữa, chúng mình chỉ có khả năng mua được thế thôi.”

“Chúng mình có khả năng mua được một lâu đài khốn nạn,” Nick sầm mặt đáp lại, “nếu ông bỏ của em không búống như một con lừa thế.”

Tôi sửng sốt vì sự phơi bày hận thù chớp nhoáng, một tia sét từ một nơi nào đó không lường trước. Niềm vui của tôi về căn condo là một nỗi khó chịu của Nick. Tôi chỉ đang chơi trò sắp xếp nhà cửa thôi, anh nói với tôi. Khi tôi phải sống giống như những người tầm thường một thời gian, lúc đó anh rất vui được nhìn xem tôi có còn hạnh phúc được nữa không.

“Tất nhiên là em vẫn hạnh phúc,” tôi nói. “Em có anh,” tôi nói, và thế là lại làm anh cáu vì nếu anh đã quan tâm đến nó, thì tôi cũng phải quan tâm chút ít chứ. Sau khi những cơn bão đã tan, mặc dù vậy, thì yên bình lại càng ngọt ngào hơn.

Nick gọi tôi ở chỗ làm hai lần một ngày chỉ để biết mọi thứ có bình thường không. Chúng tôi lúc nào cũng nói chuyện. “Anh muốn chúng ta kể với nhau tất cả mọi thứ.” Một đêm anh nói, khi chúng tôi bắt đầu ngà ngà say với nửa chai vang. “Bố mẹ anh luôn có bí mật. Em và anh nên trung thực và cởi mở hoàn toàn.”

Về lý thuyết thì tôi yêu ý tưởng đó. Nhưng trong thực tế, mặc dù vậy, nó lại không phù hợp với lòng tự trọng của tôi. Hoàn toàn trung thực, nói ngược lại, không phải lúc nào cũng tốt.

“Em quá đẹp,” Một đêm Nick nói với tôi sau khi chúng tôi vừa làm tình. Bàn tay anh lướt khắp người tôi, men theo đường cong mềm mại của bờ ngực tôi. Tôi có cặp vú nhỏ, bầu áo ngực cỡ B là cùng. Thậm chí ngay cả trước khi chúng tôi cưới nhau, Nick đã cười cợt phàn nàn về việc thiếu hụt tài nguyên thiên nhiên của tôi, nói rằng anh sẽ trả tiền cho tôi đi bơm ngực ngoại trừ một cặp vú dừa nhìn sẽ phản cảm với một người phụ nữ thấp và mảnh khảnh như tôi. Những ngón tay anh đưa lên mặt tôi, vạch theo đường cong của má tôi. “Mắt nâu to...mũi nhỏ dễ thương...miệng xinh xắn. Cũng chẳng có gì có gì quan trọng khi em không có người ngợm.”

“Em có người ngợm.” tôi cãi.

“Anh muốn nói vú về cơ.”

“Em cũng có. Chỉ có điều không phải là một cặp bự thôi.”

“Được rồi, đằng nào anh chẳng yêu em rồi.”

Tôi muốn chỉ ra rằng Nick cũng không có một cơ thể hoàn hảo, nhưng tôi biết như thế sẽ lại bắt đầu một trận chiến, Nick không phản ứng tích cực với những lời chỉ trích, thậm chí cả khi chúng rất nhẹ nhàng và có ý tốt. Anh không kết bạn với những người nhìn thấy nhược điểm của anh. Tôi, ngược hẳn lại, đã được nuôi lớn trong một môi trường quá nhiều chỉ trích và đánh giá.

Mẹ đã luôn kể cho tôi những câu chuyện chi tiết về các cô con gái của các bạn mẹ, thái độ cư xử đúng mực thế nào, thật dễ thương làm sao khi họ ngồi yên tập đàn Piano, hay làm những bông hoa-giấy cho mẹ họ, hay trình diễn những bước nhảy ballet vừa học được trên sân khấu. Tôi đã mong muốn với tất cả trái tim mình rằng rồi có thể là một cái gì đó lớn hơn những cô gái nhỏ rạn rở đó, nhưng tôi không có khả năng giữ mình không nổi loạn để trở thành một bản sao Ava Travis nhỏ. Và sau đó bà chết, bỏ lại tôi một mình với cả núi hối hận mà không có cách nào chuộc lỗi với bà được.

Những ngày lễ của chúng tôi_lễ tạ ơn đầu tiên, lễ Giáng sinh đầu tiên, lễ năm mới đầu tiên_thật lặng lẽ. Chúng tôi không tới nhà thờ, và có vẻ rằng tất cả các bạn của Nick, những người mà anh nói là gia đình của anh, đều bận với gia đình riêng của họ. Tôi tiếp cận với việc nấu bữa tối Giáng sinh như nó là một đề tài nghiên cứu khoa học vậy. Tôi nghiên cứu sách nấu ăn, lập biểu đồ, đặt giờ, cân các nguyên liệu thực phẩm, và xẻ thịt và rau theo kích thước thích hợp. Tôi biết kết quả cho những nỗ lực của tôi có thể tạm chấp nhận được nhưng không phải

xuất sắc gì, nhưng Nick lại nói đó là con gà tây mềm nhất, khoai tây nghiền ngon nhất, bánh Pecan tuyệt nhất anh từng ăn.

“Chắc là do cảnh tượng em biểu diễn trong găng bắc bếp đấy,” tôi nói.

Nick bắt đầu rải một chuỗi các nụ hôn âm ỉ trên cánh tay tôi như anh là Pepe Le Pew vậy. “Iem nà Xiên xăn chong bếp của ănn.”

Khách sạn Darlington rất bận rộn trong những ngày hội hè nên tôi phải làm việc thêm giờ, trong khi công việc của Nick rồi rãi cho đến tận sau Năm mới. Với thời gian biểu trái ngược nhau của chúng tôi, thật là nản lòng và phí thời gian cho anh phải lái đi lái về suốt ngày. Chẳng có việc gì làm được đến nơi đến chốn hết...căn condo luôn giống một bãi rác, tủ lạnh hiếm khi đầy, và đâu đó luôn có một đám quần áo bẩn chưa giặt.

“Chúng ta không thể chịu được phí tổn để mang tất cả áo sơ mi của anh ra hàng giặt,” ngày hôm sau lễ Giáng sinh Nick nói với tôi. “Em sẽ phải học cách giải quyết chúng.”

“Em ấy à?” Tôi chưa bao giờ là cái gì trong đời. Quy trình là một cái áo sơ mi là một bí ẩn của vũ trụ giống như kiểu lỗ đen hay chứng sợ bóng tối. “Tại sao anh không thể làm vì đó là áo sơ mi của anh cơ mà?”

“Anh cần em giúp một tay. Có quá nhiều nếu anh hỏi em giúp một tay giải quyết quần áo anh không?”

“Không, tất nhiên là không. Em xin lỗi. Em chỉ không biết làm thế nào thôi. Em sợ em sẽ làm rối tung hết cả lên.”

“Anh sẽ chỉ cho em cách làm thế nào. Em sẽ học.” Nick mỉm cười vỗ vào hông tôi. “Em chỉ cần nổi mạch với Martha Stewart bên trong em thôi.”

(Tên người dẫn và chương trình truyền hình hướng dẫn nấu ăn và nội trợ của Hallmark Channel.)

Tôi nói với anh tôi luôn giữ Martha Stewart bên trong xích chặt tận đáy lòng, nhưng vì lợi ích của anh tôi sẽ thả cô ta ra.

Nick thật kiên nhẫn khi anh hướng dẫn tôi từng bước qua cả quá trình, chỉ cho tôi chính xác anh thích áo sơ mi của anh được hồ và là như thế nào. Anh đặc biệt chú ý đến tiểu tiết. Đầu tiên thì nó giống như một trò vui, y như việc trát vữa vui như thế nào khi lần đầu tiên bạn thử làm... cho đến khi bạn đối mặt với việc phải lát gạch hoàn toàn một buồng tắm. Hay một giỏ đồ giặt lền chặt quần áo bẩn. Dù tôi có cố gắng thế nào, tôi không bao giờ có thể hoàn thiện một cái áo sơ mi chính xác như cách mà Nick muốn.

Kỹ thuật giặt là của tôi trở thành điểm nóng cần phải thanh tra mỗi ngày. Nick sẽ nhằm thẳng tủ quần áo của chúng tôi, lật giở từng hàng quần áo đã giặt là, và chỉ cho tôi đã làm sai chỗ nào. “Em cần là chậm hơn để làm thẳng tất cả những nếp nhăn nhỏ nhất,” hay “Em cần phải là thẳng lại chỗ cửa tay.”

“Em cần dùng ít hồ hơn.”

“Phía sau lưng chưa được phẳng.”

Cảm thấy tuyệt vọng và vô dụng, cuối cùng tôi dùng tiền riêng của tôi—chúng tôi bỏ ra một số tiền bằng nhau để cùng tiêu mỗi tuần—để mang áo sơ mi của Nick đến cửa hàng giặt là chuyên nghiệp. Tôi nghĩ đó là một giải pháp hay. Nhưng khi Nick phát hiện ra một dây áo sơ mi treo

trong tủ vẫn còn trong túi ni lông bọc ngoài của cửa hàng, anh vãi đái ra quần.

“Anh nghĩ chúng ta đã đồng ý với nhau,” anh nói ngắn gọn, “rằng em sẽ học cách giặt là.”

“Em dùng tiền của em mà.” Tôi cười xoa dịu. “Em thiếu hụt khả năng giặt là. Có lẽ em phải cần multivitamin mất.”

Anh từ chối cười đáp lại. “Em vẫn chưa đủ cố gắng.”

Tôi thấy rất khó mà tin được rằng chúng tôi đang cãi nhau, có thể anh nghĩ tôi không đóng góp đủ phần mình trong mối quan hệ này. Có thể tôi cần phải yêu thương anh nhiều hơn nữa, mang lại sự hỗ trợ cho anh nhiều hơn nữa. Rồi anh sẽ qua cơn căng thẳng. Căng thẳng về ngày lễ, căng thẳng trong công việc, căng thẳng của những cặp mới cưới.

“Em sẽ cố gắng chăm chỉ hơn,” tôi nói. “Nhưng anh yêu...có việc gì làm anh phiền muộn thế? Ý nghĩa đằng sau việc giặt là có phải là cái gì đó mà chúng ta cần thảo luận không? Anh biết là em làm mọi việc vì anh mà.” Nick nhìn tôi lạnh lẽo. “Tất cả những gì anh cần ở em là thay đổi mình đi mà học cách làm cho đúng.”

Tôi đã giận điên lên trong khoảng mười phút. Sau đó, tôi thấy rất sợ hãi. Tôi sẽ lại không có khả năng trong hôn nhân, điều quan trọng nhất tôi đã từng thử làm.

Nên tôi gọi Todd, cậu bạn biết cảm thông đã nói mọi người ai cũng có những cuộc cãi vã ngu xuẩn với người phối ngẫu. Chúng tôi đồng ý với nhau đó chỉ là một phần của một cuộc hôn nhân bình thường. Tôi không dám kể với ai trong gia đình, vì tôi thà chết còn hơn để Bố đoán được là cuộc hôn nhân không được xuôi sẻ.

Tôi hèn hạ xin lỗi Nick.

“Không, đó là lỗi của anh,” anh nói, quàng tay xung quanh tôi xiết vào ẩm áp. Sự tha thứ của anh giống như một niềm khuây khoả, tôi cảm thấy nước mắt rung rung trên mí. “Anh đòi hỏi ở em quá nhiều,” anh tiếp. “Em không thể làm khác cách sống mà em đã được nuôi dạy. Em không bao giờ được chờ đợi phải làm gì đó cho người khác. Nhưng trong thế giới thực, thì những cử chỉ nhỏ nhất, những thứ tầm thường, lại cho một anh chàng biết em yêu anh ta. Anh rất hài lòng nếu em đã có nhiều hơn một nỗ lực.” Và anh xoa bóp bàn chân tôi sau khi ăn tối, rồi nói tôi đừng xin lỗi nữa.

Ngày hôm sau, tôi nhìn thấy một bình xịt hồ cổ áo trong phòng giặt. Cầu là đã hạ xuống và đặt cho vừa tầm tay tôi, nên tôi có thể tập làm trong khi Nick bắt đầu ăn tối.

Một tối, chúng tôi đi chơi cùng hai cặp khác, là những anh chàng làm việc trong cùng một công ty xây dựng với Nick, và vợ của họ. Tôi rất phấn khích được tham gia những hoạt động xã hội như thế. Thật rất đáng ngạc nhiên khi phát hiện ra Nick đã lớn lên ở Dallas, vậy mà anh chẳng có vẻ gì là có những người bạn cũ để giới thiệu với tôi. Họ đã chuyển đi nơi khác hết, hay không đáng để phí thời gian, anh nói với tôi thế. Tôi háo hức muốn có vài người bạn ở Dallas, và tôi muốn gây ấn tượng tốt.

Vào giờ ăn trưa tôi tới thẩm mỹ viện trong khách sạn và nói người tạo mẫu tóc tẩy bớt đi khoảng gần hai mươi phân. Khi chị ấy làm xong, trên sàn phủ đầy những lọn tóc đen quăn, và tóc tôi chỉ còn dài trung bình và được ép thẳng. “Kiểu tóc em để lúc trước quá dày nặng cho một người nhỏ nhắn như em. Nó che hết mặt em.”

Tôi không nói trước với Nick tôi sẽ đi sửa tóc. Anh thích tôi để dài, và tôi biết anh sẽ can ngăn không cho tôi cắt. Ngoài ra, tôi nghĩ, ngay khi anh nhìn thấy nó thẳng mượt thế nào, không kể

đến việc dễ dàng chăm sóc, anh sẽ thay đổi ý kiến thôi.

Ngay khi anh đón tôi, Nick đã bắt đầu cau mặt. “Trông có vẻ hôm nay em bận rộn quá nhỉ.” những ngón tay anh bấu chặt vô lăng.

“Anh có thích nó không? Em cảm thấy nó rất hay.” Tôi hất đầu từ bên này sang bên kia giống như một người mẫu tóc. “Đã đến lúc em nên tỉa tóc theo kiểu khoẻ khoắn rồi.”

“Đấy không phải là tỉa. Tóc em trụi thui lụi hết rồi còn gì nữa.” Mỗi từ anh nói ra sắc lẹm như một lưỡi dao đầy vẻ không hài lòng và thất vọng.

“Em chán để kiểu học sinh lắm rồi. Em nghĩ để thế này trông tinh tế hơn.”

“Mái tóc dài của em mới là đặc biệt. Còn bây giờ thì hoàn toàn tầm thường.”

Tôi cảm thấy như một ai đó đã tiêm một liều thuốc bắn khoả vào mạch máu tôi. “Em xin lỗi nếu anh không thích nó. Nhưng nó đã rất tốn công. Và thêm nữa, đó là tóc của em.”

“Được thôi, nhưng anh là người phải nhìn em suốt ngày.”

Da tôi như co lại cho đến khi cơ thể tôi bị dồn nén trong một cái vỏ chật cứng. “Chị chuyên gia tạo mẫu nói nó che hết cả mặt em.”

“Anh mừng là em và chị ta nghĩ thế giới này cần nhìn thấy nhiều hơn cái bản mặt em,” anh thì thầm.

Tôi chịu đựng mười lăm phút im lặng nặng nề, nghệt thở trong khi Nick luồn lách qua dòng xe cộ buổi chiều. Chúng tôi đi thẳng tới nhà hàng nơi bạn anh hẹn gặp. “Tiện thể,” Nick nói nhát gừng, “chỉ phòng trường hợp em bị ngạc nhiên thôi, anh đã nói với mọi người tên em là Marie.”

Tôi nhìn chằm chằm vào gương mặt trông nghiêng của anh không hiểu. Marie là tên đệm của tôi, cái tên mà chẳng ai dùng tới trừ khi tôi gặp rắc rối. Nghe “Haven Marie” luôn là một dấu hiệu chắc chắn rằng cái gì đó bị cuốn vào chân vịt.

“Tại sao anh không nói với họ tên thật của em?” tôi cố gắng hỏi.

Nick không nhìn vào tôi. “Vì rằng nó làm cho em nghe giống như một kẻ quê mùa ấy.”

“Em thích cái tên thường gọi của em. Em không muốn là Marie. Em muốn_”

“Lạy Chúa, chẳng lẽ tôi không thể có một người vợ bình thường với một cái tên bình thường hay sao?” Mặt anh đỏ bừng giận dữ, hơi thở nặng nhọc, không khí ngưng đọng đầy thù địch.

Toàn bộ sự việc cảm giác như không có thật. Tôi đã cưới một người không thích cái tên của tôi. Anh chưa bao giờ nhắc đến điều đó trước đây. Đấy không phải là Nick. Tôi tự nhủ lòng. Nick thật sự là chàng trai tôi đã cưới. Tôi liếc anh lên lút. Anh giống một người chồng thường tình, tức giận. Anh đang đòi hỏi một thứ bình thường, và tôi hoàn toàn không chắc chắn đó có thật là bình thường không. Tôi cố gắng giữ hơi thở ổn định. Chúng tôi đã gần đến nhà hàng rồi_ và chúng tôi không thể bước vào đó với bộ dạng như vừa đánh nhau được. Mặt tôi có cảm giác như vừa được phủ bên ngoài bằng một tấm kính. “Được thôi,” tôi nói. “Vậy chúng ta sẽ là Nick và Marie tối nay.”

“Được rồi.” Anh có vẻ thư giãn hơn một chút.

Sau tối đó, cái buổi tối trôi qua yên ổn đó, Nick hiếm khi gọi tôi là Haven nữa, thậm chí cả khi chỉ có hai chúng tôi. Anh nói thật quá xáo trộn khi chúng tôi đi chơi thì gọi một tên, về nhà lại gọi tên khác, mà tôi cứ làm như tôi chưa từng bao giờ được gọi là Marie ấy. Tôi tự nhủ mình rằng đó có thể là một điều tốt, cái việc đổi tên ấy. Tôi sẽ đi tiếp và bỏ lại sau hành trang trong quá khứ. Tôi có thể trở thành bất cứ người nào tôi muốn, một người tốt hơn. Và nó làm Nick hài lòng, thì đó chính là điều tôi phải làm.

Mình là Marie, tôi bảo mình. Marie, người phụ nữ đã lập gia đình sống ở Dallas và làm việc ở khách sạn Darlington và biết cách là một cái áo sơ mi. Marie, người được chồng yêu.

Cuộc hôn nhân của chúng tôi giống như một cái máy tôi đã học được cách điều khiển. Tôi sẽ không bao giờ hiểu được nguyên lý hoạt động làm nó chạy được. Tôi chỉ biết làm cách nào để giữ cho nó chạy suôn sẻ, tất cả những đòi hỏi nhỏ nhặt và lớn lao đã giữ Nick cân bằng trên một con thuyền. Khi Nick hạnh phúc, tôi được tưởng thưởng bằng cảm giác yêu mến. Nhưng khi có gì đó làm cho Nick thấy tồi tệ, anh có thể trở nên sung sả và dễ cáu kỉnh. Sẽ mất khá nhiều ngày để vỗ về cho anh trở về tâm trạng bình thường. Tính khí thay đổi thất thường của anh là máy điều nhiệt điều khiển cuộc sống gia đình chúng tôi.

Gần tới lễ kỷ niệm ngày cưới đầu tiên của chúng tôi, tôi nhận ra đó là những ngày tồi tệ của Nick, và những ngày tôi bị đòi hỏi phải tỏ thông cảm và bù đắp cho mỗi hành động bất công nhỏ nhặt nào xảy ra với anh, càng lúc càng nhiều hơn những ngày vui vẻ. Tôi không biết làm thế nào để sửa chữa việc đó, nhưng tôi nghi ngờ rằng đó là lỗi của tôi. Tôi biết hôn nhân của những người khác không giống chúng tôi, rằng họ không phải liên miên lo nghĩ làm thế nào đoán trước nhu cầu của chồng họ, họ không phải luôn bước trên vỏ trứng. Chắc chắn hôn nhân của cha mẹ tôi không giống như thế này. Nếu có giống, thì chỉ là cả gia đình tôi chạy cuống lên vì những nhu cầu và ý muốn của mẹ tôi, trong khi bố tôi thỉnh thoảng xuất hiện để dỗ dành mẹ.

Nick kiên định ôm giữ sự tức giận với gia đình tôi, kết tội bố tôi vì đã không cho chúng tôi tiền để mua một ngôi nhà. Anh thúc ép tôi liên lạc với bố và các anh trai tôi, đòi hỏi các thứ, và anh vô cùng tức giận khi tôi từ chối.

“Sẽ chẳng có gì tốt lành đâu,” tôi nói với anh, mặc dù không phải vậy. Chẳng thêm quan tâm đến thái độ của bố tôi, các anh trai tôi sẽ cho tôi bất thứ gì tôi hỏi. Đặc biệt là Gage. Vài dịp hiếm hoi chúng tôi nói chuyện với nhau trên điện thoại, anh đã hỏi anh có thể làm gì giúp tôi và Nick, và tôi trả lời là không, tất nhiên là không cần, mọi việc đều rất tuyệt vời. Tôi sợ cho Gage thấy bất cứ một dấu hiệu nhỏ nhoi nào của sự thực. Một mối chỉ tuột ra và cả cái áo cũng tuột hết theo.

“Bố em sẽ phải bắt đầu làm gì đó cho chúng mình khi bọn mình có con,” Nick bảo tôi. “Sẽ là một điều xấu hổ công khai với ông ấy khi để cho cháu ngoại của ông ta sống trong một túp lều khốn nạn. Lúc đó ông ta sẽ phải nộp ra một khoản tiền, lão già keo kiệt ấy.”

Nó làm cho tôi sợ hãi rằng Nick có vẻ coi những đứa con tương lai của chúng tôi như những công cụ được sử dụng để nạy kết tiền của gia đình Travis. Tôi luôn có kế hoạch sẽ sinh con khi tôi cảm thấy sẵn sàng, nhưng trong tình huống này thì không thể bắt đầu để xem xét tới việc có một bé con nhều nhéo, vui vĩnh được. Vì tất cả những gì tôi có thể làm tôi đã làm hết để giữ ông chồng nhều nhéo, vui vĩnh của tôi hạnh phúc.

Tôi chưa bao giờ gặp vấn đề trong việc ngủ cả, nhưng tôi bắt đầu có những giấc mơ làm tôi tỉnh giấc giữa đêm, làm tôi kiệt sức cả ngày hôm sau. Từ khi việc lăn qua lật lại trên giường của tôi làm Nick thức giấc theo, tôi thường xuyên phải ra sofa ngủ giữa đêm, run rẩy dưới cái chăn chiên mỏng. Tôi hay nằm mê tôi bị gãy răng, hay rơi từ những toà nhà cao tầng xuống.

“Thật kỳ lạ,” một buổi sáng tôi nói với Nick khi anh đang uống cà phê. “Giấc mơ đêm qua của

em ấy. Em đang ở công viên nào đó, chỉ đang đi bộ thôi, thế mà chân phải em rời ra. Không có máu hay cái gì khác. Giống như em là một nạng búp bê Barbie ấy. Em đã quá buồn, tự hỏi làm sao em có thể đi bộ mà không có cái chân ấy được, và rồi tay em bị rời ra ở khuỷu tay, và em nhặt nó lên rồi cố lắp nó vào đúng chỗ, rồi em nghĩ, ‘mình cần cánh tay này, mình phải tìm ai đó gắn lại nó cho mình.’ Rồi sau đó__”

“Em đã uống thuốc sáng nay chưa?” Nick ngắt lời.

Tôi đã uống thuốc tránh thai ngay từ khi chúng tôi mới bắt đầu ngủ với nhau. “Chưa, em thường uống sau khi ăn sáng. Sao ạ? Anh có nghĩ hormone đã làm em có những giấc mơ đáng sợ như vậy không?”

“Không, anh nghĩ em đang tự đem đến cho mình nhưng giấc mơ đó. Và anh hỏi vì đã đến lúc cho em bỏ mấy viên thuốc đó rồi đấy. Bọn mình nên bắt đầu có con thôi, trong khi vẫn đang còn trẻ.”

Tôi nhìn chăm chăm vào anh. Một cơn sóng khổng lồ không mong muốn tràn ngập tôi, mỗi tế bào của cơ thể tôi kháng kháng với ý tưởng một sự yếu đuối do dùng hormon lâu ngày sẽ làm mọi thứ trở nên không thể. Nhưng tôi không thể nói không. Điều đó sẽ gây nên một thái độ tồi tệ có thể kéo dài nhiều ngày. Tôi phải lái Nick khỏi ý nghĩ đó và thay đổi suy nghĩ của anh. “Anh có thực sự nghĩ rằng chúng ta đã sẵn sàng rồi không?” Tôi hỏi. “Có thể tốt hơn nếu tiết kiệm được một ít tiền anh ạ.”

“Chúng ta sẽ không cần. Bố em sẽ biết lẽ phải hơn khi ông ta phát hiện ra Gage và Liberty không phải những người duy nhất có khả năng rặn ra một đứa bé.”

Tôi nhận thức được Nick ít quan tâm đến bản thân em bé hơn là việc sử dụng em bé như một cách để thao túng Churchill Travis. Anh có cảm thấy khác không khi em bé ra đời? Anh sẽ trở thành một trong những người cha mềm nhũn như chi chi trước hình ảnh một con người nhỏ bé mà anh đã góp phần mang lại thế giới này không?

Cũng khó như tôi cố tưởng tượng việc đó, tôi không thể nhìn thấy Nick tập trung kiên nhẫn để dỗ dành một đứa trẻ sơ sinh gào khóc, một đứa bé tập đi nặng nề, một đứa trẻ hay vùi vùi. Nó làm tôi sợ hãi, ý nghĩ tôi sẽ bị buộc chặt vào anh nhiều thế nào, tôi sẽ mất tự do ra sao ngay khi chúng tôi có con với nhau.

Tôi vào phòng tắm để sửa soạn đi làm, chải mascara lên mi, quét son bóng lên môi. Nick đi theo, xới tung đồ trang điểm và đồ làm tóc tôi xếp trên bàn rửa mặt. Anh tìm thấy hộp nhựa tròn tôi vẫn đựng thuốc tránh thai, và bật nắp để lộ ra những vỉ thuốc màu xanh nhạt loại uống trong suốt chu kỳ.

“Em không cần những viên thuốc này nữa.” anh vứt thuốc vào sọt rác.

“Em cần dùng đến hết chu kỳ,” tôi phản đối. “Mà thường thì trước khi anh muốn có thai, anh sẽ phải làm một đợt kiểm tra sức khỏe tổng quát__”

“Em khỏe mạnh. Em sẽ ổn thôi.” Anh đặt một tay lên vai tôi, ép tôi ngẩng mặt lên khi tôi cúi xuống nhặt vỉ thuốc. “Vứt đi.”

Một tiếng cười không tin lục đục trong họng tôi. Tôi đã được huấn luyện hàng tháng trời việc chịu đựng những ý nghĩ thất thường của Nick để giữ gia đình êm ấm, nhưng thế này thì quá rồi. Tôi sẽ không để bị ép buộc phải có một em bé khi cả hai chúng tôi đều chưa sẵn sàng.

‘Nick, tốt nhất em nên chờ.’ Tôi cầm lược lên và bắt đầu chải mái tóc rối bời của mình. “Và

thực sự bây giờ không phải thời điểm đúng để nói chuyện về việc sinh con, vì cả hai chúng ta đều sắp đến giờ đi làm và __”

“Anh sẽ quyết định chúng ta nói về cái gì và khi nào!” Sự bùng nổ mãnh liệt trong giọng anh làm tôi ngạc nhiên đến rơi cả lược. “Anh không nhận thấy rằng anh phải đặt trước một cuộc hẹn khẩn nạn với em để nói chuyện về cuộc sống riêng của chúng ta đấy!”

Tôi tái nhợt đi vì hoảng sợ, tim tôi đập mạnh trong một nhịp điệu cuồng loạn. “Nick__”

“Cô đã bao giờ nghĩ về ai khác ngoài bản thân cô chưa hả?” Giận dữ làm cuống họng và những bắp cơ nhỏ trên mặt anh co thắt, giật giật. “Luôn luôn là điều cô muốn...con điểm ích kỷ, thế còn điều tôi muốn thì sao?”

Anh ngả người trên tôi, to lớn và tức giận, và tôi cúi áp vào gương. “Nick, em chỉ...” Miệng tôi khô khốc, tôi khó khăn để có thể thốt nên lời. “Em có nói không đâu. Em chỉ muốn...nếu có thể...nói chuyện về việc đó lúc khác thôi.”

Điều đó mang lại một cái nhìn khinh miệt đến có thể băm nát linh hồn tôi. “Tôi không biết. Có thể nó không đáng để nói tới. Toàn bộ cuộc hôn nhân này có thể chẳng đáng một cục cứt nào. Cô nghĩ cô đã mang lại cho tôi một ân huệ lớn là cưới tôi á? Tôi mới chính là người mang ân huệ đến cho cô. Cô nghĩ còn ai khác kết hôn với đồng phân như cô?”

“Nick__” Sợ hãi và hoảng loạn, tôi nhìn anh đi vào phòng ngủ. Tôi bắt đầu bước theo, nhưng rồi tôi dừng lại, sợ rằng sẽ làm anh điên tiết hơn. Đàn ông trong gia đình tôi hoàn toàn rất ít giận dữ, và một khi họ đã bùng nổ, thì cơn giận cũng qua rất nhanh. Tâm tính của Nick hoàn toàn khác hẳn, một cơn cáu giận tự nhiên có thể bùng nổ, cứ thế lan rộng dần cho đến khi nó hoàn toàn chẳng liên quan gì tới nguyên nhân ban đầu. Trong trường hợp này, tôi không chắc chiến lược đối phó tốt nhất là gì nữa...Nếu tôi chạy theo anh để xin lỗi, có thể chỉ là đổ thêm dầu vào lửa. Nhưng nếu tôi cứ ở trong phòng tắm, anh có thể lên một cơn tức giận mới vì cho rằng bị lừa dối.

Tôi chọn cách lớn vồn ở lối đi, đứng giữa cả hai phòng, theo dõi xem có dấu hiệu nào cho thấy Nick muốn gì. Anh tới tú quần áo và lật tung đám quần áo treo trong đó với những cử động thật nhanh và hần học, tìm kiếm một cái sơ mi. Quyết định rút lui, tôi quay trở lại phòng tắm.

Hai má tôi nhìn bợt bạt và co cứng. Tôi nhẹ nhàng dùng chổi lông phủ lên một chút phấn hồng, nhưng bột phấn màu trông như thể ngồi chồm chồm trên má tôi, chứ chẳng ăn nhập gì với màu má tôi cả. Chổi lông quét qua những giọt mồ hôi lạnh vì bị kích động để lại những vết phấn đỏ trên mặt. Tôi với tay ra lấy khăn mặt, để lau hết đi, và có vẻ như đó là lúc trái đất bùng nổ.

Nick đã quay lại, chặn đường tôi, túm cái gì đó trong một nắm tay. Gào thét. Tôi chưa bao giờ bị ai đó gào thét vào mặt tôi như lúc này, chắc chắn đó không phải là một con người, đó là một kiểu của chết chóc. Tôi bị biến đổi thành một con thú đang bị tấn công, không có khả năng chạy thoát dưới bộ mặt trắng nhợt vì hoảng sợ, tê liệt trong một sự câm lặng không thể hiểu được.

Cái vật trong tay anh là một cái áo sơ mi sọc...Tôi đã làm thế nào đó phá nó...một sai sót...nhưng Nick đã nói đó là một sự phá hoại. Tôi đã làm thế có mục đích, anh nói vậy. Anh cần nó cho một buổi họp quan trọng sáng nay, và tôi nói không, tôi không có ý định nói em rất xin lỗi nhưng mọi từ ngữ mang lại cơn tức giận chết người trên mắt anh và cánh tay anh giật lại và trái đất bùng nổ.

Đầu tôi giật mạnh sang một bên, má tôi hần đỏ, và những giọt mồ hôi và nước mắt văng ra. Một cơn điên giận vẫn chưa bùng phát hết. Những mạch máu trên mặt tôi phồng lên và đập

manh.

Chậm chạp, tôi mãi mới nhận thức được là Nick vừa đánh tôi, Tôi đứng lảo đảo, trống rỗng, dùng những đầu ngón tay thăm dò những nơi mà sức nóng đã chuyển thành buốt giá.

Tôi không thể nhìn thấy gì qua tấm màn mờ mờ trước mắt tôi, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng Nick, đầy căm phẫn. “Nhìn xem cô ép tôi phải làm cái gì này.” Anh trở lại phòng ngủ.

Không lối thoát. Tôi không thể chạy trốn khỏi căn hộ được. Chúng tôi chỉ có một cái xe. Và tôi không biết sẽ đi đâu. Tôi cầm một cái khăn mặt nhúng dưới vòi nước lạnh, ngồi trên bệ xí bên cạnh và giữ chặt nắm khăn nhỏ nước trên má.

Chẳng có ai tôi có thể tâm sự được. Đó là một việc mà Todd và những người bạn khác không thể an ủi được tôi, không thể nói rằng đó là một phần của một mối quan hệ hôn nhân thông thường. Một nỗi xấu hổ tràn ngập trong tôi, thấm dần vào xương tuỷ tôi... cảm giác rằng tôi đáng bị đối xử như vậy, nếu không nó đã không xảy ra. Tôi biết như thế là không đúng. Nhưng có gì đó trong tôi, trong cách tôi đã được nuôi dạy, làm cho tôi không thể thoát khỏi nỗi xấu hổ tràn ngập đó. Nó đã ẩn náu trong tôi từ rất lâu rồi, và chỉ chờ để thoát ra. Chờ Nick, hay ai đó giống anh. Tôi đã bị nhor nhuốc vì nó, giống như một vết mực không màu... dưới ánh sáng đúng, nó sẽ phơi bày.

Tôi đứng yên chờ đợi trong lúc Nick chuẩn bị xong xuôi để đi làm. Tôi không cựa cựa kể cả khi tôi nghe anh gọi tới khách sạn Darlington và nói với họ tôi sẽ không đi làm hôm nay. Vợ tôi bị ốm, anh nói vẻ buồn bã. Bị cúm hay gì đó, anh không biết chắc là gì. Anh nói giọng có vẻ thương cảm và quan tâm. Anh cười khẽ cười lục khục vì điều gì đó mà người trong điện thoại nói. “Vâng,” anh nói, “Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Tôi chờ đợi cho đến khi nghe thấy tiếng điện thoại bỏ xuống, và cửa trước đóng lại.

Cử động như một người phụ nữ già nua, tôi vọc tay vào thùng rác và lấy ra vỉ thuốc. Uống một viên và vốc nước vào miệng bằng bàn tay để chiêu viên thuốc, viên thuốc trôi qua cổ họng tôi đau đớn. Tôi tìm thấy cái sơ mi sọc trên sàn phòng ngủ, và tôi trải nó trên nệm. Tôi không thể tìm thấy sai sót gì trên nó. Tôi không thể tìm thấy vết bẩn đã làm Nick nổi điên. “Mình đã làm gì?” Tôi hỏi to, những ngón tay tôi kéo lê theo sọc trên vải áo như kiểu móng vuốt đang cào vào những thanh sắt. Tôi đã làm gì sai?

Sự thôi thúc phải làm hài lòng là một căn bệnh của tôi. Tôi biết thế, và dẫu nào thì tôi cũng đã làm thế. Tôi giặt và hồ và là cái sơ mi sọc lại một lần nữa. Mỗi sợi vải dệt cotton được là thẳng một cách hoàn hảo, mỗi cái nút sáng bóng và sạch bong như mới. Tôi treo nó vào trong tủ và kiểm tra lại toàn bộ áo sơ mi, và sắp thẳng lại những đôi giày của anh và treo tất cả cà vạt của anh sao cho tất cả các đuôi bằng nhau đều tằm tắp.

Khi Nick về nhà, căn condo đã sạch sẽ và bàn đã được bày sẵn, và tôi đã đặt một hộp thịt hầm King Ranch trong lò. Bữa tối ưa thích của anh. Tôi khó mà nhìn vào anh được. Nhưng Nick đã bước vào với vẻ hối lỗi và mỉm cười, ôm theo một bó hoa to đủ các loại. Anh mang cho tôi món quà thơm ngát, những cánh hoa rung rinh được bọc trong những lớp giấy lụa và giấy bóng kính. “Của em đây, người yêu.” Anh cúi xuống hôn vào má tôi, bên má anh đã đánh lúc sáng. Bên mặt đó của tôi vẫn còn đỏ và sưng. Tôi đứng yên trong khi môi anh chạm vào da tôi. Tôi muốn giặt ra khỏi anh. Tôi muốn đánh lại anh. Nhất là tôi muốn gào lên.

“Anh không nên làm thế sáng nay,” Nick nói đằng sau tôi. “Anh đã nghĩ về em suốt cả ngày.”

“Em cũng nghĩ về anh.” Tôi đặt bó hoa vào trong một cái bình và đổ đầy nước, không thể đối

mặt với triển vọng phải cắt và cắm lại từng bông hoa.

“Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly, việc nhìn thấy điều mà em đã làm với áo sơ mi của anh ấy.”

Tôi chậm chạp lau sạch mặt bàn bếp bằng một chiếc khăn lau bằng giấy. “Em không hiểu có gì sai với nó.”

“Nó bị hồ quá nhiều, gấp mười lần mức cần thiết. Anh muốn nói, anh có thể cắt một lát bánh mỳ với một trong số những cổ tay áo ấy.” Nghỉ một lúc lâu, và rồi anh thở dài. “Anh đã phản ứng hơi quá. Anh biết thế. Nhưng như anh đã nói, đó là giọt nước làm tràn ly. Quá nhiều những việc vô lý làm anh phát điên, và nhìn thấy việc mà em làm với áo anh là quá nhiều.”

Tôi quay lại đối mặt với anh, nắm chặt cho mép tay áo dài của tôi chum qua những ngón tay cho đến khi chúng bị che phủ như những cái vuốt mèo. “Những việc vô lý nào?”

“Mọi thứ. Cách chúng ta đang sống. Nơi này chẳng bao giờ sạch sẽ và gọn gàng hết. Chúng ta không bao giờ có những bữa ăn nhà làm. Rác rưởi vung vãi khắp nơi.” Anh giơ tay lên như tự vệ khi anh nhìn thấy tôi bắt đầu nói. “Ồ, anh biết, nó nhìn rất tuyệt bây giờ. Và anh có thể thấy em đã đặt bữa tối vào lò. Anh công nhận việc đó. Nó luôn luôn nên như thế này. Và sẽ là không thể, nếu cả hai chúng ta cùng đi làm.”

Tôi hiểu ngay lập tức điều Nick muốn. Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại muốn thế. “Em không thể bỏ công việc của em,” tôi nói, đặng người. “Chúng ta không thể sống nếu không có lương của em.”

“Anh sắp được đề bạt. Chúng ta sẽ ổn thôi.”

“Nhưng...em sẽ làm gì cả ngày?”

“Làm một người vợ. Chăm sóc nhà cửa. Và anh. Và bản thân em.” Anh tới gần hơn. “Và anh sẽ chăm sóc em. Đẳng nào thì em cũng sớm có con thôi. Em sẽ phải bỏ việc lúc đó. Nên em bỏ việc bây giờ thì tốt hơn.”

“Nick, em không nghĩ__”

“Chúng ta cùng phải chịu áp lực, em yêu. Việc đó có thể làm giảm áp lực, cho em để giải quyết tất cả những việc vặt vãnh trong nhà mà chưa bao giờ được động đến.” Đưa tay ra, Nick nhẹ nhàng cầm lấy một tay tôi, và đưa nó lên mặt anh. “Anh xin lỗi về việc anh đã làm sáng nay,” anh thì thầm, rúc vào lòng bàn tay tôi. “Anh thề sẽ không để nó xảy ra lần nữa. Cho dù có việc gì.”

“Anh làm em sợ đấy, Nick ạ,” tôi thì thầm. “Anh không phải là anh nữa.”

“Em nói đúng. Em biết đó không phải là anh mà.” Với sự quan tâm vô hạn, anh bế tôi sát vào anh. “Không ai có thể yêu em nhiều như anh yêu em. Em là tất cả của anh. Và chúng ta sẽ quan tâm chăm sóc cho nhau, đúng không?”

“Em không biết.” Giọng tôi khản đặc. Tôi chưa bao giờ đứng giữa sự giằng xé thế này, muốn ở lại và muốn bỏ đi, yêu và sợ anh.

“Em luôn có thể tìm được một công việc khác nếu em muốn,” Nick nói lý lẽ. “Nhưng chúng ta hãy thử theo cách này một lần thôi. Anh muốn em tự nguyện cho một thay đổi mới.”

Tôi nghe tiếng mình thì thầm, “Làm ơn đừng làm thế lần nữa nhé, Nick.”

“Không bao giờ,” anh nói ngay, hôn đầu tôi, tai tôi, cổ tôi. Những ngón tay của anh lần nhẹ tới gò má đang còn sưng đỏ của tôi. “Em bé đáng thương,” anh thì thầm. “Anh rất mừng vì anh đã không nắm tay lúc đó, nếu không em còn bị thâm tím đến đâu.”

CHƯƠNG BỐN

Từng chút, từng chút cuộc hôn nhân của chúng tôi xiết chặt quanh tôi. Lúc đầu, có vẻ giống như thiên đường khi tôi nghỉ việc. Tôi có tất cả thời gian mình cần để làm cho căn condo trông hoàn hảo. Tôi hút bụi ở thảm thật nhiều đến nỗi những sợi polyester ngấn đọng lên đều tăm tắp. Từng centimet vuông trong bếp sáng lấp lánh và sạch bong. Tôi dành hàng tiếng đồng hồ nghiền ngẫm công thức nấu ăn, cải thiện kỹ năng nấu nướng của mình. Tôi sắp xếp tất cả của Nick thành những hàng đồng màu đều tăm tắp. Ngay trước khi Nick từ văn phòng về tới nhà, tôi trang điểm và thay quần áo ngoài. Tôi đã bắt đầu làm thế sau khi anh nói với tôi trong một đêm nào đó rằng anh hy vọng tôi không phải là một trong những người phụ nữ đã để mình mòn mỏi đi sau khi họ vớ được một người chồng.

Nếu như Nick thường xuyên là một thằng khốn, thì tôi sẽ không phải chiều theo ý anh như thế. Nhưng đằng này lại có những khoảng thời gian cách quãng đã giữ tôi lại với anh, buổi tối khi chúng tôi ôm ấp nhau trước TV và xem tin tức, những điệu nhảy tùy hứng sau bữa tối khi bài hát yêu thích của chúng tôi bật lên. Anh có thể biết yêu thương và hài hước. Anh có thể âu yếm. Và anh là người đầu tiên trong cả cuộc đời tôi đã cần đến tôi. Tôi là thánh giả của anh, ánh phản chiếu của anh, niềm an ủi của anh, người mà nếu thiếu anh có thể không bao giờ là hoàn hảo. Anh đã tìm thấy điểm yếu nhất của tôi: tôi là một trong những người mong muốn đến tuyệt vọng để được cần đến, để được là người quan trọng với ai đó.

Có nhiều thứ tác động lên mối quan hệ của chúng tôi. Có một thứ mà tôi đã có một thời khốn khó để giải quyết là cảm giác trông chừng thường trực. Những người đàn ông trong đời tôi, bố tôi và các anh trai tôi, luôn là những người dễ đoán. Nick, mặc dù vậy, phản ứng với cùng một hành động thì mỗi lần mỗi khác, không có lần nào giống lần nào. Bất cứ tôi làm một việc gì, tôi cũng không bao giờ chắc chắn rằng tôi sẽ nhận được sự tán thưởng hay không hài lòng. Nó làm tôi bồn chồn khắc khoải, luôn phải tìm kiếm manh mối chỉ đường cho cách hành động của tôi.

Nick nhớ tất cả mọi thứ tôi đã kể với anh về gia đình tôi và thời thơ ấu của tôi, nhưng anh nhìn nó dưới một ánh sáng khác. Anh nói với tôi rằng tôi chưa bao giờ được ai yêu thương ngoài anh. Anh nói cho tôi biết tôi thực sự nghĩ gì, tôi thực sự là ai, và anh quá phô bày quyền lực lên đối tượng là tôi đến nỗi tôi bắt đầu nghi ngờ sự sáng suốt của chính bản thân mình. Đặc biệt khi anh nhại lại cách nói chuyện theo chuẩn mực tôi được dạy từ nhỏ... “Em cần phải vượt qua những thứ đó.”

“Anh quá khích rồi đó.”

“Em lúc nào cũng thấy bị xúc phạm.” Mẹ tôi đã từng nói thế với tôi, và bây giờ Nick lại nhắc lại điều đó.

Tâm trạng tức giận của anh bùng nổ mà chẳng có gì báo trước khi tôi làm sandwich không đúng cách để anh ăn trưa, khi tôi quên chạy đi mua mấy thứ đồ vớ vẩn lặt vặt nào đó. Vì tôi

không có xe hơi, nên tôi phải đi bộ hay đạp xe một phần tư dặm tới cửa hàng tạp phẩm, và tôi không có thời gian để làm xong tất cả mọi việc cần làm. Nick không bao giờ đánh tôi sau lần đầu tiên đó. Thay vì vậy, anh phá hết những đồ vật riêng tư có giá trị của tôi, giật đứt chiếc dây chuyền vàng thanh mảnh trên cổ tôi, hay ném vỡ những chiếc bình pha lê. Thỉnh thoảng anh đẩy tôi sát vào tường và hét vào mặt tôi. Tôi kinh sợ điều đó hơn hết mọi thứ, áp lực giọng nói của anh khoan xói vào mạch máu tôi, vào những phần dễ tổn thương của tôi đến nỗi không thể hàn gắn lại được.

Tôi bắt đầu phải bắt buộc nói dối, sợ bị phát hiện ra những điều nhỏ nhặt tôi đã nói hay làm mà Nick không thích, bất cứ thứ gì có thể làm anh nổi cơn.

Tôi trở thành một kẻ bợ đỡ, luôn mồm khẳng định với Nick rằng anh thông minh hơn tất cả những kẻ khác cộng lại, thông minh hơn ông chủ của anh, hơn những nhân viên ngân hàng, hơn bất cứ ai trong gia đình anh hay gia đình tôi. Tôi nói với anh rằng anh đúng thậm chí cả khi hiển nhiên là anh sai. Và mặc dù tất cả những điều đó, anh vẫn chẳng bao giờ hài lòng.

Cuộc sống tình dục của chúng tôi xuống dốc không phanh, ít nhất là dưới cái nhìn của tôi, và tôi khá chắc chắn rằng Nick thậm chí còn không thêm để ý tới. Chúng tôi chưa bao giờ thành công hoàn toàn trên giường_tôi không có kinh nghiệm nào trước Nick, và tôi cũng chẳng có cách nào để biết phải làm gì.

Hồi mối quan hệ của chúng tôi mới bắt đầu, tôi đã cảm giác được một chút vui thích khi cùng anh. Nhưng dần dần anh dừng hẳn không làm những điều mà anh biết là tôi thích nữa, và tình dục trở thành một trò lừa bịp chẳng mấy nhẹ nhàng. Thậm chí cả khi tôi biết đủ để giải thích với Nick điều tôi cần, nó cũng chẳng làm nên khác biệt gì. Anh không quan tâm đến những ý nghĩa khác của tình dục ngoài hành động đơn giản của việc một cơ thể này thọc vào cơ thể kia.

Tôi cố điều chỉnh hết mức có thể, làm bất cứ điều gì cần thiết để nó trôi qua thật nhanh. Vị trí ưa thích của Nick là từ đằng sau, đâm vào trong tôi bằng những cú thúc mạnh, thẳng, ích kỷ mà chẳng mang lại cho tôi một sự kích thích tình dục nào hết. Anh tán dương tôi vì là một trong những người phụ nữ không coi màn dạo đầu là quan trọng. Thực tế, tôi ổn với việc không có những cái vuốt ve kích thích của màn dạo đầu đó_nó sẽ chỉ kéo dài hơn một hành động nhóp nhúa, thường chẳng dễ chịu gì, và không có chút lãng mạn nào. Tôi nhận ra mình không phải là một người có bản năng tình dục. Tôi chẳng phản ứng gì trước hình ảnh cơ thể đẹp đẽ do dày công tập luyện của Nick, kết quả của việc dùng hầu hết thời gian nghỉ trưa của anh ở phòng tập. Khi chúng tôi ra ngoài chơi, tôi đã nhìn thấy cách những người phụ nữ khác nhìn chăm chăm vào ông chồng đẹp trai và ghen tỵ với tôi.

Một đêm tôi nhận được một cuộc điện thoại của Liberty, và nghe giọng chị, lập tức tôi biết ngay đã có việc chẳng lành xảy ra. “Haven, chị có vài tin xấu đây. Đó là Gretchen...” Trong lúc chị tiếp tục nói, tôi cảm nhận được sức nặng của choáng váng và tuyệt vọng, tai tôi căng ra cố hiểu chị đang nói gì, giống như chị đang nói bằng một ngôn ngữ xa lạ vậy. Gretchen đã bị một cơn đau đầu trong hai ngày, và ngã xuống bất tỉnh trong phòng bà_Bố đã nghe tiếng rơi ngã từ dưới nhà. Bà đã mất ngay đúng lúc xe cấp cứu tới. Bệnh viện nói một mạch máu não bị căng quá mức nên đã vỡ.

“Chị rất tiếc,” Liberty nói, giọng chị ghen ngào. Tôi nghe tiếng chị hỉ mũi. “Bà thật là một người tuyệt vời. Chị hiểu hai bác cháu đã yêu quý nhau nhiều thế nào.”

Tôi ngồi xuống sofa và dựa ngửa đầu ra sau, để cho nước mắt chảy xuống thành những vệt nóng bỏng trên má. “Khi nào cử hành tang lễ?” tôi gượng hỏi.

“Hai ngày nữa. Em có về không? Em sẽ ở lại vài hôm với Gage và chị nhé?”

“Vâng. Em cảm ơn. Em...Bố sao rồi?” dù cho tình trạng mối quan hệ của chúng tôi ra sao, tôi vẫn đau đớn vì thương cảm với bố. Mất Gretchen có thể rất nặng nề với ông, một trong những điều nặng nề nhất mà ông từng phải đối mặt.

“Chị đoán là ở tình trạng tốt nhất chúng ta có thể mong chờ.” Liberty lại hỉ mũi. Chị thì thầm nói thêm giọng nghèn nghẹt. “Chị chưa bao giờ nhìn thấy ông khóc trước đây.”

“Em cũng chưa.” Tôi nghe tiếng chìa khoá cửa trước mở lách cách. Nick đã về nhà rồi. Tôi thấy bớt căng thẳng, muốn được an ủi trong vòng tay anh. “Carrington thì sao?” Tôi hỏi, biết rằng cô em gái nhỏ đó của Liberty rất thân thiết với Gretchen.

“Em thật tốt vì đã hỏi...nó thực sự tan nát cõi lòng vì việc này, nhưng rồi nó sẽ ổn thôi. Thật là khó cho nó phải hiểu ra tại sao mọi việc lại có thể thay đổi quá đột ngột đến thế.”

“Ngay cả người lớn cũng rất khó khăn để hiểu được.” tôi chùi cặp mắt ướt nhoẹt bằng ống tay áo. “Em không biết em sẽ lái xe hay đi máy bay tới đó. Em sẽ gọi lại cho chị sau khi em nói chuyện với Nick và thu xếp xem sao.”

“Được rồi, Haven. Chào em.”

Nick bước vào nhà, đặt cặp xuống. “Có việc gì thế?” anh hỏi, cau mặt khi tới gần tôi.

“Bác Gretchen của em mất rồi,” tôi nói, và bắt đầu khóc tiếp.

Nick tới ngồi bên cạnh tôi trên sofa, và đặt tay vòng quanh người tôi. Tôi nép vào vai anh.

Sau vài phút vỗ về an ủi, Nick đứng dậy và vào bếp. Anh lấy một lon bia trong tủ lạnh. “Anh rất tiếc, em yêu. Anh biết thế này là khắc nghiệt với em. Nhưng có lẽ là điều tốt nếu em không tới dự tang lễ.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. “Em có thể đi mà. Nếu chúng ta không có tiền mua vé máy bay, em có thể__”

“Chúng ta chỉ có một cái xe thôi.” Giọng anh thay đổi. “Anh đoán anh được cho là sẽ ngồi yên trong nhà cả mấy ngày cuối tuần trong lúc em ở Houston phải không?”

“Tại sao anh không đi cùng em?”

“Anh nên biết là em đã quên mới phải. Chúng ta có vài việc phải làm trong cuối tuần này đấy, Marie ạ.”

Anh nhìn tôi nghiêm khắc, và tôi chằm chằm nhìn lại trống rỗng. “Buổi tiệc hải sản thường niên của công ty, ở nhà ông chủ. Vì là năm đầu tiên anh ở đây, nên chẳng có cách nào anh trốn tránh được đâu.”

Mắt tôi tròn tròn. “Em...em... anh muốn em đi dự một bữa tiệc hải sản thay vì tới dự lễ tang của bác em hả?”

“Chẳng còn lựa chọn nào khác . Lạy Chúa, Marie, em không muốn làm hỏng tất cả những cơ hội thăng tiến của anh chứ? Anh sẽ có mặt tại buổi tiệc hải sản đó, và anh sẽ chắc như quý là sẽ không tới đó một mình. Anh cần có một người vợ đi cùng anh tới đó, và anh cần em gây ấn tượng tốt với mọi người.”

“Em không thể,” tôi nói, hoang mang hơn là giận dữ. Tôi không thể tin được tình cảm của tôi

với Gretchen lại chẳng có chút ý nghĩa gì với anh. “Em cần phải ở đó với gia đình em. Mọi người sẽ hiểu nếu anh nói với họ__”

“**Anh** là gia đình của em!” Nick ném lon bia đầy đập vào góc chậu rửa làm bọt bắn ra văng tung toé. “Chả lẽ anh chỉ là người trả tiền cho các hoá đơn của em thôi à, Marie? Ài đang mang lại cho em một mái nhà trên đầu hả? **Anh**. Không ai trong cái gia đình chó chết của em giúp đỡ chúng ta hết. Anh là trụ cột của gia đình này. Em sẽ làm theo anh nói.”

“Em không phải nô lệ của anh,” tôi đốp lại. “em có quyền tới đám tang của Gretchen. Và em sẽ đi__”

“Thử đi.” Anh nhạo báng, vớ được tôi chỉ sau ba sải chân giận dữ. “Thử xem, Marie. Em không có tiền và chẳng có cách nào đến đó cả.” Anh xiết chặt cánh tay tôi và xô đẩy tôi phũ phàng, và tôi lùi lại run rẩy dựa vào tường. “Quý mới biết được làm sao một con ngốc lại có thể tốt nghiệp đại học được cơ đấy,” anh nói. “Họ chẳng thèm quan tâm chút gì tới em hết. Cố mà dùng cái đầu dốt của em để hiểu đi.”

Tôi gửi cho Liberty một email báo chị tôi không thể tới dự lễ tang được. tôi không giải thích tại sao, và chị cũng không hỏi âm lại. Từ khi đó chẳng bao giờ có một cú điện thoại nào từ gia đình tôi nữa, tôi khá chắc chắn tôi biết họ nghĩ gì khi tôi không về. Dù cho họ có nghĩ gì, mặc dù vậy, cũng không thể tồi tệ hơn những điều mà tôi đã tự nghĩ về mình.

Tôi tới dự bữa tiệc hải sản cùng Nick. Tôi mỉm cười suốt cả ngày dài. Mọi người gọi tôi là Marie. Và tôi mặc đồ có tay dài tới tận khuỷu để che đi những vết bầm trên cánh tay tôi. Tôi không rỏ một giọt nước mắt nào vào cái ngày diễn ra tang lễ của Gretchen.

Nhưng tôi khóc vào thứ Hai, khi tôi nhận được một gói nhỏ qua bưu điện. Mở ra, tôi thấy cái vòng cầu may của Gretchen với tất cả những chiếc bùa nhỏ xíu leng keng vui vẻ.

“Haven yêu quý,” tôi đọc lời nhắn của Liberty, “Chị biết em muốn có vật này.”

Giữa năm thứ hai của cuộc hôn nhân chúng tôi. Quyết định của Nick làm tôi có thai trở thành một điều ám ảnh. Tôi bán tính bán nghi rằng anh sẽ giết tôi nếu anh biết tôi vẫn bí mật uống thuốc tránh thai, nên tôi giấu chúng trong chiếc ví giúi vào một góc trong tủ quần áo.

Đoan chắc vấn đề là do tôi__không thể có cơ hội nào vấn đề lại thuộc anh hết, dĩ nhiên__Nick đã bắt tôi đi khám bác sỹ. Tôi đã khóc trong phòng của ông bác sỹ cả tiếng đồng hồ, nói với ông rằng tôi rất lo lắng và đau khổ và không biết tại sao, và rồi tôi ra về với một đơn thuốc chống suy nhược.

“Em không thể uống mấy cái cút này được,” Nick nói, vò nhàu mẩu giấy và ném chúng vào sọt rác. “Chúng có thể ảnh hưởng không tốt tới thai nhi.”

Đứa trẻ không tồn tại của chúng tôi. Tôi nghĩ với vẻ biết lỗi về những viên thuốc tránh thai mà tôi vẫn uống mỗi buổi sáng, một hành động bí mật đã trở thành nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng của tôi cho tự do. Thật khó để thực hiện việc đó vào cuối tuần, khi Nick theo dõi tôi như một con điều hâu. Tôi phải lao nhanh tới tủ khi anh đang tắm, lần mò trong đồng quần áo, bẻ ra một viên và nuốt ngay không cần nước. Nếu anh bắt gặp tôi...Tôi không biết anh sẽ làm gì.

“Bác sỹ nói sao về việc có thai hả em?” Nick hỏi, theo dõi tôi sát sạt.

“Ông ấy nói có thể mất đến một năm đấy.”

Tôi không đề cập một lời nào với bác sỹ về việc thử có thai, chỉ hỏi ông toa thuốc tránh thai

của tôi có dùng tiếp được nữa không thôi.

“Ông ấy có nói với em ngày nào tốt nhất không? Những ngày em dễ dính nhất ấy?”

“Ngay trước khi rụng trứng.”

“Bọn mình hãy đánh dấu luôn lên lịch đi. Em rụng trứng vào ngày nào trong chu kỳ?”

“Mười ngày sau khi có kinh, em đoán thế.”

Và chúng tôi cùng xem cuốn lịch mà tôi vẫn đánh dấu X vào ngày đầu tiên trong chu kỳ, sự miễn cưỡng của tôi chẳng ảnh hưởng chút nào với Nick. Tôi sẽ lại bị xâm nhập, bị cố làm cho thụ thai, và cưỡng ép phải trải qua thời kỳ thai nghén đơn giản chỉ vì anh đã quyết định thế.

“Em không muốn đâu,” tôi nghe thấy mình nói với giọng rầu rĩ.

“Em sẽ hạnh phúc một khi đã có nó thôi.”

“Em vẫn chưa muốn có đâu. Em chưa sẵn sàng.”

Nick ném toẹt cuốn lịch xuống bàn đầy tức giận, và với lực ném mạnh mẽ như vậy, nó kêu như tiếng súng nổ vậy. “Em sẽ không bao giờ sẵn sàng hết. Sẽ không bao giờ sẵn sàng nếu anh không ép em. Vì Chúa, Marie, em đã đủ lớn để trở thành đàn bà chưa hả?”

Tôi bắt đầu run rẩy. Máu dồn lên mặt tôi bùng bùng, adrenalin đập mạnh trong trái tim làm việc quá sức của tôi. “Em là đàn bà. Em không cần phải có một đứa trẻ để chứng minh điều đó.”

“Cô là con đĩ hư hỏng. Một đồ ăn bám. Đó là lý do tại sao gia đình cô không thêm quan tâm tới cô.”

Cơn nóng giận của tôi bùng nổ. “Còn anh là một thằng khốn ích kỷ!”

Anh tát tôi mạnh đến nỗi mặt tôi lật nghiêng sang một bên, và mắt tôi mọng đầy nước mắt. Một tiếng rít the thé vang vọng trong tai tôi. Tôi nuốt xuống và ôm má. “Anh nói anh sẽ không bao giờ làm thế nữa cơ mà,” tôi khàn khàn nói.

Nick thở nặng nhọc, mắt anh trợn lên điên loạn. “Đó là lỗi của cô đã làm tôi nổi điên. Mẹ nó chứ, tôi sẽ giải quyết cái đít cô ngay đây.” Anh chộp lấy tôi bằng một tay, bàn tay kia của anh túm tóc tôi, và anh lôi mạnh tôi vào phòng khách. Anh gào lên những lời thô tục bần thủ, ấn mặt tôi xuống chiếc ghế dài.

“**Không,**” tôi thét lên, giấu mặt vào lớp vải bọc. “**Không.**”

Nhưng anh đã giật quần jean và quần lót của tôi xuống và đâm vào da thịt khô ran của tôi, và đau, một cơn đau dữ dội kẹp chặt lấy tôi và nó trở thành một sự tra tấn khủng khiếp, và tôi biết anh đã làm rách cái gì đó trong tôi. Anh thọc vào mạnh hơn, nhanh hơn, chỉ nhẹ nhàng hơn đôi chút khi tôi thôi nói không và trở nên câm bặt, những giọt nước mắt của tôi chảy thành từng dòng nóng bỏng xuống đệm. Tôi cố nghĩ tới cái gì khác hơn cơn đau, tự nói với mình rằng nó sẽ qua nhanh thôi, **chỉ cần chấp nhận, chấp nhận, anh sẽ xong trong vài phút nữa thôi...**

Với một cú thúc cuối cùng, và Nick rùng mình trên người tôi, tôi cũng rùng mình khi nghĩ tới cái thứ chất lỏng đang chảy vào người tôi. Tôi không muốn làm gì với con của anh hết. Tôi cũng không muốn làm gì với tình dục nữa.

Tôi hôn hển vì được giải thoát khi anh rút ra, những giọt gì đó nóng nóng chảy xuống đùi tôi. Có tiếng Nick kéo khoá và cài quần anh.

“Kỳ kinh của em lại bắt đầu rồi kìa.” anh nói cộc cằn.

Chúng tôi đều biết rằng còn lâu mới tới chu kỳ của tôi. Máu không chảy ra từ đó. Tôi không nói gì, chỉ tự nhồm dậy khỏi ghế và kéo lại quần áo. Nick lại nói nữa, giọng nghe vẫn bình thường như không. “Anh sẽ nấu nốt bữa tối trong khi em tắm rửa. Anh cần phải làm gì?”

“Luộc pasta.”

“Bao lâu?”

“Hai mươi phút.”

Tôi đau đớn từ hông cho đến đầu gối. Tôi chưa bao giờ gặp bạo lực trong tình dục với Nick trước đây. **Đó là hãm hiếp**, một giọng nói nhỏ thầm thì bên trong đầu tôi, nhưng tôi ngay lập tức tự nhủ rằng nếu tôi thư giãn hơn một chút, bớt khô hơn một chút, nó sẽ không đau nhiều như thế này. **Nhưng mình không muốn nó**, giọng nói vẫn khẳng khẳng.

Tôi đứng lên và nao núng vì cơn đau tàn bạo, và bắt đầu tập tễnh bước vào nhà tắm.

“Bớt làm dáng đi một chút, nếu em không phiền,” tôi nghe Nick nói.

Tôi cảm lạnh tiếp tục bước vào phòng tắm và đóng cửa. Tôi bắt đầu vặn vòi sen, để nước càng nóng càng tốt hết mức tôi có thể chịu được, rồi cởi quần áo và bước vào. Tôi đứng dưới vòi nước phun và chỉ muốn cứ đứng thế mãi mãi, cho đến khi cơ thể tôi nhức nhối, sạch sẽ và đau đớn. Tôi ở trong một màn sương đầy hoang mang, tự hỏi cuộc đời tôi sao lại ra nông nổi này. Nick sẽ không để yên cho đến khi tôi có em bé, và rồi anh sẽ lại muốn có một đứa nữa, và trò chơi không thể chiến thắng trong việc làm anh hài lòng sẽ không bao giờ kết thúc.

Cố gắng ngồi lại và trò chuyện trung thực với ai đó về cảm xúc của tôi không còn là vấn đề quan trọng nữa rồi. Nó chỉ có tác dụng khi cảm xúc của tôi được coi trọng. Nick, thậm chí cả khi anh có vẻ lắng nghe, thì cũng chỉ để nắm được yếu điểm dùng chống lại tôi lúc khác mà thôi. Nỗi đau của ai đó, dù là trong tình cảm hay thể xác, không tác động đến anh. Nhưng tôi đã nghĩ anh yêu tôi. Anh đã thay đổi quá nhiều kể từ khi chúng tôi kết hôn, hay tôi đã phán đoán sai lầm dẫn đến kết quả tai hại?

Tắt vòi sen, tôi quấn một cái khăn bông tắm quanh cơ thể đau như của mình và bước tới trước gương. Tôi dùng tay lau một vòng tắm gương mờ hơi nước. Mặt tôi méo mó, một mắt bị sưng ở phía rìa ngoài.

Cửa phòng tắm rung âm âm. “Em ở trong đó lâu quá rồi đấy. Ra ăn đi.”

“Em không đói.”

“Mở cái cửa khốn kiếp này ra và đừng có dỗi dằn nữa.”

Tôi vặn khoá và mở cửa, và đứng đối diện với anh, người đàn ông giận dữ này nhìn như muốn xé xác tôi ra. Tôi đã sợ anh, nhưng thậm chí còn hơn thế, tôi đã hoàn toàn thất bại. Tôi đã cố hết sức để chơi theo quy tắc của anh, nhưng anh luôn thay đổi nó.

“Lần này anh không xin lỗi đâu đấy,” anh nói. “Em đã đòi được thế mà. Em biết rành rành là không được nói với anh kiểu ấy.”

“Nếu chúng ta có con,” tôi nói với anh, “anh cũng sẽ đánh chúng thôi.”

Một cơn thịnh nộ khác làm mặt anh tím lại. “Câm mồm.”

“Anh sẽ thế thôi,” tôi khẳng định. “Anh sẽ đuổi đánh chúng khắp nơi bất cứ khi nào chúng làm việc gì anh không thích. Đó là một trong những lý do tôi không muốn có con với anh.”

Nick yên lặng không phản ứng làm tôi sợ hãi. Quá lặng lẽ đến nỗi những tiếng tí tách của nước nhỏ giọt từ tóc tôi cũng làm tôi nao núng. Anh nhìn chăm chăm vào tôi không chớp mắt, cặp mắt màu hạt dẻ phẳng lặng như hai cái khay áo của anh sáng lấp lánh. Tí tách. Tí tách. Tí tách. Gai ốc dựng ngược trên cơ thể trần trụi của tôi, chiếc khăn bông ẩm ướt và lạnh lẽo xiết chặt quanh tôi.

“Chúng ở đâu?” anh hỏi đột ngột, và đẩy tôi để bước qua. Anh bắt đầu lục soát ngăn kéo tủ trong phòng tắm, ném tứ tung những hộp phấn và cặp tóc và lược, mọi thứ rơi loảng xoảng trên nền gạch ướt.

“Ở đâu cái gì?” tôi hỏi, trái tim tôi đập thình thịch như quá sức, trở nên hoang dại đến nỗi nó làm lồng ngực của tôi đau đớn. Tôi hết sức ngạc nhiên vì không biết làm sao tôi có thể giữ được giọng nói bình thản khi cơn kinh hoàng đang gặm mòn bên trong tôi như a xít ăn mòn kim loại. “Em chẳng biết anh đang nói về chuyện gì cả.”

Anh ném một cái cốc thủy tinh rỗng xuống sàn vỡ ra từng mảnh. Và anh như một tên điên tiếp tục vứt hết văng mọi thứ trong tủ. “Mày biết rõ ràng tao đang hỏi gì.”

Nếu anh tìm ra thuốc tránh thai, anh sẽ giết tôi. Một sự cam chịu lạ lùng, bệnh hoạn ẩn giấu dưới cơn sợ hãi, và nhịp tim tôi điều hoà lại. Tôi bị mê sảng và tê liệt. “Em đi mặc quần áo đây,” tôi nói, vẫn giữ bình tĩnh, thậm chí cả khi anh đập phá, cấu xé, hất tung, phá phách, làm đổ hết các loại đồ trang điểm của tôi làm chúng trộn lẫn lộn với nhau cả dung dịch lỏng lẫn bột khô thành những đám màu sền sệt trên sàn.

Tôi bước tới tủ quần áo, rút ra một cái quần jean và đồ lót cùng một cái T-shirt mặc dù đã muộn và tôi nên mặc pajamas mới phải. Tôi đoán tiềm thức của tôi đã phỏng đoán được tôi sẽ không ngủ đêm nay. Khi tôi mặc xong quần áo, Nick lao như cơn bão vào trong phòng ngủ và đẩy tôi sang bên. Anh giật các ngăn kéo ra, vứt hết quần áo tôi ra thành một đống.

“Nick, dừng lại đi.”

“Cho tao biết chúng ở đâu!”

“Nếu anh tìm cơ để đánh em nữa,” tôi nói, “thì cứ tiếp tục mà tìm đi.” Tôi không tỏ ra thách thức. Tôi thậm chí chẳng còn biết sợ nữa. Tôi đã nản lòng rồi, một loại buồn nản mà bạn sẽ gặp khi tất cả các ý nghĩ và tình cảm của bạn đã tự nhiên khô cạn.

Nhưng Nick đã nhất quyết phải tìm ra bằng chứng rằng tôi đã phản bội anh ta, và trừng phạt tôi cho đến khi tôi phải sợ đến hết đời. Các ngăn kéo đã trống rỗng, anh ta đi tới tủ quần áo và lại bắt đầu ném giày tôi ra, mở tung mấy vúi ví của tôi. Tôi không cố chạy hay trốn tránh. Tôi chỉ đứng đó, chết lặng và chờ đợi, chờ đợi bản án tử hình.

Anh ta quay lại phía tôi với những viên thuốc trên tay, địa ngục hiển hiện trên mặt anh. Tôi lờ mờ hiểu rằng anh ta không ở trong tình trạng có thể kiềm chế được hành động của mình nhiều hơn tôi bao nhiêu. Con quái vật trong anh ta phải được no nê, và anh ta không thể dừng lại cho đến khi nó thoả mãn.

Tôi bị vồ lấy và ném thẳng vào tường, đầu tôi đầy những âm thanh trắng loá khi phía sau xương sọ tôi đập vào mặt tường cứng. Nick đánh tôi mạnh hơn bao giờ, lần này hắn nắm tay thành quả đấm, và tôi cảm nhận hàm tôi kêu răng rắc. Tôi chỉ hiểu được vài từ, cái gì đó về những viên thuốc, và tôi sẽ được có tất cả những viên thuốc chó chết mà tôi muốn, và hắn xé vài viên trong vỉ ra ấn vào mồm tôi, và cố giữ hàm tôi ngậm lại khi tôi cố khạc nhổ ra. Hắn đánh tôi vào bụng và khi tôi gập người lại, và hắn lôi tôi xềnh xệch qua tầng một của căn hộ ra cửa trước.

Tôi đổ sầm xuống đất, rơi mạnh xuống mép tam cấp. Một cơn đau sắc nhọn tràn ngập tôi khi bàn chân hắn đá vào sườn tôi. “Mày phải nằm đấy cho đến sáng,” hắn gầm gừ. “Nằm đấy mà nghĩ xem mày vừa làm chuyện khốn nạn gì.”

Cánh cửa đóng sập lại.

Tôi nằm bên ngoài trên vỉa hè, mặt đất phủ asphalt hấp thụ ánh sáng mặt trời toả hơi nóng như đĩa vừa mang từ trong lò ra mặc dù trời đã tối. Tháng Mười ở Texas nóng gay gắt như mùa hè. Ve sầu kêu ran ran đến điếc tai, sự rung động của tiếng ve kêu tràn ngập trong không khí. Sau một lúc lâu, tôi ngồi dậy và nhổ ra một miếng đầy thứ chất lỏng mẩn mẫn, và bắt đầu đánh giá thương tổn. Tôi đau ở bụng và xương sườn, và giữa hai chân, và phía sau đầu. Miệng tôi chảy máu, và hàm tôi đau nhức nhối.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi là Nick có thể mở cửa và kéo lê tôi vào.

Cố gắng không nghĩ tới những cơn đau khủng khiếp trong đầu, tôi nghĩ đến lựa chọn của mình. Không ví. Không tiền. Không bằng lái xe. Không điện thoại di động. Không chìa khoá xe hơi. Không cả giày. Tôi nhìn xuống đôi chân trần của tôi, và tôi phải bật cười mặc dù nó làm cái miệng sưng vù của tôi đau đớn. Cút thật, thật chẳng tốt chút nào. Tôi chợt nảy ra trong đầu rằng chắc có thể mình sẽ phải chờ cả đêm bên ngoài giống như một con mèo mà Nick vứt bỏ. Khi trời sáng, anh ta sẽ để tôi vào, và tôi sẽ trườn vào, chịu trừng phạt và nhận thất bại.

Tôi muốn cuộn mình lại và bắt đầu khóc lóc. Nhưng tôi lại thấy mình đang lắc lư trên đôi chân, cố giữ thăng bằng.

Cút xuống địa ngục đi, tôi nghĩ, liếc về phía cửa đóng. Tôi vẫn có thể đi bộ được.

Nếu tôi có thể tới với ai đó lúc này, thì sẽ là bạn thân nhất của tôi, Todd. Tôi cần sự thông hiểu và xoa dịu của cậu ấy.

Nhưng trong trường hợp này, chỉ có duy nhất một người có thể thực sự giúp tôi. Gage. Tất cả mọi người từ McAllen tới El Paso đều nợ anh một ân huệ và muốn đáp trả lại cho anh. Anh có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng, hiệu quả, mà không ầm ĩ. Và không có ai trên thế giới này tôi tin tưởng hơn.

Tôi đi bộ tới cửa hàng tạp hoá cách đó một phần tư dặm, chân trần. Đêm về khuya, một mặt trăng tròn như quả cam treo cao trên bầu trời. Nó lung linh trước mắt tôi như nó là thứ đồ chơi hồi học trung học, được treo vào một cái móc. Mặt trăng của kẻ đi săn. Tôi cảm thấy ngu ngốc và sợ hãi khi ánh đèn của những chiếc xe chạy ngang chiếu vào tôi. Nhưng ngay lập tức, những cơn đau đớn và nhức nhối chùng chất lớn dần tới một điểm mà tôi không còn cảm thấy mình ngu ngốc nữa. Tôi phải tập trung vào việc đặt một bàn chân phía trước bàn chân kia. Tôi sợ rằng tôi có thể bất tỉnh. Tôi giữ đầu cúi xuống, Không muốn ai đó dừng lại bên đường giúp đỡ. Không hỏi han, không người lạ, không cảnh sát. Họ có thể đưa tôi trở lại với chồng tôi. Nick đã trở thành quá quyền lực trong tâm trí tôi đến nỗi tôi nghĩ hắn có thể giải thích để cho qua mọi việc, đưa tôi trở lại căn nhà đó và có lẽ sẽ giết tôi.

Cơn đau ở hàm tôi trở nên tồi tệ hơn. Tôi cố nhai nhai trong miệng để xem quai hàm tôi có bị vỡ hay trật khớp không, nhưng thậm chí chỉ một cử động rất nhẹ cũng làm miệng tôi đau đớn cực độ. Lúc tôi tới được cửa hàng tạp hoá, tôi nghiêm túc nghĩ đến việc đề nghị đổi cái nhẫn cưới của tôi lấy vài viên Tylenol. Nhưng tôi chẳng có khả năng nào có thể chường mặt ra nơi tất cả mọi người đang đi qua đi lại. Tôi biết tôi trông ra sao, sẽ thu hút sự chú ý của mọi người như thế nào, và đó là điều cuối cùng tôi muốn.

Tôi tìm được một bộ điện thoại trả tiền phía bên ngoài, và tôi gọi một cuộc điện thoại người nhận trả tiền, ấn vào mỗi phím với sự tập trung đau đớn. Tôi thuộc lòng số điện thoại di động của Gage. **Làm ơn trả lời đi**, tôi nghĩ, tự hỏi sẽ làm gì nếu anh không trả lời. **Làm ơn trả lời, Làm ơn...**

Và rồi tôi nghe giọng anh, và nhân viên tổng đài hỏi anh có nhận trả tiền cuộc gọi không. “Gage ời?” Tôi nắm chiếc điện thoại bằng cả hai tay, bấu lấy nó như nó là cuộc đời tôi.

“Ừ, anh đây. Có việc gì không em?”

Việc phải trả lời, giải thích, thật quá sức tôi trong lúc này nên tôi không thể thốt nên lời. “Em cần anh tới đón em,” tôi cố gắng thăm thì.

Giọng anh trở nên bình tĩnh, dịu dàng như anh đang nói chuyện với một đứa trẻ. “Đã xảy ra việc gì thế, bé ngoan? Em có ổn không?”

“Không,”

Một sự im lặng ngắn như điện xẹt, rồi anh hỏi khẩn thiết. “Em ở đâu thế, Haven?”

Tôi không thể trả lời được trong một lúc. Sự khuây khoả được nghe tên của chính mình được nói bằng giọng quen thuộc tan chảy qua con người đang tê liệt của tôi. Cổ họng tôi làm việc khó khăn, và tôi cảm giác những giọt nước mắt nóng bỏng tuôn rơi trên mặt tôi, làm xót lán da xước sát của tôi. “Cửa hàng tạp hoá.” Cuối cùng tôi cũng thốt ra thành lời.

“Ở Dallas à?”

“Vâng.”

“Haven, em đang ở một mình à?” tôi nghe anh hỏi.

“Uh-huh”

“Em có thể đi taxi ra sân bay được không?”

“Không.” Tôi khịt mũi và nuốt xuống. “Em không có ví.”

“Em đang ở đâu?” Gage kiên nhẫn nhắc lại. Tôi nói với anh tên cửa hàng tạp hoá và tên phố. “Được rồi. Anh muốn em chờ gần lối vào chính...có gì cho em ngồi không?”

“Có một ghế băng.”

“Em gái ngoan. Haven, tới ngồi ở chỗ ghế băng và đừng có đi đâu. Anh sẽ cho ai đó đến ngay khi có thể. Đừng có đi đâu đấy, em có hiểu không? Ngồi đó và chờ.”

“Gage,” tôi thì thầm. “Đừng gọi Nick, nhé?”

Tôi nghe anh hít vào một hơi lưỡng lự, nhưng khi anh nói, giọng anh vẫn bình thản. "Không phải lo, em gái ngoan. Hắn sẽ không tới gần em được nữa đâu."

Khi tôi ngồi trên băng ghế dài và chờ đợi, tôi biết tôi đang thu hút những cái nhìn tò mò. Mặt tôi bầm tím, một bên mắt phồng lên đến không mở ra được và hàm tôi sưng to. Một đứa trẻ hỏi mẹ nó có việc gì xảy ra với tôi, và bà mẹ xuyt nó nói khẽ và bảo nó đừng nhìn chăm chăm. Tôi mừng vì không ai lại gần tôi, rằng bản năng tự nhiên của con người là tránh những loại phiền phức mà tôi đang hứng chịu.

Tôi không nhận thức được thời gian đã trôi qua bao lâu. Có thể là vài phút hoặc cả giờ đồng hồ. Nhưng cuối cùng một người đàn ông lại gần tôi bên ghế dài, một chàng trai da đen trẻ tuổi mặc quần khaki và một cái áo sơ mi mở cổ. Anh ngồi xổm trước mặt tôi, và tôi lơ đãng nhìn thẳng vào một đôi mắt nâu đầy vẻ lo lắng. Anh mỉm cười như để trấn an tôi. "Cô Travis phải không?" Giọng anh dịu dàng và trầm ấm như sirô ngô. "Tôi là Oliver Mullins. Một người bạn của anh cô. Anh ấy gọi và nói cô cần được chở đi." Nhìn tôi chăm chú, anh chậm rãi nói thêm, "Nhưng bây giờ tôi tự hỏi không biết cô có nên tới phòng cấp cứu không."

Tôi lắc đầu, sợ hãi. "Không. Không. Tôi không muốn. Đừng đưa tôi tới đó__"

"Được rồi," anh dỗ dành. "Được rồi, không sao đâu mà. Tôi sẽ đưa cô ra sân bay. Để tôi giúp cô ra xe."

Tôi không cử động. "Hứa là đừng đưa tôi tới phòng cấp cứu nhé."

"Tôi hứa. Tất nhiên tôi hứa."

Tôi vẫn không cử động. "Không đi máy bay được," tôi lẩm bẩm. Thật sự là tôi nói rất khó khăn. "Không có bằng lái xe."

"Đó là một cái máy bay bay riêng, cô Travis." Ánh mắt anh đầy ân cần và thương xót.

"Cô không cần bằng lái xe, hay vé máy bay. Đi nào, để tôi__" anh ngừng phất lại khi anh nhìn thấy đôi bàn chân trần xước xát chảy máu của tôi. "Chúa ơi," anh thầm thì.

"Không bệnh viện," tôi lẩm bẩm.

Không cần xin phép, Oliver ngồi bên cạnh tôi. Tôi nhìn anh khi anh cởi bỏ giày và tất, xỏ lại chân trần vào đôi giày không buộc dây, và cẩn thận đi tất của anh cho tôi. "Tôi sẽ đưa giày cho cô," anh nói, "nhưng chắc cô sẽ không giữ nó chặt ở chân được đâu. Cô để tôi bế cô ra xe nhé?"

Tôi lắc đầu. Tôi khá chắc chắn tôi không thể chịu đựng được việc để ai đó ôm mình, vì bất cứ lý do gì, lâu hay chóng.

"Cũng được," Oliver thì thầm. "Nhưng cô sẽ tổn thêm thời gian đấy." Anh đứng và kiên nhẫn chờ trong khi tôi gắng sức đứng lên khỏi ghế dài, hai tay anh đã đưa lên nửa chừng giống như anh đã phải cấm mình không chạm vào tôi. "Xe ở đằng này, Cadillac trắng đó."

Chúng tôi cùng bước chậm chạp ra xe, một chiếc sedan màu ngọc trai lấp lánh, và Oliver giữ cửa mở rộng khi tôi trườn vào. "Cô có cảm thấy dễ chịu hơn nếu hạ ghế xe ngựa ra không?" anh hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, quá kiệt sức để trả lời. Oliver cúi xuống, ấn một cái nút, và đẩy lưng ghế ra sau cho đến khi tôi gần như nằm ngửa.

Anh bước về phía bên kia xe, ngồi vào và khởi động. Chiếc Cadillac rung lên nhẹ nhàng khi chúng tôi lùi khỏi bãi đỗ xe và vào đường chính. Tôi nghe tiếng điện thoại di động mở ra, và tiếng bấm số. “Gage à,” Oliver nói sau một lúc. “Vâng, tôi đón được cô ấy rồi. Bây giờ đang tới DFW đây (*sân bay Fort Worth ở Dallas*). Mặc dù vậy, tôi phải nói với anh...hắn đánh cô ấy khá nặng tay đấy. Cô ấy có vẻ hơi lờ mờ.” Ngừng một lúc lâu, và Oliver lẳng lẽ trả lời. “Tôi biết, anh bạn.” Cuộc nói chuyện một lúc lâu sau mới kết thúc. “Vâng, tôi nghĩ cô ấy tạm ổn để di chuyển, nhưng khi cô ấy tới đó...Uh-huh, tôi nghĩ thế, chắc chắn. Tôi sẽ cho anh biết khi máy bay cất cánh. Không có gì đâu.”

Chẳng có xe nào đi êm hơn Cadillac__chỉ có thể so sánh nó như một tấm nệm đặt trên bánh xe__nhưng chỉ cần hơi xóc nhẹ cũng gây thêm một cơn đau mới trong cơ thể tôi. Tôi cố nghĩ rằng chống lại cơn đau, chỉ bật ra một hơi hỗn hển khi có một cơn đau đột ngột ở hàm.

Tôi nghe tiếng Oliver giữa những tiếng mạch đập lòng bùng trong tai. “Tôi cảm giác hình như cô muốn nói phải không, cô Travis?”

Tôi khẽ ậm ừ phủ định. Chẳng có cách nào tôi sẽ làm được thế__nó sẽ quá đau. Một túi nhựa nhỏ đựng rác được đặt cẩn thận lên lòng tôi. “Để đề phòng thôi.”

Tôi im lặng, mắt nhắm lại, khi Oliver cẩn thận điều khiển xe qua dòng xe cộ. Qua mi mắt khép hờ của tôi, ánh sáng từ những chiếc xe ngược chiều tạo nên một những luồng ánh sáng đỏ rực. Tôi lo lắng lo ngại về việc tôi thấy khó khăn trong việc suy nghĩ mạch lạc...tôi không thể có ý tưởng nào về việc sẽ xảy ra tiếp theo. Cố gắng gắn kết những suy nghĩ cho mạch lạc giống như đứng dưới một đám mây lớn và cố hứng từng giọt mưa bằng một cái thìa nhỏ. Tôi cảm giác giống như tôi sẽ không bao giờ có khả năng điều khiển một thứ gì nữa.

“Cô biết không,” Tôi nghe Oliver nói, “em gái tôi cũng từng bị chồng đánh. Khá thường xuyên. Chẳng có lý do gì hết. Hay bất cứ lý do gì. Tôi đã không biết lúc việc đó xảy ra, nếu không tôi đã giết thẳng con hoang đó. Cuối cùng em gái tôi cũng bỏ thẳng đó và đưa bọn trẻ về nhà mẹ tôi, và ở đó cho đến khi nó ổn định tinh thần để sống tiếp. Tôi đã chứng kiến cảnh nó thu mình lại và nhiều thứ khác. Em gái tôi nói điều có thể giúp nó nhiều nhất là được nghe ai đó khẳng định rằng đó không phải lỗi của nó. Nó cần được nghe câu nói đó thường xuyên. Vậy nên tôi muốn là người đầu tiên nói với cô...đó không phải lỗi của cô.”

Tôi không muốn cử động hay nói năng gì hết. Nhưng tôi cảm giác được nước mắt rỉ xuống từ cặp mi khép chặt của tôi.

“Không phải lỗi của em,” Oliver nhắc lại chắc nịch, và lái xe đưa tôi đi nốt quãng đường trong im lặng. Tôi chìm trong trạng thái lơ mơ trong vài phút và tỉnh hẳn khi chiếc xe dừng lại và Oliver mở cửa. Tiếng gầm của động cơ phản lực chuẩn bị cất cánh lọt vào xe Cadillac ấm êm lẳng lẽ, và mùi dầu, tiếng động cơ cùng không khí ẩm của Texas trùm lên tôi. Chớp mắt ngồi dậy chậm chạp, tôi nhận ra chúng tôi đã ở trên sân đỗ.

“Để tôi giúp em ra nhé,” Oliver nói, chạm vào tôi. Tôi co lại tránh chạm vào bàn tay đang chìa ra của anh và lắc đầu. Một bàn tay ôm chặt nơi mạng sườn đã bị Nick đá vào , tôi gắng sức lách ra khỏi xe một mình. Khi tôi đứng thẳng lên, đầu tôi quay mòng mòng choáng váng và một màn sương xám xịt phủ lên mắt tôi. Tôi lảo đảo và Oliver chụp lấy cánh tay đang để không của tôi giữ lại.

“Cô Travis,” anh nói, vẫn tiếp tục giữ chắc tay tôi khi tôi cố vùng ra. “Cô Travis, nghe tôi này. Tôi chỉ muốn giúp em lên cái máy bay đó thôi. Em phải để tôi giúp em. Nếu em bị ngã vì kháng cự lên thang một mình, em sẽ phải vào bệnh viện khám lại cho đảm bảo. Và tôi cũng sẽ phải vào đó cùng em luôn, vì anh của em sẽ đập gãy chân tôi mất.”

Tôi gật đầu và chấp nhận sự nâng đỡ của anh, thậm chí cả khi bản năng của tôi gào thét đòi đẩy anh ra. Điều cuối cùng tôi muốn là bị đụng chạm bởi một người đàn ông nữa, dù đó là người nhìn có vẻ đáng tin và thân thiện đến đâu. Mặt khác, tôi lại muốn lên chiếc máy bay đó. Tôi muốn thoát khỏi nơi địa ngục ở Dallas, thoát khỏi Nick.

“Được rồi, nào,” Oliver thì thầm, giúp tôi lê lên máy bay. Đó là một chiếc Lear 31A, một máy bay phản lực loại nhẹ có thể chở được 6 người. Với sải cánh nhỏ và chiều cao 4 feet cùng đôi cánh tà tam giác gắn vào đuôi hình chóp, nó nhìn giống một con chim đang chờ cất cánh. “Không xa đâu,” Oliver nói, “và em sẽ lại được ngồi xuống, rồi Gage sẽ đón em ở đầu bên kia khi hạ cánh.” Khi chúng tôi đau đớn chậm chạp bước lên những bậc thang, Oliver cứ tiếp tục độc thoại một mình như anh đang cố làm tôi xao lãng khỏi cơn đau ở quai hàm và mạng sườn. “Đây là một chiếc máy bay đẹp đấy. Nó là của một công ty phần mềm có trụ sở ở Dallas. Tôi biết ông phi công khá rõ. Ông ấy rất tốt, ông ấy sẽ đưa em tới đó an toàn và khỏe mạnh.”

“Ai sở hữu công ty?” Tôi lẩm bẩm, tự hỏi đó có phải là người quen tôi đã từng gặp rồi không.

“Tôi.” Oliver mỉm cười và vô cùng cẩn thận giúp tôi ngồi xuống một trong những ghế phía trước, và cài dây an toàn cho tôi. Anh tới quầy bar nhỏ, gói vài viên đá vào một cái khăn rồi đưa cho tôi. “Để đắp vào mặt em. Nghỉ ngơi đi. Tôi chỉ nói thêm vài lời với phi công nữa thôi rồi em sẽ lên đường về nhà.”

“Cảm ơn,” tôi thì thầm, cầm bọc đá nặng áp vào quai hàm. Tôi ngồi lún sâu trong lòng ghế, khẽ khàng áp túi đá lên bên mặt sưng vù của mình.

Chuyến bay thật khốn khổ nhưng may mà không dài, máy bay hạ cánh ở tây nam Houston tại sân bay Hobby. Tôi cử động chậm chạp khi máy bay dừng lại trên sân đỗ, những ngón tay tôi lấy bầy rờ rẫm trên cái khoá dây an toàn. Sau khi thang của Jetway được dẫn ra áp vào cửa máy bay, người lái phụ chui ra khỏi buồng lái và mở cửa. Chỉ trong vài giây, anh trai tôi đã ở trên máy bay.

Mắt Gage màu xám nhạt một cách bất bình thường, không hẳn là giống sương mù hay băng đá, mà giống như ánh chớp. Hai hàng lông mi và lông mày đen nổi bật trên khuôn mặt tái nhợt đi vì lo lắng của anh. Anh đờ ra trong một phần nghìn giây khi anh nhìn thấy tôi, rồi nuốt ực và bước tới.

“Haven,” anh nói, tiếng nghe khàn khàn. Anh quỳ xuống trước mặt tôi và gồng hai bàn tay nắm hai bên thành ghế, ánh mắt anh sục sạo khắp người tôi. Tôi cố giải thoát khỏi cái dây an toàn, rồi tôi ngả người vào hơi ấm quen thuộc của anh. Hai cánh tay anh gượng nhẹ khép lại quanh tôi. Không giống những cái xiết mạnh thường lệ của anh, và tôi nhận ra anh đang cố không làm tôi đau. Tôi cảm nhận được cái run rẩy bên dưới bề mặt bình thản của anh.

Tràn ngập khuây khoả tôi đặt bên má không bị đau của tôi trên vai anh.

“Gage,” tôi thì thầm. “Em yêu anh hơn bất cứ ai trên đời.”

Anh phải hắng giọng trước khi có thể cất lời. “Anh cũng yêu em, cô nàng nhỏ bé.”

“Đừng đưa em về River Oaks nhé.”

Anh hiểu ngay tức thì. “Không, em bé. Em sẽ về nhà với anh. Anh vẫn chưa nói với Bố em ở đây.”

Anh giúp tôi ra xe anh, một chiếc Maybach màu bạc hào nhoáng. “Không được ngủ đâu đấy,”

anh nói dứt khoát khi tôi nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

“Em mệt lắm.”

“Có một cục sưng phía sau đầu em. Em có thể bị chấn thương, nó có nghĩa em không nên ngủ.”

“Em đã ngủ trên máy bay rồi đấy thôi.” Tôi nói. “Em vẫn ổn, thấy không? Cho em__”

“Em không ổn,” Gage nói một cách tàn bạo khiến tôi nao núng. “Em bị__” Anh ngừng lời và điều chỉnh lại giọng ngay tức khắc khi anh nhìn thấy tác động của nó lên tôi. “Trời ơi, anh xin lỗi. Đừng lo lắng. Anh không mắng em đâu. Chỉ là...không dễ...giữ bình tĩnh khi anh nhìn thấy những gì thẳng chó đó đã làm cho em thôi.” Anh hít vào một hơi dài, không thoải mái. “Thức một chút cho đến khi mình tới bệnh viện. Chỉ mất vài phút thôi em.”

“Không bệnh viện đâu,” tôi nói, thoát khỏi tình trạng mê mẩn. “Họ sẽ muốn biết chuyện gì đã xảy ra.” Cảnh sát sẽ được báo, và họ có thể lập hồ sơ buộc Nick vào tội hành hung, và tôi gần như vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với tất cả những thứ đó.

“Anh sẽ xử lý cho.” Gage nói.

Anh cũng thế. Anh có quyền lực và tiền bạc để vượt qua mọi thể lệ thông thường. Những lòng bàn tay sẽ được bôi trơn, ân huệ được trao đổi. Mọi người sẽ nhìn sang chỗ khác vào đúng thời điểm. Ở Houston, họ Travis là chìa khoá mở mọi cánh cửa__hay đóng chúng, tùy theo cái gì thích hợp hơn.

“Em chỉ muốn tới đâu đó và ngủ thôi.” Tôi cố giữ giọng kiên quyết. Nhưng giọng tôi chỉ phát ra thành những tiếng líu ríu không rõ và thảm thương, và đầu tôi đau giằng giật làm tôi khó mà tiếp tục tranh cãi với anh thêm nữa.

“Hàm em có thể đã bị vỡ,” Gage nói lạnh lẽ. “Và trời mới biết thẳng khốn đó đã làm gì với những chỗ khác trên người em.” Anh thở một hơi dài kìm nén. “Em có thể nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Tôi lắc đầu. Thỉnh thoảng một câu hỏi đơn giản sẽ mang lại một câu trả lời phức tạp. Tôi không thật sự chắc chắn tại sao và làm thế nào mà nó đã xảy ra, đó là tại Nick hay là tại tôi hay tại cả hai chúng tôi đã gây nên sự đổ vỡ thế này. Tôi tự hỏi không biết anh có nhận ra tôi đã bỏ đi rồi hay không, không biết anh có ra cửa trước để thấy nó đã trống trơn rồi hay không. Hay anh đang ngủ thoải mái trên giường của chúng tôi.

Gage giữ im lặng suốt quãng đường còn lại tới Houston Medical Center, Trung tâm y tế lớn nhất trên thế giới. Nó bao gồm rất nhiều các bệnh viện khác nhau, học viện và trung tâm nghiên cứu. Tôi không nghi ngờ rằng gia đình tôi đã tặng một khu nhà mới hay trang bị máy móc, thiết bị cho ít nhất hai cơ sở trong đó.

“Đây là lần đầu tiên à?” Gage hỏi khi tôi dừng lại ở chỗ đỗ xe vào phòng cấp cứu.

“Không.”

Anh nắm bắt vài từ đã được chọn lọc lý lưỡng. “Nếu anh từng tưởng tượng được thẳng khốn đó dám giơ một bàn tay lên với em, thì anh đã không bao giờ để em đi với hắn.”

“Anh không thể ngăn em được đâu,” Tôi nói nặng nhọc. “Em đã tự quyết định. Ngu xuẩn.”

“Đừng nói thế.” Gage nhìn tôi, mắt anh tràn ngập cơn thịnh nộ đau khổ. “Em không ngu xuẩn.

Em đã cố gắng tìm cơ hội với một người, và hẳn đột nhiên trở thành...Cút thật, không có từ nào để nói. Một con quái vật.”

Giọng anh trở nên khắc nghiệt. “Một xác chết đang bước đi thôi. Vì khi anh vớ được hẳn__”

“Làm ơn đi anh.” Tôi đã có đủ những giọng nói giận dữ và bạo lực cho một đêm rồi. “Em không biết Nick có nhận ra anh ta đã làm em đau nhiều thế này không.”

“Một vết bầm nhỏ là đủ để đảm bảo rằng anh sẽ giết hẳn.” Anh đưa tôi ra khỏi xe, xốc tôi lên và bế tôi như tôi là một đứa trẻ.

“Em có thể đi được mà.” Tôi phản đối.

“Em sẽ không đi bộ qua bãi đỗ xe bằng đôi tất của em. Mẹ kiếp, Haven, để cho nó nghỉ chút đi.” Anh bế tôi vào khu vực chờ của phòng cấp cứu, nơi đã có khoảng ít nhất mười hai người đang xếp hàng, và đặt tôi nhẹ nhàng bên cạnh quầy tiếp đón.

“Gage Travis,” anh trai tôi nói, đưa ra một cái card cho người phụ nữ phía sau vách kính. “Tôi cần ai đó khám cho em gái tôi ngay lập tức.”

Tôi nhìn thấy mắt cô ta trợn lên trong khoảnh khắc, và cô gật đầu về phía cái cửa bên trái quầy tiếp đón.

“Tôi sẽ gặp ông ở cửa, Ông Travis. Ông cứ vào thẳng đi ạ.”

“Đừng,” Tôi thì thầm với anh trai. “Em không muốn chen ngang mọi người đâu. Em muốn chờ như những người khác.”

“Em không được lựa chọn.” Cách cửa mở ra, và tôi thấy mình đang bị đẩy và kéo vào một hành lang sơn màu be nhạt. Một làn sóng giận dữ dâng trong tôi vì thái độ cư xử thô bạo của anh trai mình. Tôi có cảm thêm quan tâm đến thiện ý đằng sau đó.

“Không công bằng,” Tôi nói dữ tợn, lúc một y tá tới gần. “Em sẽ không làm. Em không quan trọng hơn bất kỳ ai ở đây__”

“Em quan trọng với anh.”

Tôi thấy bất bình thay cho mọi người đang ở trong phòng chờ, tất cả đang đợi đến lượt trong khi tôi lại chen ngang bọn họ. Và tôi bị mất thể diện khi đóng vai một cô nàng thừa kế đầy đặc quyền. “Còn hai đứa trẻ ngoài đó kia kìa,” tôi nói, đẩy vào cánh tay cầm giữ của Nick. “Chúng cần được bác sỹ khám ngay giống em đó.”

“Haven,” Gage nói bằng giọng trầm, cứng rắn. “Mọi người trong phòng chờ đó ở trong tình trạng khá hơn em. Ngậm mồm lại, bình tĩnh, và đi theo cô y tá ngay.”

Với sức mạnh do adrenaline chảy giằng giật trong huyết quản, tôi giật ra khỏi anh và bị va mạnh vào tường. Đau đớn, quá nhiều đau đớn, quá nhanh, tấn công mọi chỗ trên cơ thể tôi. Miệng tôi ứa nước bọt, mắt tôi nước bắt đầu chảy như suối, và tôi cảm thấy áp lực của cơn cú giận. “Em sắp nôn.” tôi thì thầm.

Với tốc độ phi thường, một cái chậu nhựa hình bầu dục được chìa ra như trong một bàn tay ảo thuật, và tôi cúi xuống nó, rên rỉ. Tôi đã không ăn tối, nên trong bụng chẳng có gì để nôn ra. Tôi nôn khan đau đớn, cuối cùng chỉ còn sức để thở dốc.

“Tôi nghĩ em tôi bị chấn thương,” Tôi nghe Gage nói với cô y tá. “Em tôi bị sưng u trên đầu, và nói nhịu. Rồi bây giờ là nôn.”

“Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, thưa ông Travis.” Cô y tá dẫn tôi tới một cái xe lăn. Từ lúc này trở đi, chẳng còn việc gì phải làm ngoài việc tuân theo quy trình khám bệnh. Tôi được chụp X quang, được đẩy qua một MRI (*Magnetic Resonance Imaging: Máy chụp cộng hưởng từ*), kiểm tra chỗ xương gãy và tụ máu, rồi lau rửa vết thương và bôi thuốc. Tôi phải chờ một khoảng thời gian khá lâu giữa mỗi lần kiểm tra. Gần như cả đêm đã trôi qua.

Và họ tìm ra tôi bị một vết nứt ở xương sườn giữa, nhưng hàm tôi chỉ bị bầm tím chứ không bị vỡ. Tôi hơi bị chấn động nhẹ, nhưng không đủ để mất công ở lại bệnh viện. Và tôi được tiêm một lượng Vicodin đủ để dùng cho một con voi.

Tôi quá tức giận với Gage, và quá kiệt sức, để nói thêm gì sau khi tôi được thả khỏi bệnh viện. Tôi ngủ suốt mười lăm phút trên đường về căn hộ của Gage ở 1800 Main, một toà nhà của họ Travis làm bằng kính và thép. Nó là một khối kiến trúc bao gồm những căn condo có giá nhiều triệu dollars ở trên tầng thượng và các văn phòng cho thuê và cửa hàng bán lẻ ở tầng hầm. Khối kim tự tháp ghép bằng kính nổi bật trên đỉnh làm cho toà nhà 1800 Main gần như trở thành một biểu tượng của thành phố.

Tôi đã vào toà nhà 1800 Main vài lần để ăn ở một trong những nhà hàng dưới nhà, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự nhìn ngó vào chỗ của Gage.

Anh luôn luôn là người thích sự riêng tư đến mãnh liệt.

Chúng tôi dùng thang máy cao tốc lên tầng mười tám. Cửa căn hộ mở trước cả khi chúng tôi đi đến cuối hành lang. Liberty đã đứng đó trong một cái váy màu đào đã cũ, tóc chị buộc cao đằng sau đầu.

Tôi mong rằng chị không có đó, người đẹp của tôi, người chị dâu hoàn hảo đã luôn có lựa chọn đúng, người phụ nữ mọi người trong gia đình tôi đều yêu quý. Chị là một trong những người cuối cùng tôi muốn nhìn thấy mình trong tình trạng này. Tôi cảm thấy bẽ bàng và đáng thương hại khi lão đạo đi hết hành lang tới chỗ chị.

Liberty kéo cả hai chúng tôi vào hăn trong nhà được trang bị cực kỳ hiện đại và thiết kế hoàn hảo, rồi đóng cửa. Tôi nhìn chị kiễng chân để hôn Gage. Chị quay sang tôi.

“Mong chị không phiền__” tôi bắt đầu, và rơi vào im lặng khi chị vòng tay quanh người tôi. Chị quá dịu dàng, có mùi giống như phấn thơm và thuốc đánh răng, cổ chị ấm áp và mềm mại. Tôi cố lùi lại, nhưng chị không thả ra. Đã lâu lắm rồi từ lần cuối cùng tôi được một phụ nữ trưởng thành ôm ấp, không có ai kể từ mẹ tôi. Đó chính là cái tôi cần.

“Chị rất mừng vì em tới đây,” chị thì thầm. Tôi cảm thấy mình thư giãn, hiểu rằng sẽ không có một ý kiến phê phán hay chỉ trích nào từ Liberty, không có gì ngoài lòng nhân từ.

Chị dẫn tôi vào phòng ngủ dành cho khách và giúp tôi thay sang bộ đồ ngủ, rồi dèm chăn cho tôi cứ như tôi là một đứa trẻ cùng độ tuổi Carrington vậy.

Căn phòng sạch tinh tươm, trang trí bằng màu xám và xanh nhạt. “Ngủ thật lâu vào em nhé,” Liberty thăm thì, và đóng cửa.

Tôi nằm đó choáng váng và sững sờ. Những cơ bắp co cứng của tôi thả lỏng, duỗi dài thư giãn. Đầu đó trong nhà một đứa trẻ bắt đầu cất tiếng khóc và được dỗ im ngay. Tôi nghe giọng Carrington hỏi đôi giày tím của nó đâu. Chắc cô bé sắp sửa đi học. Vài tiếng lanh canh của bát

đĩa và xoong chảo va vào nhau...bữa sáng đang được chuẩn bị. Đó là những âm thanh dễ chịu. Âm thanh của gia đình.

Tôi chìm trong giấc ngủ, lòng tràn ngập biết ơn, một phần của tôi mong muốn sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Sau khi bạn đã bị lãng nhục một cách có phương pháp như vậy, cách đánh giá của bạn sẽ bị ăn mòn cho đến một điểm gần như là không thể đưa ra một quyết định nào hết. Những quyết định nhỏ cũng khó khăn như những quyết định phức tạp. Thậm chí chọn loại ngũ cốc ăn sáng cũng có vẻ đầy nguy hiểm. Bạn quá sợ sẽ làm việc gì đó sai lầm, bị mắng mỏ và trừng phạt. Và vì thế, bạn sẽ muốn có một ai khác gánh trách nhiệm cho mình.

Với tôi việc rời bỏ Nick cũng không làm tôi khuây khoả hơn mấy. Dù cho tôi ở cùng hay không cùng với anh ta, tôi vẫn bị chôn vùi với ý nghĩ mình vô giá trị. Anh ta đã đổ cho tôi là nguyên nhân gây nên hành động lạm dụng ở anh, và lời buộc tội của anh ta lây lan khắp trong tôi như một loại virus. Có thể tôi đã là nguyên nhân gây nên việc đó thật. Có thể tôi đáng bị thế.

Tác dụng khác của việc sống cùng Nick là việc hiện thực đã đạt được độ cân bằng và bền vững giống một con sứa. Tôi đặt câu hỏi về mình và phản ứng của chính mình với mọi việc. Tôi không còn biết cái gì là sự thực nữa. Tôi không thể nói được rằng bất cứ cảm giác nào của tôi về sự vật đều đúng đắn.

Sau khi ngủ gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ liền, tỉnh thoảng Liberty lại vào kiểm tra xem tôi có ổn không, cuối cùng tôi cũng ra khỏi giường. Tôi vào phòng tắm và xem xét kỹ gương mặt mình. Tôi bị một bên mắt thâm tím, nhưng không còn húp híp nữa. Hàm tôi vẫn sưng phồng và vẹo hẳn một bên, và tôi nhìn giống như vừa thoát khỏi một vụ đâm xe. Nhưng tôi đói, điều tôi nghĩ có thể là một việc tốt, và tôi chắc chắn cảm thấy giống người hơn và ít giống thi thể nạn nhân hơn.

Khi tôi lê vào phòng sinh hoạt chung, lão đảo và đau đớn, tôi nhìn thấy Gage ngồi bên cái bàn kính.

Thường ngày anh luôn ăn mặc hoàn hảo, nhưng lúc này anh chỉ mặc một cái T-shirt cũ và một cái quần nỉ, đôi mắt anh trũng sâu thâm quầng.

“Nhìn kìa,” tôi nói, ngồi xuống cạnh anh, “trông anh tệ quá.”

Anh không mỉm cười trước cố gắng gây cười của tôi, chỉ nhìn tôi đầy vẻ quan tâm.

Liberty bế một đứa trẻ vào. “Bé đây này,” chị nói vui vẻ. Cháu trai tôi, Matthew, là một cậu bé một tuổi mập mạp, đáng yêu với nụ cười toe toét ướt nhoẹt, cặp mắt xám to, và một mái tóc đen dày.

“Chị cắt tóc cho bé theo kiểu người da đỏ Mohawk hả?” Tôi hỏi khi Liberty bế Matthew ngồi xuống cạnh tôi.

Chị cười và rúc mũi vào đầu bé. “Không, chỉ là do tóc bé mọc nghiêng một bên thôi. Mọi người bảo chị lớn lên tóc bé sẽ dài đều ra.”

“Em thích thế này. Dòng máu Comanche trong gia tộc sẽ được di truyền mãi.” Tôi muốn chạm vào em bé, nhưng tôi không nghĩ xương sườn bị rạn của tôi có thể chịu đựng được, ngay cả khi nó đã được bó chặt bằng một cái băng chun quấn quanh người tôi. Nên tôi hài lòng với việc chơi nghịch chân bé, trong lúc nó cười rúc rích và bi bô ngọng nghịu.

Liberty nhìn tôi đánh giá. “Đã đến giờ em uống thuốc nữa rồi đấy. Em có nghĩ em có thể ăn một ít bánh mì và trứng trước không?”

“Vâng ạ, em xin chị.” Tôi nhìn theo khi chị đặt Matthew trên một cái ghế ăn em bé cao và rắc một ít ngũ cốc Cheerios trên khay trước mặt bé. Cậu bé bắt đầu chộp những mẩu ngũ cốc bằng bàn tay, đưa chúng lên miệng.

“Cà phê không?” Liberty hỏi. “Hay trà nóng?”

Tôi thường thích cà phê, nhưng tôi nghĩ nó có thể bào dạ dày tôi lúc này. “Trà có vẻ tốt hơn ạ.”

Gage uống cà phê của anh, đặt tách xuống, rồi đưa tay ra áp bàn tay tôi bằng tay anh. “Em thấy thế nào rồi?” anh hỏi.

Ngay khi anh chạm vào tôi, một cảm giác sợ hãi buồn nôn lướt qua tôi. Tôi không thể tự ngăn mình khỏi giật tay lại. Anh trai tôi, người chưa bao giờ làm gì thô bạo với phụ nữ, há miệng sững sờ nhìn tôi.

“Em xin lỗi,” tôi nói, luống cuống khi nhìn thấy phản ứng của anh.

Anh quay mặt nhìn sang chỗ khác, vẻ như đang đấu tranh mãnh liệt với cảm xúc trong lòng, và tôi nhìn thấy mặt anh tím lại. “Em không là người phải nói xin lỗi,” anh thầm thì.

Sau khi Liberty mang cho tôi trà và thuốc uống, Gage hắng giọng và hỏi cộc cằn. “Haven, làm sao em phải chạy trốn Nick đêm qua thế? Làm sao mà em lại không mang cả ví lẫn giày thế?”

“À, anh ấy...anh ta...kiểu như là... ném em ra ngoài ấy. Em nghĩ anh ta tưởng rằng em sẽ chờ ngoài cửa cho đến khi anh ấy để em vào.”

Tôi nhìn thấy Liberty ngừng lại giữa chừng khi chị rót thêm cà phê cho anh. Tôi thấy ngạc nhiên không hiểu tại sao chị lại có vẻ bị sốc như thế.

Gage vội lấy một cốc thủy tinh đầy nước, suýt nữa thì làm vỡ nó. Anh uống vài ngụm chậm rãi. “Hắn đánh em và ném em ra ngoài,” anh nhắc lại. Đó không phải là một câu hỏi, nó giống một lời khẳng định mà anh đang cố làm mình phải tin. Tôi gật đầu đồng ý và đưa tay vun một trong số những miếng Cheerios của Matthew vào trong tầm tay nó.

“Em không chắc Nick sẽ làm gì khi anh ấy nhìn thấy em bỏ đi,” tôi nghe tiếng mình nói. “Em sợ rằng anh ấy có thể thông báo tìm người mất tích. Em đoán em phải gọi anh ấy. Mặc dù em nghĩ tốt hơn không nên cho anh ấy biết em ở đâu.”

“Anh sẽ gọi một trong số những luật sư của nhà mình sau vài phút nữa,” Gage nói. “Anh sẽ tìm hiểu chúng ta cần làm gì tiếp theo.” Anh tiếp tục nói với giọng cân nhắc, về việc làm thế nào chúng tôi có thể cần có những bức ảnh chụp thương tích của tôi, làm thế nào để có thể ly hôn nhanh hết mức có thể, làm thế nào tôi ít bị liên lụy nhất để khỏi phải chạm mặt với Nick hay phải nói với anh ta__

“Ly dị á?” Tôi hỏi ngu ngốc, trong khi Liberty đặt một đĩa thức ăn trước mặt tôi. “Em không biết em đã sẵn sàng với việc đó chưa.”

“Em không nghĩ em đã sẵn sàng chưa hả? Em đã soi gương chưa hả Haven? Em còn cần bị nện thế nào nữa thì mới sẵn sàng?”

Tôi nhìn anh, quá to lớn và quả quyết và ý chí mạnh mẽ, và mọi thứ trong tôi nổi loạn. “Gage,

em chỉ vừa đến đây thôi. Em có thể có một cơ hội không? Chỉ một cơ hội nhỏ thôi, mà anh?”

“Cách duy nhất cho em có một cơ hội nghỉ ngơi là ly dị thằng con”_Gage ngừng lại và liếc nhìn cậu con trai đang chăm chú ngó anh_“kẻ trộm.”

Tôi biết anh trai tôi đang cố bảo vệ tôi, rằng anh muốn điều tốt nhất cho tôi. Nhưng sự bảo vệ của anh giống như đàn áp vậy. Và nó nhắc tôi nhớ đến Bố. “Em biết thế,” tôi nói. “Em chỉ muốn suy nghĩ vài thứ trước khi gặp luật sư thôi.”

“Chúa giúp anh, Haven, nếu như em thực lòng quan tâm đến việc trở về với hân_”

“Em không. Em chỉ quá mệt mỏi vì cứ bị nói phải làm gì và làm lúc nào thôi. Bao giờ cũng thế! Em cảm thấy như em đang ở trên một toa tàu chạy trốn ấy. Em không muốn anh quyết định thay em về việc em nên làm gì tiếp theo.”

“Được rồi. Vậy em sẽ quyết định. **Nhanh lên.** Không thì anh làm đấy.”

Liberty xen vào trước khi tôi kịp trả lời. “Gage” chị kêu ca. Những ngón tay mảnh mai của chị lướt trên làn da co cứng trên bắp tay đang gồng lên của anh và vuốt ve nhẹ nhàng. Sự tập trung của anh ngay lập tức bị chuyển hướng. Anh nhìn chị, những nếp nhăn trên mặt anh giãn ra, và anh thở ra một hơi dài. Tôi chưa bao giờ từng nhìn thấy một ai nắm được quyền điều khiển ông anh đầy quyền lực của tôi, và tôi hoàn toàn choáng. “Đây là một quá trình,” chị nói êm ái. “Em biết chúng ta muốn Haven bỏ qua giai đoạn trung gian và đi thẳng tới kết quả cuối cùng luôn...nhưng em nghĩ con đường duy nhất cho cô bé thoát khỏi cảnh ngộ này là phải vượt qua được cả chặng đường. Từng bước, từng bước một.”

Anh cau mặt nhưng không tranh cãi. Họ trao đổi cái nhìn riêng tư. Rõ ràng là sẽ có một cuộc thảo luận sau đó, khi tôi ở ngoài tầm nghe. Anh quay lại phía tôi. “Haven,” anh nói lặng lẽ, “Em sẽ nói gì khi một trong những người bạn của em kể với em chồng cô ấy đã vứt cô ấy ngoài ngưỡng cửa giữa đêm? Em sẽ khuyên gì bạn em?”

“Em...em sẽ bảo bạn em bỏ hân ngay lập tức,” tôi công nhận. “Nhưng sự việc khác hân khi xảy ra với em.”

“**Tại sao?**” anh hỏi, hoang mang thật sự.

“Em không biết,” tôi trả lời vô vọng.

Gage xoa mặt bằng cả hai bàn tay. Anh rời khỏi bàn. “Anh sẽ đi thay đồ và tới văn phòng trong vài phút nữa. Anh sẽ không gọi điện thoại ngay đâu.” Anh nghỉ một chút cân nhắc trước khi nói thêm, “Chưa đâu.” Bước tới chỗ cái ghế ăn em bé, anh bế Matthew lên và tung nó lên cao làm cậu hét ầm lên thích thú. Hạ cái thân hình đang vụng về xuống, Gage thơm vào cổ nó và âu yếm vuốt ve nó. “Này, anh bạn. Ở nhà ngoan ngoãn với mẹ trong lúc bố đi làm đấy. Khi nào bố về chúng ta sẽ làm vài việc của đàn ông với nhau nhé.”

Đặt lại thằng nhóc ngồi vào ghế, Gage cúi xuống hôn vợ anh, trượt bàn tay anh sau cổ chị. Nó không chỉ là một cái hôn tạm biệt thường tình, nó đang dần trở thành mạnh hơn, nắn nắ hơn, cho đến khi chị đưa tay lên chạm và vuốt ve mặt anh. Dứt khỏi chị, anh tiếp tục nhìn sâu vào mắt chị, và có vẻ như đầy ý tứ không lời trong ánh mắt trao đổi của họ.

Liberty chờ cho đến khi Gage đã đi làm rồi mới vào phòng tắm trước khi nói với tôi dịu dàng. “Anh ấy buồn lắm từ khi đưa em về đây. Anh ấy yêu em. Ý nghĩ ai đó làm em đau đớn làm anh ấy phát điên. Chỉ vì sẽ chẳng mang lại lợi ích gì mà còn ảnh hưởng tới em nên anh ấy mới không xông tới Dallas...và làm điều gì đó.”

Tôi nhột đi.”Nếu anh ấy gặp Nick_”

“Không, không, anh ấy không làm thế đâu. Anh ấy rất tự chủ khi nó mang lại kết quả mà anh ấy muốn. Tin chị đi, anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để giúp đỡ em, dù khó khăn đến đâu cũng không từ.”

“Em xin lỗi đã lôi anh chị vào chuyện của em,” Tôi nói. “Em biết đó là điều cuối cùng chị hay Gage cần.”

“Chúng ta là người trong gia đình mà.” Chị cúi xuống và lôi tôi vào một cái ôm thật lâu, và dễ chịu như lúc tôi mới đến. “Chúng ta sẽ xem xét. Và đừng lo về Gage_ Chị sẽ không để anh ấy bắt nạt em đâu. Anh ấy chỉ muốn em an toàn thôi...nhưng anh ấy sẽ phải để cho em tự quyết định theo cách của em.”

Tôi cảm nhận một làn sóng yêu mến và biết ơn chị. Nếu như còn một chút dấu vết rơi rớt của oán giận hay ghen ghét trong tim tôi, thì nó cũng đã biến mất trong giây phút này.

Một khi tôi đã bắt đầu nói, thì tôi không thể dừng lại được. Tôi kể cho Liberty nghe mọi chuyện, cách Nick điều khiển gia đình, những chiếc áo sơ mi tôi phải giặt là, cách anh ấy gọi tôi là “Marie.” Mắt chị trợn lên với chi tiết cuối cùng, và chị nói bằng giọng khàn khàn, “Trời ơi, Haven, giống như anh ta cố xoá sổ em ấy.”

Chúng tôi trải một tấm mền bông có trang trí hình gia súc, và Matthew lê la giữa đám hình thù động vật cho đến khi cu cậu lăn kềnh ra ngủ trên một đàn cừu. Liberty mở một chai vang trắng ướp lạnh. “Trong đơn thuốc nói rượu có thể làm tăng tác dụng của thuốc.” chị cảnh báo.

“Tốt thôi,” tôi nói, chia ly của mình ra. “Đừng keo kiệt nữa.”

Nằm ườn trên mền bông cùng cậu nhỏ đang ngủ say sưa, tôi cố tìm một tư thế dễ chịu với cái gối lông cừu mịn màng Liberty đã đưa cho. “Điều khó hiểu,” tôi nói với chị, vẫn tiếp tục suy nghĩ về mối quan hệ với Nick, “là có những khoảng thời gian anh ấy rất được, nên lúc đó chị sẽ nghĩ là mọi thứ rồi sẽ tốt hơn. Chị biết những cái nút nào không được phép bật. Nhưng rồi lại có những cái nút mới. Và không quan trọng chị đã hối hận ra sao, không quan trọng chị đã cố gắng nhiều thế nào, mọi thứ chị nói và làm chỉ làm cho căng thẳng tăng mạnh hơn cho đến khi cơn giận bùng phát mà thôi.”

“Và những cơn giận dữ mỗi ngày một tồi tệ hơn phải không?” chị hỏi vẻ chắc chắn lạnh lẽo thu hút sự chú ý của tôi.

“Vâng, chính xác là thế. Chị đã hẹn hò với ai như thế chưa?”

“Me chị đã gặp người như thế.” Cặp mắt xanh của chị nhìn về xa vắng. “Tên ông ta là Louis. Kiểu người Jekyll and Hyde ấy. *(Chắc các SS đã xem phim Mary Reilly về 2 bản ngã của bác sỹ Jekyll do John Malkovich và Julia Robert đóng năm 1996 rồi)*. Mới đầu ông ta rất quyến rũ và đáng yêu, và ông ta dẫn dắt mẹ chị từng bước một vào mối quan hệ đó, và tới lúc mọi việc trở nên tồi tệ đủ để mẹ chị bỏ đi, thì lòng tự trọng của mẹ chị cũng đã tan nát. Hồi đó chị quá trẻ để hiểu tại sao mẹ lại để ông ta đối xử với mẹ tồi tệ như vậy.”

Mắt chị lang thang trên thân hình mũm mĩm của Matthew, chân tay tròn trĩnh mập mạp của cậu nhỏ.

“Chị nghĩ điều mà em phải tìm hiểu là thái độ cư xử của Nick có phải là việc đáng để cần nhờ

tới sự giúp đỡ của luật pháp không. Và việc em rời bỏ anh ta như thế này đã đủ để làm anh ta muốn thay đổi hay chưa?”

Tôi nhấp một ngụm vang trong ly và cân nhắc một lúc. Sự lảng nhục của Nick có phải là một thứ có thể bóc ra dễ dàng như bóc vỏ cam hay không? Hay nó đã ăn sâu vào bản chất như vân đá?

“Em nghĩ với Nick, luôn luôn có vấn đề trong việc kiểm chế,” cuối cùng tôi nói. “Em chưa khi nào nhìn thấy anh ấy chấp nhận một việc gì là lỗi của anh ấy, hay anh ấy cần phải thay đổi. Lỗi lầm đã luôn thuộc về em.” Đặt ly rượu đã uống hết xuống bên cạnh, tôi day trán. “Em vẫn tự hỏi...đã bao giờ anh ấy yêu em chưa? Em đã bao giờ là ai khác ngoài một kẻ để vui dập và thao túng chưa? Vì nếu anh ấy chưa bao giờ quan tâm đến em, thì điều đó làm em còn hơn một kẻ ngốc vì đã yêu anh ấy.”

“Có lẽ anh ta đã quan tâm đến em nhiều hết mức anh ta có thể rồi đó.” Liberty nói.

Tôi mỉm cười không chút vui vẻ. “May mắn cho em nhỉ!” Tôi nhận thức được chúng tôi đang thảo luận về mối quan hệ với Nick như nó đã hoàn toàn ở thì quá khứ. “Nếu em đã từng biết về anh ấy lâu hơn,” tôi tiếp tục, “Hẹn hò lâu hơn, có thể em đã nhìn thấy gì đó đằng sau vẻ bề ngoài. Đó là sai lầm của em đã vội vàng húc đầu vào hôn nhân nhanh chóng như vậy.”

“Không, không phải,” Liberty khẳng định. “Thỉnh thoảng một sự ảo tưởng về tình yêu cũng có sức thuyết phục khủng khiếp đấy.”

Những từ ngữ gọi cho tôi điều gì đó tôi đã từng nghe thấy chị nói rất lâu trước đây trong đêm đám cưới của chị. Cả một quãng đời dài đằng đặc trước đây. “Giống ảo tưởng mà chị có với Hardy Cates ấy à?”

Chị gật đầu, nét mặt trở nên đăm chiêu. “Ừ, mặc dù chị khó có thể xếp Hardy vào cùng một giuộc với Nick. Anh ấy không bao giờ làm đau phụ nữ. Thực tế, Hardy có vấn đề ngược hẳn... luôn luôn muốn cứu giúp người yếu đuối...Chị quên cách gọi như thế nào rồi...”

“Tâm lý người hùng ạ?”

“Ừ, Nhưng sau khi cuộc giải cứu đã xong, thì vai trò người hùng của Hardy cũng được rũ bỏ.”

“Anh ta chẳng người hùng chút nào khi phá hoại việc kinh doanh của Gage,” Tôi không thể kìm lòng nhận xét.

Nụ cười của Liberty trở nên phiền muộn. “Em nói đúng. Nhưng chị nghĩ Hardy coi đó là phát đạn nhắm vào Gage, không phải chị.” Chị lắc đầu không hiểu. “Về em và Nick...đó không phải là lỗi của em khi anh ta theo đuổi em. Chị đọc được đâu đó rằng những kẻ lạm dụng chọn những phụ nữ mà chúng có thể dễ dàng thao túng—chúng có một loại máy dò sóng trong đầu như kiểu radar ấy. Như kiểu, nếu lấp đầy vũ trụ là con người, và nếu đặt một kẻ lạm dụng cùng một phụ nữ dễ bị tổn thương vào giữa đám người đó thì họ vẫn dễ dàng tìm thấy nhau.”

“Ồ, tuyệt,” Tôi cảm phần. “Em là một mục tiêu di động.”

“Em không phải là một mục tiêu, em chỉ...hay tin người thôi. Đáng yêu. Bất cứ một chàng trai bình thường nào cũng đánh giá thế. Nhưng chị nghĩ một người nào đó giống Nick có thể nghĩ về tình yêu như một sự mềm yếu mà anh ta có thể dùng để kiếm lợi từ nó.”

Bất chấp điều mà tôi muốn nghe, thì nó cũng đã đến với tôi. Đó chính là sự thật là tôi không thể vượt qua, luồn dưới, hay chạy quanh...nó đứng ngay giữa lối tôi đi, ngăn chặn bất cứ con đường

nào có thể để quay lại với Nick.

Không quan trọng tôi yêu anh nhiều đến đâu, hay tôi đã làm gì cho anh, Nick sẽ không thay đổi. Tôi càng cố làm anh hài lòng, thì anh lại càng khinh miệt tôi nhiều hơn.

“Em không thể quay lại với anh ấy được nữa,” tôi nói chậm rãi, “Đúng không?”

Liberty chỉ lắc đầu.

“Em có thể tưởng tượng Bố sẽ nói gì khi em li dị,” tôi thầm thì. “Khởi đầu với một thằng huênh hoang, ngu độn cơ đấy, tao đã bảo với mày rồi.”

“Không,” Liberty nói nhiệt tình. “Thật ra, chị đã nói chuyện với Churchill nhiều lần về cách cư xử của ông. Ông đã rất hối hận vì đã cứng đầu như thế.”

Tôi không bị mua chuộc. “Bố **sống** để cứng đầu mà.”

Liberty nhún vai. “Dù Churchill có nói hay nghĩ gì thì bây giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa. Điểm quan trọng là em muốn gì.”

Tôi gần như nói với chị là phải mất nhiều thời gian nữa tôi mới tìm ra được. Nhưng khi tôi nằm xuống cạnh cơ thể ấm áp của em bé và xích gần vào, vài điều tự nhiên trở nên rõ ràng. Tôi muốn không bao giờ bị đánh hay quát mắng nữa. Tôi muốn được gọi bằng tên thật của mình. Tôi muốn có thể tôi là của tôi. Tôi muốn tất cả mọi thứ mà bất kỳ ai cũng đáng nhận được vì anh ta hay cô ta là một con người. Bao gồm cả tình yêu.

Sâu thẳm trong lòng tôi biết đó không phải là tình yêu khi một người nắm giữ quyền lực và người còn lại hoàn toàn bị phụ thuộc. Tình yêu thật sự không thể có sự phân cấp.

Tôi rúc mũi vào đầu Matthew. Chẳng có gì trên đời có mùi tuyệt như mùi một đứa trẻ sạch sẽ. Trông nó ngây thơ và đầy tin tưởng làm sao khi nó ngủ. Làm sao Nick có thể đem một tạo vật yếu đuối như thế này ra để thoả thuận?

“Em muốn gặp luật sư,” tôi nói ngái ngủ. “Vì em không muốn là người phụ nữ dễ bị tổn thương trong vũ trụ đó.”

Liberty đắp chăn cho cả hai chúng tôi. “Được rồi,” chị thì thầm. “Em vào cuộc rồi, Haven.”

CHƯƠNG NĂM

Ở Texas bắt buộc phải chờ một khoảng thời gian sáu mươi ngày sau khi bạn nộp đơn xin ly hôn. Đã có lúc ai đó ở cơ quan lập pháp của bang đã quyết định một khoảng thời gian hợp pháp để suy xét một cách bình tĩnh là ý tưởng tốt cho những người muốn ly dị. Tôi chỉ muốn họ để tôi tự quyết định xem tôi có cần suy xét một cách bình tĩnh hay không. Một khi quyết định đã được đưa ra, thì tôi muốn làm cho xong chuyện càng nhanh càng tốt.

Mặt khác, tôi đã sử dụng hữu ích hai tháng đó. Tôi đã khôi phục được vẻ bề ngoài, những vết tím bầm mất đi, và tôi bắt đầu ghé thăm một nhà trị liệu tâm lý hai lần một tuần. Chưa bao giờ cần điều trị tâm lý trước đây, tôi tưởng rằng tôi sẽ phải nằm ngửa trên một cái sofa và kể lể

trong khi các chuyên gia mặc áo trắng nghiêm nghị ghi lại lời tôi.

Thay vì vậy, tôi được mời vào một văn phòng nhỏ, ấm cúng với một cái sofa bọc vải hoa màu vàng, đón tôi là một nhà trị liệu trông có vẻ không hơn tôi nhiều tuổi lắm. Tên chị là Susan Byrnes, chị có một mái tóc đen, cặp mắt sáng và thân thiện. Thật là khuây khoả khi gặp một người có diện mạo gần gũi để bộc lộ tâm tư mình. Chị là người thấu tình đạt lý và thông minh, và khi tôi miêu tả cho chị những điều tôi đã cảm nhận và trải qua, thì lúc đó với tôi chị có vẻ như có quyền lực để mở tất cả những điều bí hiểm trên thế giới.

Susan nói thái độ cư xử của Nick phù hợp với một người mắc chứng rối loạn nhân cách ở thể quá ngưỡng mộ bản thân (*narcissistic personality disorder: NPD*), điều bình thường với những người chồng hay lạm dụng. Khi chị miêu tả cho tôi nghe về chứng bệnh, tôi có cảm giác chị đang miêu tả cuộc sống của tôi như nó đã từng diễn ra những năm vừa qua. Một người mắc chứng NPD rất độc đoán, hay đổ lỗi, say mê bản thân, không khoan dung với nhu cầu của người khác... và họ dùng cơn điên giận như một phương thức điều hành. Họ không tôn trọng ranh giới của bất kỳ ai khác, nó muốn nói họ cảm thấy được quyền bắt nạt và phê phán cho tới khi nạn nhân của họ hoàn toàn suy sụp.

Bị rối loạn nhân cách hoàn toàn khác với bị điên, như Susan giải thích, vì không giống như một người điên, một kẻ ngưỡng mộ bản thân có thể điều khiển được khi nào và ở đâu có thể mất bình tĩnh. Thí dụ, anh ta không bao giờ phản ứng với ông chủ ở nơi làm việc, vì điều đó chống lại lợi ích của anh ta. Thay vì thế, anh ta sẽ về nhà chửi chửi đá mèo và đánh vợ. Và anh ta sẽ không bao giờ cảm thấy thế là tội lỗi, vì anh ta sẽ tìm được lý lẽ thanh minh và tự tha lỗi cho bản thân. Không có nỗi đau của ai ngoài của mình là có ý nghĩa với anh ta.

“Có nghĩa chị nói Nick không điên, mà anh ấy là người quay lưng lại xã hội thôi à?”

“Cũng...về cơ bản thì đúng. Về mặt trí óc hầu hết những người quay lưng với xã hội không phải những kẻ giết người, họ chỉ không đồng cảm nhưng lại có sức hút mạnh.”

“Có thể lúc nào đó anh ấy sẽ khác không ạ?”

Chị lắc đầu ngay tức khắc. “Thật rầu lòng khi nghĩ tới những sự lãng nhục và thờ ơ đã làm anh ta ra người như thế. Nhưng kết quả cuối cùng thì Nick vẫn là đúng con người anh ta. Những kẻ ngưỡng mộ bản thân có tiếng là không thể điều trị. Bởi cảm giác thấy mình vĩ đại, nên họ sẽ không bao giờ thấy cần phải thay đổi.” Susan mỉm cười tầm tối, như đang liên tưởng tới một ký ức không mấy dễ chịu. “Tin chị đi, không nhà trị liệu nào muốn một kẻ ngưỡng mộ bản thân bước vào cửa. Nó chỉ mang lại thất vọng tràn trề và phí thời gian.”

“Thế còn em thì sao?” Tôi đưa mình ra để hỏi. “Em có thể sẽ khác không?” Tới thời điểm này, mắt tôi đã cay xè và tôi phải xì mũi, nên Susan phải nhắc lại câu trả lời của chị.

“Tất nhiên em có thể. Chúng ta sẽ cùng làm việc đó. Chúng ta sẽ làm được.”

Đầu tiên tôi tôi sợ rằng tôi phải tiếp tục tha thứ cho Nick. Thật là khuây khoả không tả xiết khi nghe Susan nói không, tôi không cần phải kẹt trong vòng tròn của những lời rửa xả, lãng nhục và tha thứ. Nạn nhân của bạo lực thường xuyên phải mang gánh nặng của cái được gọi là trách nhiệm phải tha thứ, thậm chí phải tập để tha thứ, cho người đã hành hạ họ. Đó không phải việc của tôi, Susan nói. Sau này chúng tôi có thể tìm ra vài mức độ giải quyết để sự độc hại của mối quan hệ của tôi và Nick không lan sang những lãnh vực khác trong cuộc đời tôi. Nhưng bây giờ còn có những việc khác đáng phải quan tâm hơn.

Tôi khám phá ra tôi là một người có ranh giới mong manh. Tôi đã được dạy dỗ bởi cha mẹ tôi, đặc biệt là mẹ, rằng trở thành một cô con gái ngoan có nghĩa là không có ranh giới gì hết. Tôi

đã được nuôi dưỡng để cho Mẹ phê phán và để cho bà thoải mái xoay vần theo ý bà, và để bà đưa quyết định thay tôi đến nỗi bà không còn việc gì khác để làm.

“Nhưng các anh trai em không có mối quan hệ kiểu ấy với Mẹ,” Tôi nói với Susan. “Họ có giới hạn rõ ràng. Họ không để Mẹ làm xáo trộn cuộc đời riêng của họ.”

“Đôi lúc bố mẹ mong chờ ở con trai và con gái những điều rất khác nhau,” Susan trả lời hài hước. “Bố mẹ của chị khẳng khái rằng chị chính là người sẽ lãnh trách nhiệm chăm sóc họ khi họ về già, nhưng họ không bao giờ nghĩ tới việc đòi hỏi anh trai chị làm việc đó.”

Susan và tôi đã giả làm nhiều vai với nhiều tính cách khác nhau, điều cảm giác như ngu xuẩn đến nhục nhã lúc đầu, nhưng khi chị giả bộ bằng cách trở thành Nick, bố tôi, một người bạn, một người anh, hay thậm chí người mẹ đã qua đời từ lâu của tôi, tôi bắt đầu tập đứng dậy một mình. Nó là công việc khó nhọc, làm cơ bắp nhức nhối và mồ hôi đầm đìa.

“Không là một loại Vitamin.” Câu nói đó trở thành thần chú của tôi. Tôi nghĩ nếu tôi tự nói câu đó với mình thường xuyên, tôi sẽ bắt đầu tin tưởng vào nó.

Gage đã xử lý, trong phạm vi tôi cho phép, các phiền phức của vụ ly hôn. Và, có thể do tác dụng dịu dàng của Liberty, anh đã thay đổi cách tiếp cận với tôi. Thay vì chỉ nói cho tôi biết hậu quả cuối cùng của vụ việc, anh đã kiên nhẫn đưa ra các lựa chọn rồi giải thích rõ ràng và không tranh luận với các quyết định của tôi. Khi Nick dám gọi điện đến căn hộ đòi nói chuyện với tôi, và tôi nói đồng ý, Gage đã ép mình phải đưa điện thoại cho tôi.

Nó tương đối giống một cuộc đàm luận, hầu hết là một chiều, với Nick là người nói và tôi là người nghe. Ông chồng của tôi được dịp như tháo cớ, cả quá trình từ tội lỗi đến giận dữ đến cầu xin, anh ta nói với tôi rằng lỗi của tôi cũng nhiều như của anh ta.

Tôi không thể cứ thế mà từ bỏ hôn nhân khi mới chỉ một lần vấp phải chút thô bạo, anh ta nói.

Nhiều hơn chút thô bạo ấy chứ, tôi nói.

Những người yêu nhau luôn có cách để trung hoà với nhau, anh ta nói.

Anh không yêu em, tôi nói.

Anh ta nói anh ta có yêu. Có thể anh không phải là một người chồng tốt nhất, nhưng tôi chắc chắn cũng đích phải là người vợ tốt nhất.

Em chắc anh nói đúng, tôi nói với anh ta. Nhưng em không nghĩ em đáng phải bị gãy xương sườn.

Anh ta nói anh ta chẳng làm gì để tôi bị gãy xương hết, chắc là nó đã tình cờ gãy lúc tôi ngã.

Tôi nói anh đã đẩy em, đánh em.

Và tôi bị kinh ngạc đến sững sờ khi Nick nói anh ta không nhớ đã từng đánh tôi. Có thể là một bàn tay của anh ta đã bị trượt thôi.

Tôi tự hỏi có phải anh ta thực sự không nhớ gì không, hay anh ta trên thực tế đã tự viết lại sự thực cho chính mình, hay là anh ta chỉ nói dối. Và rồi tôi nhận ra nó chẳng quan trọng.

Tôi sẽ không quay về, tôi nói. Và mỗi lời phàn nàn của anh ta sau đó, tôi đều nhắc lại. Tôi sẽ không quay về. Tôi sẽ không quay về.

Tôi bỏ điện thoại và tới chỗ Gage, anh đã ngồi trong phòng sinh hoạt chung. Hai bàn tay anh gồng cứng nắm chặt hai bên thành ghế bành da đến nỗi những ngón tay của anh cắm sâu gần như đục thủng lớp da mịn. Nhưng anh đã để tôi chiến đấu với trận chiến một mình, khi tôi cần phải làm.

Tôi luôn luôn yêu Gage, nhưng chưa bao giờ nhiều như lúc đó.

Tôi đã gửi đơn ly dị dựa trên lý do không có khả năng chịu đựng được nhau, có nghĩa hôn nhân trở nên không thể chịu đựng nổi vì những xung đột trong tính cách đã tàn phá “Những mục đích hợp pháp của mỗi quan hệ hôn nhân.” Đó là cách nhanh nhất để kết thúc nó, luật sư nói. Nếu Nick không giành giật. Nếu không thì sẽ có một phiên tòa, và tất cả những xấu xa bẩn thỉu và bẽ bàng của cả hai bên sẽ bị phô bày.

“Haven,” Gage nói riêng với tôi, cặp mắt xám của anh đầy vẻ nhân từ, nhưng miệng anh lại mím lại một cách kiên quyết. “Anh đã cố hết sức để kiềm chế và làm mọi việc theo ý em... nhưng bây giờ anh phải hỏi em vài điều.”

“Điều gì ạ?”

“Em và anh đều biết không bao giờ Nick thả trôi vụ ly hôn mà không giành giật trừ phi chúng ta làm cho nó đáng giá để hấn phải nhả ra.”

“Anh nói phải đâm mồm hấn ấy à?” tôi nói, máu tôi sôi lên khi nghĩ Nick sẽ nhận được một khoản tiền thưởng hậu hĩnh sau cách hấn đã đối xử với tôi. “Được thôi, nhắc Nick là em đã bị xoá tên trong danh sách thừa kế. Em là__”

“Em là người nhà Travis, và vẫn sẽ mãi như thế. Và Nick sẽ chơi đến cùng cái vai hề của hấn... một anh chàng nghèo khổ chăm chỉ làm ăn đã cưới một cô nàng giàu có hư hỏng, và bây giờ anh ta bị vứt sang bên như một cái giẻ lau sàn. Nếu hấn muốn, Haven, hấn có thể làm cho tiến trình kéo dài, gây khó dễ và rùm beng hết sức đó.”

“Vậy thì cho hấn phần hùn mua căn condo của em đi. Đây là tất cả tài sản chung mà em và hấn cùng có.”

“Nick muốn nhiều hơn là căn condo ấy.”

Tôi biết Gage đang dẫn tới đâu. Anh muốn thí cho Nick cho xong đi, để giữ cho hấn câm mồm đủ lâu để vụ ly dị diễn ra xuôn sẻ. Nick chắc sẽ nhận được một khoản tưởng thưởng hậu hĩnh, sau tất cả những việc hấn làm cho tôi. Tôi điên giận đến nỗi bắt đầu run rẩy. “Em thề,” tôi nói, thật lòng cay đắng, “nếu em thu xếp để giải thoát khỏi hấn được, em sẽ không bao giờ cưới ai nữa.”

“Không, em đừng nói vậy.” Gage chạm vào tôi không suy nghĩ, và tôi rùng mình lùi lại. Tôi vẫn không thích bị chạm vào, đặc biệt bởi đàn ông, điều mà Susan nói là một cơ chế tự bảo vệ và nó sẽ khá dần theo thời gian. Tôi nghe tiếng Gage bật thốt một lời nguyên rủa lạnh lẽ, và anh thả rơi tay. “Anh xin lỗi,” anh thì thầm, và thở dài. “Em biết đấy, đặt một viên đạn vào đầu hấn rẻ hơn và nhanh hơn là ly dị nhiều.”

Tôi liếc anh thận trọng. “Anh đang đùa, phải không?”

“Đúng.” Anh trình diễn một vẻ mặt ôn hoà, nhưng tôi không thích cái nhìn trong mắt anh.

“Đánh dấu vào lựa chọn ly dị đi anh,” tôi nói. “Em thích Matthew và Carrington không phải tới

thăm anh trong tù hơn. Anh có nghĩ ra cách làm sao có tiền không? Và em được cho là sẽ phải khúm núm trườn đến chỗ Bố để xin tiền trả cho Nick?...Vì em có thể chắc chắn là em chẳng có đồng nào.”

“Em cứ để anh lo phần tiền nong . Chúng ta sẽ đề cập đến nó sau.”

Nhận thức được anh trai tôi không chỉ gánh vác phí tổn cho vụ ly dị của tôi, mà cả khoản tiền bố thí cho Nick nữa, tôi nhìn anh thảm hại, “Gage__”

“Ổn rồi,” anh nói lặng lẽ. “Em hãy làm thế vì anh đi. Em không phải là nguyên nhân gây khó khăn cho ai hết, em gái ngoan.”

“Không công bằng cho anh vì phải trả tiền cho sai lầm của em.”

“Haven...một phần của việc trở nên mạnh mẽ là khả năng chấp nhận rằng đôi khi em cũng cần giúp đỡ. Em đã lao vào cuộc hôn nhân đó một mình, em chịu đựng nó đến cùng cũng một mình, nhưng chắc chắn em sẽ không thoát khỏi nó một mình. Hãy để cho anh thực hiện vai trò là anh trai của em.”

Lời đoạn chắc lặng lẽ của anh làm mặt đất dưới chân tôi đột nhiên trở nên vững chãi. Như kiểu ngày nào đó mọi sự có thể thực sự trở lại tốt đẹp.

“Một ngày nào đó, em sẽ trả lại anh.”

“Được rồi.”

“Em đoán lần duy nhất em đã từng cảm thấy được an ủi hơn,” tôi nói với anh, “là khi anh mang Boootsie ra khỏi bụi cây thủy lạp.”

Tôi nuốt vào tự ái của mình và gọi cho Bố một ngày sau khi vụ ly dị hoàn tất vào tháng hai. Hoàn toàn nhẹ người vì Nick đã không xuất hiện ở phiên toà khi thẩm phán ký vào đơn. Hai người phải có mặt để kết hôn, nhưng chỉ một người cần phải có mặt cho vụ ly dị. Gage đã khẳng định chắc chắn với tôi là Nick sẽ ở rất xa toà án ngày hôm đó. “Anh đã làm gì thế, dọa bẻ gãy chân anh ta à?” Tôi hỏi.

“Anh nói với hấn nếu anh bắt gặp hấn, ruột gan hấn sẽ được treo lên cửa toà án trong vòng năm phút.” Tôi mỉm cười vì câu nói của anh cho đến khi tôi nhận thức được Gage không hề đùa.

Gage và Liberty đã cho gia đình tôi biết tôi đã trở lại Houston, nhưng vẫn chưa sẵn sàng gặp bất kỳ ai hay nói chuyện điện thoại với ai trong một thời gian. Tự nhiên Bố, người luôn muốn là trung tâm của bất cứ việc gì xảy ra, chướng tai gai mắt với việc trốn tránh của tôi. Ông bảo Gage nói với tôi rằng bất cứ lúc nào tôi sẵn sàng từ bỏ bộ dạng ra vẻ ta đây của mình, thì ông muốn tôi tới gặp ông.

“Anh có nói với bố em ly dị rồi không?” Tôi hỏi Gage.

“Rồi. Anh không thể nói là bố bị ngạc nhiên đâu đấy.”

“Nhưng anh có kể với bố tại sao không?” Tôi không muốn bất kỳ ai biết việc đã xảy ra giữa Nick và tôi. Có thể tới lúc nào đó tôi sẽ kể cho Jack hay Joe, nhưng bây giờ tôi cần phải giữ nó riêng cho mình. Tôi không bao giờ nữa, muốn bị nhìn như một người yếu đuối hay vô dụng, một nạn nhân. Nhất là, tôi không muốn bị thương hại.

“Không,” Gage nói, giọng chắc chắn. “Anh chỉ nói với Bố hôn nhân của em chẳng đi đến đâu—and nếu ông muốn có bất cứ kiểu quan hệ gì với em, thì hãy ngậm miệng đừng có hỏi.”

Vậy nên cuối cùng tôi gọi cho Bố, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh của tôi nắm chặt điện thoại. “Chào Bố.” Tôi cố nói về bình thường. “Đã lâu rồi con không nói chuyện với Bố. Cứ cho là con gọi điện để kiểm tra thôi nhé.”

“Haven.” Âm thanh giọng nói như có sỏi của ông thật thân thuộc và an ủi. “Con phí nhiều thời gian đẹp đẽ của con quá rồi. Con đang làm gì nào?”

“Đang ly dị rồi ạ.”

“Bố nghe tin rồi.”

“Vâng, thì...chuyện của con và Nick kết thúc rồi.” Vì bố tôi không thể nhìn thấy mặt tôi, tôi nhăn mặt kiểu như nhai phải mật đắng trong khi tôi cố ép mình phải chấp nhận. “Đây là một sai lầm.”

“Có nhiều lúc bố cũng không thấy dễ chịu gì khi làm đúng.”

“Như nhọt ở mông ấy,” Tôi nói, và được thưởng bằng một tràng cười lục khục của ông.

“Nếu con thực sự đã rũ được thằng đó,” Bố nói, “Bố sẽ gọi luật sư ngay chiều nay và điền tên con trở lại vào di chúc.”

“Ôi, tuyệt. Đây chính là lý do con gọi Bố đấy.”

Phải mất một lúc ông mới nhận ra là tôi đang châm biếm.

“Bố,” tôi nói, “Bố không thể cứ treo cái di chúc đó lơ lửng trên đầu con đến hết đời được đâu. Cảm ơn Bố, nhưng con được đào tạo tốt, và chẳng có lý do gì để con không thể nhận được một công việc tốt cả. Vậy nên bố cảm phiền đừng có gọi luật sư nữa, con không muốn có tên trong cái di chúc đó đâu.”

“Con sẽ có tên trong đó nếu Bố đã bảo thế,” Bố vặn vẹo, và tôi phải bật cười.

“Sao cũng được. Lý do thật sự con gọi cho Bố là để nói con muốn tới thăm bố thôi. Đã lâu lắm rồi con chưa có một trận cãi nhau nào cho đã đời.”

“Được rồi,” ông nói. “Tới đây đi.”

Và như thế, mối quan hệ của chúng tôi lại trở về lẽ thói cũ, vẫn chùng chảng và bức dọc như đã từng trước đây. Nhưng bây giờ tôi đã có ranh giới, tôi nhắc nhở mình, và sẽ không ai vượt qua nó được. Tôi sẽ là pháo đài của chính mình.

Tôi là một con người mới trong cùng một thế giới, điều khó khăn hơn rất nhiều khi là một con người cũ trong một thế giới mới. Mọi người nghĩ họ biết tôi nhưng thực ra là không. Chỉ có duy nhất mình Todd, người bạn cũ của tôi là không liên quan đến con người mới của tôi. Vậy nên tôi bắt đầu tìm đến sự ủng hộ của các anh tôi, và tôi phát hiện ra tuổi trưởng thành đã làm nhiều việc hay ho cho tính cách của các anh ấy.

Joe, một nhà chụp ảnh quảng cáo, ghi một điểm khi nói với tôi anh có một ngôi nhà lớn và nhiều phòng nếu tôi muốn đến ở cùng với anh. Anh nói anh đi rất nhiều và ít khi ở nhà, nên chúng tôi sẽ không xâm phạm cuộc sống riêng tư của nhau. Tôi nói với anh tôi cảm kích rất

hiều lời đề nghị của anh, nhưng tôi cần chỗ riêng cho mình. Tuy vậy, sống với anh cũng không phải là điều tồi tệ gì. Joe là một chàng trai cư xử dễ chịu. Tôi chưa bao giờ nghe anh phàn nàn về cái gì. Anh chấp nhận cuộc sống như nó vốn thế, điều có vẻ là một nét phá cách trong gia đình Travis.

Nhưng điều ngạc nhiên thực sự là Jack, người anh trai tôi chưa bao giờ hoà thuận—chính là người đã cắt tóc tôi theo một kiểu khủng khiếp khi tôi ba tuổi, và người làm tôi sợ đến mất trí vì những con bọ và rắn cỏ. Anh chàng Jack trưởng thành đã trở thành một đồng minh không ngờ tới của tôi. Một người bạn. Với sự bầu bạn của anh tôi có thể thư giãn hoàn toàn, những cảm giác ám ảnh, khắc khoải lụi đi như đổ nước vào lò.

Có thể đó là vì Jack quá thẳng thắn và cởi mở. Anh nhất định là người ít phức tạp nhất trong gia đình Travis, và có lẽ điều đó là đúng sự thực. Jack là một thợ săn, thoải mái với vị thế của mình như một kẻ cướp trên mọi mặt. Anh cũng là một nhà bảo vệ môi trường và chẳng thấy có gì xung đột trong việc đó hết. Bất cứ thợ săn nào, anh nói, tốt nhất là phải làm hết khả năng của mình để bảo vệ thiên nhiên vì anh ta dùng hầu hết thời gian cùng nó.

Với Jack, bạn luôn biết mình đang đứng đâu. Nếu anh thích gì đó, anh sẽ nói ngay không do dự, và nếu anh không thích, anh cũng nói với bạn sự thực luôn. Anh đứng về mặt phải của luật pháp trong khi vẫn chấp nhận rằng có nhiều thứ vui hơn khi chúng bất hợp pháp. Anh thích phụ nữ dễ tính, xe hơi nhanh, chơi đêm, và rượu mạnh, đặc biệt khi tất cả các thứ trên kết hợp với nhau. Trong con mắt Jack, bạn bị bắt buộc phải phạm tội trong đêm thứ Bảy nên bạn nên có cái gì đó để chuộc lỗi vào sáng Chủ nhật.

Nói cách khác, bạn phải đặt cha xứ ở ngoài công việc.

Sau khi Jack học xong ở UT (Universal of Texas), anh bắt đầu làm việc ở một công ty quản lý bất động sản nhỏ. Rốt cuộc, anh vay một khoản tiền, mua lại công ty, và làm nó phát triển gấp bốn lần nguyên bản.

Đó là nghề nghiệp hoàn hảo cho Jack, anh thích sửa chữa các thứ, hàn gắp và giải quyết vấn đề. Giống như tôi, anh không quan tâm đến việc đầu tư vào việc gì đặc biệt cũng như tất cả những chiến lược tài chính rắc rối mà Gage và Bố đam mê. Jack thích chọn những vấn đề chi tiết và cần thiết trong công việc và cuộc sống. Anh rất giỏi trong những thoả thuận hành lang, rẽ tất những vấn đề luật pháp loằng ngoằng, hay giải quyết tay đôi. Với Jack, chẳng có gì tác động mạnh hơn một lời hứa được quyết định bằng một cái bắt tay. Anh sẽ chết—chết theo đúng nghĩa—trước khi vi phạm lời thề.

Với kinh nghiệm làm việc trong khách sạn của tôi ở Darlington, Jack nói tôi sẽ làm việc hoàn hảo ở bộ phận cho thuê nhà riêng trong công ty quản lý nhà của anh đặt trụ sở ở 1800 Main. Quản lý hiện tại trong lĩnh vực này sắp thôi việc vì nghỉ sinh con—Cô đã báo sẽ mất vài năm ở nhà để trông nom em bé.

“Cám ơn anh, nhưng em không thể làm được đâu,” tôi nói khi Jack lần đầu tiên đề cập đến ý tưởng tôi đảm nhận việc đó.

“Tại sao không? Mà sẽ giải quyết tốt đấy.”

“Bốc mùi gia đình trị,” tôi nói.

“VẬY?”

“VẬY CÓ NGHĨA LÀ CÓ NHIỀU NGƯỜI PHÙ HỢP HƠN VỚI VỊ TRÍ ĐÓ.”

“Và?”

Tôi bắt đầu mỉm cười vì sự kiên trì của anh. “Và họ sẽ phàn nàn rằng anh thuê em gái anh.”

“Nghe này,” Jack nói đơn giản, “Đây chính là giá trị to lớn của việc có công ty của riêng mình. Anh mà có thể thuê cả thằng hề Bozo của nợ gì đấy nếu anh mà muốn.”

“Thật là quá hư danh, Jack.”

Anh cười toe toét. “Thôi mà. Thử phát đi nào. Sẽ vui đấy.”

“Anh đang mời chào em làm nhân viên cho anh để dễ bề quản lý hả?”

“Thực ra, anh em mình sẽ chẳng mấy khi gặp nhau đâu, bận tối mắt tối mũi suốt ngày đấy, đừng tưởng.”

Tôi thích nghe âm thanh của những từ đó, bận tối mắt tối mũi suốt ngày. Tôi muốn làm việc, muốn sống có mục đích, sau hai năm làm nô lệ riêng cho Nick.

“Em sẽ học được nhiều,” Jack dỗ ngọt. “Em sẽ phụ trách mảng tiền nong_bảo hiểm này, tiền lương này, hoá đơn bảo trì này. Em cũng phải đàm phán các hợp đồng dịch vụ, cung ứng nhu yếu phẩm và thiết bị, và em sẽ làm việc cùng một nhân viên bán và một trợ lý. Là một người quản lý tại chỗ, em sẽ sống ở một căn hộ một phòng ngay trong toà nhà. Nhưng em sẽ không phải kẹt ở văn phòng suốt ngày...em sẽ rất có nhiều cuộc họp bên ngoài. Sau này, khi em đã sẵn sàng, em có lẽ sẽ chịu trách nhiệm thêm về mảng quảng cáo và cho thuê, sẽ rất có ích vì anh đang có kế hoạch mở thêm chi nhánh về quản lý xây dựng và lúc đó có thể_”

“Ai trả lương cho em?” Tôi nghi ngờ hỏi. “Anh, hay Bố?”

Jack nhìn như bị lảng nhục. “Anh mà, tất nhiên. Bố chả có cái cút gì để làm với công ty quản lý của tao hết.”

“Ông ấy sở hữu toà nhà.” Tôi chỉ ra.

“Em được thuê bởi tao và công ty của tao...và tin tao đi, 1800 Main không phải là thân chủ duy nhất mà bọn tao có đâu nhé. Không từ lâu rồi.” Jack bắn cho tôi một cái nhìn nhẵn nại đầy vẻ cường điệu. “Nghĩ thoáng hơn đi, Haven. Nó sẽ rất tuyệt cho hai anh em mình đấy.”

“Nghe có vẻ tuyệt thật,” tôi nói. “Và em không thể nói với anh em cảm kích biết bao nhiêu. Nhưng em không thể bắt đầu ngay ở vị trí cao nhất được, Jack. Em chưa có đủ kinh nghiệm. Và có vẻ không công bằng lắm với cả hai anh em mình, với anh vì đã cho em một công việc như thế trong khi em không phải trả chút học phí nào. Anh nghĩ sao nếu em bắt đầu ở vị trí trợ lý cho quản lý? Em có thể học từ khởi đầu.”

“Mày không phải trả học phí,” Jack phản đối. “Là một Travis thì đã có thể là cái gì đó rồi.”

“Là một Travis có nghĩa em phải trả học phí nhiều hơn,” tôi nói.

Anh nhìn tôi lắc đầu, và lăm bắm gì đó về Mèo trắng phiền toái như cút.

Tôi mỉm cười với anh. “Anh thừa biết thế là thông minh nhất. Và công bằng thôi khi trao vị trí quản lý cho ai đó xứng đáng có nó.”

“Đây là việc kinh doanh,” Jack nói. “Công bằng chẳng có ý nghĩa cóc gì ở đây cả.”

Nhưng cuối cùng thì anh cũng bót cứng đầu, và nói nếu tôi thực sự muốn ngồi phệt dưới đất, thì chẳng hơi đâu mà anh cấm cho một người.

“Cắt phăng nó đi hộ em,” Tôi nói với Liberty, khi đang ngồi trong phòng tắm của chị, khoác lên vai một tấm nylon. “Em quá ngán với mớ tóc dài này rồi, nó nóng và rối lắm và em chẳng biết làm kiểu gì với nó hết.”

Tôi muốn một kiểu mới phù hợp với công việc mới của tôi. Và đã từng là một thợ làm đầu, Liberty biết mình đang làm gì. Tôi đoán chừng bất cứ cái gì chị làm với tóc tôi cũng chắc chắn là một cuộc cải tổ.

“Có thể chúng ta nên cắt dần mỗi lúc một ít mới phải,” Liberty nói. “Có thể gây choáng đấy nếu chị cắt đi quá nhiều ngay một lần.”

“Không, chị sẽ không cho hội từ thiện được nếu đuôi tóc ngắn hơn mười inch đâu. Cứ cắt đi.” Chúng tôi sẽ mang bím tóc dài tới tận gót chân của tôi cho chương trình Tóc của yêu thương, nơi làm tóc giả cho trẻ em không có tóc vì bệnh tật.

Liberty khéo léo chải mái tóc tôi. “Nó sẽ cong thành lọn ngay khi chị cắt ngắn đi đấy,” chị nói. “Bím tóc em nặng quá nên không giữ độ quần được.”

Chị ách chừng và cắt hết luôn cả mái tóc ngay phía trên cổ tôi. Tôi cầm bím tóc trong khi Liberty mang tới một cái túi nylon có thể cài kín, và tôi thả nó vào trong túi rồi đóng dấu nó bằng một cái hôn. “Chúc may mắn cho người nào sắp dùng nó.” Tôi nói.

Liberty xả bọt trên đầu tôi bằng nước và lược quanh đầu tôi với một lược dao cạo, tia từng lọn nhỏ trên đầu tôi cho đến khi trên mặt đất phủ đầy tóc. “Đừng hồi hộp,” chị nói khi bắt gặp tôi kiểm tra những lọn tóc rơi xuống tấm phủ bằng nylon trên lòng tôi. “Em nhìn rất hay đấy.”

“Em không hồi hộp.” Tôi nói thực lòng. Tôi chẳng quan tâm chút nào đến việc tôi nhìn ra sao, chỉ quan tâm đến việc trông tôi sẽ khác thế nào thôi.

Chị dùng một cái lược tròn sấy khô tóc tôi, đưa những ngón tay xới trong tóc làm nó bông lên, và cười hài lòng. “Nhìn đi.”

Tôi đứng lên và hơi bị choáng _một cơn choáng thú vị_ vì hình ảnh của tôi trong gương. Liberty đã cắt cho tôi kiểu đầu ngắn với mái ngang trên trán, về phía đuôi các lọn tóc vểnh ra nhẹ nhàng. Tôi nhìn rất sành điệu. “Thật nhẹ đầu,” Tôi nói với những lọn tóc.

“Em có thể chải uốn đuôi tóc ộp vào hay vểnh ra đều được,” chị nói, mỉm cười. “Em có thích kiểu này không?”

“Em yêu nó ấy chứ.”

Liberty quay tôi lại để chúng tôi có thể cùng nhìn thấy kiểu đầu mới trong gương. “Trông gọi cảm lắm,” chị nói.

“Chị nghĩ thế hả? Em hy vọng là không.”

Chị mỉm cười giễu cợt. “Ừ, chị nghĩ thế đấy. Tại sao em không muốn mình nhìn gọi cảm?”

“Quảng cáo lừa đảo ấy mà.” Tôi nói.

Người quản lý mà Jack chuyển từ một văn phòng khác sang tên là Vanessa Flint. Chị là một trong những người phụ nữ ăn mặc rất chải chuốt và kết hợp kiểu cách, những người có thể nhìn như ba lăm tuổi khi họ mới hai lăm, và cũng vẫn nhìn như ba lăm tuổi khi họ đã năm lăm. Mặc dù chị có một chiều cao trung bình, nhưng thân hình mảnh mai cùng dáng vẻ thẳng thớm khiến bạn nghĩ chị cao hơn nhiều. Mặt chị xương xương và trầm lặng cùng mái tóc quần màu tro ánh vàng. Tôi khâm phục sự điềm tĩnh chị luôn khoác trên người như một cái áo choàng cài kín cổ.

Có chút gì đó không thật trong giọng nhanh và nhẹ của chị, giống như băng đá được bọc trong một lớp nhung. Nhưng bằng cách nào đó nó làm cho bạn phải chú ý nhiều hơn, giống như bạn phải chia sẻ trách nhiệm trong việc làm Vanessa phải mở đầu óc chị để hiểu bạn.

Đầu tiên tôi thích chị. Ít nhất, tôi đã muốn thích chị. Vanessa rất thân thiện, dễ thương, và khi chúng tôi cùng đi uống sau ngày làm việc của tôi, tôi thấy mình nhẹ dạ tin chị để kể về cuộc hôn nhân thất bại của tôi và cuộc ly hôn hơn tôi đã từng tin vào ai khác. Nhưng Vanessa cũng vừa mới ly hôn xong, và thế là có vẻ đủ tương đồng giữa hai người vợ cũ đến nỗi thật dễ chịu khi so sánh danh tiếng của hai người.

Vanessa thẳng thắn quan tâm đến mối quan hệ của tôi với Jack, và tôi đánh giá cao sự trung thực của chị. Tôi khẳng định với chị tôi không có ý định chạy đua trong công việc cũng như kèo nhèo với Jack chỉ vì anh là anh trai tôi. Thực tế là ngược lại. Tôi sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn, vì tôi cần có gì đó để chứng tỏ mình. Chị có vẻ hài lòng với lời tuyên bố đúng đắn của tôi, và nói chị nghĩ chúng tôi sẽ hợp tác tốt đẹp với nhau.

Vanessa và tôi cùng được cấp một căn hộ ở 1800 Main. Tôi cảm thấy hơi chút tội lỗi vì nó, khi biết rằng không có trợ lý điều hành nào được hưởng ưu đãi như vậy, nhưng đó là nhượng bộ duy nhất của tôi với Jack. Anh đã khẳng khái không nghe, và sự thật là, tôi cũng thích sự an toàn khi sống gần với anh trai tôi.

Những người làm công khác sống ở bên ngoài và đến làm việc hàng ngày, bao gồm cả một nhân viên điều hành văn phòng tóc vàng xinh đẹp tên là Kimmie; nhân viên phụ trách cho thuê phòng, Samantha Jenkins; nhân viên tiếp thị, Phil Bunting; và Rob Ryan bên mảng kế toán. Chúng tôi liên lạc với văn phòng thương mại của Jack bất cứ khi nào cần một hỗ trợ pháp lý, những vấn đề kỹ thuật, hay vấn đề gì đó chúng tôi không đủ quyền tự mình giải quyết.

Có vẻ như tất cả mọi người làm việc cho Jack tại văn phòng thương mại của anh đều mang dấu ấn tính cách cá nhân của anh...mọi người đều thoải mái và vui tính, sô với văn phòng của chúng tôi. Vanessa điều hành văn phòng bằng một bàn tay sắt, nó có nghĩa không có chuyện quần áo không trang trọng ngày thứ Sáu, và chính sách “không chấp nhận sai lầm” không bao giờ được viết chính xác thành văn bản. Mặc dù vậy, mọi người có vẻ vẫn coi chị là một lãnh đạo tốt, khắc nghiệt nhưng công bằng. Tôi đã sẵn sàng học hỏi chị, coi chị như hình mẫu. Tôi nghĩ chị sẽ có tác động nhiều và tốt đến cuộc đời tôi.

Nhưng trong vài ngày, tôi nhận ra tôi đã bị chị làm hoang tưởng.

Tôi đã quen thuộc với thủ đoạn, vì Nick đã thực hiện rất nhiều. Một kẻ hay bắt nạt hay một người bị rối loạn nhân cách cần giữ nạn nhân của họ hoang mang, không ổn định, thường xuyên không chắc chắn về mình. Làm cho hoang tưởng có thể là bất cứ cái gì làm bạn nghi ngờ chính bản thân mình. Thí dụ, một kẻ hay bắt nạt sẽ trình bày hay tuyên bố gì đó, và khi bạn đồng ý với nó, anh ta lại không đồng ý với lời tuyên bố đầu tiên của anh ta. Hay anh ta làm bạn nghĩ bạn làm mất gì đó trong khi bạn không làm, hay kết tội bạn quên gì đó trong khi anh ta chưa bao giờ đòi hỏi bạn làm nó ngay từ đầu.

Điều làm tôi lo lắng là tôi có vẻ là mục tiêu duy nhất của Vanessa. Không ai khác có vẻ có vấn

đề với chị ta.

Chị ta đã để không đúng chỗ một hồ sơ và bảo tôi đi lấy nó, làm ra vẻ căng thẳng cho đến khi tôi phải bò ra tìm nó. Nếu như tôi không tìm thấy được, thì chị ta kết tội tôi giấu bộ hồ sơ ở đâu đó. Và rồi hồ sơ sẽ xuất hiện lại ở những nơi rất không bình thường, như ở dưới một cái cây đặt trên nóc tủ, hay bị nhét ở giữa máy in và bàn của chị ta. Chị ta mang lại ấn tượng cho mọi người rằng tôi có đầu óc lơ đãng và thích phá hoại. và tôi không có chứng cứ gì về việc chị ta là người gây bất hoà. Điều duy nhất làm cho tôi không tự nghi ngờ mình chính là nhận thức yếu ớt về sự lạnh mạnh của bản thân.

Không thể tiên đoán được tâm trạng hay đòi hỏi của Vanessa. Tôi học được cách lưu lại mọi thứ, sau lần chị ta đòi tôi thảo ba bản nháp cho một bức thư và rồi đòi bản đầu tiên sau khi tôi đã xoá nó trong máy tính. Chị ta nói với tôi cuộc họp bắt đầu lúc một giờ rưỡi, và khi tôi tới, thì tôi đã bị muộn nửa tiếng. Và chị ta thề là chị ta đã bảo tôi họp lúc một giờ. Chị ta nói tôi không để tâm.

Chị ta tình cờ nói với tôi chị ta có một trợ lý tên Helen trong nhiều năm, và chị ta định sẽ mang Helen theo chị ta tới nơi làm việc mới, nếu tôi đã không chiếm mất vị trí đó. Nó làm cho tôi thấy khó xử vì tôi đã cắt ngang một sự hợp tác lâu năm trong công việc, và giành mất một vị trí của ai đó xứng đáng. Khi Vanessa nhờ tôi gọi Helen, cô vẫn còn đang làm việc ở văn phòng cũ, để hỏi tên và số điện thoại của người thợ sửa móng tay yêu thích của Vanessa, tôi đã chớp cơ hội để xin lỗi Helen.

“Trời ơi, đừng xin lỗi,” Helen nói. “Đó là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra với tôi đấy.”

Tôi đã muốn thôi việc ngay lúc đó. Nhưng tôi đã bị mắc kẹt, và Vanessa cũng như tôi đều biết thế. Với một lý lịch nghèo nàn như của tôi lúc này, tôi không thể thôi việc ngay khi vừa mới bắt đầu đi làm. Và tôi không biết tôi sẽ mất thời gian bao lâu để tìm được một cái gì đó khác. Phàn nàn về Vanessa là điều không được bàn đến – nó sẽ làm cho tôi giống như một quý bà đồng đánh, hay một người mắc bệnh hoang tưởng, hay cả hai. Vậy nên tôi quyết định tôi sẽ gắn bó với chỗ này một năm. Tôi sẽ thiết lập vài mối quan hệ và tìm cách thoát ra.

“Tại sao lại là em?” Tôi hỏi bác sỹ trị liệu của mình, Susan, sau khi miêu tả tình huống với Vanessa. “Chị ta có thể tập trung vào bất cứ ai trong văn phòng như mục tiêu của chị ta mà. Em đã phát ra mùi ‘nạn nhân’ hay gì à? Em có vẻ yếu đuối à?”

“Chị không tin thế,” Susan nghiêm túc nói. “Trên thực tế, có lẽ đúng nhất là Vanessa coi em như một mối đe dọa. Một người chị ta phải đánh bại và vô hiệu hoá.”

“Em ấy à, đe dọa ấy à?” Tôi lắc đầu. “Không giống kiểu người của Vanessa. Chị ta tự tin và quan hệ tốt. Chị ta _”

“Người tự tin không hăm dọa ai. Chị có thể cá là cái dáng vẻ tự tin bên ngoài của Vanessa thực sự chẳng có gì hơn một cái vỏ bọc. Một cái tôi phản trắc mà chị ta dựng lên để che đậy những kém cỏi bên trong.” Susan mỉm cười trước cái nhìn nghi ngờ của tôi. “Và đúng thế, em có thể là một nỗi đe dọa lớn với một người có tính cách không vững vàng. Em sáng chói, được đào tạo tốt, xinh đẹp...và thêm một chút tiếng tăm với họ của em. Chế ngự một ai đó giống em sẽ là một một sự ủng hộ rầm rộ cho cảm giác muốn hơn người của Vanessa.”

Thứ sáu đầu tiên của tôi sau khởi đầu ở Văn phòng Giải pháp điều hành Travis, Jack tới chỗ cabin làm việc của tôi mang theo một túi mua hàng lớn buộc nơ. “Này,” anh nói, đưa nó cho tôi qua cả núi giấy tờ trên bàn tôi. “Một chút tầm thường để kỷ niệm tuần làm việc đầu tiên của em.”

Tôi mở cái túi mua hàng và lôi ra một cái cặp làm bằng da màu chocolate. “Ôi, Jack, đẹp tuyệt. Em cảm ơn anh.”

“Em sẽ đi chơi với anh và Heidi tối nay,” anh thông báo với tôi. “Đây là nửa còn lại của hoạt động kỷ niệm.”

Heidi là một trong những phụ nữ trong hậu cung không chính thức của Jack mà anh vẫn lần lượt hẹn hò. Vì anh quá cởi mở về việc anh không muốn bị ràng buộc, không ai trong số họ có vẻ mong đợi bất cứ hình thức cam kết nào của anh.

“Em không muốn là bánh xe thứ ba cản trở hai người đầu.” Tôi phản đối.

“Em sẽ không phiền hà gì bọn anh đâu,” anh nói. “Và thậm chí em cũng chẳng được là bánh xe thứ ba cho đúng chức năng nữa. Đang tập để trở thành bánh xe thì đúng hơn.”

Tôi đảo tròn mắt, tôi đã chấp nhận từ rất lâu trước đây rằng việc mình luôn là mục tiêu của những trò đùa bất chợt của hai ông anh xuất chúng của tôi là hiển nhiên và cả đời tôi cũng không thể thoát được. “Em mệt lắm,” tôi nói. “Tin em đi, em không có nhiệm vụ phải tiệc tùng với anh và Heidi. Một chén thôi là có thể em đã say không biết trời đất là gì rồi.”

“Thì anh sẽ nhét em vào một cái taxi và tổng em về nhà.” Jack ban cho tôi một cái nhìn kiên quyết, không thể lay chuyển. “Anh sẽ lôi em ra khỏi đây nếu cần, Haven. Và anh có ý định làm thật đấy.”

Mặc dù tôi biết anh sẽ không bao giờ dùng sức mạnh với tôi, tôi vẫn tự cảm thấy mình tái nhợt đi, và tôi ép sát người vào lòng ghế. Đừng chạm vào em, tôi muốn nói, nhưng từ ngữ bị mắc kẹt trong hàm, thảm bại như chim bị nhốt trong lồng.

Jack chớp mắt ngạc nhiên, nhìn tôi chăm chú. “Này...anh chỉ đùa thôi, em gái ngoan. Ơn Trời già, làm ơn đừng nhìn anh như thế. Nó làm anh cảm thấy tội lỗi như cút chó ấy, mà thậm chí chẳng biết lý do vì sao.”

Tôi ép mình mím cười và thả lỏng. “Em xin lỗi. Ký ức không vui thôi mà.” Tôi nghĩ chắc Nick sẽ không muốn tôi đi chơi đêm nay, vui đùa, gặp gỡ mọi người. Anh ta chắc sẽ muốn buộc chân tôi ở nhà, cô đơn. Chỉ vì thế, tôi quyết định, tôi sẽ đi chơi để chọc tức anh ta.

“Được rồi,” tôi nghe tiếng mình nói. “Có thể em sẽ tham gia một lúc. Em mặc luôn đồ này tối nay được không?” Tôi đang mặc một cái áo cao cổ màu đen và một cái váy đơn giản cùng giày cao gót.

“Được. Chỉ là một quán bar thường thôi mà.”

“Nó không phải là loại bar tìm-bạn chứ?”

“Không, đó chỉ là một quán bar sau-giờ-làm đến đó uống một chút cho thư giãn thôi, sau đó em mới tiếp tục tới loại bar để tìm-bạn. Và nếu em gặp được một người nào khá khẩm ở đó, em sẽ tiếp tục tới loại bar đẹp, yên tĩnh để ve-vãn và thăm-dò, và nếu có kết quả tốt đẹp, em sẽ rinh cô ta về nhà với mình.”

“Nghe chừng có nhiều việc phải làm quá nhỉ,” tôi nói.

Vanessa tiến lại lối vào cabin tôi, thanh mảnh, ngọt ngào và đỉnh đạc. “Có gì vui thế,” chị ta nói, ánh mắt chị ta lướt từ Jack xuống món quà để trên bàn. Chị ta làm tôi hoang mang với một nụ cười ấm áp. “À, chị đoán em đáng nhận được một phần thưởng, Haven...tuần này em làm việc

khá lắm.”

“Cảm ơn.” Tôi hoàn toàn sững sốt và hài lòng rằng chị ta đã khen ngợi tôi trước mặt anh trai tôi.

“Tất nhiên,” chị ta thêm, vẫn mỉm cười, ‘Chúng ta vẫn sẽ phải học thêm cách sử dụng thời gian của em có hiệu quả hơn.’ Chị ta nháy mắt với Jack. “Ai đó thích e-mail cho bạn bè trong khi đáng ra cô ấy phải làm việc.”

Đó không phải sự thật—tôi đã bị xúc phạm trắng trợn—nhưng tôi không thể cãi nhau với chị ta trước mặt Jack được. “Tôi không biết chị đào đâu ra cái ý tưởng đó,” tôi trả lời ôn hòa.

Vanessa cười khẽ khàng, ‘Chị để ý cách em thu nhỏ màn hình mỗi khi chị đi ngang.’ Chị ta quay lại phía Jack. “Có phải tôi nghe thấy hai anh em rủ nhau đi chơi không nhỉ?”

Tim tôi lặn đi khi tôi nhận ra chị ta muốn được mời đi dùng. “Đúng,” Jack nói dễ dãi. “Chúng tôi cần một chút thời gian dành cho tình cảm gia đình.”

“Thật tốt. Thôi, tôi về nhà đây, nghỉ ngơi thoải mái và sẵn sàng trở lại làm việc tuần sau nhé.” Chị ta nháy mắt với tôi. “Đừng vui vẻ quá đáng, cô nàng hội hè. Haven, thứ hai chị cần em thức dậy với đầy đủ năng lượng để làm việc cả tuần đấy.’

Lại bóng gió, tôi nghĩ tâm tối, cứ như tôi không hết sức làm việc ấy. “Chúc cuối tuần vui vẻ,” tôi nói, và đóng laptop.

Jack đã đúng—đó là một quán bar thường thường, dễ chịu, thậm chí cả khi chỗ đỗ xe nhìn giống một cuộc triển lãm đầy ngẫu hứng của những chiếc xe hơi đắt tiền. Nội thất rất hợp thời trang, thực dụng, và đông đúc, với những khoang kính tối màu và ánh sáng mờ ảo. Tôi thích cô bạn Heidi của Jack, người luôn nhai kẹo cao su và cười khúc khích.

Đó là một trong những buổi tối mùa đông khi thời tiết Houston không thể tự quyết định rằng nó muốn làm gì. Mưa rơi rồi lại ngừng chỉ trong vài phút, cơn gió lạnh thổi ngang làm vài giọt mưa túm được chúng tôi dưới ô khi Jack dẫn chúng tôi vào trong. Tôi phỏng chừng Jack là khách thường xuyên ở chỗ này—anh có vẻ quen với chàng vệ sỹ, hai trong số những anh chàng pha rượu ở quầy, hai cô phục vụ, và khá nhiều người đi ngang bàn chúng tôi. Thực tế, Heidi cũng có vẻ biết hết mọi người giống anh. Tôi được giới thiệu với một dòng không ngót những người Houston theo chủ nghĩa tham công tiếc việc đang thêm muốn chết đi được những ly cocktail đầu tiên của đêm-thứ-Sáu.

Có hai lần, Heidi bí mật huých tôi khi một chàng trông khá được mắt dừng lại bên cạnh. “Anh chàng dễ thương đấy chứ? Chị biết anh ấy—chị có thể thu xếp cho em. Hay còn một chàng nữa đằng kia kìa—anh ta cũng dễ thương luôn. Em thích chàng nào hơn?”

“Cảm ơn chị,” tôi nói, cảm kích với nỗ lực của chị, “nhưng em vẫn chưa vượt qua được vụ ly dị.’

“Ồ, vậy em phải tìm một chàng bạn tình thay thế,” Heidi nói, “Những chàng bạn tình thay thế là tốt nhất đấy.”

“Thật không?”

“Họ thậm chí không bao giờ để cho ai nghĩ tới việc nghiêm túc, vì mọi người đều biết em không rơi một mối quan hệ nghiêm chỉnh ngay sau khi vừa ly hôn. Họ chỉ muốn là đối tượng chào đón khi em bắt đầu quan hệ tình dục lại thôi. Đây là thời gian để trải nghiệm, cô gái ạ.”

“Thế giới của em là cái đĩa chứa đầy vi khuẩn,” tôi nói, nâng cao ly.

Sau khi uống một suất rượu vodka pha Martini, tôi đã sẵn sàng ra về. Quán bar đã trở nên đông đúc hơn, và hàng đàn thân thể chuyển động quanh bàn của chúng tôi nhắc tôi nhớ tới cá hồi bơi ngược dòng để đẻ trứng. Tôi nhìn Jack và Heidi, những người có vẻ chẳng vội đi đâu hết, và tôi cảm nhận được phần nào nỗi cô đơn, mà nó có thể xuất hiện trong một căn phòng đầy người khi mọi người trừ bạn có vẻ như đang trong lúc vui vẻ.

“Hey, anh chị ời...em về đây.”

“Không thể được,” Jack nói, cau mặt. “Vẫn chưa tới tám giờ mà.”

“Jack, em đã làm hai ly và gặp ba trăm hai mươi tám người rồi đấy,” — tôi ngừng lại nhe răng cười với Heidi — “bao gồm một cặp bạn tình thay thế nữa.”

“Nếu em thu xếp được với một chàng,” Heidi nói hăng hái. “Thì chúng ta sẽ cùng đi chơi với nhau!”

Chỉ khi địa ngục và một nửa Texas bị đóng băng, tôi nghĩ, nhưng vẫn mỉm cười. “Nghe có vẻ tuyệt đấy. Nói chuyện sau nhé. Chào cả hai.”

Jack bắt đầu đứng lên. “Để anh gọi xe cho mày.”

“Thôi, thôi...cứ ở lại với Heidi. Em sẽ nhờ mấy chàng gác cửa giúp em.” Tôi lắc đầu cái kính khi anh vẫn nhìn theo vẻ quan tâm. “Em có thể ra tìm cửa trước và gọi xe được. Thực ra 1800 Main cũng đủ gần để em đi bộ.”

“Quên việc đó đi,” anh nói.

“Em không có ý định đi bộ đâu, em chỉ nói cho anh biết thế thôi...đừng quan tâm. Vui tiếp đi.”

Bớt căng thẳng vì ý tưởng được về nhà và quăng đi đôi giày cao gót, tôi đâm đầu vào một đám đông những cơ thể chen chúc. Nó cho tôi một cảm giác ấm ướt, dính nhớp, khi bị ở gần quá nhiều người.

“Chị không nghĩ đó là một sự ám ảnh với toàn thế giới,” Susan đã nói khi tôi nói với chị tôi nghĩ sự ám ảnh tình dục của tôi ngày càng lộ rõ. “Đủ để bị xếp hạng chung với những người bị rối loạn tình dục, và chị sẽ không để bị thuyết phục rằng đó là vấn đề lâu dài đâu. Cái đã xảy ra là, sau một kinh nghiệm như em đã có với Nick, tâm trí em vô ý thức cho rằng ‘mình sẽ gắn cảm giác ác cảm và lo sợ vào giới tính đối lập, vậy nên mình sẽ tránh để không bao giờ bị đau nữa.’ Đó đơn thuần chỉ là một vấn đề của việc lại bị ràng buộc mà thôi.”

“Vâng, em thích bị buộc vào nó vậy. Vì em nghĩ nếu không có nó đúng lúc em sẽ thành người đồng giới mất.”

“Em không phải thành người đồng giới,” Susan nói, mỉm cười. “Em chỉ cần tìm đúng người đàn ông của em thôi. Nó sẽ xảy ra khi em sẵn sàng.”

Nghiền ngẫm quá khứ, tôi mong tôi đã có quan hệ tình dục với một ai đó trước Nick, vài liên tưởng lạc quan sẽ giúp tôi leo lại lên yên, vậy thì cứ nghĩ. Chán chường tôi tự hỏi bao nhiêu người đàn ông tôi sẽ phải ngủ cùng với trước khi tôi bắt đầu thích nó. Tôi chẳng giỏi giang gì với những nệm trải đã có.

Đám đông chuyển động chậm chạp về quầy bar. Tất cả các ghế đẩu cao đều đã có người ngồi,

hàng trăm ly đồ uống đặt dọc mặt bàn dài bằng đá Mosaic. Chẳng có cách nào đi ra cửa được ngoài cách nhích theo dòng người. Sự hoảng sợ đóng đinh vào dạ dày tôi mỗi lần tôi cảm giác một cái động chạm vô tình của hông ai đó, bụng ai đó, cánh tay ai đó. Để làm mình xao lãng, tôi cố đếm có bao nhiêu người vượt quá mức có thể chấp nhận được mà mã phòng chống cháy trong quán bar chỉ ra.

Một ai đó trong đám đông bị vấp hay sẩy chân. Thế là xảy ra hiệu ứng domino, một người ngã vào một người khác cho đến khi tôi cảm thấy cú va chạm của một cái vai xô vào tôi. Theo đà tôi bị đẩy vào hàng ghế cao cạnh quầy bar, làm tôi bị rơi ví. Tôi sẽ ngã nhào vào quầy bar nếu ai đó đang ngồi trên ghế không đưa tay ra giữ tôi.

“Xin lỗi, người đẹp,” ai đó gọi với trong đám đông.

“Không sao.” Tôi hốt hển nói, sẵn lòng chiếc ví.

“Đây này, để tôi nhặt cho,” anh chàng ngồi trên ghế cao nói, cúi xuống để nhặt lại nó.

“Cảm ơn.”

Khi anh ta ngồi thẳng dậy và đưa cho tôi cái ví, tôi ngược lên rơi vào một cặp mắt xanh, và mọi thứ đều dừng lại, tiếng của những giọng nói, nhạc nền ồn ào, mọi bước chân, chớp mắt, hơi thở, nhịp tim đập. Chỉ duy nhất một người tôi từng gặp có cặp mắt như vậy. Chói loá. Xanh-quỷ-quái.

Tôi chậm chạp mới phản ứng được, cố gắng thúc đẩy tim tôi đập trở lại, và rồi mạch tôi lại lồng lên quá mạnh, quá nhanh. Tất cả tôi có thể nghĩ tới là lần cuối cùng __ lần duy nhất __ tôi từng thấy Hardy Cates, tôi đã quán quanh anh trong hầm rượu của gia đình tôi.

HẾT CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

Mọi người đang chen ép phía sau tôi, cố thu hút sự chú ý của người phục vụ quầy bar. Tôi sắp bị giẫm bẹp. Với một tiếng thì thầm, Hardy Cates kéo tôi tới chiếc ghế cao mà anh đang chiếm, giúp tôi trèo lên. Tôi quá sững sờ mê mụ để phản đối. Mặt ghế da vẫn còn hơi ấm của cơ thể anh. Anh đứng với một bàn tay để trên quầy, tay kia để đằng sau lưng ghế tôi, che chở tôi. Giữ tôi trong bấy.

Hardy hơi gầy hơn tôi còn nhớ, dày dặn sương gió hơn, ôn hoà chín chắn hơn. Cái nhìn từng trải có vẻ phù hợp với anh, đặc biệt vì đầu đó sâu thẳm bên trong cặp mắt đó, vẫn le lói một tia mời mọc đùa bỡn đầy nguy hiểm. Anh có một vẻ tự tin nam tính đặc biệt có sức cuốn hút hơn vẻ ngoài đẹp trai đến hàng nghìn lần. Những vẻ ngoài đẹp hoàn hảo chỉ gây cho bạn ấn tượng lạnh lẽo, nhưng loại sức hút gợi tình này thì xộc thẳng tới tận gót chân bạn. Tôi không nghi ngờ mọi phụ nữ độc thân trong quán bar này đều nhỏ dãi vì anh.

Thực tế, ngay phía sau vai anh ta, tôi nhìn thấy một chân dài tóc vàng ngồi trên ghế bên cạnh đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi đã sẩy chân, theo đúng nghĩa đen, vào giữa cuộc chuyện trò của họ.

“Cô Travis.” Hardy nhìn tôi như kiểu anh không thể tin được rằng tôi ở đó. “Thứ lỗi cho tôi. Tôi muốn nói bà Tanner.”

“Không, tôi trở lại...là Travis rồi.” Nhận thức được mình đang lắp bắp, tôi nói không che đậy, “Tôi đã ly dị.”

Chẳng có gì thay đổi trong nét mặt của anh ngoại trừ cặp mắt xanh thật là xanh đó đang mở to. Anh cầm lên đồ uống của anh và hất thẳng vào miệng rồi nuốt xuống chỉ bằng một ngụm. Khi cái nhìn của anh trở lại với tôi, anh có vẻ như đang cố nhìn sâu trong lòng tôi. Tôi xúc động mạnh, lại nhớ tới căn hầm thủ rợ.

Tóc vàng vẫn đang tặng cho tôi cái nhìn ghét bỏ. Tôi vụng về gật đầu với cô và lẩm bẩm, “Tôi xin lỗi vì đã xen ngang. Tôi không cố ý...làm ơn, cứ tiếp tục với ...của ông, thật vui được gặp ông, ông __”

“Hardy. Cô không xen ngang cái gì hết. Chúng tôi không đi cùng nhau.” Anh liếc qua vai mình, ánh sáng vàng trượt trên những lớp tóc đen của anh làm chúng sáng lên. “Xin lỗi,” anh nói với người phụ nữ. “Tôi vừa tìm được một người bạn cũ.”

“Tốt thôi,” cô ta tủm tỉm nói.

Hardy quay lại với tôi, và nét mặt người phụ nữ thay đổi. Từ cái nhìn cô ta đang chiếu vào tôi, tôi đáng phải chết đứng ngay tại chỗ.

“Tôi sẽ không chiếm ghế của ông lâu hơn nữa,” tôi nói, bắt đầu tụt xuống khỏi ghế. “Tôi đang đi về. Quá đông đúc ở đây __” Hơi thở tôi chững lại khi chân tôi chạm phải đùi anh, và tôi lỉnh lại trên ghế lần nữa.

“Chợ họ thêm vài phút,” Hardy nói. “Họ sẽ tản đi ngay bây giờ ấy mà.” Anh ra hiệu cho người phục vụ quầy, anh ta xuất hiện với một tốc độ phi thường.

“Vâng, thưa ông Cates?”

Hardy nhìn tôi, một bên mày nhướng lên. “Cô uống gì?”

Tôi thật sự phải đi, tôi muốn nói với anh, nhưng nó lại thành ra, “Làm ơn cho tôi Dr Pepper.”

“Dr Pepper_cho thêm cherry nhé,” anh nói với người phục vụ quầy.

Ngạc nhiên, tôi hỏi, “Làm sao anh biết tôi thích anh đào dại?” Miệng anh cong lên, chậm rãi nở nụ cười. Trong một giây lát tôi quên cả cách thở. “Chỉ đoán cô là kiểu người thích thêm thôi.”

Anh ta quá to lớn. Quá cận kề. Tôi vẫn không tổng khứ được thói quen đánh giá một người đàn ông qua ngôn ngữ rằng anh ta có thể gây nguy hiểm cho tôi ở mức độ nào.

Nick đã để lại những vết bầm tím và nứt gãy_nhưng anh chàng này có thể giết một người bình thường với một cú đấm bằng tay không. Tôi biết rằng một ai đó giống tôi, với tất cả hành trang mang theo cùng ca bệnh có thể là chứng sợ tình dục chẳng có việc gì để lớn vờn quanh Hardy Cates cả.

Hai bàn tay anh vẫn đang ở hai bên người tôi, giữ chắc tay vịn ghế và trên mặt quầy. Tôi cảm thấy nổi căng thẳng bức thiết phải phản đối, sự khát khao phải thu mình lại rời xa anh, và một sự lồi cuồn đến đau đớn bên trong tôi. Cà vạt màu xám khói của anh đã được nói ra và khuy đầu tiên trên cổ áo anh cũng đã được cởi, để lộ ra một chút cổ áo lót trắng bên dưới, lớp da trên cuống họng anh nâu và mịn. Trong một giây tôi tự hỏi cơ thể anh có cảm giác như thế nào bên dưới những lớp vải cotton mỏng và vải len, anh có cứng cáp như tôi vẫn còn nhớ không. Một chút bối rối vì hiếu kỳ và khiếp đảm làm tôi bồn chồn trên ghế.

Tôi quay đầu lại về biết ơn khi người phục vụ quầy mang đến đồ uống của tôi, một ly chân cao đựng Dr Pepper sủi bọt lấp lánh. Những quả cherry đỏ tươi bập bênh trên mặt. Tôi lấy một quả trong ly và dùng răng giật nó ra khỏi cuống. Nó tròn và trơn dính, lăn ngọt ngào trên lưỡi tôi.

“Cô Travis, cô tới đây một mình à?” Hardy hỏi. Rất nhiều đàn ông với kích cỡ của anh có giọng nói cao không hợp với người, nhưng anh lại có một giọng trầm âm, phát ra từ một lồng ngực rộng.

Tôi cho rằng nên bảo anh gọi tôi bằng tên riêng, nhưng tôi lại cần phải giữ mọi rào cản có thể giữa hai chúng tôi, dù mỏng manh tới đâu.

“Tôi tới cùng anh trai tôi, Jack, và bạn gái của anh ấy,” tôi nói. “Bây giờ tôi làm việc cho anh ấy, anh ấy có một công ty quản lý bất động sản. Chúng tôi đang kỷ niệm tuần làm việc đầu tiên của tôi.” Tôi nhón thêm một quả cherry nữa và chậm rãi thưởng thức nó, và phát hiện ra Hardy đang theo dõi tôi với một nét mặt thần thờ, say mê.

“Khi tôi bé, chưa bao giờ tôi ăn đủ thứ này,” tôi nói. “Tôi đã phải ăn cắp những lọ đựng anh đào dại trong tủ lạnh. Tôi ăn quả như nhai kẹo còn đổ nước cốt vào chai Coke.”

“Tôi dám cá cô là một cô gái nhỏ đáng yêu. Một cô bé nghịch như con trai.”

“Tất nhiên là nghịch như con trai rồi,” tôi nói. “Tôi muốn giống các anh tôi. Mọi mùa Giáng sinh tôi đều xin Ông già Noel mang cho tôi một bộ đồ sửa chữa.”

“Thế ông ấy có bao giờ mang đến cho cô không?”

Tôi lắc đầu cười buồn bã. “Rất nhiều búp bê. Đồ múa ba lê. Một cái lò nướng bánh.” Tôi nuốt thêm một quả cherry chiêu cùng một ngụm Dr Pepper. “Cuối cùng bác tôi cũng mua cho tôi một hộp đồ sửa chữa của trẻ con, nhưng tôi phải trả lại. Mẹ tôi nói nó không thích hợp với một

cô gái nhỏ.”

Mép anh nhếch lên giấu cợt. “Tôi cũng chưa bao giờ có được thứ tôi muốn.”

Tôi tự hỏi nó là gì, nhưng đề cập tới một chủ đề riêng tư như vậy với tôi là việc cần phải tránh xa. Tôi cố nghĩ tới một cái gì đó ít riêng tư hơn. Một điều gì đó liên quan tới công việc chẳng hạn. “Việc kinh doanh trong lĩnh vực EOR(*Enhanced Oil Recovery*) của anh ra sao rồi?”

Từ những gì tôi biết, Hardy cùng hai người khác đã mở một công ty nhỏ chuyên phục hồi các giếng dầu cũ, họ đưa vào khai thác lại những giếng dầu đã gần hết hay những khu vực khai thác đã cạn kiệt sau khi đã bị những công ty lớn sử dụng. Dùng những kỹ thuật phục hồi đặc biệt, họ có thể khai thác hết khả năng còn lại của giếng dầu, gọi là “khai thác khí vết”. Một người có thể làm ra rất nhiều tiền theo cách này.

“Chúng tôi đang làm cũng ổn,” Hardy nói dễ dãi. “Chúng tôi mua lại các hợp đồng cho thuê của vài khu vực khai thác gần cạn, và có được những kết quả khá tốt với khí CO₂. Và chúng tôi đã mua được một chút ở vùng Vịnh_ và cũng đang có một ít lời lãi từ đó.” Anh ta dõi nhìn tôi khi tôi uống ly Dr Pepper của mình. “Cô đã cắt tóc,” anh nói dịu dàng.

Tôi nâng một bàn tay và chải ngón tay qua những lớp tóc ngắn. “Cho thoải mái thôi mà.”

“Đẹp lắm.”

Đã lâu lắm rồi từ khi tôi được nghe một lời khen ngợi, nó làm tôi sững sờ đến cứng cả lưỡi.

Hardy theo dõi tôi với cái nhìn mãi mê chăm chú. “Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi có cơ hội để nói điều đó với cô. Nhưng đêm nay_”

“Tốt hơn là tôi không nên nghe điều đó,” tôi hấp tấp nói. “Làm ơn đi.”

Hardy theo ý tôi im lặng.

Ánh mắt tôi tập trung vào bàn tay đang để thư giãn trên mặt quầy. Những ngón-dài và năng động, bàn tay của một người làm việc nặng nhọc. Những móng tay của anh được cắt ngắn sát. Tôi như bị thúc một cú bởi những vết sẹo hình sao rải rác trên những ngón tay của anh. “Những...những cái dấu này... tại sao lại có?” tôi hỏi.

Bàn tay anh nhẹ nắm lại. “Tôi dựng và sửa chữa hàng rào sau giờ học và trong mùa hè hồi tôi thiếu niên. Dựng hàng rào dây thép gai cho những trang trại trong vùng.”

Tôi cau mày vì ý nghĩ những dây thép gai đó đã móc vào ngón tay anh. “Anh làm thế với tay trần à?”

“Cho đến khi tôi có thể có đủ điều kiện để mua găng.”

Giọng anh thờ ơ như chẳng có gì quan trọng, nhưng tôi cảm thấy một sự cắn rứt của tủi hổ, nhận thức được chúng tôi đã được nuôi nấng trong những điều kiện khác nhau làm sao. Và tôi tự hỏi động cơ và tham vọng nào đã hướng anh leo lên từ cuộc sống không nhà cửa ổn định ở khu nhà ổ chuột, tới nơi mà anh được tôn trọng trong công việc kinh doanh dầu lửa. Không nhiều người có thể làm thế. Bạn phải làm việc nặng nhọc và chăm chỉ. Và bạn phải tàn nhẫn. Tôi có thể tin tưởng về điều đó ở anh.

Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, thu hút nhau, cường độ điện thế gần như làm tôi rơi khỏi ghế. Tôi xúc động tới tận đáy lòng. Hơi nóng tăng dần dưới lớp quần áo, trong giày, và cùng một lúc tôi

bị cuốn đi bởi một cơn lạnh thấu xương. Tôi chưa bao giờ muốn chạy thật nhanh để trốn khỏi một người nào như tôi đang muốn lúc này.

“Cảm ơn vì đã mời tôi uống.” Răng tôi va vào nhau lập cập. “Tôi phải đi đây, tôi...Thật vui vì đã gặp anh. Chúc mọi điều may mắn.” Tôi đứng lên rời ghế và nhìn đầy khuây khoả vì đám đông đã tản ra, và có đường để lách ra cửa.

“Tôi sẽ đưa cô ra xe,” Hardy nói, vút một tờ bạc lên quầy. Anh nhặt lên cái khoác của bộ vét công sở.

“Thôi, cảm ơn, không cần đâu. Tôi sẽ đi taxi.”

Nhưng chẳng nào anh ta cũng đã đi cùng tôi.

“Anh sẽ mất chỗ ngồi ở quầy bar mất thôi,” tôi lẩm bẩm.

“Luôn có một chỗ khác ở quầy bar.” Tôi cảm thấy bàn tay anh hững hờ áp vào hông lưng tôi, tôi giật nảy người một cách bản năng. Cái đụng chạm nhẹ nhàng ngay lập tức lơi ra. “Có vẻ như trời vẫn đang tiếp tục mưa.” Anh nói. “Cô có mang áo mưa không?”

“Không,” tôi nói ngắn gọn. “Không sao đâu. Tôi không lưu tâm đến việc bị ướt.”

“Tôi có thể đưa cô đi đâu đó không?” Giọng anh vẫn dịu dàng, như kiểu anh nhận ra tình trạng đau khổ tăng dần của tôi mặc dù anh không hiểu lý do của nó.

Tôi lắc đầu phủ phàng. “Taxi là được rồi.”

Hardy nói vài từ gì đó với người gác cửa, anh ta bước ra ngoài câu lạc bộ. “Chúng ta có thể chờ bên trong,” anh nói. “đến khi xe tới trước cửa.”

Nhưng tôi không thể chờ. Tôi phải thoát khỏi anh. Tôi quá thừa bản khoăn khi đứng bên cạnh anh, nỗi băn khoăn lớn đến nỗi tôi lo rằng tôi sẽ gặp một vụ tấn công đáng sợ. Cạnh hàm tôi giật thon thót chẳng vì lý do gì, và xương sườn tôi đau nhức nơi Nick đã đá tôi, mặc dù bây giờ tôi đã lành hẳn. Âm hưởng của những vết thương cũ. ***Mình sẽ cho nghỉ ngay bà bác sỹ tâm lý của mình, tôi nghĩ. Mình không được phép xử sự kém như thế này sau khi mất bằng ấy thời gian điều trị.***

“Vụ ly hôn tồi tệ lắm à?” Hardy hỏi, ánh mắt anh rơi xuống hai bàn tay tôi. Tôi nhận ra tôi đang xiết cái ví như đó là vật cuối cùng tôi có thể bầu vùi vào.

“Không, ly hôn rất tuyệt,” tôi nói. “Hôn nhân mới kiệt sức.” Tôi ép mình mỉm cười. “Tôi về đây. Bảo trọng nhé.”

Không thể ở lại bên trong quán bar lâu hơn nữa, tôi lao ra ngoài mặc dù taxi vẫn chưa tới. Và tôi đứng đó trong mưa như một con ngốc, thở nặng nhọc, vòng tay ôm lấy người mình. Da tôi cảm giác quá chặt với thân thể tôi, như kiểu da tôi bị co lại trong khi thân thể tôi vẫn giữ nguyên. Ai đó tới gần bên cạnh tôi, và với cái cách tóc trên gáy tôi dựng lên thế này, tôi biết Hardy đã đi theo tôi.

Không nói một lời, anh phủ cái áo khoác công sở của anh quanh người tôi, che chở tôi trong những sợi len mềm. Cảm giác quá thấm thía đến nỗi tôi run rẩy. Mùi hương của anh bao quanh tôi, cái hương vị của nắng, dịu dàng mà tôi chưa bao giờ quên...Trời ơi, nó thật tuyệt vời. Xoa dịu và khuấy động trong cùng một lúc. Mùi hương kỳ lạ đặc biệt có một không hai. Tôi hy vọng tôi có thể mang áo khoác của anh về nhà cùng tôi.

Không phải anh, chỉ cái áo.

Tôi quay lại nhìn lên anh, trong làn mưa lấp lánh dội xuống những lọn nâu mượt mà của mái tóc anh. Nước chảy xuống thành những dòng lạnh lẽo trên mặt tôi. Anh cử động chậm chạp, như anh nghĩ một cử động đột ngột có thể làm tôi giật mình. Tôi cảm nhận được một trong hai bàn tay anh ôm lấy một bên mặt tôi. Ngón tay cái lau đi những giọt nước mưa trên má tôi như chúng là những giọt nước mắt.

“Anh sẽ hỏi anh có thể gọi cho em không,” tôi nghe anh nói, “nhưng anh nghĩ anh biết câu trả lời.” Bàn tay anh lần nhẹ xuống cổ họng tôi, vuốt ve cạnh cổ với lưng ngón tay anh. Anh đang chạm vào tôi, tôi nghĩ, bằng hoàng, nhưng trong giây phút này tôi mặc kệ. Đứng trong mưa, được che chở bằng áo khoác của anh, gần như là cảm giác ngây ngất nhất mà tôi có được trong một năm rồi.

Đầu anh cúi xuống gần với tôi, nhưng anh không cố hôn tôi, chỉ đứng đó nhìn vào mặt tôi, và tôi chăm chú nhìn vào màu xanh bát ngát. Những đầu ngón tay anh thăm dò phía dưới hàm tôi và lang thang tới bên má tôi. Phía trong ngón tay cái anh hơi bị chai, ram ráp vuốt ve tôi như lưỡi của một con mèo. Lòng tôi dâng tràn một cơn xúc động đáng xấu hổ khi tôi tưởng tượng sẽ có cảm giác như thế nào nếu anh__

Không.

Không, không...sẽ mất nhiều năm với bác sỹ tâm lý trước khi tôi sẵn sàng cho việc đó.

“Cho anh số điện thoại của em,” anh thì thầm.

“Đó là một ý tưởng tồi,” tôi cố trả lời.

“Tại sao?”

Vì chẳng có cách nào em có thể xoay sở được với anh, tôi nghĩ. Nhưng miệng tôi lại nói, “Gia đình tôi không thích anh.”

Hardy cười toe toét ngoan cố, răng anh trắng loá nổi bật trên gương mặt ngăm ngăm của anh. “Đừng nói với anh rằng họ vẫn tiếp tục cái phi vụ kinh doanh nho nhỏ chống lại anh đấy nhé!”

“Những người Travis là loại người dễ động lòng theo kiểu này. Và bên cạnh đó,” __tôi ngừng lại liếm một giọt nước mưa trên khoé miệng, và ánh mắt anh cảnh giác dõi theo cử động đó của tôi __ “Tôi không phải là một thứ để thay thế cho Liberty.”

Nụ cười của Hardy biến mất. “Không. Em không bao giờ có thể là người thay thế cho bất cứ ai. Và chuyện đó đã qua từ lâu lắm rồi.”

Trời mưa nặng hạt hơn, biến tóc anh thành đen và áp sát da đầu như lông rái cá, hai hàng lông mi của anh trĩu xuống che cặp mắt xanh chói rực. Anh nhìn ướt át rất hay. Anh thậm chí có mùi rất hay, mùi của làn da sạch và vải cotton ướt. Làn da anh nhìn ấm áp dưới màn mưa. Thực tế, khi chúng tôi đứng đó giữa thành phố, và làn nước đổ xuống, và đêm về khuya, anh có vẻ như là thứ duy nhất ấm áp trên đời.

Anh vuốt một lọn tóc ẩm nước khỏi má tôi, và một lần nữa, mặt anh bất động, khất khe. Với kích thước và sức mạnh của anh, anh chạm vào tôi với một sự dịu dàng mà Nick chưa bao giờ có khả năng làm được. Chúng tôi quá gần gũi khi tôi nhìn thấy bề mặt làn da cạo nhẵn thín của anh, và tôi biết rằng sự dịu dàng nam tính sẽ trở nên ngon lành dưới đôi môi tôi. Tôi cảm nhận

được một cơn đau đột ngột, ngọt ngào ở đầu đó dưới xương sườn tôi. Bâng khuâng tôi nghĩ tôi muốn đi cùng với anh biết bao cái đêm ở đám cưới đó, để uống champagne dưới ánh trăng rằm. Dù nó có kết thúc ra sao cũng không quan trọng, tôi mong mỗi tôi đã từng làm thế.

Nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Cả một đời quá muộn. Cả một triệu mong ước cũng đã là quá muộn.

Taxi đã đến.

Khuôn mặt của Hardy vẫn giữ yên phía trên tôi. “Anh muốn gặp lại em,” anh nói giọng trầm trầm.

Lòng tôi trở thành một Chernobyl nhỏ xíu. Tôi không hiểu nổi mình, tại sao tôi lại muốn nhiều đến thế được ở lại với anh. Một con người có lý trí sẽ hiểu được Hardy Cates không thực sự quan tâm đến tôi. Anh chỉ muốn phá hoại gia đình tôi và có được sự chú ý của chị dâu tôi. Và nếu để làm việc đó có nghĩa là phải quan hệ với một cô nàng ở bên kia chiến tuyến thì lại càng hấp dẫn hơn. Anh là một kẻ lợi dụng. Và vì lợi ích của chính mình, tôi phải rũ bỏ được anh.

Vậy nên tôi dán lên mặt một nụ cười khinh thị che đậy sự sợ hãi, và chiếu vào anh một cái nhìn Tôi biết tổng anh rồi, anh bạn. “Anh chỉ thích ngủ với một người nhà Travis thôi, phải không?” Thậm chí ngay khi tôi nói thế, trong thâm tâm tôi cũng co rúm lại xấu hổ vì sự thô lỗ đầy chủ định của mình.

Hardy đáp lại với một cái nhìn miên man làm khô héo mọi tế bào thần kinh của tôi. Và rồi anh nói dịu dàng, “Chỉ một Travis nhỏ bé thôi.”

Tôi đỏ bừng tới tận chân tóc. Tôi cảm thấy mình co rúm lại ở những nơi mà thậm chí tôi cũng không biết là có cơ bắp. Và tôi hết sức ngạc nhiên nhận ra chân tôi vẫn còn hoạt động được để đưa tôi ra taxi và ngồi vào.

“Em sống ở đâu?” Hardy hỏi, và giống như một con ngố, tôi nói cho anh biết. Anh đưa một tờ hai mươi đô cho người lái xe, một khoản khá khấm vì 1800 Main chỉ cách đó vài khối nhà. “Đưa cô ấy về cẩn thận nhé,” anh nói, như tôi được làm từ vài thứ vật chất dễ vỡ nào đó có thể bị phá huỷ chỉ sau cú xóc vì ổ gà đầu tiên trên đường.

“Vâng, thưa ngài!”

Và không phải cho đến khi chiếc xe lăn bánh tôi mới nhận ra tôi vẫn đang mặc áo khoác của anh.

Việc thông thường nhất cần được giải quyết là mang chiếc áo đi giặt khô ngay lập tức__trong toà nhà có dịch vụ đó đấy chứ__và đưa ai đó mang đến trả cho Hardy ngày thứ Hai.

Nhưng thỉnh thoảng việc thông thường nhất lại không thực hiện được. Thỉnh thoảng những cảm xúc điên điên lại quá tuyệt để cưỡng lại. Vậy nên tôi đã giữ lại cái áo khoác, không giặt giũ gì hết, cả tuần. Tôi vụng trộm giữ nó lại và hít thở sâu trong mùi hương của nó. Cái áo khoác quái quỷ, cái mùi của Hardy Cates trong nó, đã tan bớt. Cuối cùng tôi đành chịu thua và mặc nó vào hai tiếng trong khi ngồi xem phim DVD.

Tôi gọi bạn thân nhất của tôi, Todd, người vừa mới tha thứ cho tôi vì đã không nói chuyện với cậu ta nhiều tháng rỗng, và tôi kể lể tình hình của tôi cho cậu ta.

“Mình có một mối quan tâm với một cái áo khoác.” Tôi nói.

“Một thứ đồ giảm giá của Neiman à?”

“Không, không phải của mình, đó là áo của một chàng.” Tôi tiếp tục kể cho cậu ta về Hardy Cates, thậm chí hơn thế, tôi còn kể cho cậu ấy việc đã xảy ở đám cưới của Liberty và Gage gần hai năm trước, và rồi về cuộc gặp gỡ với anh ở quán bar. “Vậy nên mình vừa mới mặc cái áo khoác ấy và xem phim đây này.” Tôi kết luận. “Thực tế, mình đang mặc nó ngay lúc này. Như thế có bất bình thường nhiều không? Trên thang điểm từ một đến mười, thì mình điên ở mức mấy?”

“Còn tùy. Cậu đang xem phim gì?”

“Todd,” Tôi phản đối, muốn một câu trả lời nghiêm túc của cậu ấy.

“Haven, đừng có đòi mình định nghĩa ranh giới của sự bình thường. Cậu biết mình được nuôi dạy thế nào rồi. Bố mình một lần đã dán lông hạ bộ của ông ấy lên một bức tranh và bán nó với giá một triệu đô đấy.”

Tôi luôn thích bố của Todd, Tim Phelan, nhưng tôi chưa bao giờ hiểu được nghệ thuật của ông ấy. Lời giải thích hay nhất mà tôi từng nghe rằng Tim Phelan là một thiên tài cách mạng có những tác phẩm điêu khắc đã phá vỡ những khái niệm thông thường của nghệ thuật và trưng bày những vật liệu thông thường như bong bóng kẹo cao su và băng dính trong một khung cảnh mới.

Khi còn nhỏ tôi thường xuyên bị ngạc nhiên bởi sự đảo ngược vai trò một cách rắc rối của gia đình Phelan, khi mà các bậc phụ huynh giống như những đứa trẻ, và đứa con duy nhất của họ, Todd, thì là người đã trưởng thành.

Chỉ vì sự khăng khăng của Todd mà gia đình mới giữ chuẩn mực trong những giờ ăn và giờ ngủ. Cậu ta đã kéo họ vào những hội nghị cha mẹ/giáo viên cho dù họ không tin tưởng vào hệ thống chấm điểm. Todd đã chẳng có cơ may nào, mặc dù vậy, trong việc kiểm chế phong cách trang trí trong ngôi nhà ngông cuồng của họ. Thỉnh thoảng Ông Phelan đi dọc hành lang, ngừng lại để phác họa hay vẽ cái gì đó ngay trên tường, rồi lại tiếp tục đi. Ngôi nhà của họ đầy những hình graffiti rất khôi hài. Và tới mùa Giáng sinh, Bà Phelan sẽ treo cây Giáng sinh, cái mà họ gọi là một **bụi giâm**, ngược từ trên trần nhà xuống.

Giờ đây Todd đã trở thành một nhà thiết kế nội thất thành công vang dội. Gần như bởi vì cậu ấy có khả năng sáng tạo mà không quá sa đà. Bố cậu ấy khinh bỉ công việc của con trai, điều làm hài lòng Todd khủng khiếp. Trong gia đình Phelan, một lần Todd đã bảo tôi, màu be là một hành động thách thức.

“Vậy,” Todd nói, quay trở lại chủ đề áo khoác. “Mình có thể tới đó và ngửi nó không?”

Tôi cười ngoác. “Không, cậu sẽ giữ lại nó cho riêng cậu mất, mà mình lại phải trả nó. Nhưng phải đến mai mới cần cơ, điều đó có nghĩa mình có ít nhất mười hai tiếng còn lại với nó.”

“Mình nghĩ cậu nên nói chuyện với Susan tuần này về việc tại sao cậu lại quá sợ hãi với một anh chàng cậu bị cuốn hút đến nỗi cậu không thể sờ mó được bất cứ cái gì ngoài món trăn áo khoác của anh ta. Trong khi anh ta lại không ở trong cái áo đó.”

Tôi chống chế ngay lập tức. “Mình đã nói với cậu rồi, anh ấy là kẻ thù của gia đình và mình__”

“Mình gọi là nhảm nhí,” Todd nói. “Cậu đã chẳng có mắc mớ gì mà không bảo gia đình cậu xuống địa ngục đi cho rồi khi cậu muốn cùng Nick.”

“Ừ, và hoá ra, họ đã hoàn toàn đúng về anh ta.”

“Thì có sao. Cậu có quyền theo đuổi bất cứ anh chàng nào mà cậu bị cuốn hút cơ mà. Mình không nghĩ cậu lại phải lo lắng đến phản ứng của gia đình cậu. Mình nghĩ nó thuộc một vấn đề khác.” Ngừng lại một lúc lâu như để suy đoán, và rồi cậu ấy hỏi tôi dịu dàng. “Với Nick, tôi tệ lắm phải không, bé cưng?”

Tôi chưa bao giờ kể với Todd chồng tôi đã lạm dụng thể xác tôi. Tôi đã không phải ở thời điểm có thể nói về nó với một ai khác ngoài Gage, Liberty, và bác sỹ tâm lý. Sự quan tâm trong giọng Todd xuýt làm tôi nói ra. Tôi cố trả lời, nhưng vĩnh viễn giọng tôi không thể thoát ra khỏi cổ họng đang bị xiết chặt.

“Ừ,” Cuối cùng tôi thầm thì. Mắt tôi ràn rụa, và tôi đưa lòng bàn tay lau nó. “Khá tệ.”

Rồi Todd lại im lặng trong một lúc, trước khi cậu có thể xoay sở để nói. “Mình có thể làm gì cho cậu?” Cậu ta hỏi đơn giản.

“Cậu đang làm thế rồi, cậu làm bạn của mình.”

“Luôn luôn.”

Tôi biết cậu ấy muốn nói thế. Và trong đầu tôi nảy ra ý nghĩ rằng tình bạn đáng tin cậy, chưa kể đến việc bền vững lâu dài, hơn tình yêu rất nhiều.

CHƯƠNG BẢY

Khi một căn hộ ở 1800 Main để trống, nó không bao giờ rồi rãi được lâu mặc dù nó được rao giá nhiều triệu đô. Không quan trọng chỗ của bạn có diện tích một nghìn foot vuông (khoảng chín mươi hai mét vuông)_tương đương diện tích của căn hộ dành cho người quản lý mà tôi đang ở, nơi tôi rất thích vì sự ấm cúng của nó_hay diện tích bốn nghìn foot vuông, bạn đều có tầm nhìn đẹp nhất Houston. Bạn cũng có quyền được hưởng dịch vụ bảo vệ và dọn phòng hai-mươi-bốn giờ trong ngày, bếp được thiết kế với toàn đá granit và thạch anh, đèn cố định làm bằng thuỷ tinh Murano, phòng tắm với sàn đá hoa cương và bồn tắm kiểu La mã, một khoang để xe hơi, và thể hội viên câu lạc bộ trên tầng sáu bao gồm bể bơi tiêu chuẩn Olympic, một trung tâm thể hình, và huấn luyện viên riêng.

Không quan tâm đến tất cả những điều dễ chịu đó, Gage và Liberty đã chuyển ra ngoài. Liberty không phải là người thích sống trong các toà nhà cao tầng, và chị cùng Gage đều đồng ý với nhau là Matthew và Carrington cần được sống trong một ngôi nhà có sân vườn. Họ có một trang trại ở phía bắc Houston, nhưng nó quá xa thành phố và các văn phòng của Gage trở thành nơi cư trú chính của họ. Vậy nên họ đã tìm một khoảnh ở vùng Tanglewood và xây một ngôi nhà mang phong cách châu Âu ở đó.

Một khi căn hộ đã bỏ không, nhân viên phụ trách cho thuê của chúng tôi, Samantha, bắt đầu chào mời nó cho những chủ nhân tương lai. Nhưng trước khi bất kỳ ai có khả năng xem xét một chỗ ở 1800 Main, Samantha phải có được một bảo chứng của ngân hàng hay văn phòng luật sư để đảm bảo họ thực sự muốn có nó. “Cậu sẽ bị choáng đấy,” cô bảo tôi. “Sao lại lắm kẻ lập dị muốn nhòm nhó một căn hộ nông cuồng thế chứ.” Cô cũng tiết lộ rằng khoảng ba phần

trong số những người cư trú thường xuyên ở đây trả tiền mặt cho căn hộ của họ, ít nhất nửa trong số đó là các nhà quản trị doanh nghiệp, và gần ba phần tư họ là những người mà Samantha gọi là những kẻ “giàu xổi.”

Khoảng một tuần sau khi đã gửi trả chiếc áo khoác đã được giặt khô cho Hardy Cates, tôi nhận được một cú điện thoại của Samantha.

Cô có vẻ căng thẳng và quẫn trí. “Haven, mình không thể đi làm hôm nay. Bố mình bị mấy cơn đau ngực cuối tuần qua, và ông đang trong bệnh viện để làm các xét nghiệm.

“Ôi, mình rất tiếc khi biết chuyện. Mình có thể làm được gì cho cậu không?”

“Có.” Cô buông một tiếng rên rỉ. “Cậu sẽ nói với Vanessa hộ mình chứ? Mình thấy ngại lắm. Chị ta đã nói rõ là bọn mình được đề nghị phải nộp đơn xin phép hai mươi bốn giờ trước khi muốn nghỉ.”

“Vanessa nghỉ rồi,” Tôi nhắc cô. “Chị ta xin nghỉ thêm sau cuối tuần mà, cậu không nhớ à?” Từ những gì tôi biết, Vanessa có một chuyện tình cảm cự ly xa với một anh chàng ở Atlanta, và chị ta tới đó thăm anh ta ít nhất một lần mỗi tháng. Chị ta không nói với ai trong văn phòng tên của anh ta hay anh ta làm gì, nhưng chị ta tình cờ hé cho tôi vài thông tin về anh ta rằng anh ta là một người cực giàu và quyền thế, và chị ta có thể điều khiển anh chỉ bằng một đầu ngón tay, tất nhiên.

Tôi chẳng mấy may quan tâm đến người mà Vanessa đang hò hẹn, nhưng tôi cố nhìn có vẻ bị gây ấn tượng mạnh để khỏi làm mất lòng chị ta. Vanessa có vẻ chờ mong tôi bị mê mẩn với những chi tiết trần tục trong cuộc sống của chị ta. Thỉnh thoảng chị ta nhắc lại cùng một câu chuyện, như chuyện về việc bị mắc kẹt trong một vụ tắc đường, hay về chuyện người xoa bóp riêng của chị ta khen ngợi chị ta có thân hình tuyệt vời, hai hoặc ba lần, thậm chí cả khi tôi nhắc cho chị ta biết chuyện đó tôi đã nghe rồi. Tôi chắc chắn đó là cố tình, mặc dù tôi không đoán ra tại sao chị ta làm thế, và tại sao tôi có vẻ là người duy nhất bị là đối tượng của chị ta.

“Còn việc gì nữa không, Sam?”

“Mình rất cảm kích nếu cậu có thể bật máy tính của mình và in ra hồ sơ kế hoạch tiếp thị mới nhất cho Mr Travis—anh ấy sẽ tới hôm nay, và anh ấy thực sự cần phải nhìn qua nó.”

“Mình đảm bảo anh ấy sẽ có nó,” tôi nói.

“Và một điều nữa...có một anh chàng sẽ tới văn phòng hôm nay để tham quan căn hộ. Cậu có thể chỉ cho anh ta đi loanh quanh hộ mình không? Nói với anh ấy mình rất tiếc mình không thể tự làm, và mình sẽ luôn sẵn sàng trả lời mọi câu hỏi qua di động.”

“Chắc chắn rồi. Anh ta có sáng giá không?”

“Anh ta quá sáng giá đến nỗi phần nào làm mình choáng váng khi ở cùng phòng với anh ấy.” Một tiếng thở dài kịch tính. “Độc thân và nặng túi. Mẹ kiếp! Mình thực sự trông mong buổi tham quan này. Điều duy nhất làm mình vui vẻ là biết rằng Vanesa cũng không gặp được anh ta.”

Tôi cười khúc khích. “Mình đảm bảo sẽ nói vài điều hay ho về cậu với anh ta.”

“Cảm ơn cậu. Và đảm bảo anh ta sẽ có số di động của mình đấy.”

“Xong.”

Khi tôi nghiền ngẫm cụm từ “độc thân và nặng túi”, một cơn rung mình là lạ lan dọc sống lưng tôi, và bằng cách nào đó...tôi biết. Tôi **biết** ai là Ngài Độc-thân-và-Nặng-túi, tôi tự hỏi anh đang làm cái quái gì đây.

“Samantha,” tôi nghi ngờ hỏi, “Làm sao anh ta_”

“Có điện thoại rồi,” cô nói. “Bố đấy_tớ đi đây.”

Liên lạc bị ngắt, và tôi đặt điện thoại xuống. Tôi bật máy tính của Samantha và lôi ra lịch làm việc của cô, ngay khi đó người gác cửa, David, gọi trên bộ đàm. “Samantha, Ông Cates đang chờ dưới sảnh.”

Nghi ngờ của tôi đã được khẳng định, tôi thấy mình thở dốc. Tôi cùng một lúc vừa bồn chồn, lo lắng, và thích thú một cách vô lý. Giọng tôi nghe có vẻ xa lạ với chính tai tôi. “Samantha không có đây hôm nay,” tôi bảo David. “Nói với Ông Cates hộ tôi rằng Cô Travis sẽ làm thay. Tôi sẽ xuống đó sau vài phút.”

“Được rồi, Cô Travis.”

Tôi làm một cuộc kiểm tra nhanh chóng kín đáo trong gương hộp phấn, tô thêm một chút son bóng nhạt màu, và vuốt vài lọn tóc mái ra khỏi trán. Tôi đang mặc một cái quần len màu nâu sẫm và một cái áo len ôm sát cổ chữ V cùng màu. Không may, hôm nay tôi lại chọn một đôi dầy đế phẳng để đi cho thoải mái. Nếu tôi biết tôi sẽ gặp Hardy Cates, tôi sẽ đi đôi giày có gót cao nhất để cho anh ta bớt chiếm lợi thế về chiều cao.

Tôi nhìn vào hồ sơ của Samantha về Hardy và lướt qua báo cáo tiền bảo chứng, và suýt làm rơi nó khi tôi nhìn thấy những con số. Khi Hardy nói công ty của anh ta làm việc “cũng ổn,” anh ta đã cầu thả không đề cập đến việc anh ta đang trở thành một người giàu ghê gớm. Cái tài sản ở vùng Vịnh họ đang bắt đầu “thu lợi” không là gì khác ngoài một mỏ trữ lượng cực lớn. Trữ lượng thực sự cực lớn.

Hardy Cates đang trên con đường trở thành một người khai thác dầu mỏ thành công nhất. Tôi chắc chắn Bố tôi là người cuối cùng, người có thể coi là chống lại anh. Bố tôi có những quan hệ rộng lớn trong ngành công nghiệp dầu mỏ. Và thậm chí anh cả của tôi, với công ty năng lượng thay thế của anh ấy, vẫn không cắt giảm hoàn toàn năng lượng hoá thạch trong danh mục cung cấp của anh. Thở dài, tôi đóng hồ sơ lại và đi thang máy tới sảnh của khu căn hộ.

Hardy đang ngồi trên một cái ghế da đen gần bàn của nhân viên bảo vệ, nói chuyện với David. Anh nhìn thấy tôi và đứng lên, tim tôi bắt đầu đập thùm thụp mạnh đến nỗi tôi cảm tưởng như sắp mê sảng.

Tôi khoác lên mình bộ mặt thương mại, một nụ cười thương mại, và chìa một tay ra khi tôi tới gần anh. “Chào Ông Cates.”

“Xin chào, Cô Travis.”

Một cái bắt tay chặt chẽ, vô cảm của hai bàn tay chúng tôi, và chúng tôi đứng đó đối mặt với nhau. Chúng tôi có thể đã là những người xa lạ. Nhưng có một tia lấp lánh trong mắt Hardy hút hết hơi nóng dồn lên trên mặt da tôi.

“Tôi rất tiếc Samantha không có khả năng tiếp anh sáng nay,” tôi nói.

“Tôi không sao.” Anh quét mắt liếc nhanh, thấu đáo dọc người tôi. “Cảm ơn vì đã trả lại cái áo

khoác. Cô đã không cần phải giặt sạch nó.”

Điều đó đã thu hút sự chú ý của David. Anh ta nhìn chúng tôi từ người này sang người kia với sự quan tâm không giấu giếm.

“Tôi sợ rằng tất cả những gì tôi có khả năng làm,” tôi mạnh bạo nói với Hardy, “là đưa anh đi một vòng để thông qua đó anh có thể có một ý tưởng tổng quát về cảnh quan của căn hộ. Tôi không phải là nhân viên cho thuê, nên Samantha là người duy nhất có thể trả lời các câu hỏi của anh một cách chính xác nhất.”

“Tôi chắc chắn cô có đủ khả năng để trả lời bất cứ câu hỏi nào tôi có.”

Chúng tôi đi tới thang máy, và hai người phụ nữ bước ra khỏi, một người già hơn, một ở khoảng tuổi tôi. Họ giống như một người mẹ và con gái đang ra ngoài mua sắm. Khi tôi vào trong thang máy và quay người nhìn ra cửa, tôi thấy cả hai người phụ nữ đều liếc về phía sau để nhìn Hardy cho rõ hơn.

Tôi phải thừa nhận, người đàn ông nhìn tuyệt vời khi mặc jean. Vải denim cổ điển bám sát hông anh ta và xuôi dài theo những cơ bắp rất đáng để ý của cặp đùi. Và mặc dù tôi đã ra quyết định với mình rằng sẽ không kiểm tra hậu cảnh của anh, nhưng tầm nhìn ngoại biên của tôi hôm nay đã có một ngày mắn nhãn.

Tôi nhấn nút thang lên tầng thứ mười tám. Khi thang máy rì rì đi lên, chúng tôi chiếm mỗi người một góc riêng.

Hardy nghiêng cứu tôi với sự quan tâm ra mặt. Chiếc áo len cashmere màu xanh biển của anh phủ nhẹ những đường nét rắn rỏi của thân hình anh. “Tôi rất cảm kích cô đã giành cho tôi một chút thời gian hôm nay, Cô Travis.”

Tôi quyết định chúng tôi nên tiếp tục giao dịch trên cơ sở dùng tên riêng. Anh đã bắt đầu nói “Cô Travis” với một giọng kính trọng quá mức đến gần như giễu cợt. “Anh có thể gọi tôi là Haven,” tôi thầm thì.

“Haven,” anh nhắc lại. Âm thanh của tên tôi phát lên bởi cái giọng lè nhè như nhựa đường nấu chảy mang lại cho tôi cơn đau nhói của niềm thích thú không thoải mái.

“Anh làm gì ở đây?” Tôi hỏi cộc lốc. “Anh thực sự quan tâm đến căn hộ à?”

“Tại sao tôi lại không quan tâm?”

“Tôi nhìn thấy địa chỉ của anh trong hồ sơ bảo chứng rồi. Anh đang ở Post Oak và tôi không thấy có lý do gì để anh muốn chuyển khỏi chỗ đó hết.”

“Tôi chỉ thuê chỗ này thôi mà,” anh nói đều đều. “Tôi vẫn chưa mua nó. Và tôi thích vị trí này hơn.”

Tôi nheo mắt. “Anh biết ai đã từng sống trong căn hộ này rồi, đúng không?”

“Anh trai và chị dâu của cô. Vậy thì sao?”

“Vậy nên tôi nghĩ có gì đó không tự nhiên trong việc anh muốn chuyển tới chỗ ở cũ của Gage và Liberty.”

“Nếu cô có căn hộ nào khác còn trống lúc này, tôi cũng sẽ lấy nó thôi.”

Chúng tôi ra khỏi thang máy bước vào những dãy hành lang hình chữ H, tất cả đều được dùng màu kem và xám trông rất êm đềm. Tôi quay lại đối mặt với Hardy, không khí giữa hai chúng tôi gần như nổ lách tách vì thách thức. “Một nghìn tám trăm đường Main không tốt hơn Post Oak nhiều đến thế,” tôi nói. “Thực tế, xét về giá trị của đồng tiền, anh có thể sử dụng tốt hơn nếu anh cứ ở nguyên tại chỗ anh đang sống.”

Hardy nhướn một bên mày, nhìn thích thú. “Cô đang thử vài chiến thuật bán hàng mới với tôi đấy à?”

“Không. Tôi đang tự hỏi động cơ bên trong của anh là gì?”

“Thế phỏng đoán hay nhất của cô là thế nào?”

Tôi chằm chằm nhìn thẳng vào cặp mắt khó dò đó. “Tôi nghĩ anh còn giữ vài sự ấm ức với chị dâu tôi.”

Nụ cười của Hardy biến mất. “Em đang đi quá giới hạn cho phép rồi đấy, em yêu. Chúng tôi chưa bao giờ thậm chí là ngủ với nhau. Tôi mong những điều tốt nhất cho Liberty, nhưng tôi không muốn cô ấy theo cách đó.” Anh bước lại gần hơn, không chạm vào tôi, nhưng tôi cảm giác như anh gần như...được rồi, tôi không biết gì hết. Tôi cảm giác một sự bồn chồn lạnh buốt chạy xuống lưng tôi. “Vậy nên hãy đoán một điều khác đi,” anh nói. “Em không thể tổng khứ tôi khỏi đây đâu nếu em không tìm được một lý do hợp nhĩ.”

Tôi lùi lại xa khỏi anh và hít vào một hơi run rẩy. “Anh là một kẻ phá phách.” Tôi nói. “Đấy là một lý do khá hay ho đấy chứ.”

Khoé miệng anh co giật. “Tôi đã không còn giữ chúng trong người từ lứa tuổi hai mươi rồi kia.”

“Trông anh giống như anh vẫn còn giữ lại đôi chút trong con người anh đấy.”

“Không đâu, thưa cô. Tôi đã hoàn toàn thuần hoá rồi.”

Tôi có một ý niệm mơ hồ về con người anh ra sao khi còn là một cậu học trò hư đốn, cổ thuyết phục thầy cô giáo rằng nó vô tội. Và sức mê hoặc tiềm ẩn quá hấp dẫn đến nỗi tôi phải quay đi để giấu một nụ cười. “Chắc chắn anh là thế rồi,” Tôi nói, dẫn anh tới căn hộ.

Dừng lại ở cửa, tôi bắt đầu bấm các phím trên khoá số. Tôi bị nhấn chìm trong sự nhận thức mãnh liệt về Hardy, quá to lớn và vững chãi bên cạnh tôi. Cả mùi hương nữa, làm tôi xao lãng đến phát điên.

Tôi bấm phím cuối cùng, không còn nhận thức được mình đang làm gì. Mặc dù tôi đã sử dụng khoá số hàng nghìn lần khi tôi ở đó cùng Gage và Liberty, chắc tôi vừa bấm sai số rồi. Thay vì kêu click rồi mở ra, cánh cửa lại phát hàng tràng tiếng bíp bíp.

“Xin lỗi,” tôi nín thở nói, cố nhìn đâu đó ngoài anh. “Tôi bấm sai số rồi. Khi việc đó xảy ra, phải mất vài giây để máy xoá đi để bấm lại. Anh có thể thay đổi bất kỳ số nào anh__”

“Haven,” anh nói lặng lẽ, và chờ tới khi tôi có thể thuyết phục mình nhìn lên anh.

Tôi ghì chặt tay nắm cửa như đó là cái phao cứu sinh của đời tôi. Tôi phải hắng giọng trước khi tôi có thể nói thành tiếng. “S-sao ạ?”

“Tại sao anh lại làm em kích động thế?” Giọng anh dịu dàng, chạm đến một nơi trầy xước, mềm

yếu trong tôi. Một nụ cười giấu cợt khế nở trên môi anh. “Em sợ anh sẽ làm hành động gì với em à?”

Tôi không thể trả lời. ***Mình không thể chịu đựng được điều này***, tôi tuyệt vọng nghĩ. Trang thái bồng bồng trùn khắp người tôi, hết lớp này tới lớp khác. Trái tim tôi hoạt động bằng những nhịp đập đau đớn. Tất cả tôi có thể làm là nhìn chăm chăm vào Hardy không chớp mắt, lưng tôi dán vào tường trong khi anh cúi xuống tôi. Anh nhích lại gần hơn, để tôi cảm nhận sức ép của anh cho tới khi tôi cảm thấy sự đụng chạm của cơ bắp cứng cáp ở vài nơi trên người cùng một lúc. Tôi nhắm mắt, phát ngượng bởi hơi thở dồn dập gấp gáp của mình.

“Vậy thì chúng ta phải làm cho xong thôi,” Hardy thì thầm, “rồi em sẽ không còn phải lo lắng nữa.”

Mái tóc sẫm của anh cúi xuống. Anh lướt nhẹ miệng anh qua môi tôi. Tôi đặt hai nắm tay giữa chúng tôi, hai cánh tôi ôm chặt vào ngực ché chắn. Tôi không thể làm mình đẩy anh ra được, nhưng tôi cũng không thể để anh ôm ấp tôi trọn vẹn. Hai cánh tay anh trườn quanh người tôi, cái ôm chắc chắn nhưng dịu dàng, như anh cố gắng không đè bẹp tôi. Hơi thở chúng tôi hoà vào nhau, trạng thái bồng bồng không ngừng trào dâng.

Miệng anh nâng lên, cướp lấy môi trên của tôi, rồi môi dưới, mở chúng ra. Mỗi lần tôi nghĩ cái hôn có thể dừng lại, nó lại tiếp tục nín kéo hơn, sâu đậm hơn, và phía sau thanh quản tôi ngứa ran như tôi đang được mớm một cái gì đó thật ngọt ngào. Tôi cảm nhận được cái vuốt ve ngọt lịm của lưỡi anh...thưởng thức vị dịu dàng...một lần nữa...tôi trở nên yếu đuối dựa vào anh, tan chảy trong cảm xúc.

Sự âu yếm của anh làm nguôi ngoai tôi cho đến khi tôi gần như quên sự sợ hãi nổi cục trong dạ dày tôi. Tôi đứng đó hít thở anh, cảm nhận anh...và anh ở khắp quanh tôi, anh có thể khuất phục tôi dễ dàng nếu anh quyết định làm. Tôi không thể điều khiển cái cảm giác phồng thủ của bản thân, dù cho anh có dịu dàng tới đâu. Quay miệng tôi khỏi anh, tôi cắt đứt nụ hôn với một tiếng rên rỉ.

Đôi môi Hardy lướt trên đỉnh đầu tôi, rồi anh từ từ thả tôi ra. Anh nhìn xuống tôi, tia lửa xanh biếc bùng cháy trong mắt anh.

“Bây giờ chỉ cho anh xem căn hộ được rồi,” anh thì thầm.

Hoàn toàn chỉ do may mắn_tôi không thể moi ra được một ý nghĩ mạch lạc nào trong đầu_tôi xoay xở bấm đúng số mật mã và mở cửa.

Vì tôi không chắc chắn mình có thể bước đi xa tới đâu mà không bị choáng, tôi để Hardy tự tìm hiểu căn hộ một mình. Anh lang thang trong căn hộ ba phòng ngủ, kiểm tra phần hoàn thiện, thiết bị, và quang cảnh nhìn từ mỗi phòng. Trong phòng sinh hoạt chính, một bức tường không có gì khác ngoài những cửa sổ mở ra một cảnh ngoạn mục của Houston, thành phố trải dài với những phố văn phòng xen với những phố buôn bán và những biệt thự xen với những khu nhà rách nát, nghèo túng với giàu có xen lẫn với nhau một cách tự nhiên.

Nhìn theo bóng dáng cao, gân guốc in hình trên những ô cửa sổ đó, tôi nghĩ căn hộ rất phù hợp với anh. Anh muốn cho mọi người thấy anh đã đến. Và bạn không thể trách cứ anh về việc đó. Ở Houston, nếu bạn muốn một chỗ bên bàn tiệc, bạn phải có quần áo đẹp, xe đẹp, căn hộ đắt tiền, biệt thự. Và một cô vợ tóc vàng, chân dài.

Cần thiết phải phá vỡ sự im lặng, cuối cùng tôi cũng tìm được giọng mình. “Liberty nói với tôi anh từng làm việc ở giàn khoan,” Tôi dựa vào bàn bếp khi dõi theo anh. “Anh làm gì ở đó?”

Anh liếc nhìn tôi qua vai. “Thợ hàn.”

“***Biết mà,***” tôi nghĩ, và không nhận ra tôi đã nói thành tiếng cho đến khi anh đáp lại.

“Biết mà cái gì?”

“Anh...vai và cánh tay của anh,” tôi nói, lúng túng.

“Ồ.” Anh quay lại đối diện với tôi, hai bàn tay anh vẫn thọc sâu trong túi quần. “Vâng, họ thường chọn những anh chàng cao to hơn để hàn trên boong, những việc mà họ không thể làm được trong xưởng ở trên cạn. Nên tôi phải mang bảy mươi pound máy phát cá nhân đi khắp giàn khoan, lên và xuống cầu thang, leo lên và leo xuống thang dựa tường... những việc đó thực sự tạo nên dáng vóc cho em rất nhanh.” (*70 pounds ~ 32 kgs*)

“Một máy phát cá nhân là kiểu như một cái máy phát điện ấy à?”

Anh gật đầu. “Những kiểu mới được thiết kế để mang đi xa, nên hai người có thể bê chúng. Nhưng ở các mô đen cũ, cái mà anh phải mang đi khắp nơi ấy, chỉ có thể bê bởi một người mà thôi. Quý thật, các cơ bắp của anh đã bị đau khủng khiếp...” Anh cười toe và nắn bóp phía sau cổ anh, như đang nhớ lại cảm giác khó chịu rất lâu trước đây. “Em cần phải nhìn thấy những người thợ hàn khác cơ. Họ làm tôi trông như một đứa trẻ yếu ớt vậy.”

“Tôi thực lòng không thể tưởng tượng ra điều đó,” tôi nói.

Nụ cười của anh vẫn giữ nguyên trên miệng khi anh tới gần tôi, dựa vào phía bên kia của bàn bếp.

“Anh có thích làm một người thợ hàn không?” Tôi lưỡng lự hỏi. “Tôi muốn nói, đấy có phải là việc anh muốn làm không?”

“Anh muốn làm bất cứ việc gì có thể đưa anh ra khỏi Welcome.”

“Đấy là thị trấn nơi anh lớn lên à?”

Anh gật đầu. “Bị vỡ một đầu gối trong khi chơi bóng đá__nên chẳng có cơ hội nào giành được học bổng. Và ở Welcome, nếu em không vào được đại học, thì các lựa chọn của em giới hạn lắm. Anh biết hàn như thế nào, khi làm hàng rào. Chẳng mất công gì để có một cái bằng. Và anh có một cậu bạn thân làm các công việc lật vật ở một giàn khoan, cậu ấy bảo anh những người thợ hàn kiếm được tám mươi đô một giờ.”

“Đã bao giờ anh nghĩ anh bước vào...đây chưa?” Tôi phác tay chỉ căn hộ quanh về căn hộ mới tinh, bóng bẩy quanh chúng tôi.

“Chưa,” Hardy nói ngay tức thì. “Anh chưa bao giờ tưởng tượng anh__” Nhưng khi anh nhìn thẳng vào mắt tôi, thì anh lại dừng lại. Có vẻ như anh đang cân nhắc hậu quả lời nói của anh, tự hỏi tôi sẽ phản ứng thế nào nếu anh nói cho tôi nghe sự thực. “Đúng, anh đã biết,” cuối cùng anh nói, giọng anh êm ái. “Anh luôn biết anh sẽ làm bất cứ cái gì cần làm. Cuộc sống trong một bãi xe moóc, chạy chơi cùng một bọn trẻ chân đất...toàn bộ cuộc đời anh đã được sắp đặt sẵn cho anh rồi, và anh chắc như quỷ không thích cái viễn cảnh đó chút nào. Nên anh luôn biết anh sẽ chớp lấy cơ hội của mình khi anh có được. Và nếu nó không tới, anh sẽ tạo ra nó.”

Khi tôi bắt đầu nhận thức được cái nghị lực khác người mà anh sở hữu, tôi đã bị một phen ngạc nhiên bởi dấu vết rất mờ nhạt của một cái gì đó giống như nỗi nhục nhã hay sự đề phòng kín đáo ẩn sâu trong lời thừa nhận lặng lẽ. “Tại sao anh có vẻ không thấy thoải mái để chấp nhận

anh là người có nhiều tham vọng thế?”

Anh chiếu vào tôi một cái nhìn ngăn chặn, như nó là một câu hỏi mà anh chưa bao giờ bị hỏi trước đây. Ngừng lại một lúc, cảnh giác, và rồi anh nói, “Anh đã học được phải giữ mồm giữ miệng về việc đó trước đây. Nếu không cộng đồng sẽ chế giễu em ngay.”

“Tại sao.”

“Giống như cua để trong chậu ấy.” Thấy tôi không hiểu, anh giải thích, “Em có thể để một mớ cua ở trong chậu nông, và không con nào thoát ra được. Vì ngay khi một trong số chúng cố bò ra ngoài, những con khác sẽ kéo nó trở lại.”

Chúng tôi nhìn thẳng vào mặt nhau, cánh tay chúng tôi đặt trên bàn giữa chúng tôi. Cảm giác quá gần gũi, quá mạnh mẽ, giống như một dòng điện chết người đã được khai mở giữa hai chúng tôi. Tôi rút tay lại và nhìn sang chỗ khác, ngắt mạch.

“Em làm gì ở Dallas?” Tôi nghe anh hỏi.

“Tôi làm việc ở một khách sạn một thời gian. Rồi tôi ở nhà trong khoảng một năm.”

Mắt Hardy tìm lại một tia giễu cợt. “Để làm gì? Làm một người vợ trong tủ kính à?”

Tôi sẽ chết mất trước khi để cho anh biết sự thật, tôi nói bình thản. “Vâng. Nó cũng khá buồn tẻ.”

“Tại sao hôn nhân của em kết thúc? Vì em thấy buồn tẻ à?”

“Kiểu kiểu như thế.” Đọc được nét mặt của anh, tôi nói vẻ xác nhận hơn là hỏi. “Anh có nghĩ tôi hư hỏng không?”

Anh không buồn phủ nhận. “Anh nghĩ em nên lấy người nào đó có thể làm tốt việc giữ em luôn vui thú thì hơn.”

“Tôi không nên lấy ai hết là tốt nhất,” tôi nói. “Tôi không được sinh ra để làm việc đó.”

“Làm sao em biết được. Biết đâu một ngày nào đó em có thể lại thử một lần nữa thì sao.”

Tôi lắc đầu. “Sẽ không một người đàn ông nào có thể áp đặt quyền lực với tôi nữa đâu.”

Dấu hiệu coi thường trần trụi nhất len lỏi trong giọng anh. “Em có tất cả quyền lực đấy, bé cưng. Em là con gái nhà giàu mà.”

Tất nhiên. Đây là nhìn từ bên ngoài. Không ai có thể biết rằng tôi chẳng có tí quyền lực nào hết, về tất cả mọi mặt.

“Nói chung chủ đề hôn nhân tẻ nhạt lắm,” tôi nói. “Đặc biệt là hôn nhân của tôi. Và tôi khá là không thích anh gọi tôi là ‘bé cưng.’” Tôi bước ra từ phía sau quầy bếp. Hai cánh tay tôi khoanh trước ngực. “Anh nghĩ gì về căn hộ?”

“Anh thích nó.”

“Quá nhiều không gian cho một anh chàng độc thân, phải không nào?”

“Anh lớn lên trong một gia đình năm người sống trong một nơi dành cho một người. Sau thời

đó, anh có thể xử lý được vấn đề quá nhiều không gian.”

Tôi cố nhớ những gì Liberty đã kể với tôi về gia đình anh. “Hai em trai và một cô em gái, đúng không ạ?”

“Đúng. Rick, Kevin, và Hannah.” Một bóng đen lướt qua mắt anh. “Em gái anh mất năm trước vì ung thư vú. Chiến đấu với nó thật khó khăn. Hai lần phẫu thuật cắt vú, bốn tháng trị liệu bằng hoá chất. Cô bé đã tới M.D.Anderson... Anh đã đưa nó đi bất cứ đâu trên thế giới, nhưng mọi người đều nói đó là chỗ tốt nhất. Gần tới giai đoạn cuối họ cho nó dùng Arimidex, thứ thuốc mà nó nói còn khủng khiếp hơn cả hoá trị liệu. Không có gì ngăn chặn được khối u phát triển.”

“Tôi rất tiếc.” Tôi muốn cho anh thấy tôi thông cảm với anh như thế nào, thậm chí cả với những điều anh không nói ra. Tôi thấy mình bước tới gần anh, dựa vào cùng một phía quầy bếp như anh đang đứng lúc này. “Tôi biết mất một người thân theo cách đó đau xót lắm. Mẹ tôi cũng bị chết vì ung thư vú. Chỉ khác là bà không bao giờ phải trải qua quá trình hoá trị liệu thôi. Họ phát hiện ra thì đã quá muộn. Bà đã ở giai đoạn bốn và đã bị di căn vào phổi rồi. Mẹ tôi đã chọn giải pháp thà sống ít hơn nhưng vui vẻ, nên bà từ chối một cuộc sống lê thê với những cuộc phẫu thuật và điều trị, mà đằng nào thì cũng không mang lại kết quả gì.”

“Lúc đó em bao nhiêu tuổi?” anh hỏi dịu dàng.

“Mười lăm.”

Nhìn chằm chằm vào tôi, anh đưa tay vuốt ngược lên mấy sợi tóc mái của tôi đang rủ xuống che một bên mắt. “Haven...hãy bảo anh đừng lấy căn hộ này đi, và anh sẽ thôi. Cho dù anh muốn nó. Quyết định của anh phụ thuộc vào em đấy.”

Mắt tôi tròn tròn. “Tôi...tôi...quyết định của anh không liên quan gì đến tôi cả. Đừng để tôi phải chịu trách nhiệm về nó.”

“Có phiền cho em không nếu anh sống ở đây?”

“Tất nhiên là không rồi,” tôi nói, hơi bị quá nhanh.

Anh mỉm cười uể oải. “Anh không phải là một người có nhiều tài năng...nhưng số ít ỏi anh có anh đều rất giỏi. Một trong số chúng là, anh luôn có thể biết khi nào một người nói dối anh.”

Tôi chẳng có lựa chọn nào ngoài cách chấp nhận sự thật. “Được rồi. Nó có thể làm phiền tôi một chút.”

“Tại sao?”

Anh rất giỏi trong việc làm tôi mất thăng bằng. Tôi có thể cảm thấy mạch mình nhảy mạnh vì bối rối. Tôi không biết cái gì về Hardy đã phá vỡ sự phòng thủ của tôi. Chết tiệt, anh thật quý quýệt. Hùng hổ, huênh hoang, nhưng thông minh đủ để che giấu nó với sức quyến rũ phỉnh phờ. Anh còn gấp mười lần cái con người của Nick, và anh quá ấn tượng, quá ấn tượng ở mọi mặt. Nếu tôi có bao giờ để anh lại gần tôi, tôi sẽ xứng đáng với những gì tôi có, và kết quả sẽ không hay ho gì.

“Nghe này,” tôi nói rõ ràng, “Dù cho anh có chuyển vào ở đây hay không, tôi cũng chẳng quan tâm đến bất cứ một loại...gì đó...với anh.”

Ánh mắt anh không hề rời khỏi tôi. Mắt anh sẫm hơn cả màu mực xanh. “Định nghĩa ‘gì đó’ đi”

“Trong trường hợp này nó có nghĩa là quan hệ tình dục.”

“Đấy là một trong những tài năng của anh,” anh tình nguyện.

Mất trí, tôi gần như mỉm cười. “Tôi chắc chắn điều đó sẽ làm một số nữ giới cư trú ở 1800 Main rất vui lòng.” Tôi ngừng lại để nhấn mạnh. “Nhưng tôi không phải là một trong số họ.”

“Đã hiểu. Vậy cuối cùng thì anh nên ở đâu, Haven?...Ở đây, hay Post Oak?”

Tôi phác một cử chỉ thiếu kiên nhẫn ám chỉ nó chẳng quan trọng gì.

“Chuyển vào đây ở nếu anh muốn. Đây là một đất nước tự do.”

“Được rồi. Anh sẽ chuyển vào.”

Tôi không thích cái cách anh nói lên điều đó. Như kiểu anh vừa kết thúc một vụ mua bán hết sức có lời vậy.

CHƯƠNG TÁM

“Chó chết thật, hần sẽ sống ở đây,” Jack cảm phần nói, bước quanh văn phòng tôi cuối ngày hôm đó. Anh đã bất ngờ ghé qua xem công việc có trôi chảy không. Mặc dù anh sẽ không bao giờ chấp nhận điều này, nhưng tôi nghĩ Jack cảm thấy bớt căng thẳng và ôn hoà hơn khi không có Vanessa ở đây. Bất cứ khi nào chị ta ở gần, chị ta đều kín đáo tỏ dấu hiệu chị ta phát tín hiệu rằng chị ta đang bóng gió đến một số loại quan hệ khác ngoài quan hệ công việc. May mắn thay, anh tôi có vẻ không hề quan tâm.

Trong khi Jack phun phì phì vì tức giận với Hardy, tôi ngồi sau bàn mình, cố tìm ra từ vài phần mềm điều đã dẫn tôi đến những hành động bướng bỉnh.

“Đây là cách em nhìn việc đó này,” tôi nói, ngược nhìn lên từ laptop. “Giữ những người bạn của bạn ở gần, và giữ kẻ thù của bạn ở gần hơn nữa’ Cách nào hay hơn để tìm ra Hardy Cates đang có ý định gì, là để anh ta sống trong toà nhà của chúng ta? ”

Điều đó là Jack sững lại. “Anh đoán có nhiều ý nghĩa trong việc đó. Nhưng tại sao anh ta lại muốn sống ở đây? Nếu đấy là một cú đánh mạnh vào Gage và Liberty_”

“Không phải, em thực lòng không nghĩ thế. Em nghĩ anh ta sẽ lấy ngay một căn hộ khác nếu có căn nào còn trống.”

Jack ngồi xuống mép bàn của tôi. “Anh ta giấu giấu giếm giếm gì đó trong đầu. Anh đảm bảo đấy.”

Anh có vẻ quả quyết đến nỗi tôi phải liếc anh dò hỏi. “Anh đã gặp anh ta trước đây chưa?”

“Rồi, khoảng một năm trước. Anh ta chơi bời với một cô nàng anh đã từng hẹn hò và anh bất ngờ gặp cô ta ở một câu lạc bộ, và bọn anh đã nói chuyện với nhau vài phút.”

“Anh nghĩ gì về anh ta?”

Một nụ cười nhăn nhó nở trên môi anh. “Anh ghét phải công nhận điều này, nhưng nếu không phải vì cái đồng phân mà anh ta đã nhét vào vụ làm ăn với nguyên liệu sinh học của Gage, thì anh đã có thể thích thằng cha này. Bọn anh nói chuyện về săn bắn và câu cá, và hẳn ta gây cho anh ấn tượng là một thằng chơi được. Và dù có thích hẳn hay không, thì mày cũng phải đưa cho hẳn ta thôi—công ty của hẳn ta đáng nể đấy.”

“Tại sao anh nghĩ nó đáng kể?”

“Hắn đã thu hút được một đội mạnh, và hẳn có thể thương lượng một thỏa thuận không dễ kiếm được. Nhưng quan trọng nhất là hẳn rất có sở trường trong việc tìm kiếm dầu lửa. Gọi nó là may mắn, hay gọi nó là kỹ năng cũng được, nhưng chỉ có rất ít người có nó, và những người còn lại thì không. Có thể hẳn không giỏi giang gì khi đi học, nhưng hẳn lại giỏi theo một cách mà chúng ta không thể học được. Người đàn ông này, anh không thể không đánh giá đúng mức anh ta.” Jack cào bàn tay trong đám tóc đen, nhìn vẻ suy ngẫm. “Joe có quen biết với hẳn.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. “Cái gì? Joe nhà mình ấy à?”

“Ừ. Joe đã chụp ảnh hẳn minh họa cho những bài báo viết về hẳn trên Texas Monthly năm ngoái.”

“Thật ngẫu nhiên,” tôi nói chậm rãi. “Joe có kể gì về anh ta không?”

“Anh không nhớ. Anh sẽ phải hỏi lại nó.” Jack cau mày. “Mày có nghĩ Cates có vài ý tưởng tiếp tục trả thù những người gia đình Travis không?”

“Nhằm mục đích gì?”

“Vì Gage đã lấy bạn gái cũ của hẳn nghe có được không?”

“Điều ấy sẽ dẫn câu chuyện đi khá xa mục đích ban đầu đấy anh ạ,” tôi nghi hoặc nói. “Em muốn nói, họ chưa bao giờ ngủ với nhau.”

Lông mày Jack nhướng lên. “Làm sao em biết?”

“Anh ta nói thế.”

“Mày nói chuyện về tình dục với Hardy Cates à?” anh nói cùng một giọng mà anh sẽ sử dụng để nói et tu, Haven? (*còn em thì sao, Haven*)

“Không phải thế,” tôi nói khó chịu. “Đó chẳng qua thuận miệng thì nhắc tới thôi.”

Jack nhìn chăm chăm vào tôi rất lâu bằng một cái nhìn rắn đanh. “Nếu anh ta cứ liếc về phía mày nhiều như vậy, anh sẽ dùng móng hẳn để lau sàn nhà—”

“Jack, yên nào—”

“—và anh sẽ làm rõ chuyện với hẳn trước khi hợp đồng được ký kết.”

“Nếu anh làm mất mặt em bằng cách đó, em sẽ tìm một việc mới. Em thề đấy, Jack. Không một lời nào với Hardy hết.”

Một quãng thời gian im lặng, trong khi anh trai tôi chăm chú nhìn tôi. “Mày quan tâm đến Cates à?” anh hỏi.

“Không!”

“Tốt. Vì_đừng coi đây là chuyện riêng của mày_anh không hề tin tưởng chút nào vào khả năng tìm một người tử tế cho chính bản thân mày. Nếu mày thích ai đó, thì hẳn chỉ có thể là một kẻ cặn bã thôi.”

“Thế là xâm phạm ranh giới quá mức rồi đó,” tôi phẫn nộ.

“Rồi sao?”

“Điều đó có nghĩa em không thêm bình luận gì về loại đàn bà mà anh hẹn hò, nên anh cũng không có quyền phán xét lựa chọn của em.”

“Ừ, nhưng_” Jack dừng lại và quắc mắt giận dữ. “Em nói đúng. Đó không phải là việc của anh. Đó chỉ...anh chỉ muốn em tìm một người tốt, không công theo một đám hành lý khốn kiếp của định mệnh thôi.”

Tôi phải phá lên cười. Con cái giận của tôi biến mất, và tôi đưa tay vỗ nhẹ lên bàn tay anh. “Nếu có bao giờ anh gặp một người như thế,” tôi nói, “nhớ báo cho em biết đấy.”

Di động của tôi kêu, và tôi moi nó ra từ trong ví. “Tạm biệt, Jack,” Tôi nói, và trượt điện thoại để nghe. “Hello?”

“Haven.”

Âm thanh của giọng Hardy làm cho tôi giật mình thích thú. “Chào,” tôi nói, và tự rửa mình vì hơi thở hỗn hển.

Jack, đang bắt đầu rời đi, dừng lại ngay lối đi và bắn cho tôi một cái nhìn tò mò. Tôi vẫy tay bảo anh đi, nhưng anh dừng phắt lại tại nơi anh đang đứng, theo dõi và nghe ngóng.

Tôi chọn một tông giọng nhanh, chuyên nghiệp. “Anh có thắc mắc về căn hộ ạ? Tôi sẽ đưa anh sổ của Samantha_”

“Anh có sổ của cô ấy rồi. Anh muốn nói chuyện với em cơ.”

“Ồ.” Tôi bộp bộp cầm cây cái bút chì trên bàn. “Tôi có thể giúp anh thế nào?”

“Anh cần một lời giới thiệu cho một ai đó có thể tới và thiết kế lại căn hộ_”

“Một người trang trí nội thất ạ?”

“Đúng rồi, nhưng phải là một người giỏi. Người anh thuê trang trí căn hộ vừa rồi của anh đã lấy của anh một gia tài, và kết quả là nó nhìn như một quán bar Fort Worth ấy.”

“Và đó không phải phong cách của anh ạ?”

“Không, đó chính xác là phong cách của anh. Thế mới chính là vấn đề. Anh cần nâng cấp hình ảnh.”

“Anh không cần phải lo về vấn đề đó,” tôi nói. “Phong cách trang trọng hết thời rồi. Ngẫu hứng và thoải mái mới là đẹp.”

“Anh có một cái sofa đã từng một lần lang thang trên đồng cỏ rồi đấy.”

Tôi không thể không cười phá lên. “Anh muốn nói da bò ấy hả? Ôi, Trời. Đúng là anh cần giúp thật.” Tôi nghĩ đến Todd. “Tôi biết một người—nhưng anh ta không rẻ đâu.”

“Không sao, miễn anh ta giỏi là ổn.”

“Anh có muốn tôi gọi cậu ấy cho anh và thu xếp một cuộc hẹn không?”

“Cảm ơn. Thế là tuyệt nhất. Và cô có thể cho tôi một đặc ân là cùng tôi gặp anh ta không?”

Tôi lưỡng lự, những ngón tay tôi nắm chặt chiếc bút. “Tôi không nghĩ tôi có thể giúp gì nhiều cho anh.”

“Tôi cần ý kiến của cô. Hình như thị hiếu của tôi thường chỉ liên quan tới lông, da, và sừng thôi. Cô không thể biết điều tôi có thể nói tới đâu.”

“Được rồi,” tôi nói miễn cưỡng. “Tôi sẽ tới. Khi nào anh rồi?”

“Tôi bận suốt cả ngày hôm nay và ngày mai, kết thúc là một AFE. Vậy ngày kia hoặc bất cứ lúc nào sau ngày mai đều được.”

“Một AFE là gì?”

“Bản duyệt chi. (*Authority for expenditure form*). Chủ yếu nó là một bản kế hoạch sắp xếp và chi tiêu bắt đầu từ khi đặt một mũi khoan cho đến khi kết thúc công việc để bắt đầu bước vào khai thác, bao gồm cả lương, dịch vụ, và phương tiện. Có sáu ngày trước Chủ nhật, nên nếu em không lập một AFE chuẩn xác và đảm bảo mọi người sẽ thực hiện đúng theo nó thì mỗi ngày mọi người sẽ làm một kiểu. Nó thật sự rất quan trọng với một công ty nhỏ với ngân quỹ có hạn.”

“Vậy anh là nhân vật bắt mọi người phải làm theo AFE hả?”

“Ừ, anh chịu trách nhiệm chính,” Hardy công nhận. “Không ai trong số những cộng sự của anh giỏi trong việc đó—một người là nhà địa vật lý và phụ trách phần kỹ thuật, và người còn lại không thể đối đầu. Vậy nên chỉ còn lại anh. Anh đoán anh đã không quản lý một dự án theo đúng quy cách nếu anh không nhậ được vài bài học chết người trong lúc làm.”

“Tôi cược là anh giỏi trong việc đối đầu.”

“Anh phải giỏi, thỉnh thoảng thôi. Nhưng bản chất anh thì không.”

“Chắc thế rồi,” tôi bảo anh, mỉm cười nghi ngờ. “Tôi sẽ gọi lại anh sau để báo giờ hẹn nhé.”

“Được rồi, bà chủ.”

Nụ cười vẫn làm môi tôi cong lên không khép lại được khi tôi nhìn lên và thấy Jack vẫn còn đứng đó. Tôi không thể nói anh đang cau mặt hay quắc mắt—nhưng đó không phải nét mặt vui vẻ.

“Đừng nói là mày vừa nói chuyện với Hardy Cates đấy nhé,” Jack nói.

“Em vừa nói chuyện với Hardy Cates xong. Thế thì có sao?”

“Anh chưa bao giờ nghe thấy mày cười khúc khích như thế từ hồi trung học đấy.”

“Em không cười khúc khích,” tôi phản đối. “Em không bao giờ cười khúc khích. Và trước khi anh nói một điều gì khác, hãy nhớ đến ranh giới cá nhân của em.”

“Hãy đảm bảo rằng Cates nhớ tới ranh giới cá nhân của mày ấy?” Jack thăm thì, và rời khỏi cabin của tôi.

“Cậu biết đấy,” Todd nói, “Tớ có nhiều khách hàng có thị hiếu như phun trong việc trang trí. Nhưng họ không bao giờ muốn công nhận. Họ thuê tớ và rồi phí cả đồng thời gian tranh cãi về bản thiết kế. Đây là khách hàng đầu tiên chấp nhận rằng hẳn ta đúng là có thị hiếu như phun.”

“Tớ nghĩ anh ta có thể còn tự hào về việc đó ấy chứ.” Tôi nói.

Chúng tôi đang ở trong thang máy leo lên tầng mười tám, nơi chúng tôi sẽ gặp Hardy trong căn hộ mới của anh. “Tớ đã nói với cậu Beebe Whitney nói gì khi tớ bảo với con nhỏ đó rằng tớ đang làm căn hộ của anh chàng này chưa?”

Quay lại thời trung học, Beebe là cô nàng xinh nhất ở Lamar, chưa kể đến còn là nhóm trưởng nhóm cổ vũ và công chúa của lớp nữa. Cô ta đã có một trong những đám cưới lớn nhất từng thấy và đã li dị chỉ mười một tháng sau.

“Không, cô ta nói gì?”

“Nó nói, ‘Cậu có thể đang mần căn hộ của anh ta, Todd, nhưng mình đã mần xong anh ta.’”

Miệng tôi há ra trề xuống. “Beebe Whitney ngủ với Hardy Cates rồi à?” tôi gai mắt thì thầm.

Đôi mắt xanh lá của Todd lấp lánh thích thú. “Một đêm thôi. Họ gặp nhau trong tuần trăng giấm của cô ả.”

“Cái gì mà tuần trăng giấm?”

“Nó là một kỳ nghỉ sau khi ly hôn...cậu biết đấy, giống như tuần trăng mật ấy. Cậu không có à?”

Tôi nhớ đến việc nằm trong căn hộ của Gage và Liberty với mạng sườn băng bó và chấn thương, và mỉm cười khắc nghiệt. “Không hẳn thế.”

“Được rồi, Beebe thì có. Cô ả tới Galveston, và tham gia một bữa tiệc lớn, và Hardy Cates cũng ở đó. Vậy nên sau khi trò chuyện một lúc, họ về phòng khách sạn của cô ả. Theo như lời Beebe, họ đã làm chuyện tình dục cả đêm ở mọi nơi có thể, và khi chuyện đó qua đi, cô ta cảm thấy như mình là một con đỉm rẻ tiền. Cô ta nói nó như thần thoại.”

Tôi đặt một bàn tay ngang qua bụng, nơi những sợi dây thần kinh đang co giật. Ý nghĩ Hardy có quan hệ tình dục với một ai đó mà tôi biết làm tôi đau khổ lạ lùng.

“Tệ là anh chàng thường tình quá,” Todd nói. “Tình dục khác giới thật quá hạn chế.”

Tôi phóng cho cậu ta một cái nhìn đen ngòm. “Cho mình xin đi và đừng có tranh thủ làm gì với Hardy đấy.”

“Chắc chắn rồi. Đến lượt cậu ra bài à?”

“Không, Không chút nào. Tớ chỉ không muốn cậu làm cho anh ấy hoảng sợ thôi. Anh ấy chắc hẳn không phải là lưỡng năng đâu.”

Khi chúng tôi ra khỏi thang máy và đi tới căn hộ, tôi tự hỏi Hardy sẽ làm gì với Todd. Bạn thân tôi không phải ở trong tình trạng thiếu đàn bà nhất, nhưng cậu ấy vẫn bốc mùi trong việc có khả năng chơi theo mọi cách. Mọi người thường thích Todd_cậu ta gây ấn tượng là khôn

ngoan điềm tĩnh mà không cần một chút cố gắng nào, là tự thoải mái với chính bản thân mình.

“Tớ nghĩ cậu sẽ hiểu được ý của Hardy,” tôi nói. “Tớ rất quan tâm tới ý kiến của cậu về anh ấy sau khi bàn xong công việc.”

Todd có một khả năng đọc một người rất chính xác, khám phá những bí mật mà họ đã từng bỏ qua mà thậm chí không hề biết rằng mình có. Ngôn ngữ cơ thể, những lời nói ngập ngừng, giây phút nét mặt thay đổi... Todd nhìn thấy hết với sự nhạy cảm nghệ sỹ tới từng chi tiết.

Khi chúng tôi tới sát cửa, bọn tôi nhìn thấy nó đã mở sẵn. “Xin chào?” Tôi ngập ngừng gọi khi chúng tôi bước hẳn vào trong căn hộ.

Hardy bước ra đón chúng tôi, ánh mắt anh lướt nhẹ khắp người tôi, rồi cố định trên mặt tôi. “Xin chào.” Anh mỉm cười và đưa tay ra cầm nhẹ tay tôi. Anh nắm hơi lâu, ngón tay cái của anh trượt trong lòng bàn tay tôi trước khi tôi giật ra.

Anh mặc một bộ đồ lớn được thiết kế riêng, một cái áo sơ mi tuyệt đẹp, một cái đồng hồ đắt tiền. Cà vạt của anh đã bị nới lỏng, như kiểu anh đã giật mạnh nó ra, và mái tóc anh rũ xuống thành những lớp nâu mềm như lông chồn vizon, mà thực tế nó đang nấn nỉ được chạm vào và cùng chơi đùa. Anh nhìn rất tuyệt trong những thứ đồ văn minh, nhưng vẫn còn một nét gì đó của võ sỹ nhà nghề trong anh, một cảm giác rằng anh không dành cho thế giới bị bó buộc bằng complê cà vạt.

“Tôi có thể giúp anh cái đồng hồ được không?” anh hỏi Todd, người đang ề cổ vì một đồng hồ đồ linh kính bao gồm cặp giấy, những tập vải mẫu, các bức phác hoạ, và bìa cứng.

“Thôi, tôi làm được.” Todd đặt đồng hồ xuống mặt quầy bằng thạch anh màu xám. Cậu ta mỉm cười thoải mái với Hardy và chìa tay ra. “Todd Phelan. Anh có một chỗ đáng nể ở đây đấy. Tôi nghĩ chúng ta có thể mang lại một cái gì đó thực sự đặc biệt cho nó nhỉ.”

“Tôi cũng hy vọng thế.” Hardy bắt tay cậu tin cậy. “Tôi sẽ cố hết sức tránh xa công việc của anh.”

“Anh không phải tránh xa công việc của tôi. Tôi có ý định lập danh sách những gì anh thích và không thích.” Ngừng một chút, Todd nói thêm với một nụ cười. “Chúng ta thậm chí còn có khả năng làm việc cùng nhau trên cái ghế dài da bò này nếu anh gắn bó với nó.”

“Nó thoải mái khủng khiếp,” Hardy nói với một chút dăm chiêu. “Tôi có vài ký ức hay ho với cái ghế dài này.”

“Tất cả chúng ta sẽ dễ xử hơn nếu anh giữ hết mọi thứ lại,” tôi nói quả quyết. Hardy ngoác mồm cười với tôi.

“Trong trường hợp không có đồ nội thất,” Todd nói, “sẽ phải có một cái quầy bếp để ngồi chuyện trò ở đây. Hardy, nếu anh vòng ra đằng này một chút, tôi sẽ chỉ cho anh vào ý tưởng tôi mới chợt nảy ra. Tôi có một bản copy thiết kế mặt bằng, nên tôi đã khá quen với kết cấu...”

Khi Hardy bước vòng quanh quầy để gặp cậu ta, Todd quay lại phía tôi và nhếch mồm nói không ra tiếng Wow, cặp mắt màu ngọc lam của cậu ta lấp lánh hân hoan. Tôi lờ cậu ta đi.

Hai người đàn ông cúi xuống tập vải mẫu. “Có nhìn thấy màu này không...?” Todd đang nói. “Tông màu đất, caramels, xanh lá cây, một chút cam vàng hay bí đỏ ở đây đó cho có phong cách đương thời. Đó thật sự mang lại một bầu không khí thoải mái. Và dứt khoát nó sẽ làm mềm lại sự hoàn thiện khô khan đã có sẵn ở đây.”

Họ đồng ý lựa chọn chất liệu và tông màu tự nhiên, và đồ nội thất với bọc đệm chần. Lựa chọn duy nhất Hardy khẳng khái giữ ý kiến là anh không thích những cái bàn ghế nhỏ rải rác khắp nơi. Anh thích đồ gỗ vững chãi không gây cho anh cảm giác tù túng.

“Tất nhiên rồi,” Todd nói. “Một anh chàng to lớn như anh...bao nhiêu nhỉ, một tám lăm, hay một tám tám...?”

“Một tám tám.”

“Phải rồi.” Todd thả cho tôi một cái liếc ranh mãnh sáng rõ. Rõ ràng cậu ta phát hiện ra Hardy ngon lành như tôi cũng đã khám phá ra. Nhưng không giống tôi, Todd không bị mâu thuẫn về việc đó chút nào hết.

“Em nghĩ sao?” Hardy hỏi tôi khi họ xé vài trang mẫu vải khỏi quyển mẫu và đặt chúng sang bên cạnh. “Em có thích cách chúng kết hợp với nhau không?”

Khi tôi nhích đến gần anh, tôi cảm thấy sự đụng chạm nhẹ nhàng của bàn tay anh trên lưng tôi. Hơi nóng lan nhanh trên sống lưng, cho tới tận nơi tiếp giáp với đầu tôi. “Tôi thích,” tôi nói. “mặc dù tôi vẫn không thích da bò.”

“Nó chỉ thêm chút kỳ quái thôi mà,” Todd phản đối. “Nó sẽ gây ấn tượng đấy. Hãy cho nó một cơ hội đi bạn.”

“Không da bò nếu cô ấy không thích,” Hardy nói với cậu ta.

Todd nhướn mày nhạo báng khi cậu ta nhìn tôi. “Thế còn màu vàng cam thì sao, Haven? Chúng ta sẽ sử dụng màu vàng cam hay như thế quá sức cho cậu để nắm bắt hả?”

Tôi nghiêng cứu bảng màu và chạm vào một mẫu nhung màu chocolate. “Thực sự tớ thích màu nâu này.”

“Tớ đã dùng màu đó cho ghế bành rồi.” Todd cãi.

“Vậy thì hãy làm ghế bành màu vàng cam và ghế dài màu nâu.”

Todd chiếu cố đến ý kiến đó và ghi lại vài dòng.

Tôi nghe tiếng chuông điện thoại di động réo ầm ĩ. Hardy liếc nhìn cả hai chúng tôi. “Xin lỗi. Hai người có phiền nếu tôi nghe điện thoại không? Tôi sẽ kết thúc nó thật nhanh.”

“Đừng bận tâm,” Todd nói. “Chúng tôi không ý kiến gì đâu.”

Hardy trượt mở máy, bước sang phòng bên cạnh cho kín đáo. “Cates đây.” Anh ngừng lại lắng nghe khi người đầu dây bên kia nói. “Hãy chắc chắn chúng khoan chậm hơn khi chúng bắt đầu trượt vào...và tôi muốn chúng được đẩy vào góc hẹp chật chội đó, anh hiểu không? Dụng cụ có thể xử lý được việc đó. Đặc biệt vì chúng ta chưa khoan sâu, không nhiều hơn tầm trung bình...”

Không có ngành kinh doanh nào lại dùng toàn những thuật ngữ biểu trưng của dương vật nhiều như ngành dầu mỏ. Sau khi bị bỏ rơi khoảng ba phút vì cuộc trò chuyện toàn những khoan, lỗ, chất nhờn, và bơm, thậm chí một bà sơ dòng Benedict cũng phải có những ý nghĩ không trong sạch. Todd và tôi cùng im bặt, say sưa lắng nghe.

“...nói với họ chúng ta sẽ mất nhiều thời gian và phải đặt nằm ra...”

“Tớ thích mất nhiều thời gian và nằm ra với anh ta đấy,” Todd bình luận.

Tôi cố giấu tiếng cười. “Tớ công nhận, anh ấy rất hay.”

“Rất hay? Không đúng. Gọi tình như quý ấy chứ, mặc dù chẳng có chút sáng tạo nào, vậy nên... anh ta là của cậu.”

Tôi lắc đầu. “Quá sớm sau một vụ ly dị. Tớ không muốn anh ấy. Thêm nữa. Anh ta có thể là một thằng khốn, và tớ đã có quá đủ cho cả đời rồi.”

“Cậu để anh ta sờ cậu,” Todd quan sát vờ quanh căn hộ.

Mắt tôi trợn lên. “Mình không.”

“Có, cậu có. Chỉ những cái sờ mó nhẹ đây đó thôi mà. Anh ta đặt bàn tay lên cánh tay cậu hay lưng, anh ta đứng sát vào cậu, để cậu quen với anh ta... đó là một nghi thức làm tình đấy. Giống như March of the Penguins.”

“Chả có việc gì liên quan đến nghi thức làm tình ở đây hết. Đó chỉ là một kiểu cách Texas thôi. Mọi người đều thoải mái đụng chạm ở xứ này mà.”

“Đặc biệt là khi họ muốn ăn gỏi cậu vào giữa tuần tới.”

“Todd, im ngay,” tôi thì thầm, và cậu ta cười khoái trá.

Chúng tôi cùng vội vàng nhìn xuống quyển mẫu khi Hardy trở lại phòng.

Thảo luận thêm vài phút, và rồi Hardy liếc nhìn xuống đồng hồ đeo tay của anh. “Tôi rất tiếc phải hỏi điều này...nhưng hai người có phiền nếu chúng ta kết thúc sớm mấy phút không?”

“Không sao đâu,” Todd nói. “Tôi đã có quá nhiều thứ để bắt đầu rồi.”

“Cảm ơn. Tôi rất cảm kích về điều đó.” Hardy nói lỏng cà vạt và cởi bớt khuy áo sơ mi. “Đã đến lúc phải trút ra bộ đồ lừa người này rồi. Chúng tôi đang có vài mũi khoan bị chệch hướng giềng, và tôi cần phải có mặt tại hiện trường để kiểm tra.” Anh cầm lên một cái cặp và một chùm chìa khoá, rồi nhe răng cười với tôi. “Cho tới lúc này nó là một cái giềng khô. Nhưng anh có một cảm giác rằng chúng ta đang giữ một con mèo hoang trong tay.”

Tôi không dám nhìn vào Todd. “Chúc may mắn,” tôi nói. “Tiện thể, nếu tôi và Todd ở lại thêm vài phút có được không?”

“Tất nhiên.”

“Tôi sẽ khoá cửa khi về.”

“Cảm ơn.” Hardy lướt qua tôi, những ngón tay của anh khẽ vuốt nhẹ bàn tay tôi đang để trên mặt quỳ. Cái đụng chạm ấm áp gây nên một làn sóng cảm xúc chạy khắp cánh tay tôi. Ánh mắt xanh thăm thẳm của anh gắn chặt với mắt tôi trong chớp nhoáng. “Tạm biệt.” Cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Tôi dồn hết trọng lượng dựa vào quỳ, cố gắng nghĩ đúng đắn. Nhưng trí não tôi đã bị rút hết khỏi đầu.

Mất nửa phút tôi mới nhìn sang Todd. Cặp mắt cậu ta như bị phủ một lớp sương mù nhẹ, giống như cậu ta vừa mới bị đánh thức _miễn cưỡng_ từ một giấc mơ đậm đặc. “Tôi không biết họ vẫn còn làm như thế,” cậu ta nói.

“Như thế nào?”

“Lạnh lùng, mạnh mẽ, nam tính kiểu cổ điển. Kiểu người chỉ kêu lên nếu ai đó chệch phải chó của anh ta. Anh chàng ngực vạm vỡ mà chúng ta có thể tự buông thả ham muốn lâm ly về tình cha con.”

“Tớ chẳng có ham muốn lâm ly về tình cha con nào hết.”

“Vậy sao? Nói với tớ là cậu không hề tưởng tượng được ngồi trong lòng anh ta đi.” Todd nhếch mồm cười khi tôi đỏ mặt. “Cậu có biết cậu nghĩ thấy mùi gì ở anh ta không? Testosterone. Nó toả ra từ lỗ chân lông của anh ta đấy nhé.”

Tôi che tai bằng cả hai tay, và cậu ta rống lên cười ồm ồm. Cậu ta chờ cho đến khi tôi bỏ tay xuống mới nói thêm bằng giọng nghiêm túc. “Cậu cần phải cẩn thận với anh ta đấy, bạn yêu ạ.”

“Cẩn thận á? Tại sao?”

“Tớ có một cảm giác rằng bên dưới cái vẻ bề ngoài một cậu trai Mỹ mắt xanh, anh ta có vài lệch lạc khác đó.”

Tôi cảm thấy mắt mình tròn tròn như những đồng xu. “Lệch lạc bệnh hoạn à?”

“Không phải, lệch lạc theo ý có cái gì đó không thật cơ. Loại lệch lạc như bẻ cong quy tắc, lấu cá, thâm hiểm.”

“Mình không đồng ý chút nào hết. Anh ấy giống kiểu Jack, trung thực, thẳng thắn.”

“Không, đó là điều anh ta muốn cậu nghĩ. Nhưng đừng có tin vào đó một phút nào. Đó chỉ là bề mặt thôi, kiểu ôi-tiếc-quá-tôi-chỉ-là-một-kẻ-kém-cỏi. Anh ta làm mọi người tưởng thế. Và rồi anh ta bắt đầu vụ chém giết.”

“Cậu đang nói Hardy là loại giỏi thao túng hay cái gì đó à?” Tôi hỏi ngờ vực. “Anh ấy xuất thân từ khu ổ chuột đấy, Todd.”

“Người duy nhất mà tớ từng gặp cũng giỏi chơi kiểu giả vờ kém cỏi như vậy...giỏi không kém gì...là bố cậu.”

Tôi cười không tin, nhưng tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh lan xuống lưng. “Cậu nghĩ anh ấy là một kẻ tồi tệ à?”

“Không. Nhưng có quá nhiều dòng chảy bên dưới bề mặt. Cậu thử theo dõi cặp mắt anh ta mà xem. Ngay cả khi anh ta cư xử theo kiểu một người tầm thường, anh ta cũng đang toan tính, học hỏi, từng giây từng phút.”

“Cậu hiểu được điều đó khi nói chuyện về ghế dài với anh ấy à?”

Todd mỉm cười. “Mọi người tiết lộ rất nhiều khi thảo luận về thị hiếu riêng của họ. Và tớ thu nhận được khá nhiều bằng cách theo dõi cách mắt anh ta bám riết cậu. Tớ nghĩ cậu đang ở trong giai đoạn bị anh ta theo đuổi đó, bạn yêu ơi.”

“Bạn có nghĩ tớ nên tránh xa anh ấy không?” tôi rít giọng hỏi.

Todd nhìn một lúc lâu rồi mới trả lời. “Lời khuyên của tớ là, nếu cậu thiên về hướng đó, thì cứ đi nhưng phải mở to mắt. Để ai đó đùa giỡn với cậu cũng tốt thôi, Haven, cho tới khi cậu vẫn còn biết được trò vui gì đang diễn ra.”

“Tớ không muốn bị đùa giỡn.”

“Ồ, tớ không biết.” Một nụ cười dán trên môi cậu ta. “Với một chàng như thế...có thể là rất vui đó.”

Khi giờ ăn trưa của tôi kết thúc, tôi quay lại ngăn làm việc của mình và giọng khê khàng, khô khan của Vanessa vang lên từ máy liên lạc nội bộ. “Haven, làm ơn tới văn phòng chị nhé.”

Ngay lập tức tôi thuyết phục mình rằng tôi chẳng làm sai việc gì hết, tôi không thể bị rắc rối, nhưng mỗi từ chọc vào tôi giống như tôi bị bắn qua tim bằng súng bắn đinh vậy.

Tôi khá chắc chắn kỳ nghỉ cuối tuần kéo dài lãng mạn của Vanessa đã không được như ý, vì chị ta trở về với một tâm trạng khó chịu. Chị ta vẫn đeo lên cái mặt nạ trầm lặng bên ngoài như thường lệ, nhưng khi chỉ có hai chúng tôi trong văn phòng của chị ta, chị ta đã “ngẫu nhiên” làm vỡ hộp cấm bút và yêu cầu tôi nhặt hết chúng lên. Và rồi chị ta lại đánh rơi một cặp đựng tài liệu, và yêu cầu tôi nhặt hết các giấy tờ đang rải tứ tung khắp phòng. Tôi không thể kết tội chị ta làm thế là có mục đích. Xét cho cùng, mọi người ai cũng có những giây phút vụng về. Nhưng tôi biết nó không phải là tai nạn. Và cái cảnh tôi quỳ bưng cả hai chân, hai tay chắc chắn đã lên giây cót tinh thần cho chị ta. Chị ta coi bộ gần như vui vẻ khi cuối cùng tôi cũng sắp xếp xong các hồ sơ vào cặp.

Tôi nhận thức ra điều đó trong một giây phút ngắn ngủi, rằng tôi đã thu nạp được một người mới trông đời tôi để tôi phải sợ hãi. “Chị ta cũng làm những việc sùng bái bản thân, phô trương, bắt nạt y như Nick,” tôi nói với Susan trong buổi gặp vừa xong. “Ngoại trừ chị ta giấu giếm giỏi hơn. Chị ta là một kẻ lén lút sùng bái bản thân. Trời ơi, có bao nhiêu đồ khốn như vậy trên đời nhỉ?”

“Vô số kể,” Susan phì cười nói. “Chị đã nghe được rất nhiều số liệu khác nhau, nhưng chị có thể gây ra một cuộc tranh luận rằng ba đến năm phần trăm dân số có khuynh hướng rối loạn tâm lý mạnh mẽ đang trong thời kỳ phát triển mạnh mẽ. Và mặc dù chị đã đọc được rằng ba phần tư số người đó là đàn ông, nhưng cá nhân chị lại nghĩ nó ở tỷ lệ năm mươi năm mươi.”

“Tốt thôi, làm thế nào em không còn là cực Bắc của nam châm nữa?” Tôi yêu sách, và Susan mỉm cười.

“Em không phải là cực bắc, Haven. Không ai trong chúng ta có thể thoát được việc phải đương đầu với một kẻ ngưỡng mộ bản thân lúc này hay lúc khác. Nhưng chị đã nói tốt hơn hết em nên chuẩn bị cách đối xử với họ.”

Vâng...tôi biết làm thế nào để đối xử với một kẻ ngưỡng mộ bản thân. Bạn có thể không bao giờ bắt đồng với họ. Bạn phải nhìn kính sợ mọi thứ họ làm, và đừng bỏ lỡ cơ hội nào để bợ đỡ hay tán dương họ. Về cơ bản, bạn phải đi ngược lại nguyên tắc bằng mọi cách có thể tưởng tượng được, cho tới khi phẩm giá của bạn, lòng tự tôn của bạn, hay tâm hồn của bạn chỉ là một con số không.

Vanessa không thèm ngẩng đầu lên khỏi mặt bàn chị ta khi tôi bước qua cánh cửa đang mở vào văn phòng chị ta. “Chị mong em gõ cửa trước khi bước vào,” chị ta nói, vẫn chăm chú nhìn vào

màn hình máy tính của chị ta.

“Vây hả. Chắc chắn rồi.” Tôi quay lại ngưỡng cửa, gõ vào khung cửa, và chờ một lời đáp trả. Vanessa không nói năng gì, chỉ tiếp tục đánh máy. Tôi đứng trên ngưỡng cửa và chờ một khoảng thời gian vừa đúng hai phút, lúc đó chị ta mới ngừng gõ và liếc nhìn tôi.

“Mời vào.”

“Cảm ơn,” tôi nói với vẻ cực kỳ lịch sự.

“Ngồi đi.”

Tôi lấy một cái ghế ngồi đối diện với chị ta và nhìn chị ta chờ đợi. Đờm thật bất công với một người quá thối rữa bên trong lại có thể quá đẹp bên ngoài. Cặp mắt chị ta tròn và sáng trên khuôn mặt hình bầu dục, và mái tóc hoàn hảo của chị ta xoắn dài phủ ngang vai.

“Chị mong em sắp xếp chỗ uống cà phê và làm vệ sinh máy pha,” Vanessa nói.

“Em đã làm vệ sinh máy pha cà phê hôm qua rồi,” tôi nói.

“Chị sợ là em cần phải lau lại nó một lần nữa. Cà phê có vị gì đó hơi khác.” Lông mày của chị ta nhíu lên. “Trừ khi em cảm thấy như thế làm em thấp kém? Chị không muốn em làm bất kỳ cái gì mà em thấy không thoải mái, Haven ạ.”

“Không sao, được thôi.” Tôi tặng chị ta một nụ cười nhạt nhẽo, vô hồn. “Không phiền phức gì đâu. Còn gì nữa không ạ?”

“Có. Về những hoạt động trong giờ ăn trưa của em.”

Tôi không đáp, chỉ chăm chú nhìn chị ta vẻ vô tội.

“Em đang làm gì đó với người thuê nhà mới trong căn hộ của anh ta chiều nay.”

“Em giới thiệu cho anh ta một người thiết kế nội thất,” tôi nói. “Anh ta yêu cầu em.”

“Em không giải trình việc đó với chị trước.”

“Em không nhận thấy em phải làm thế,” tôi nói chậm rãi. “Nó phần nào là một thiện ý cá nhân hơn.”

“Tốt thôi, chị có một quy tắc mà chị nên giải thích trước, Haven. Không có một mối quan hệ cá nhân nào với người thuê nhà trong toà nhà này. Nó sẽ dẫn tới phiền phức, và nó có thể cản trở em làm việc hiệu quả.”

“Tin em đi, em sẽ không...” Tôi ngừng lại, hoàn toàn quảng đi sự phòng bị. “Tất nhiên chẳng có gì khuất tất giữa em và Ông Cates hết.”

Sự khiếp hãi thành thực của tôi chắc đã xuyên qua được cái đầu của Vanessa, vì rõ ràng là chị ta nhìn rất hài lòng. Gương mặt chị ta dịu lại với sự quan tâm tốt bụng của một người chị lớn. “Chị rất mừng được nghe vậy. Vì một người với quá khứ có những mối quan hệ đổ vỡ như em có thể gây ra một đồng rắc rối khủng khiếp.”

“Em...” Quá khứ có những mối quan hệ đổ vỡ của tôi? Tôi chỉ có một thôi. Chỉ một mối hôn nhân đổ vỡ. Tôi bưng bưng mong muốn nhắc nhở Vanessa rằng chị ta cũng trải qua một lần ly

đi rồi đấy, và chị ta mới chính là người cần phải nhắc nhở. Nhưng bằng cách nào đó tôi đã giữ được mồm mình ngậm chặt, trong khi mặt tôi đỏ tía lên.

“Vây,” Vanessa nói với nụ cười yếu điệu. “không gặp riêng Ông Cates nữa, đúng không?”

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt trong veo đó, nhìn vào khuôn mặt ngọt ngào, yên bình của chị ta. “Đúng,” tôi thì thầm. “Còn gì nữa không ạ?”

“À sự thật là...chị để ý thấy một trong những máy bán hàng tự động gần phòng họp không hoạt động. Chị mong em đọc số điện thoại bảo dưỡng ở trên máy và gọi cho họ đến sửa nó.”

“Em sẽ làm đúng như thế.” Tôi gượng gạo cong môi thành một nụ cười và đứng dậy. “Em đã đi được chưa?”

“Được.”

Tôi rời khỏi văn phòng chị ta và đi làm vệ sinh máy pha cà phê, nghĩ một cách dữ tợn rằng bất cứ điều gì Vanessa có thể giở trò xảo trá được, tôi có thể lợi dụng.

CHƯƠNG CHÍN

Lời cảnh cáo của Vanessa về việc tránh xa những người thuê nhà thực ra không cần thiết. Tôi đã quyết định giấu kỹ những lời đánh giá của Todd về Hardy thật sâu trong tim. Tôi sẽ không xuất hiện ở nơi nào gần anh. Anh chàng bạn tình thay thế của tôi, khi nào và nếu tôi tìm thấy một người nào đó, sẽ không lôi cuốn hay mãnh khoẻ, lệch lạc. Anh ta sẽ là một ai đó tôi có thể điều khiển được, ai đó không lấn át tôi. Và mặc dù Hardy chỉ lớn hơn tôi khoảng bảy đến tám tuổi, anh chắc chắn từng trải hơn tôi về nhiều mặt. Xa hơn nữ, về mặt tình dục, anh ta đã đi “vòng quanh cái tô đựng mật,” như Bác Gretchen đã từng nói, chỉ là quá nhiều lần rồi thôi.

Nhưng vào ngày Hardy chuyển vào ở trong 1800 Main, tôi thấy một hộp được bọc cẩn thận đặt trên bàn tôi, với một cái nơ đỏ gắn trên. Vì không phải ngày sinh nhật của tôi hay bất kỳ ngày lễ nào để được nhận quà mà tôi vất óc không nghĩ ra, tôi thấy khá bối rối.

Kimmie đứng ở lối vào cabin làm việc của tôi. “Nó được để ở đây vài phút trước,” cô ta nói, “bởi một trong những anh chàng đáng yêu nhất tôi từng gặp. Ôi các anh chàng mắt xanh có cơ bắp màu đồng hun.”

“Tôi nghĩ đó là người mới thuê căn hộ,” tôi nói, chạm vào gói quà tựa như nó có thể chứa bom bên trong. “Ông Cates.”

“Nếu đấy là loại khách hàng chúng ta đang nhắm tới,” Kimmie nói, “Mình sẽ làm ở đây suốt đời. Không cần lương.”

“Mình sẽ nhắc khéo anh ta nếu mình là cậu.” Tôi ngồi vào bàn. “Anh ta đối xử với mọi phụ nữ đều như nhau đấy.”

“Ai đó có thể hy vọng thế,” cô nói.

Tôi liếc cô ta rồi bời. “Vanessa có nhìn thấy anh ấy mang vào đây không? Chị ấy có gặp anh ấy không?”

Kimmie cười hớn hở. “Chị ấy không chỉ gặp anh ta thôi đâu, chị ấy còn chum môi hôn gió với anh ta nữa cơ, giống như mình và Samantha cũng làm ấy. Và chị ấy đã phải giở hết mảnh khoé ra để tìm xem cái gì trong hộp, nhưng anh vẫn không nói.”

Quá tuyệt, tôi nghĩ, và thở dài đau khổ. Chẳng cần phải là thiên tài gì cũng đoán ra tôi sẽ phải lau rửa máy pha cà phê ít nhất mười lần một ngày.

“Nào...cậu sẽ mở nó chứ?”

“Tí nữa đã,” tôi nói. Quỷ mới biết có cái của nợ gì trong cái hộp này_tôi đành phải chờ cho đến khi nào tôi có thể mở nó một mình thôi vậy.

“Haven...Bạn có điên không mà nghĩ bạn có thể mang món quà đó ra khỏi văn phòng mà không để Vanessa biết nó là gì.” Mặc dù Kimmie có vẻ thích bà sếp của chúng tôi, nhưng cũng là điều dễ hiểu thôi rằng không có chi tiết nào của những việc đang xảy ra trong văn phòng có thể thoát khỏi tầm kiểm soát của Vanessa.

Tôi để cái hộp được gói bọc đẹp đẽ trên sàn. Nó khá nặng, từ bên trong vọng ra những tiếng lách cách của kim loại. Nó là một loại thiết bị gì đó thì phải? Trời ơi, mong rằng nó không phải là một thứ đồ chơi tình dục quái quỷ gì đó. “Mình sẽ không để chị ấy tọc mạch và đời sống riêng tư của mình đâu.”

“Ừ, thôi.” Kimmie liếc nhìn tôi ngờ vực. “Hãy chờ đến khi Vanesa đi ăn trưa về mà xem. Cuộc sống riêng tư của bạn sẽ kéo dài như một viên nước đá rơi trên phố Brownsville thôi.”

Chẳng có gì phải nghi ngờ, tất nhiên, khi Vanessa đi thẳng tới cabin làm việc của tôi lúc chị ta quay về. Chị ta đang mặc một bộ vét trắng tinh khôi, với váy ngắn và một cái áo sơ mi màu đá hồng hợp tông với màu móng và màu son bóng thanh nhã. Tôi hồi hộp khi chị ta ghé ngồi hờ hững trên bàn tôi, nhìn xuống tôi.

“Chúng ta có khách tới thăm khi em ra ngoài đấy,” chị ta nhắc nhở với một nụ cười. “Hình như em và Ông Cates khá thân mật với nhau nhỉ.”

“Em thân mật với tất cả khách thuê nhà.” Tôi nói.

Chị ta nhìn vẻ thích thú. “Em đang trao đổi quà cáp với bao nhiêu người trong số họ vậy Haven?”

Tôi nhìn chăm chăm vào chị ta không chớp mắt. “Ông Cates và em không trao đổi quà cáp.”

“Vậy đây là gì?” Chị ta chỉ vào cái hộp đặt bên cạnh bàn tôi.

“Em cho rằng đấy là một hành động cảm ơn. Vì em đã giới thiệu người thiết kế nội thất cho anh ta.”

“Em **cho rằng** hả?” Chị ta cười dịu dàng. “Được rồi, chúng ta hãy ngừng cho rằng và tìm xem nó là gì vậy?”

Tôi chiến đấu để giữ sự tuyệt vọng không lộ ra trong giọng tôi. “Em rất bận để quan tâm đến nó ngay lúc này. Em có rất nhiều__”

“Ồ, luôn có thời gian để mở quà mà,” Vanessa nói rạng rỡ. “Làm đi, Haven. Mở nó ra đi.”

Tôi rửa chị ta trong bụng, rửa tôi, và nhiều nhất là Hardy Cates đã đặt tôi vào tình thế này. Với lấy cái hộp, tôi nâng nó lên đặt trên lòng. Ngay khi nghe tiếng giấy loạt xoạt, những nhân viên khác, bao gồm cả Kimmie, Rob, và Phil, xuất hiện ngay ở lối vào cabin của tôi. Thế là tôi đã có một đám thánh giả rồi đó.

“Kìa,” Kimmie nói với nụ cười hể hả. “cuối cùng bạn cũng đã mở cái thứ đó ra rồi.”

Tôi dứt khoát mở lớp giấy bọc, vo nó lại và vứt vào giỏ rác. Món quà, dù nó có là cái gì đi nữa, được đặt bên trong một hộp màu trắng thông thường. Nếu nó là vật gì đáng xấu hổ, tôi nghĩ, tôi sẽ giết Hardy ngay trong vòng một tiếng. Nín thở, tôi nhắc cái nắp lên và phát hiện ra một cái hộp cứng bằng nhựa sần màu hồng. Một tấm các trắng treo vào quai xách, với mấy từ:

Hy vọng nó sẽ có ích vào một lúc nào đó.

_H

“Nó có phải là một bộ dưỡng thể không nhỉ?” Kimmie nhắc. “Hay là son phấn? Nũ trang?”

“Nữ trang, trong một cái hộp to *thế này* à?” Tôi mở cái chốt kim loại trắng bạc.

“Đây là Texas mà,” Kimmie lý luận.

“Tiếp tục đi,” Vanessa nhắc nhở, khi tôi do dự trước khi nhắc cái nắp lên.

Trước khi tôi có thể ngừng mình lại, một nụ cười rộng hết cỡ, không thể kìm được xé ngang mặt tôi khi tôi mở cái hộp cứng. Đó là một bộ dụng cụ sữa chữa đầy đủ với một cái búa có cán màu hồng, một thước dây, một cái tuốc nơ vít, và một bộ cờ lê.

“Một hộp dụng cụ sữa chữa?” Kimmie nghệt mặt hỏi. “Tuyệt. Thế thì khác rồi.”

Thậm chí ngay cả Vanessa nhìn cũng có vẻ thất vọng. Không nghi ngờ gì chị ta đã hy vọng một thứ gì đó gây tai tiếng hay tổn hại cho thanh danh của tôi, hay ít nhất thì cũng phải là thứ gì đắt tiền. Nhưng món quà là một bộ dụng cụ sữa chữa thì khó có thể coi là một cái gì đó ngụ ý tới một mối quan hệ nóng bỏng.

Không may là trong trường hợp của tôi, nó gây ấn tượng hơn nhiều so với một rương chất đầy kim cương. Nó ám chỉ rằng Hardy hiểu tôi, quan tâm đến tôi, theo một cách mà chưa người nào đã làm được. Ngay cả Nick cũng không. Nó đe dọa tôi cũng nhiều như làm tôi thích thú.

“Thú vị thật,” tôi nói ôn tồn, quay đi để giấu hai má nóng bừng. Tôi đóng hộp lại và đặt nó trên sàn bên cạnh bàn tôi.

Vanessa nấn ná lại ở bàn tôi cho tới khi mọi người khác đã quay về làm việc hết. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của chị ta trên gáy tôi. Tôi lờ chị ta đi, mù quáng nghiền ngẫm màn hình máy tính.

“Em thật sự tồi với đàn ông tới mức đó cơ à?” Tôi nghe chị ta nói với một giọng khẽ khọt mà không ai khác có thể nghe thấy. “Chị có thể làm cho anh ta dâng cho chị những thứ khá hơn thế nhiều.”

Tôi đoán chắc với mình rằng điều tử tế duy nhất phải làm là cảm ơn Hardy vì món quà. Nên tôi

lên căn hộ của anh sau bữa tối hôm đó, hy vọng anh đã đi rồi. Kế hoạch của tôi là để lại một chai vang và một lời nhắn trên ngưỡng cửa, và tránh bất kỳ một sự liên hệ thực sự nào với anh.

Nhưng khi tôi bước ra khỏi thang máy trên tầng mười tám, tôi nhìn thấy Hardy đang bấm số mở khoá cửa. Chắc anh vừa đi đâu về—chắc anh vừa ra khỏi phòng tập thể hình dưới tầng sáu—và anh đang mặc một cái quần tập cùng một cái áo T-Shirt ướt đẫm bám sát vào từng đường nét trên cơ thể anh. Anh có cơ thể không phải là cơ bắp, mà là...cường tráng. Cuồn cuộn. Tôi có thể đếm được những vết lồi lõm của cơ bắp dọc sống lưng anh. Hai bắp tay anh làm căng ống tay áo. Lốp tóc ở sau gáy anh ướt đẫm vì mồ hôi. Một lớp mồ hôi sau khi hoạt động mạnh phủ khắp da anh.

Anh là một gã trai to lớn, đầy nghị lực, và tôi gần như có thể ngửi được mùi mồ hôi mằn mặn và tươi mát và làn da nóng từ nơi tôi đang đứng. Tôi cảm thấy hoang mang, bị lôi kéo bởi sự ghê sợ và lòng khao khát. Tôi muốn nếm anh. Tôi muốn đặt miệng mình trên anh, mọi phần của anh. Tôi cũng muốn bỏ chạy nhanh hết mức có thể theo hướng ngược lại.

Tôi cố nặn ra một nụ cười, nắm chặt chai vang áp vào phía trước ngực, khi anh quay lại nhìn tôi qua vai anh.

“Chào,” anh nói dịu dàng, ánh mắt anh khoá chặt ánh mắt tôi không rời.

“Chào.” Có vẻ như mất một khoảng thời gian dài đến ngó ngàng để đến sát chỗ anh, kiểu như hành lang đã biến thành một băng chuyền chuyển động theo chiều ngược lại. Khi cuối cùng tôi cũng tới được chỗ anh, tôi đưa ra chai vang bằng một cử động ngược ngịu. “Cảm ơn,” tôi nói. “Vì món quà. Tôi yêu nó.” Anh đẩy cánh cửa mở ra. “Vào đi.”

“Thôi, cảm ơn anh, tôi chỉ muốn đưa anh cái này—” Những ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau khi anh cầm chai vang trên tay tôi, và tôi giật mình rụt tay lại.

Anh nhìn có vẻ thích thú, một ánh sáng thách thức loé trong mắt anh. “Em không muốn nhìn xem Todd đã thiết kế phòng anh như thế nào à?”

“Tôi...vâng, tôi đoán tôi có thể vào trong một phút thôi.” Tôi theo chân Hardy vào trong căn hộ. Anh bật các đèn lên, và tôi gần như phải thở hổn hển vì sự thay đổi trong chốn này. Nó đã biến đổi thành một nơi ẩn dật mộc mạc nhưng sành điệu. Tông màu gần như màu đất của đồ gỗ bàn ghế và thậm chí làm nổi bật những ô cửa sổ. Đồ đạc đã được sắp xếp ở mức tối thiểu, một vài thứ đồ lớn quá cỡ nhưng tiện nghi, bao gồm một cái ghế sofa sâu lòng và những cái ghế bành và một ghế đệm dài phẳng và thấp được bọc bằng da màu caramel. Một bức tranh lớn được ghép bằng ba tấm nhỏ hơn miêu tả cảnh đuổi bắt bò được treo trên một bức tường. Hoàn hảo.

“Dù anh phải trả cho Todd bao nhiêu,” tôi nói, “thì nó cũng đáng giá đến từng xu.”

“Đấy chính là điều anh ta đã nói với anh.” Hardy nhìn chai vang tán thưởng. “Napa. Một chai vang vùng núi cao. Anh thích những loại này, đặc biệt là loại trồng vùng sát biển.”

“Cuối cùng thì anh đã học được cách nếm rượu vang chưa?” Tôi hỏi, đỏ mặt nhớ lại anh đã nâng tôi lên bàn thử rượu như thế nào và đứng giữa hai—

“Một chút.” Hardy đặt cái chai trên mặt quầy. “Tôi đã học được mỗi lúc một chút. Không bao giờ lấy lại được khứu giác hoàn toàn, mặc dù vậy.”

“Nó rất tinh tế. Có lúc nó sẽ dễ dàng hơn nếu anh giữ rượu vang trong miệng và làm nó ấm lên bằng nhiệt độ cơ thể anh...” Khi Hardy tiến lại gần hơn, tôi hoàn toàn quên điều tôi đang nói.

Ánh mắt tôi lưu luyến trên làn da rám nắng ở cuống họng anh, cái hõm ảm ướt nơi tiếp giáp giữa cổ và ngực.

“VẬY...” tôi nói, “tôi cần phải về đây. Tôi sẽ để anh đi tắm vậy.” Ý tưởng anh trần truồng, với nước nóng chảy tràn khắp cơ thể cứng cõi, đầy căng sinh lực, làm cho cái sự bình tĩnh vốn đã xơ xác của tôi lại càng xơ xác hơn nữa.

“Em vẫn chưa nhìn hết căn hộ mà,” anh nói.

“Tôi chắc nó sẽ rất tuyệt thôi.”

“Ít nhất em cũng phải xem qua phòng ngủ một tý chứ.”

Tôi nhìn thấy một ánh tinh quái nhảy múa trong mắt anh. Anh đang trêu chọc tôi. “Thôi, cảm ơn anh.”

Hardy cúi xuống tôi, với tất cả sức mạnh của cơ bắp và kích thích tố, dồn vào một bàn tay chống trên tường. “Đã có ai nói với em,” anh hỏi với giọng bình thường nhất, “rằng mắt em chính xác là màu của Dr Pepper chưa?”

Tôi cười, đầu hàng. “Anh định đi xa tới đâu bằng những cách đó hả?”

Anh có vẻ thích thú với câu đùa của tôi. “Xa vừa đủ thôi, với người phụ nữ thích hợp.”

“Tôi không phải là người phụ nữ thích hợp đâu.”

“Em và Todd... hai người là bạn lâu rồi à?”

Tôi gật đầu. “Từ hồi học cấp hai.”

Một vẻ tư lự làm hai hàng lông mày anh cau lại. “Em đã đi chơi với anh ta chưa?”

“Anh muốn nói đến hẹn hò ấy hả? Không đâu.”

Nét mặt anh giãn ra, cứ như câu trả lời của tôi đã xác nhận một điều gì đó anh đang muốn biết. “VẬY thì cậu ta đồng tính rồi.”

“Trời ơi, không. Todd là một kiểu người ‘gì cũng hay.’ Cậu ấy có những mối quan hệ với cả hai phái. Cậu ta để ngỏ mọi khả năng, vì đối với cậu ấy, bề ngoài của một con người chỉ là một thứ bao gói. Đó là một cách nhìn không bị câu nệ bởi thành kiến nếu anh vẫn còn mắc mớ với những suy nghĩ đó.”

“Anh bị câu nệ bởi thành kiến,” Hardy nói thẳng thừng. “Anh chỉ quan tâm đến các loại bao gói khi chứa trong đó là loại ngực mềm mại thôi.” Và ánh mắt anh đắm đuối trong khoảnh khắc ở ngực tôi với một sự quan tâm mà tôi nhận thấy hơi có phần không có lý do xác đáng, xét trên việc thiếu phỉ nhiêu của tôi. Anh nhìn lại vào mắt tôi. “Haven, có một sự kiện anh sẽ tham gia vào tối mai...họ mở cửa lại một nhà hát__”

“Nhà hát Harrisburg phải không?” Nhà hát nổi tiếng cả nước đã mất một năm để xây dựng lại sau khi phần ngầm bị phá huỷ vì ngập nước. Lễ khai trương lại sẽ được đón tiếp những nhân vật có tiếng tăm trong vùng và khắp cả nước, chưa kể những chính trị gia và các ngôi sao giải trí. “Tôi sẽ tới đó cùng Todd.”

“Một trong những người hùn vốn của anh đã tặng một khoản từ thiện dưới tên công ty của bọn

anh. Vậy nên anh đã bị buộc chân vào đó..”

Tôi có cảm tưởng rằng Hardy sắp mời tôi đi cùng anh. Giống như một cuộc hẹn hò. Tôi cảm thấy nóng nực và ngạt thở với ý nghĩ đó. Tôi vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc hẹn hò với một ai hết, ít nhất là chưa với anh. “Có thể chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.” Tôi cố làm ra vẻ hồ hởi. “Nhưng nếu chúng ta không ngẫu nhiên chần ngang đường nhau ở đó...Tôi chúc anh có một buổi tối vui vẻ.”

“Em cũng thế.”

“Được rồi. Gặp anh sau nhé.” Tôi quay lại và lóng ngóng tìm nắm đấm cửa. Anh vươn tay ra trước tôi và nắm lấy nó trước. “Để anh làm việc đó cho em.”

Tôi chờ đợi với sự bồn chồn hoảng loạn, đã sẵn sàng để bỏ chạy. Nhưng Hardy ngừng lại trước khi mở cửa.

“Haven.” Anh chờ cho tới khi tôi quay lại đối mặt với anh, phía trước cơ thể tôi song song với anh, gần như áp sát vào anh. Sự nhận thức lẫn nhau giữa hai chúng tôi quá mãnh liệt tới nỗi tôi có thể gần như cảm giác được áp lực của anh trên da tôi, sự gân guốc và sức năng của anh. Tôi không thể không thầm tự hỏi tình dục với anh sẽ thế nào, anh có nghiền nát và làm đau không, hay anh sẽ dịu dàng.

Và rồi tôi lại tự hỏi anh có bao giờ đánh một phụ nữ không.

Bằng mọi cách tôi vẫn không thể tưởng tượng được chuyện đó, những bàn tay đầy sức mạnh gây thương tích cho một ai đó dễ bị tổn thương hơn chính anh, làm chảy máu, hay để lại những vết thâm tím. Nhưng Nick đã dạy cho tôi biết rằng những việc không thể tưởng tượng được đều có thể xảy ra.

Khi nào tôi có khá đủ dũng cảm để bắt đầu lại, thì sẽ không phải là với những người quá nhiều nam tính. Nhưng có thể đó chính là phần có sức hấp dẫn nhất, biết rõ ràng rằng những tình cảm thật lòng, sự gắn bó thật lòng, có thể chẳng bao giờ xảy ra với Hardy.

Tôi ngược nhìn vào mắt anh, bị thôi miên bởi màu xanh thăm thẳm. Ngay cả khi vẫn nhận thức được rằng điều đó là không đúng, tôi vẫn muốn tan chảy trong anh, hay chỉ cần áp người tôi vào thân hình to lớn, vững vàng đó và...buông trôi. Hít thở. Tin tưởng.

“Ở lại đi,” anh nói dịu dàng, “và cùng uống chai vang đó với anh.”

“Anh...anh cần đi tắm đi.”

Một nụ cười thích thú chậm chậm lướt trên miệng anh. “Em cũng có thể cùng tắm với anh.”

“Được rồi,” tôi nói mơ hồ, trong khi tâm trí tôi tràn ngập những hình ảnh làn da đàn ông phủ đầy bọt xà phòng và những cơ bắp ướt át trơn tuột. “Cứ thế này được rồi.”

Hardy mở cửa và để tôi thoát ra. “Sẽ vui đấy,” anh gọi với phía sau tôi khi tôi đã đi được một đoạn hành lang.

Và tôi phải giấu một nụ cười, không dám quay đầu nhìn lại.

Sau lúc đó, tôi thao thức cả đêm, giấc ngủ của tôi gián đoạn bởi những giấc mơ, và buổi sáng, tôi thức dậy đau nhức và ủ rũ. Tôi nhận ra rằng mỗi cuộc chạm trán mà tôi có với Hardy bắt đầu gây cảm giác như một vuốt ve kích thích trước lúc yêu đương.

“Trải nghiệm ánh sao” là chủ đề của đêm đó, những ca sỹ và nhạc sỹ chủ chốt đã tôn vinh anh em nhà Gershwin. Ít nhất năm trăm người tụ họp với nhau khắp toà nhà trong lúc tiếng nhạc jazz vui vẻ tràn ngập không gian. Gershwin là lựa chọn hoàn hảo cho buổi tối đó, mang lại cảm giác thanh thoát, hoà hợp dễ chịu.

Nhà hát Harrisburg trên thực tế bao gồm hai nhà hát, nhà hát trên gác có một bề dày lịch sử kha khá, một nhà hát kiểu sân khấu truyền thống để trình diễn kịch. Nhưng nhà hát tầng dưới mới là nơi tôi thấy thích thú hơn cả. Nó là một sân khấu được ghép từ nhiều phần nhỏ thành một sàn phẳng. Mỗi phần được đặt trên một dàn pit tông đẩy độc lập. Bằng cách đó sân sân khấu có thể thay đổi thành bất cứ hình dạng nào mà vở kịch đòi hỏi. Những vách tường cũng lắp ráp được như thế, cho phép nhiều khả năng thiết kế đa dạng.

Mặc dù tôi đã được miễn nhiệm với bất cứ cảm giác lảng mạn nào với Todd, tôi vẫn thích thú ngắm nghía cậu ta trong bộ tuxedo. Phán đoán từ những cái nhìn hút mắt vào cậu ta, chắc hầu hết mọi người cũng cảm thấy như tôi. Cậu ta bóng bẩy và uyển chuyển, bộ tuxedo may vừa vặn, thanh lịch bám vào thân hình thanh nhã của cậu ta.

Todd đã đưa tôi đi sắm sửa và chọn váy dài cho tôi, một cái màu đen đơn giản bó sát với cổ ruffled và đai nhung đen. Phía trước kín đáo vừa phải, nhưng phía lưng thì khoét sâu đến nỗi tôi không thể mặc bất cứ thứ gì bên trong.

“Đây là cái áo rất hay để che giấu việc không có ngực to,” Todd nói với tôi. “Cậu không cần phải mặc áo ngực để nhìn có sức sống.”

“Tớ có lo lắng về phía trước đâu,” tôi nói. “Hay là nhìn có sức sống hay không. Điều đang làm tớ lo ngại là tớ cảm thấy tê cóng ở những nơi mà mặt trời không thường xuyên chiếu tới cơ.”

Nhưng Todd đã xem xét kỹ toàn cảnh hậu trường của tôi và khẳng định với tôi rằng tôi không hề lộ một chút khe móng nào. Sẽ chẳng có gì bị phơi bày hết, cậu ta nói, ngay cả khi một người đứng cạnh tôi và nhìn thẳng xuống lưng tôi.

Như tôi mong đợi, hầu hết mọi người trong gia đình tôi đều ở đó, bao gồm cả Bố, Liberty, và tất cả ba anh trai của tôi. Liberty nhìn mê hồn trong chiếc váy dài bằng lụa đỏ, chất vải lung linh mờ ảo rủ xuống và đóng đưa quanh thân hình khêu gợi của chị.

“Em không thể rời mắt khỏi vợ anh đấy nhé,” Todd nói với Gage. “Giống y như nhìn vào ngọn lửa ấy.”

Gage cười toe toét, trượt tay quanh eo Liberty. Ban nhạc bắt đầu chơi bài “Có em trong vòng tay,” và Liberty ngược nhìn anh. “Em muốn nhảy rồi,” Gage nói, dịch ngay được cái nhìn mong đợi của chị, và chị gật đầu. Anh nâng bàn tay chị và thì thầm, “Vậy thì đi thôi,” bằng một giọng trầm đến nỗi làm chị đỏ bừng cả mặt. Những ngón tay của họ đan chặt với nhau khi anh dẫn chị đi.

“Chị ấy đào tạo anh giỏi quá đấy, chàng trai,” Todd gọi với sau lưng họ, và ngồi xuống cạnh Jack và tôi. Phía bên kia bàn, một dòng người diễu hành liên miên tới gặp và tỏ lòng kính phục Bố.

“Chị ấy rất hợp với anh ấy,” Jack bình luận, dõi mắt theo Liberty nhảy với anh trai anh. “Anh ấy thư giãn, thoải mái ra nhiều kể từ khi họ cưới nhau. Và anh chưa bao giờ nghĩ Gage lại say mê một người nào đến thế.”

Tôi cười với Jack. “Đó cũng là tình trạng của anh đấy. Một ngày nào đó anh sẽ gặp ai đó, và anh sẽ cảm giác như anh vừa bị đánh một cú vào đầu với một cục gạch.”

“Anh mày cảm thấy thế mỗi đêm thứ bảy rồi,” Jack thông báo với tôi.

“Người đẹp của anh nóng bỏng quá nhỉ,” Todd nói khi bạn gái-một-đêm của Jack lách qua bàn vào phòng nữ. “Tên cô ấy là gì? Có đúng Heidi đấy không?”

Jack tái nhợt. “Không. Lạy Trời, đừng gọi cô ấy như thế. Đây là Lola. Cô ấy và Heidi có một vụ cào cào giữa thanh thiên bạch nhật tuần vừa rồi đấy.”

“Vì cái gì?” Tôi hỏi, và đảo lòng mắt vòng quanh khi nhận ra cái nhìn tội lỗi trên khuôn mặt anh trai tôi. “Đừng lo. Em không muốn biết đâu.”

“Còn một việc khác nữa mà cậu cũng có thể không muốn biết đây này,” Todd nói với tôi.

Đáp lại cái nhìn bối rối của tôi, cậu ta gật đầu về phía bên kia bàn, nơi Bố vẫn đang thiết triều. Tim tôi giật thót lên khi nhìn thấy Hardy Cates đứng đó bắt tay ông. Hardy không mặc một bộ tuxedo theo cách lừ đừ thoải mái của một nhà quý tộc, thay vì vậy anh có dáng vẻ hơi thiếu nhẵn nài của một người hờ hững với mọi việc đang diễn ra xung quanh. Bị trói buộc và kiểm chế trong y phục của văn minh, anh có vẻ kiểm chế bản tính tự nhiên hơn lúc nào hết.

Cha tôi nhìn chăm chăm vào anh với cặp mắt nheo nheo thích thú. Như thường lệ, ông xảo quyệt như một con cáo. Và cũng như thường lệ, mọi người nín thở khi ông cất lời. “Cậu đang định ngồi cùng với nhà Travis phải không?” Bố hỏi bằng một giọng đầy quan tâm ân cần. “Cậu đang cố giành được sự chú ý của chúng tôi hả?”

Hardy nhìn thẳng vào mắt ông, một tên côn đồ trẻ đánh giá một tên côn đồ già, không hấn là không kính trọng. “Không, thưa ông.”

“Vậy tại sao cậu lại chọn sống trong toà nhà của tôi?”

Một nụ cười nhẹ hiện trên môi Hardy. “Những người nhà Travis không phải là những người duy nhất muốn nhìn cảnh đẹp từ tầng thượng.”

Tôi không cần phải nhìn khuôn mặt cha tôi mới biết ông yêu điều đó. Yêu nó. Nói một cách khác, ông không phải là người dễ quên món nợ cũ. “Tốt thôi,” ông nói với Hardy. “Cậu đã tỏ lòng kính trọng với người già, cậu có thể đi tiếp rồi đấy.”

“Cảm ơn. Nhưng ông không phải là Travis mà tôi muốn gặp.”

Và Hardy nhìn vào tôi.

Tôi đang bị đeo đuổi, ngay trước mắt gia đình tôi. Tôi ném cho Todd một cái liếc nhanh, tuyệt vọng, cảm lạnh nài nỉ giúp đỡ. Nhưng cậu ta đang quá thích thú được chứng kiến cảnh tượng hay ho.

Trong khi vẫn thu hút những cái nhìn của nhà Travis tập trung vào tôi, tôi nhìn lại Hardy. Và với một giọng bình thường nhất mà tôi có thể, tôi nói, “Xin chào, Ông Cates. Ông có một buổi tối vui vẻ chứ ạ?”

“Tôi đang hy vọng.”

Cả tấn phiền phức núp sau vài lời đơn giản đó. “Chào, Cates,” Jack nói, anh đứng lên và vỗ vai Hardy. “Chúng ta ra ngoài quây làm một vài bia chứ?”

Hardy không động đậy. “Không, cảm ơn.”

“Tôi mời mà, tôi khẩn thiết đấy.”

Cứ như mọi chuyện vẫn chưa đủ tồi tệ, Gage và Liberty quay trở lại bàn. Và Gage, người không phải chỉ cố một chút tính sở hữu khi liên quan tới vợ anh, nhìn chăm chăm vào Hardy với một cái nhìn hứa hẹn chết chóc.

Liberty chộp lấy tay Gage và giữ chặt trong tay mình. “Hardy,” chị nói với một nụ cười dễ chịu, “đã lâu quá rồi nhỉ. Dạo này anh thế nào.”

“Ổn. Còn em?”

“Tuyệt vời,” chị nói. “Bọn em có một cậu con trai rồi đấy. Tên nó là Matthew.”

“Anh đã được nghe kể rồi. Xin chúc mừng.”

Gage nhìn Hardy chăm chú theo một cách làm lông tay tôi dựng ngược hết cả lên. “Anh muốn gì?” anh hỏi lạnh lẽo.

Ánh mắt của Hardy trở lại với tôi, và nín chặt, khi anh trả lời. “Tôi muốn khiêu vũ với em gái anh.”

Trước khi tôi có thể trả lời, Gage nói, “Không có cơ hội nào đâu.”

Và Jack nói gần như cùng một lúc, “Tôi không nghĩ thế.”

Bố tôi liếc nhìn tôi từ bên kia bàn và nhướn mày.

Và anh trai Joe của tôi chọn đúng thời điểm này để tới đằng sau ghế tôi và đặt một bàn tay trên vai tôi. “Chúng ta đang có vấn đề gì à?” anh hỏi không nhằm vào ai.

Tôi cảm thấy nghẹt thở bởi họ, những người đàn ông trong gia đình tôi, những người quá quả quyết bảo vệ tôi đến nỗi họ thậm chí không thêm quan tâm đến ý kiến của tôi về sự việc. Tôi nhích người né bàn tay Joe. “Không có vấn đề gì đâu,” tôi nói với anh. “Ông Cates chỉ mời em khiêu vũ thôi mà. Và em sẽ__”

“Đừng có hòng,” Joe nói, đặt lại tay anh trên vai tôi. Cáu kỉnh tôi thúc khuỷu tay vào mạng sườn anh. “Em có hỏi ý kiến anh đâu.”

“Có thể em nên hỏi đấy,” Joe thì thầm, nhìn tôi cứng rắn. “Anh cần nói chuyện với em, Haven.”

“Tí nữa,” tôi nói, mất thể diện. Chúng tôi đang diễn một cảnh hay ho. Mọi người đều đang nhìn.

“**Bây giờ,**” Joe khẳng khái.

Tôi nhìn chăm chăm vào anh không tin nổi. “Vì Chúa,” tôi nói, “thậm chí với một gia đình Texas điên khùng đồng bóng, thì việc này cũng thật nực cười.”

Hardy bắt đầu cau mày. “Trong lúc gia đình em họp hội đồng để quyết định xem em có được phép nhảy với anh không,” anh nói với tôi. “Anh sẽ chờ ở ngoài bar.”

Và anh thông dong bỏ đi trong lúc tôi giận dữ nhìn trừng trừng vào Joe, người ít gây phiền phức nhất trong đám anh trai của tôi.

Tất nhiên, nó không nói lên gì nhiều. Nhưng vẫn có chút ý nghĩa nào đó.

“Bọn em xin phép,” Joe nói với những người còn lại trong gia đình Travis, và anh dẫn tôi rời khỏi bàn.

“Cái gì nữa đây?” Tôi rít giọng thì thầm hỏi khi chúng tôi len lỏi qua đám đông. “Tại sao lại là một vấn đề lớn nếu em khiêu vũ với Hardy Cates hả?”

“Anh chàng đó là rắc rối đấy,” Joe nói bình tĩnh, “và mọi người đều biết rõ. Với cả đám đàn ông ở đây cho em lựa chọn, tại sao em lại ngó ngang đến anh ta chứ? Là em, người đã quyết định bấm nút phóng hoả của cả gia đình đấy sao?”

“Tin nhanh, Joe: có một số điều trong cuộc đời mà em phải quyết định mà không cần mang những cái nút phóng hoả của gia đình ra để cân nhắc.”

“Em nói đúng,” anh cho phép sau một giây suy nghĩ. “Nhưng anh sẽ không giữ yên lặng nếu nhìn thấy em bước thẳng xuống một cái hố khác đâu. Không, nếu vẫn còn một cơ hội để anh có thể giữ em lại trên miệng hố.”

“Bất cứ cái gì em làm hay không làm với Hardy Cates đều là việc riêng của em,” Tôi nói. “Em sẽ chịu trách nhiệm về mọi hậu quả.”

“Được thôi. Miễn là em hiểu rằng cơ may để em bắt đầu lại hay bị sử dụng vào mục đích nào đó đều cao như nhau.”

Tôi liếc nhìn anh sắc bén. “Tại sao anh nói vậy?”

“Hai năm trước đây, không lâu sau khi em kết hôn, anh được mời đến chụp cho *Texas Monthly* để minh họa cho một bài viết của họ về Cates. Theo yêu cầu của chính anh ta. Anh đã dùng thời gian tốt nhất trong ngày để chụp ảnh anh ta. Bọn anh nói chuyện về nhiều chủ đề, nhưng điều anh nhận ra khi gần kết thúc buổi chụp ảnh là tất cả các mạch của câu chuyện đều dẫn tới một người...anh ta không ngớt đặt câu hỏi, đào xới thông tin, gặng thêm những chi tiết cá nhân...”

“Về Liberty,” tôi thì thầm.

“Quý thật, không, không phải về Liberty. Về **em**.”

“Cái gì?” Tôi hỏi yếu ớt.

“Anh ta nói hai người đã gặp nhau ở đám cưới.”

Tim tôi như muốn ngừng đập. “Anh ấy có kể với anh bọn em gặp nhau như thế nào không?”

“Không, nhưng nó đã gây ấn tượng sâu nặng với anh ta, ít nhất có thể nói thế. Nên anh đã làm rõ ràng em ở ngoài tầm với của anh ta. Anh nói với anh ta em đã kết hôn. Và việc đó có vẻ chẳng ăn nhằm gì với anh ta một chút nào. Anh ta vẫn muốn nhiều hơn. Anh có một cảm giác tồi tệ về chuyện đó, ngay cả bây giờ cũng thế.” Joe dừng lại và nhìn xuống tôi với cặp mắt nâu sẫm y như mắt tôi. “Và bây giờ em đã ly hôn, và dễ tổn thương, và anh ta lại theo đuổi em.”

“Anh ấy không **theo đuổi** em, anh ấy chỉ mời em nhảy thôi.”

“Anh ta theo đuổi em,” Joe quả quyết nhắc lại. “Giữa tất cả những người phụ nữ trong phòng này, em là người anh ta tìm tới. Sao em không nghĩ thế là theo đuổi, hả Haven?”

Một làn sóng lạnh buốt ập vào tôi. **Cút**. Có thể tôi lại đang là người phụ nữ bị săn đuổi nữa rồi. Có thể sức lôi cuốn của tôi với Hardy cũng là một chứng khổ dâm dạng tự huỷ diệt chẳng?

“Anh ta có vài cách tiến hành,” Joe nói. “Anh ta muốn đóng dấu ấn của anh ta, quay trở lại nhà Travis, lấy đi thứ gì đó của chúng ta. Và anh ta sẽ chẳng thấy có vấn đề gì khi sử dụng em để làm việc đó. Vì anh ta suy ra được không có gì kích thích em hơn là một anh chàng mà gia đình em không chấp nhận.”

“Điều đó không đúng,” tôi phản đối.

:Anh nghĩ đúng đấy.” Joe vuốt tóc, nhìn có vẻ bức tức. “Vì Chúa, Haven, hãy tìm người nào khác đi. Em muốn hẹn hò với đàn ông, anh biết cả đồng__”

Tôi lắc đầu. Ý tưởng quay về bàn của gia đình tôi giống như một đứa trẻ vừa bị phạt thật không thể chịu nổi. “Em có muốn khiêu vũ không?” Joe hỏi.

Câu hỏi đó moi được ở tôi một nụ cười miễn cưỡng. “Với **anh trai** em ấy à? Không, như thế thì quá thảm hại. Thêm nữa, anh ghét khiêu vũ mà.”

“Đúng thật,” Joe nói, nhìn bớt căng thẳng thấy rõ.

“Em vào phòng nữ để chỉnh trang lại son phấn đây,” tôi nói. “Em sẽ tự trở về bàn sau vài phút nữa nhé.”

Sau khi Joe để tôi lại, tôi chán chường lang thang ngang phòng. Rõ ràng là tôi không nên tới dự buổi lễ này. Tôi nên ở nhà. Tôi cần phải suy nghĩ về nhiều việc, bao gồm cả câu hỏi tại sao, bất chấp cách nhìn sáng sủa hơn của tôi, hay sự khẳng định chắc chắn của gia đình tôi rằng đó là một sai lầm, tôi vẫn bị lôi cuốn bởi Hardy Cates.

Nhưng trước khi tôi ý thức được mình đang làm gì, tôi đã hướng thẳng tới quầy bar.

Thật dễ dàng nhận ra hình dáng cao to của Hardy ngay từ đằng xa. Anh đang tựa nhẹ người vào quầy bar, với một cốc đầy đá trong tay. Xem có vẻ anh đang nói chuyện với người nào đó, mặc dù vai anh đã che hết tầm nhìn. Tôi do dự tới gần anh, khẽ nghiêng đầu một chút khi tôi cố nhìn thoáng người đồng hành với anh.

Anh đang nói chuyện với một phụ nữ. Tất nhiên. Không thể tưởng tượng được rằng một người đàn ông với vẻ ngoài như của anh lại không thu hút sự chú ý của phụ nữ. Người phụ nữ mảnh dẻ với bộ ngực nảy nở mặc một cái váy dài màu vàng kim lấp lánh. Chỉ với thế, cùng với mái tóc vàng sáng của cô, cũng đã làm cô nhìn giống như một bức tượng nhỏ để làm giải thưởng.

Tôi cứng người lại khi nhìn thấy mặt người phụ nữ.

“Chào, Vanessa,” tôi nói yếu ớt.

CHƯƠNG MƯỜI

Vanessa Flint trao cho tôi một cái nhìn mà tôi đã quen thuộc, cái nhìn muốn nói rằng chị ta

không muốn bị xen ngang. Nhưng giọng chị ta vẫn ấm áp và thân thiện. “Haven, thật thú vị được gặp em ở đây! Em đang vui đùa thoải mái chứ hả?”

“Vui đến không thể diễn tả bằng lời được,” tôi nói. Đêm nay không phải của tôi. Có nhiều người để Hardy thả câu, tại sao lại cứ phải bà sắp chết tiệt của tôi. Số phận đang cố nói cho tôi hiểu rằng rồi thì mọi chuyện cũng chẳng đi đến đâu.

Hardy đặt ly của anh xuống quầy. “Haven__”

“Chào, Ông Cates,” tôi nói nhạt nhẽo. “Chúc hai người một buổi tối vui vẻ nhé. Tôi về đây.”

Không để cho cả Vanessa và Hardy kịp phản ứng, tôi quay người và lách qua đám đông. Buồn nôn và trắng bệch vì cơn thịnh nộ, tôi thừa nhận rằng gia đình tôi chắc chắn đã đúng về Cates. Anh là một sự phiền hà mà tôi không cần có.

Tôi đã đi được đến giữa phòng khi tôi cảm nhận được anh đã tới sát phía sau tôi, cái đụng chạm của anh trên cánh tay tôi. Tôi cứng người và quay lại đối mặt với anh ta. Khuôn mặt anh rắn chắc như đá granite.

“Quay lại với Vanessa đi,” tôi nói lạnh lùng. “Nếu chị ta nghĩ rằng tôi đã cướp anh trên tay chị ta, tôi sẽ phải dọn dẹp buồng vệ sinh ở văn phòng cả tuần tới đó.”

“Anh không đi cùng cô ta, anh chỉ đang đứng uống thôi. Chẳng lẽ anh phải có bốn phen đứng chờ một mình một xó trong khi em đang cố đưa ra quyết định về anh à?”

“Không cần phải một xó, không.” Tôi trừng trừng nhìn anh giận dữ. “Nhưng anh có thể chờ ít nhất năm phút trước khi tìm một người thay thế chứ.”

“Cô ta không phải người thay thế. Anh đang chờ em. Và em cần nhiều hơn năm phút chết tiệt để quyết định em có muốn nhảy với anh không. Anh sẽ không nhận cái bãi cứt thối đó của em hay gia đình em đâu, Haven.”

“Thế anh mong đợi gì hơn sau cái cách anh cư xử trong quá khứ chứ? Hoa hay là một cuộc điều hành chào đón anh hả? Họ có đủ mọi quyền để không tin vào động cơ của anh.”

“Thế còn em thì sao? Em nghĩ động cơ của anh là gì?”

“Tôi không nghĩ anh muốn tôi trả lời câu hỏi đó trước mặt mọi người ở đây đâu.”

“Vậy thì chúng ta tìm một nơi nào đó riêng tư vậy,” anh nói qua hàm răng nghiền chặt. “Vì anh sẽ phải có một câu trả lời, có Chúa mới biết.”

“Được thôi.” Tâm trí tôi trống rỗng, tê liệt vì hoảng loạn, khi tôi cảm nhận anh chớp lấy cườm tay tôi. Lần cuối cùng tôi bị nắm giữ bởi một người đàn ông giận dữ, tôi đã phải kết thúc ở bệnh viện. Nhưng cái nắm tay của anh, mặc dù mạnh mẽ như nó đang cầm giữ tôi, vẫn không gây đau đớn. Tôi ép mình phải thư giãn và đi cùng anh khi anh hướng tôi lách qua đám đông.

Một nữ ca sỹ đang ngâm nga “Summertime,” giai điệu mơ hồ, buồn bã lãng đãng quanh chúng tôi như sương khói.

Tôi chìm trong cơn mê mụ khi chúng tôi tìm đường ra khỏi phòng, lướt qua đám đông chen chúc trong sảnh. Chúng tôi đã tới gần dãy cửa, nhưng rồi bị chặn lại bởi ai đó đang đứng giữa chắn trước mặt chúng tôi. Gage. Cặp mắt anh loé lên như sét hòn khi anh nhìn lướt qua chúng tôi, không bỏ lỡ một chi tiết nào, bao gồm cả cách Hardy đang cầm giữ cổ tay tôi.

“Em có cần anh không?” Gage hỏi tôi lặng lẽ.

Hardy nhìn như vẻ anh đang sẵn sàng phạm tội giết người. “Cô ấy ổn,” anh nói.

Anh trai tôi không buồn chú ý đến việc đó, chỉ chăm chăm nhìn tôi. Tôi cảm thấy tràn ngập lòng biết ơn với anh, hiểu rằng thật khó khăn cho anh khi để tôi bỏ đi với một người đàn ông anh khinh miệt. Nhưng Gage biết đó là lựa chọn của tôi. Anh sẽ ở đó sẵn sàng đưa tay giúp đỡ nếu tôi muốn có nó.

“Không sao đâu anh,” tôi nói với anh. “Em không cần gì đâu.”

Anh trai tôi gật đầu, mặc dù hiển nhiên là anh đang vật lộn để không can thiệp vào. Khi chúng tôi lướt qua anh, anh nhìn như kiểu đang dõi theo tôi bước bên cạnh quỹ dữ xuống địa ngục. Tôi biết Gage lo lắng cho tôi. Anh không tin tưởng Hardy Cates.

Tôi cũng thế, đi để mà suy ngẫm về nó.

Hardy kéo tôi qua một loạt cửa, và rẽ vào một góc, đi sâu hơn vào toà nhà cho tới khi chúng tôi cuối cùng cũng dừng lại ở một nơi trông giống như cầu thang cho những người bảo hành toà nhà, nó có mùi của bê tông, kim loại, và ẩm mốc. Ở đây rất yên tĩnh ngoại trừ một vài tiếng nhỏ giọt, và tiếng thở hổn hển của chúng tôi. Một cái đèn ở đâu đó trên cao toả ra một làn ánh sáng mờ ảo bao phủ chúng tôi.

Hardy quay lại đối diện với tôi, nhìn đồ sộ và tăm tối nổi bật trên nền bê tông phía sau. “Nào,” anh nói cộc cằn. “Nói cho anh biết điều em không thể nói ở trong đó.”

Tôi để anh có được điều đó ngay. “Tôi nghĩ nếu tôi là một ai khác không phải là một người nhà Travis, anh sẽ không phí thời gian với tôi đâu. Tôi nghĩ anh chỉ muốn cho anh trai Gage của tôi thấy rằng nếu anh ấy có được Liberty, thì anh sẽ trả thù anh ấy bằng cách ngủ với em gái của anh ấy. Tôi nghĩ anh thậm chí có nhiều kế hoạch giấu trong lòng hơn là tự thừa nhận với chính mình. Tôi nghĩ__”

Tôi dừng lại bật thở hổn hển vì anh đã tóm lấy tôi, một cảm giác hoang dại đập mạnh trong huyết quản tôi, một sự hỗn hợp của sợ hãi và tức giận và, không thể tin được, khuấy động.

“Sai,” anh bùng ra, trọng âm của anh nặng và khàn khàn vì khinh miệt. “Anh không phức tạp đến thế, Haven. Sự thật là, anh muốn em ngay từ lúc anh gặp em trong cái hầm rượu khốn nạn ấy. Vì anh bị năm phút đó kích động nhiều hơn anh từng có với bất cứ một người đàn bà nào trước đó hay sau đó. Không có một chút bí mật nào chống lại gia đình em hết, Haven. Không giấu giếm kế hoạch nào hết. Đơn giản và dễ hiểu, anh chỉ quan tâm đến việc xoáy vít vào cái đầu em thôi.”

Mặt tôi cứng đờ vì cảm giác hoang mang tội lỗi. Trước khi tôi có thể kết nối những âm tiết rời rạc lại với nhau, Hardy đã hôn tôi. Tôi đẩy vào anh, và miệng anh nâng lên, và anh thì thầm điều gì đó nghe có vẻ tục tĩu, nhưng tôi không thể nghe rõ qua những nhịp đập cuồng giận vang bên tai tôi.

Anh giữ đầu tôi trong cả hai bàn tay, những ngón tay ôm sát xương sọ tôi. Cặp môi anh tìm thấy môi tôi lần nữa. Hương vị và sức nóng của anh ngọt ngào không thể chịu nổi khi lưỡi anh chìm ngập trong miệng tôi. Niềm thích thú với điều đó thét gào trong tôi, đòi khát đập vào đòi khát, bùng lên thành đám cháy. Tôi mở mình ra cho anh, run rẩy quá mãnh liệt tới nỗi tôi không thể đứng vững được. Cánh tay anh vòng quanh người tôi, che chắn lưng tôi khỏi cái lạnh của bê tông, bàn tay kia chạy xuống phía trước cơ thể tôi. Tôi hôn lại anh, liếm vào trong

miệng anh theo đúng cách anh đang làm với tôi. Tôi đã chìm đắm quá sâu trong cảm xúc, không còn giữ được kiềm chế nữa.

Miệng anh dứt khỏi miệng tôi, dữ dội kiếm tìm bên cạnh cổ tôi. Cái ram ráp của cằm anh sau khi cạo râu phóng một tia chớp mê man thích thú đánh thẳng xuống bụng tôi. Tôi nghe thấy anh thì thào gì đó có vẻ muốn nói rằng sau khi trải qua những tưởng tượng của tuổi mới lớn thì tôi nên ít nhất phải thông minh đủ để biết khi nào một người đàn ông muốn lên giường với tôi. Ngoại trừ anh anh đã nói thô bạo hơn rất nhiều.

“Anh không phải là một quý ông,” anh nói tiếp, xiết lấy thân thể tôi, hơi thở của anh nóng hổi trên da tôi. “Anh không thể đưa em lên giường bằng những lời ngon ngọt hay cách thức tế nhị. Tất cả anh có thể nói với em là anh muốn em nhiều hơn rất nhiều so với anh từng muốn một người đàn bà nào khác. Anh sẽ phá vỡ mọi luật lệ để có em. Nếu em đã bỏ đi cùng anh cái đêm chúng ta gặp nhau, thì anh đã đưa em tới Galveston và giữ em ở đấy cả tuần. Và anh chắc chắn sẽ làm cho em không bao giờ muốn rời bỏ anh.”

Khi cánh tay phía sau tôi xiết chặt lại để ưỡn thân mình tôi ngửa lên, tôi nhận ra anh đã kéo vai áo tôi xuống để lộ bộ ngực trần của tôi. Anh ôm trọn sức nặng bằng phẳng của tôi, ngón tay cái của anh kích thích đỉnh nhỏ xíu cho tới khi nó se lại và hồng rực, và rồi anh cúi xuống chạm vào nó bằng lưỡi anh. Tôi kiễng lên, hốn hển, khi anh hôn cái núm vĩnh đứng dựng, đóng dấu miệng anh trên da thịt căng nhức. Anh kéo giật nó nhịp nhàng, làm những đợt sóng khoái cảm tràn ngập tôi, liếm nhẹ giữa mỗi cú giật. Tôi ôm đầu anh kéo vào tôi, những giọt nước mắt nhức nhối ở hai bên khoé vì cảm giác quá tuyệt vời.

Anh ngẩng đầu lên và một lần nữa lại khoá miệng anh trên miệng tôi, cái hôn nồng nàn và mê mẩn. “Cho anh vào giường em đi,” anh thì thầm. “Anh sẽ hiến dâng cho em theo mọi cách mà em muốn...lâu, chậm, mạnh, nhẹ... Chết tiệt, anh thậm chí sẽ cố giống như một quý ông, nếu đấy là cách làm em mở lòng. Em nghĩ anh muốn em vì em là một người họ Travis hả? Anh mong em là bất cứ ai cũng được chứ đừng là một người thuộc cái họ Travis khốn kiếp ấy. Đám người nhà em đã ra vẻ kẻ cả với anh cả đời rồi.”

“Em chưa bao giờ ra vẻ kẻ cả với anh,” tôi đập lại, run lấy bầy vì thất vọng và ham muốn. “Nếu anh biết một chút gì về em, anh sẽ không bao giờ nghĩ thế.”

“Vậy vấn đề là gì?” anh gầm gừ. “Chồng cũ của em à? Em vẫn còn tình cảm với anh ta à?”

“Không.” Hai bàn tay tôi bện rộn ở nếp gấp của ve áo anh, những ngón tay xiết lại trên làn vải nhẵn mịn.

“Vậy hãy nói là em không muốn anh đi. Nói đi, và anh sẽ để yên cho em một mình.”

“Em không giỏi trong việc đó,” tôi oà lên. “Trời ơi, như thế đã rõ ràng chưa? Nick là người duy nhất em ngủ cùng. Em không thể coi thế là bình thường được.”

Tôi không bao giờ có ý định thừa nhận việc đó. Nhưng tôi đang ở trong tình trạng yếu đuối, suy sụp mà ai cũng có thể thấy rõ, và đang lo sợ tôi không thể chịu đựng được việc bị tổn thương theo cách mà Hardy sẽ làm với tôi. Tình dục và đau khổ và sợ hãi tất cả rối tung trong đầu tôi.

Hardy nín lặng. Trong một giây phút chớp nhoáng, mọi thứ đã thay đổi. Anh đẩy mặt tôi ngẩng lên, bàn tay anh ôm áp sau gáy tôi. Mắt anh xanh biếc ngay cả trong bóng tối khi anh chăm chú nhìn tôi. Chậm chạp cái xiết tay của anh dịu dàng dần, trở thành che chở, bàn tay tự do của anh vuốt ve làn da đang nổi gai ốc phía trên cánh tay tôi. Tôi nhận ra anh đang sững sờ. Anh chưa từng nghĩ tới việc tôi có thể có quá ít kinh nghiệm để biết cách chơi đúng luật.

“Haven...” Cái dịu dàng mới mẻ trong giọng anh làm cơn run rẩy của tôi thậm chí trở nên tồi tệ hơn. “Anh không biết. Anh nghĩ_”

“Rằng em là một kẻ hỗn xược hư hỏng ở River Oak chứ gì? Một kẻ trưởng giả_”

“Suyt.’

“Nhưng em_”

“Suyt.”

Tôi rơi vào im lặng và để anh ôm tôi. Tôi lọt thỏm trong vòng ôm của anh, được xiết chặt vào trong vòng ngực vững chãi đó. Một phần trong tôi muốn chạy trốn. Phần khác của tôi lại khao khát việc này, được ôm ấp, được đụng chạm. Anh vuốt ve tóc tôi, những đầu ngón tay chuyển động nhẹ nhàng trên da đầu tôi. Tôi cảm thấy thứ gì đó giãn ra, những căng thẳng bên trong tan biến.

Chúng tôi khẽ đóng cửa khi đứng đó cùng nhau, kiểu như cảm xúc mạnh mẽ vừa rồi là một dòng chảy menh mông đang xô đẩy chúng tôi. Hardy rúc vào cổ tôi. Tôi vặn vẹo để tìm miệng anh, và anh trao cho tôi điều tôi muốn, hôn tôi với sự khao khát chậm rãi cho tới khi tôi trở nên yếu ớt và choáng váng. Cánh tay anh vững vàng quanh tôi, ôm ấp và nâng đỡ. Với bàn tay còn rỗ của anh, anh siết những ngón tay bên trong những nếp gấp đóng cửa của váy tôi, tốc ngược làn vải váy tôi lên.

Tôi giật nảy người khi bàn tay anh ôm chặt cặp hông trần trụi của tôi. Anh hôn cuống họng tôi và nói những điều mà tôi chỉ nghe được bập bõm, những lời yêu thương, ấm lòng, an ủi, dỗ dành tôi trong lúc anh tách hai đùi tôi ra. Anh chạm vào tôi, mở ra nhẹ nhàng, một đầu ngón tay chuyển động trên những lớp da thịt theo hình xoắn ốc, trên người, hẹp dần, hẹp dần cho tới khi anh chạm được vào nơi trung tâm. Tôi quặn quai yếu ớt khi anh vuốt ve cái nơi đang co giật rộn ràng, hết lần này tới lần khác, mỗi lần cục chai trên ngón tay anh lướt qua bề mặt của âm vật tôi, một tiếng thét đầy khoái cảm lại bật lên trong họng tôi.

Tôi tan chảy vào trong anh, rên rỉ, trong lúc ham muốn tình dục, ham muốn được chiếm đoạt, đập mạnh trong huyết quản tôi. Quay miệng anh lại với tôi, tôi để anh hôn tôi sâu lắng như anh muốn, nồng nhiệt đón nhận cái xô đẩy mạnh bạo của lưỡi anh. Bàn tay anh buông khỏi tôi, và anh chạm vào cái khoá kéo trên quần anh...và đó là lúc thảm họa ập tới.

Khi tôi cảm thấy anh quá to lớn và cứng rắn áp vào tôi, tất cả mọi khoái cảm biến mất. Chỉ là... không còn nữa. Đột nhiên tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy, nghe thấy, cảm thấy là lần cuối cùng với Nick, nỗi đau nung đốt, những cú thúc tàn bạo chỉ dễ dàng chịu đựng hơn bởi sự trơn ướt của chính máu tôi. Cuống họng và dạ dày tôi giãn giãn vì buồn nôn, và cơ thể đàn ông đang áp chặt vào tôi thật là ghê tởm, trọng lượng của anh thật không thể chịu nổi và tôi bắt đầu vùng vẫy không suy nghĩ.

“Không,” tôi hỗn hển, vặn người đi, đẩy mạnh vào anh. **“Không.** Tôi không muốn. Tôi không muốn. Tôi_” Tôi ngừng mình lại bằng cách cắn mạnh vào môi tôi, nhận thức được giọng tôi bắt đầu cao lên trở thành tiếng vang the thé chói tai.

“Sao vậy em?” Tôi nghe Hardy hỏi, hơi thở của anh biến thành những tiếng hỗn hển nặng nề.

Tôi đang run lẩy bẩy, thù địch, mọi tế bào trong cơ thể tôi đột ngột tăng mạnh khả năng tự bảo toàn. “Không được động vào tôi,” tôi quát lên. “Bỏ tay khỏi người tôi.” Tôi vùng về cố kéo váy tôi ngay ngắn, những ngón tay tôi run rẩy mãnh liệt.

“Haven__” Giọng anh rời rạc. “Anh làm đau em à? Có chuyện gì vậy?”

“Tôi không giao hợp ở nơi công cộng,” tôi nói lạnh lùng, đi thẳng ra cửa. Nếu anh chạm vào tôi nữa, tôi sẽ sụp đổ...tôi sẽ phát điên. “Và tôi không thích bị ép buộc.”

“Anh ép buộc em cái của nợ ấy. Em muốn thế đấy chứ.”

“Đừng có tự đề cao mình thế, Hardy.”

Anh có vẻ xúc động và khuấy động và bức bối một cách vô cùng nguy hiểm. Chậm rãi anh bắt đầu chỉnh lại quần áo mình. Khi anh lên tiếng lại, giọng anh trầm thấp và đầy kiềm chế. “Có một từ, Haven, miêu tả một phụ nữ làm cái điều mà cô đang làm.”

“Tôi chắc chắn anh biết rất nhiều từ ngữ hay ho,” tôi nói. “Có thể anh nên nói chúng ra với một ai khác đi.”

Và trước khi anh có thể trả lời, tôi rảo bước như chạy trốn khỏi nhà ngục.

Không biết bằng cách nào mà tôi tìm được đường về nhà hát có sân khấu ghép, âm thanh của điệu vũ và tiếng cười xoáy tít quanh tôi. Tôi cảm thấy khiếp sợ cái nhận thức tôi đã sai lầm biết bao nhiêu, rằng tôi không thể chịu đựng được một hành động bình thường của việc có quan hệ tình dục với một người đàn ông mà tôi bị lôi cuốn. Tôi đã bị bẽ mặt bởi chính cách cư xử của tôi. Hardy chẳng có lựa chọn nào khác ngoài cách nghĩ tôi là một con điếm, một kẻ hư hỏng. Anh sẽ không bao giờ muốn làm bất cứ một việc gì nữa với tôi. Suy nghĩ đó làm tôi thấy bứt cẳng thẳng, nhưng cùng lúc tôi lại muốn oà lên khóc.

Todd tìm thấy tôi ngay lập tức. Cậu ta đang nói chuyện với một anh chàng ở quầy bar, ánh mắt cậu ta đang nhàn nhã quét khắp phòng khi cậu ta thấy tôi bước vào. Cậu ta tới với tôi, ánh mắt cậu ta bao quát trên gương mặt nhợt nhạt và cặp môi sưng phồng vì hôn của tôi. “Cậu nhìn cứ như vừa quần nhau với The Dallas Cowboys ấy,” cậu ta nói. “Cả đội hình chính lẫn đội hình dự bị.” (*The Dallas Cowboys: tên 1 đội bóng đá Mỹ*)

“Cậu có thể làm ơn gọi cho mình một cái taxi được không?” Tôi thì thầm.

Vẻ quan tâm làm ấm cặp mắt xanh của cậu ta. “Tớ sẽ đưa cậu về nhà, bạn yêu quý. Nào, dựa vào tớ nào.”

Nhưng tôi nao núng khi cậu cố vòng tay ôm vai tôi.

“Được rồi,” Todd tiếp tục nói thân mật, như cậu không hề để ý tới phản ứng khác lạ của tôi. “Tại sao cậu không khoác tay tớ, và chúng ta sẽ đi ra bằng cửa ngách?”

Cậu ta chở tôi về 1800 Main trên chiếc BMW Coupe của cậu ta, không hỏi han, duy trì sự im lặng dễ chịu cho tới khi chúng tôi về tới căn hộ trên tầng bảy của tôi. Cậu ta đã trang trí lại với sự hoà trộn giản dị của đồ gỗ cũ kỹ và một đôi thứ thái hời của chính cậu ta. Màu kem và trắng được trung hoà bằng đồ gỗ thẫm màu. Và Todd đã thêm vào một vài dấu nhấn của tính đồng bóng, như phủ mặt bên trong của cửa trước bằng một tấm mảnh tre có hình vũ nữ hula.

Đưa mắt nhìn gương mặt thê thảm của tôi, Todd lấy cái áo choàng màu xanh lá trên sofa và quàng quanh tôi. Tôi nép vào một góc sofa, co chân lại để dành chỗ cho cậu ta.

“Cậu phải nhảy được vài lượt rồi chứ,” Todd nói, tháo nút cái nơ bướm trên cổ. Cậu ta để nó treo lủng lẳng hai bên cổ, rồi đuổi người thư giãn trên sofa bên cạnh tôi, phong lưu như một con mèo. “Cái gì đã xảy ra vậy?”

“Bọn mình không nhảy,” tôi lặng nói.

“Ồ?”

“Anh ấy đưa mình xuống một góc tối nào đó. Một cầu thang phụ.”

“Hoàn toàn chỉ để chia sẻ niềm vui thú trong tưởng tượng của tớ thôi nhé, cho tớ biết nào... anh ta giỏi chứ?” Tôi có thể cảm thấy mặt mình đỏ như gấc chín. **“Việc đó tốt chứ?”** Todd hỏi.

Một tiếng cười run rẩy bật khỏi miệng tôi. Tôi không chắc tôi có thể nói lên lời. “Cậu biết như thế nào đấy khi một ai đó hôn cậu, làm sao cậu có thể biết họ đang làm việc đó như một bước đệm để dẫn tới một cái gì đó khác hơn? Giống như họ chỉ đang cố làm cho xong việc đó? Ừ, Hardy hôn như đó là điều duy nhất trên đời anh ấy muốn làm. Mỗi cái hôn giống như một hành động quan hệ tình dục trọn vẹn.” Tôi nhắm mắt, nhớ lại. “Và anh ấy nâng niu mặt mình khi hôn.”

“Hừm. Tớ yêu việc ấy đấy. Vậy một trong số mấy ông anh trai của cậu tìm ra cậu à?”

“Không, là tại tớ. Tớ xử lý tình huống sai. Tớ đổi ý giữa chừng.”

Im lặng kéo dài. “Đổi ý như thế nào? Cậu muốn nói...Haven, bỏ tay ra khỏi mặt và nhìn tớ đây này. Todd đây. Nói tớ nghe nào.”

“Tớ bị hoảng sợ. Còn hơn cả hoảng sợ nữa. Tớ đẩy anh ấy đi và chạy trốn khỏi nơi đó nhanh hết mức có thể.”

“Bị hoảng sợ vì cái gì?”

“Tớ cảm thấy anh ấy...cậu biết đấy, ...của anh ấy.”

Todd trao cho tôi một cái nhìn nhạo báng khi thấy tôi do dự. “Ngẫu?” cậu ta gợi ý. “Súng? Của quý? Đồ chơi hàng hiệu? Thôi nào, Haven, đừng để chúng ta phải nói về chuyện này như hai đứa bé con nữa.”

Tôi cau mặt phản đối. “Những chủ đề nói chuyện của tớ không bao gồm vấn đề cương cứng.”

“Quá tồi,” cậu ta nói. “Tất cả các chủ đề nói chuyện đều liên quan đến nó hết. Tiếp tục đi nào, bạn yêu.”

Tôi hít sâu. “Trong lúc bọn tớ hôn nhau, tớ cảm thấy cái cương cứng của anh ấy, và tất cả ham muốn tự nhiên biến mất. Phù. Sau điều mà tớ đã ném trái với Nick, cảm giác về việc đó mang lại khá nhiều ý nghĩa tồi tệ cho tớ.”

“Ném trái cái gì?” cậu ta hỏi lặng lẽ. “Cậu chưa bao giờ nói với tớ. Mặc dù tớ cũng đã có phỏng đoán của mình.”

“Cái đêm tớ bỏ Nick,” __ tôi không nhìn vào Todd khi cố bắt mình kể lại việc đó __ “Bọn tớ đã có quan hệ tình dục bạo lực.”

“Tình dục bạo lực?” Todd hỏi. “Hay là cưỡng hiếp?”

“Tớ không biết.” Tôi chìm trong tủi hổ. “Tớ muốn nói, chúng tớ đã kết hôn rồi. Nhưng tớ không muốn làm việc đó, và anh ấy ép tớ, nên tớ đoán __”

“Đó là cưỡng hiếp,” cậu ta nói phảng lảng. “Hai người có kết hôn hay không không quan trọng. Nếu cậu không muốn làm việc đó và một ai đó ép buộc cậu, đó là cưỡng hiếp. Cái đồ cứt đá, tớ chỉ muốn giết ngay thẳng con hoang đó thôi.” Mặt Todd tối lại vì cơn giận dữ mà tôi chưa nhìn thấy ở cậu bao giờ. Nhưng khi cậu ấy nhìn lại tôi, nét mặt cậu ấy thay đổi. “Haven, bạn yêu... cậu biết đấy, nếu một người phụ nữ đã sẵn sàng, đã bị khuấy động, nó sẽ không đau. Đặc biệt nếu người đàn ông biết việc anh ta đang làm, điều mà tớ không nghi ngờ gì rằng Hardy biết rất rõ.”

“Ừ, nhưng mặc dù tâm trí tớ vẫn hiểu điều đó, thì cơ thể tớ lại không. Ngay khi tớ cảm thấy cái thứ khổng lồ ấy ấn vào người, tớ không thể ngăn mình dừng rơi vào cơn sợ hãi mù quáng đó. Tớ cảm thấy kinh tởm vô cùng. Trời ơi.” Tôi xiết cái áo khoác xanh quần chặt hơn quanh người như một cái kén.

“Cậu có kể việc này với bác sỹ tâm lý chưa?”

Tôi lắc đầu. “Tớ và chị ấy vẫn đang giải quyết vấn đề bản ngã giới của tớ. Và chị ấy đang đi nghỉ cho đến hết nửa tháng nữa, nên tớ phải chờ cho đến khi chị ấy trở về để giúp tớ giải quyết với nó.”

“Tình dục không phải là vấn đề bản ngã à?”

Tôi cau mày với cậu ta. “Bọn tớ phải lo lắng đến nhiều việc quan trọng hơn tình dục.”

Todd đã mở miệng ra để đáp trả, đột nhiên thay đổi ý kiến, và khép miệng lại. Sau một lúc, cậu ta nói. “Vậy là ngay đúng khi mọi thứ trở nên kích động, thì cậu bảo Hardy ngừng lại à?”

“Ừ.” Tôi chống hai đầu gối lên và đặt cằm vào giữa. “Và tớ... tớ không cư xử khôn ngoan.”

“Anh ta nói gì? Phản ứng của anh ta thế nào?”

“Anh ấy chẳng nói gì hết. Nhưng tớ có thể nói anh ấy vãi đá ra.”

“Tốt, Đúng, các chàng trai có khuynh hướng nản lòng khi họ phải phí thời gian vào việc chuyển trò chơi về tình dục. Nhưng điểm mấu chốt là, Hardy không làm đau cậu, đúng không? Anh ta không cố buộc cậu làm vài việc mà cậu không muốn làm, phải không?”

“Không.”

“Tớ nói thế có nghĩa là cậu khá an toàn với anh ta.”

“Tớ không cảm thấy an toàn.”

“Tớ đã suy nghĩ về điểm này, an toàn không phải là cảm giác, nó là một quá trình. Bắt đầu với lòng tin. Tại sao cậu không kể với Hardy vài điều trong số những điều cậu vừa kể với tớ?”

“Anh ấy sẽ không có khả năng để luận giải nó. Tớ biết anh ấy sẽ không đâu. Anh ấy sẽ quay đầu tìm đường chuồn ngay khi tớ kể xong cho anh ta nghe tớ là một ca què cụt tâm lý như thế nào.”

“Cậu không phải là một ca què cụt về tâm lý,” Todd nói bình thản, “và anh ta không phải là loại người eo ợt, Haven. Tớ nghĩ lý do cậu xa lánh anh ta là vì sâu trong lòng cậu biết anh ta có thể xử lý được hết tất cả mọi việc cậu có thể ném vào anh ta.”

“Nhưng việc gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không muốn?”

“Đây là những lựa chọn cho cậu: cậu có thể cho anh ấy một cơ hội để bày tỏ thiện chí, hay cậu có thể bỏ đi mà không cần biết đến nó là cái gì. Và rồi sau đó cậu sẽ lại phải đối mặt với cùng một vấn đề với chàng trai tiếp theo mà cậu bị lôi cuốn.”

“Hay là...”

“Hay là cái gì?”

Tôi liếm môi kích động. “Tớ có thể thực hành với cậu trước.”

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Todd như bị chó tha mất lưỡi thế này trước đây. Mắt cậu ấy trợn tròn lên, và mồm cậu ấy há ra và ngậm lại, ngáp ngáp như mồm cá, trong ít nhất mười giây. “Cậu đang nắn nỉ tớ lên giường với cậu đấy à?” Cuối cùng cậu ta cũng xoay sở để nói được ra tiếng.

Tôi gật đầu. “Nếu tớ có những hành động lập dị hay nôn mửa giữa chừng, thì tớ thích nó xảy ra cùng cậu hơn. Và nếu tớ xoay sở được để vượt qua nó cùng cậu, thì tớ sẽ biết được tớ có thể làm được việc đó cùng Hardy.”

“Ồ, cứ thật.” Todd bắt đầu cười phá lên không kìm được, tóm lấy tay tôi và hôn vào lòng bàn tay. “Bạn yêu ời. Haven ời. Không.” Cậu ta giữ tay tôi, nhẹ nhàng áp má vào lòng bàn tay tôi. “Tớ sẽ rất yêu thích việc giúp cậu vượt qua chuyện đó, cô bạn bé nhỏ, và tớ hoàn toàn vinh dự vì được cậu nghĩ đến. Nhưng ngay lúc này cậu không muốn một vụ quan hệ tình dục với một người bạn thân đâu. Cậu muốn nhiều hơn thế rất nhiều. Và ở một nơi nào đó, không xa đây lắm, có một chàng công nhân giàn khoan to lớn, mắt xanh đang mòn mỏi mong được dẫn dắt cậu vào thú vui giường chiếu đấy. Nếu tớ là cậu, tớ sẽ cho anh ta một vận may.” Tôi cảm thấy nụ cười của cậu ta áp vào cạnh bàn tay tôi khi cậu ta nói thêm, “Nếu cậu có thể chịu đựng được cái cơ thể xấu xí và khảng khiu của anh ta, thì xong việc rồi đó.”

Khi cậu ta thả tay tôi ra, tôi co những ngón tay nắm lại cứ như cái hôn của cậu ấy là một đồng xu may mắn. “Todd, khi cậu nhảy với Liberty...chị ấy có nói gì về Hardy không?”

Cậu ta gật đầu. “Chị ấy nói với tớ rằng cho dù đã gây ra những việc không hay cho công việc làm ăn của Gage, chị ấy không thấy có gì nguy hiểm trong việc cậu và Hardy quan tâm đến nhau. Dựa vào những điều chị ấy biết về Hardy từ hồi họ cùng ở cái khu ổ chuột khảm khú gì đó__”

“Welcome.”

“Ừ, tên gì chả thế.” Todd không phải là một người hâm mộ cuộc sống tỉnh lẻ. “Căn cứ vào đó, Liberty không nghĩ anh ta sẽ làm tổn thương cậu. Chị ấy nói Hardy luôn phải làm theo cách anh ta không thích để tránh gây ảnh hưởng tới chị ấy, và anh ta đã làm tất cả những gì có thể để giúp chị ấy. Trên thực tế, chị ấy nghĩ hai người các cậu có thể bù trừ với nhau khá tốt.”

“Tớ không thể tưởng tượng làm sao làm được như thế,” tôi nói rầu rĩ. “khi tớ không thể thu xếp để bao bọc cái cương cứng của anh ấy mà không làm những trò lập dị.”

Todd mỉm cười. “Một mối quan hệ không chỉ là một cái cương cứng. Mặc dù vậy, nếu cậu xin ý kiến tớ...thì tớ cũng đang tự hỏi làm gì với một cái đó có phải là một vấn đề thú vị hay không đây.”

Sau khi Todd về, tôi nằm ngâm mình trong bồn thật lâu, rồi chui vào một bộ pajama bằng flanen, và rót cho mình một ly vang. Tôi tự hỏi Hardy đang ở đâu lúc này, rằng anh có nán lại ở

nhà hát sau khi tôi đã về không.

Sự cảm dỗ để gọi điện cho anh gần như không thể cưỡng lại, nhưng tôi không chắc tôi sẽ muốn nói gì, và tôi sẽ phải bộc lộ mình đến mức nào để giải thích cho anh.

Tôi quay lại ngồi đúng chỗ mình vừa ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại đang đặt trên giá. Tôi muốn nghe giọng Hardy. Tôi nghĩ tới những giây phút xúc động trên cầu thang trước lúc tôi bị hoảng sợ, khi hai bàn tay và miệng anh ở khắp nơi trên người tôi, chậm rãi và tìm kiếm và dịu dàng...quá tuyệt. Tuyệt không thể tin được__

Điện thoại reo

Nhảy bật lên, tôi đặt ly vang sang bên cạnh, tay chân lóng ngóng vội vàng làm nó suýt đổ. Tôi vồ lấy điện thoại và trả lời trong sự khuây khoả đến nghệt thở. "Hello?" Nhưng giọng nói không phải của Hardy. "Xin chào, Marie."

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

"Nick?" Tôi cảm thấy như máu tôi đông đặc lại thành những tinh thể pha lê lạnh buốt trong huyết quản. "Làm sao anh có số của tôi? Anh muốn gì?"

"Anh chỉ muốn biết em có ổn không thôi mà."

Giọng anh ta quá quen thuộc. Âm thanh của nó đã biến khỏi đầu óc tôi những tháng qua cứ như tất cả chỉ là một giấc mơ. Nhưng bây giờ nếu tôi nhắm mắt lại, tôi có thể gần như tin rằng tôi đã quay về căn hộ ở Dallas và anh ta sẽ đi làm về ngay thôi.

Vậy nên tôi giữ cho mắt mình mở to, như thể chỉ một cái chớp mắt sẽ mang lại kết quả là cái chết. Tôi nhìn chòng chọc vào mắt vải dệt của tấm phủ sofa màu kem cho tới khi phân biệt được rõ ràng từng sợi vải. "Tôi rất ổn," tôi nói. "Còn anh sao rồi?"

"Không ổn chút nào hết." Một quãng lặng thật lâu. "Vẫn đang cố làm cho mình tin rằng mọi việc thật sự đã hết. Anh nhớ em, Marie."

Anh ta có vẻ trầm tư. Một cái gì đó trong giọng anh ta moi ra được một cảm giác tội lỗi đen tối ri rỉ ra từ tim tôi.

"Tên tôi là Haven," tôi nói. "Tôi sẽ không trả lời nếu bị gọi là Marie nữa đâu."

Tôi nghĩ điều đó sẽ chọc tức anh ta, nhưng anh ta làm tôi sững lại khi nói, "Được thôi, Haven."

"Tại sao anh gọi điện?" Tôi cộc lốc hỏi. "Anh muốn gì?"

"Chỉ nói chuyện một phút thôi mà." Nick có vẻ cam chịu và hơi thất vọng. "Chúng ta vẫn được phép nói chuyện chứ?"

"Tôi đoán vậy."

“Anh đã có nhiều thời gian để suy nghĩ. Anh muốn em hiểu một điều...Anh không bao giờ có ý định để cho mọi việc tuột khỏi tầm tay như chúng ta đã làm.”

Tôi nắm điện thoại quá mạnh đến nỗi tôi hơi ngạc nhiên khi nó không vỡ. Tôi tin anh ta. Tôi chưa bao giờ nghĩ Nick đã muốn hay lên kế hoạch làm những điều theo cách anh ta đã làm. Có nhiều thứ trong nền tảng giáo dục, trong thời thơ ấu của anh ta, những thứ đã làm anh ta gây thương tổn cho người khác. Anh ta là một nạn nhân, giống như tôi.

Nhưng điều đó không có nghĩa anh ta vô trách nhiệm trong những thiệt hại mà anh ta đã gây ra cho tôi.

Tôi tràn ngập nỗi tiếc cho những thứ mà chúng tôi đã đánh mất...và những thứ mà chúng tôi chưa bao giờ có. Tôi cảm thấy buồn nôn và kiệt sức.

“Em có căm thù anh không, Haven?” Nick dịu dàng hỏi.

“Không, tôi căm thù cái việc anh làm.”

“Anh cũng căm thù cái việc anh làm.” Anh ta thở dài. “Anh vẫn nghĩ...nếu chúng ta có nhiều thời gian bên nhau hơn, nếu chúng ta có thể được phép giải quyết vấn đề của chúng ta thay vì bị anh trai em xông vào và thúc đẩy vụ lý dị xảy ra quá nhanh ...”

“Anh đã làm tổn thương tôi, Nick,” là tất cả những gì tôi có thể nói.

“Em cũng làm anh tổn thương. Em nói dối anh suốt thời gian đó, về những việc nhỏ nhặt, những việc quan trọng...em đã luôn bỏ qua anh.”

“Tôi không biết cách nào khác để cư xử với anh. Sự thật làm anh giận dữ.”

“Anh biết. Nhưng nó làm cho hai người có một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Và anh có nhiều vấn đề phải đương đầu_ việc không được gia đình em chấp nhận, và phải làm việc như một con chó để chu cấp cho em_ và em luôn đổ lỗi cho anh là không có khả năng giải quyết vấn đề của em.”

“Không phải,” tôi phản đối. “Có thể là anh tự đổ lỗi cho mình thôi, chứ tôi chưa bao giờ cảm thấy thế.”

“Em không bao giờ thực sự **cùng** anh. Thậm chí ngay cả khi chúng ta ngủ với nhau. Anh có thể nói chưa bao giờ em thực sự đặt hết mình vào đó. Dù cho anh có làm cái gì, em cũng không bao giờ đáp ứng với anh theo cách những người phụ nữ khác làm. Anh vẫn không ngừng mong em sẽ trở nên khác hơn.”

Mẹ kiếp, Nick biết cách làm thế nào để điều khiển tôi, làm thế nào để đánh thức lại cảm xúc không xứng đáng mà tôi đã đấu tranh hết sức để khắc phục. Nick biết nhiều điều về tôi mà không ai khác biết được. Chúng tôi sẽ luôn bị ràng buộc với nhau bởi lầm lỗi chúng tôi từng chia sẻ_ nó là một phần của tính cách cá nhân riêng biệt của chúng tôi. Nó có thể sẽ không bao giờ phai mờ.

“Hồi này em có hẹn hò ai không?” Tôi nghe anh ta hỏi.

“Tôi không cảm thấy thoải mái khi thảo luận việc đó với anh.”

“Nghĩa là có. Anh ta là ai vậy?”

“Tôi chẳng hẹn hò ai hết,” tôi nói. “Tôi không ngủ với ai hết. Anh không phải tin điều này,

nhưng nó là sự thật.” Ngay tức khắc tôi tự cảm thấy hối hận vì đã nói thế, và vì cảm giác rằng tôi vẫn có trách nhiệm phải giải thích với anh ta.

“Anh tin em,” Nick nói. “Em sẽ hỏi lại anh phải không?”

“Không. Tôi không quan tâm nếu anh có hẹn hò ai đó. Đây không phải việc của tôi.”

Anh ta im lặng trong chốc lát. “Anh mừng vì em vẫn ổn, Haven. Anh vẫn yêu em.”

Điều đó làm nước mắt dâng đầy mi tôi. Tôi rất mừng vì anh ta không thể nhìn thấy chúng. “Tôi rất mong anh không gọi lại tôi nữa, Nick.”

“Anh vẫn yêu em,” anh ta nhắc lại, và treo máy.

Chậm chạp tôi đặt lại điện thoại lên giá, và cố tình chùi nước mắt bằng cách chúi mặt vào sofa. Tôi nằm mãi ở tư thế đó cho tới khi tôi bắt đầu ngạt thở, và rồi ngẩng đầu lên và hít vào một hơi dài.

“Tôi đã nghĩ tôi yêu anh,” tôi nói to, mặc dù Nick không thể nghe tiếng tôi.

Nhưng tôi đã không biết tình yêu là gì. Và tôi tự hỏi làm sao bạn có thể khẳng định được, khi bạn nghĩ bạn yêu ai đó, nếu như bạn thật sự biết yêu là gì.

Ngày hôm sau, trời mưa.

Trong những lần hạn hán không thường xuyên, Houston trở nên quá khô đến nỗi, như một câu nói đùa lan truyền trong vùng, “cây cối cũng phải xu nịnh cậu ông trời.” Nhưng khi nó mưa, thì cũng mưa thật sự. Và như mọi thành phố đồng bằng được xây dựng trên sông lạch, Houston cũng có vấn đề lớn trong việc thoát nước. Trong thời gian mưa lớn trút xuống, nước mưa đọng lại trên các ngõ phố rồi mới chảy vào mương, cống, và kênh rạch đổ thẳng ra vịnh Mexico. Trong quá khứ, không thể đếm được số người đã bị chết bởi những cơn lũ đột ngột, xe của họ bị lật hay bị cuốn đi khi họ cố gắng cắt ngang dòng nước xiết. Thỉnh thoảng dòng chảy lại làm vỡ ống dẫn nhiên liệu, đường cống, làm gãy cầu, và làm cô lập những tuyến phố chính.

Một dự báo lũ lụt đã được thông báo sau giờ ăn trưa, và sau đó nó đã đổi thành một cảnh báo có thật. Mọi người chấp nhận nó một cách dễ dàng, vì những cư dân Houston đã quá quen thuộc với những cơn lũ đột ngột và hầu hết đều biết những phố nào phải tránh trong thời gian đi lại buổi tối.

Gần cuối ngày, tôi có một buổi họp ở Cao ốc Buffalo để thảo luận về một hệ thống yêu cầu bảo dưỡng trực tuyến mới. Đầu tiên Vanessa đã lên kế hoạch tham gia buổi họp, nhưng chị ta đã đổi ý vào phút cuối cùng và cử tôi đi thay. Chị ta nói với tôi đó là gần như là một buổi họp để cung cấp thêm yêu cầu chi tiết, và chị ta có nhiều việc quan trọng để làm hơn là nói chuyện về phần mềm. “Tìm hiểu kỹ mọi thứ về hệ thống đó,” chị ta bảo tôi. “và chị sẽ có vài điều để hỏi em sáng mai đây.” Tôi khá chắc chắn địa ngục sẽ chờ đón tôi nếu Vanessa có một câu hỏi nào đó mà tôi không trả lời được. Vậy nên tôi thu xếp để tìm hiểu đến chi tiết cuối cùng về chương trình phần mềm, ghi chép vắn tắt tất cả những gì cần thiết.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm nhưng vẫn thắc mắc không hiểu vì sao Vanessa không đề cập một từ nào đến việc gặp tôi ở nhà hát Harrisburg đêm hôm trước. Và chị ta cũng không hỏi han gì về

Hardy. Tôi cố luận giải thái độ của chị ta, nhưng việc đó giống như cố thử dự báo thời tiết vậy, một nhiệm vụ không chắc chắn ngay cả khi đã làm hết sức. Tôi chỉ còn hy vọng chị ta đã quyết định coi chủ đề đó như một thứ không đáng quan tâm.

Mặc dù Cao ốc Buffalo chỉ cách 1800 Main vài khối nhà, tôi vẫn lái xe tới đó vì mưa đổ xuống như trút nước. Toà nhà là một trong những toà nhà chọc trời cũ, một kiến trúc có đầu hồi bằng đá granit màu đỏ nhắc tôi nhớ tới những toà nhà kiểu những năm 1920.

Sau khi đỗ xe ở một trong những tầng thấp của ga ra ngầm, tôi kiểm tra tin nhắn trên di động. Tôi nhìn thấy Hardy đã gọi, và dạ dày tôi co thắt. Tôi nhấn một phím để nghe tin nhắn của anh.

“Chào.” Giọng anh cộc lốc. “Chúng ta cần nói chuyện về đêm hôm qua. Gọi cho anh khi nào em xong việc nhé.”

Tất cả chỉ có thế. Tôi nghe lại tin nhắn lần nữa, và tôi mong tôi có thể huỷ buổi họp và tới với anh ngay lúc này. Nhưng nó sẽ không kéo dài lâu—tôi sẽ chạy chương trình thật nhanh, và rồi tôi sẽ gọi anh.

Lúc chuyên gia cố vấn phần mềm, Kelly Reinhart, và tôi kết thúc, thì đã hơn sáu giờ một chút. Nó có thể còn kéo dài lâu hơn nữa, nếu không có một cú điện thoại từ phòng bảo vệ báo với chúng tôi rằng nước đã bắt đầu dâng lên ở tầng thấp nhất của ga ra. Ở đó gần như trống rỗng, vì hầu hết mọi người đã lấy xe ra về hết rồi, nhưng vẫn còn một hoặc hai xe đang đỗ ở đó, và chúng có thể bị chuyển đi.

“Chết rồi, một trong số đó là của tôi,” tôi nói với Kelly, đóng laptop và cất vào trong cặp. “Tốt hơn tôi nên xuống xem xe của tôi ra sao. Có phiền không nếu ngày mai tôi gọi lại chị để thảo luận nốt vài điểm mà chúng ta chưa đề cập tới?”

“Không có gì phiền phức đâu.” Kelly nói.

“Thế còn chị thì sao?...chị cũng xuống ga ra chứ?”

“Hôm nay tôi không đi xe, nó đang ở trong xưởng. Chồng tôi sẽ đón tôi lúc sáu rưỡi. Nhưng tôi sẽ xuống thang máy cùng chị nếu chị cần người đi cùng—”

“Thôi, thôi ạ...” Tôi mỉm cười và cầm cặp lên. “Tôi tự đi được.”

“Tốt thôi. được rồi. Gọi lên đây hay tới ngay phòng bảo vệ ở tiền sảnh nếu gặp khó khăn nhé.” Kelly ra về nhanh nhẹn. “Rò nước như cái toà nhà cũ nát này, có khi xe của chị đã bị ngập dưới nước rồi chưa biết chừng.”

Tôi phá lên cười “Chúc tôi may mắn đi. Xe tôi là xe mới đó.”

Hầu hết những người làm việc ban ngày đều đã đi về, toà nhà thật yên lặng và hơi đáng sợ, những cánh cửa đã khoá và cửa sổ tối đen. Sấm ầm ầm bên ngoài, làm tôi rung mình trong bộ áo công sở. Tôi rất vui sướng được trở về nhà. Một chiếc giày của tôi hơi chật lúc này lại càng bó chặt lấy chân, và cái móc của khoá kéo bên hông quần đâm vào da tôi, và tôi đang đói. Hơn tất cả, tôi đang nóng lòng khắc khoải muốn gặp Hardy và nói với anh tôi hối hận biết bao về đêm hôm qua. Và tôi sẽ phải giải thích...gì đó.

Tôi vào thang máy và bấm nút xuống tầng thấp nhất của ga ra. Cánh cửa đóng lại, và thang máy đi xuống êm ả. Nhưng khi tôi chạm mặt đất, mặt sàn dưới chân tôi tự nhiên chao đảo lạ lùng, và tôi nghe tiếng nổ lộp bộp và lách tách, và rồi mọi thứ chết lặng. Ánh sáng, chuyển động, mọi thứ đều ngừng bật. Tôi bật kêu lên sững sốt khi tôi bị bỏ lại trong bóng tối dày đặc. Tôi tệ hơn,

tôi nghe thấy tiếng nước róc rách không ngừng, giống như ai đó đã vịn vò bên trong thang máy.

Lo âu nhưng không sợ hãi, tôi lần tìm bảng điện cạnh cửa, bấm vài nút, chẳng có gì xảy ra.

“Điện thoại,” tôi nói to lên, cố gắng trấn tĩnh mình bằng âm thanh của chính giọng tôi. “Luôn có điện thoại trong thang máy.” Những ngón tay mò mẫm của tôi tìm thấy một cái điện thoại khẩn cấp của thang máy với một nút bấm, tất cả đám được gắn trên tường. Tôi bấm nút, giữ nguyên đó, nhưng chẳng có tín hiệu đáp lại.

Tôi tự coi mình là người may mắn vì tôi không nằm trong số những người mắc chứng sợ thang máy. Tôi vẫn đang giữ được bình tĩnh. Cẩn thận tôi lục lọi trong cặp để tìm điện thoại di động của tôi. Một cái gì đó lạnh buốt quét qua bàn chân tôi. Đầu tiên tôi nghĩ đó là nước thấm từ ngoài vào, nhưng chỉ một giây sau tôi cảm thấy cái lạnh ướt át trong giày tôi, và tôi nhận ra nước đã dâng cao khoảng 5 centimet trong buồng thang máy.

Cẩn thận tôi lấy điện thoại di động ra và trượt mở máy. Tôi dùng tạm nó để thay cho đèn pin, dùng màn hình nhỏ xíu chiếu xung quanh tôi để xem xem nước từ đâu vào.

Nước sóng sánh như dầu phun vọt qua khe hở giữa hai cánh cửa buồng thang. Quá đủ tồ tẹt. Nhưng khi tôi chiếu điện thoại di động lên phía trên, tôi nhìn thấy nó không chỉ tràn vào từ dưới sàn. Nó còn đang chảy xuống từ trên nóc.

Cứ như cả buồng thang máy đã bị nhận chìm.

Không thể như thế được. Chẳng có cách nào mà khoang thang lại bị chìm trong hai hay ba mét nước được...nó không có nghĩa tầng trệt của ga ra đã bị ngập nước gần hết chứ? Điều này không thể xảy ra đúng lúc tôi ở trong toà nhà. Nhưng cắt... một khoang thang đầy nước giải thích tại sao tất cả hệ thống điện có vẻ như bị đoản mạch hết.

“Thật là điên,” tôi nói thầm, nhịp tim tôi đập nhanh khốc khoản khi tôi bấm số điện thoại tổng của toà nhà. Nó kêu hai lần, và rồi phát lại lời nhắn được ghi âm liệt kê tất cả các số lẻ của tổng đài. Ngay khi tôi nghe được ba con số của phòng an ninh, tôi bấm máy kết nối. Hai tiếng chuông nữa...và rồi chỉ còn tín hiệu máy bận.

Khẽ chửi thề, tôi bấm lại số máy tổng đài và cố kết nối với số máy lẻ của Kelly. Và máy tự động trả lời. “Xin chào, đây là Kelly Reinhart. Tôi không ở trong văn phòng, nhưng nếu bạn để lại tin nhắn, tôi sẽ gọi lại ngay khi có thể.”

Tôi nhấn lại, cố gắng tỏ ra chuyên nghiệp nhưng khẩn thiết. “Kelly, Haven đây. Tôi bị mắc kẹt trong một thang máy ở tầng ga ra ngầm, và nước đang tràn vào. Làm ơn giúp tôi báo cho bộ phận an ninh biết tôi đang ở đây.”

Nước vẫn tiếp tục đổ vào, xoáy mạnh quanh mắt cá chân tôi.

Khi tôi kết thúc cuộc gọi, tôi nhìn thấy tín hiệu hết pin trên máy tôi nhấp nháy. Với một chút điện còn lại trong máy, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội của mình. Tôi gọi 911, dõi theo ngón tay mình như thể nó là của một ai đó khác. Và tôi lắng nghe, không tin vào tai mình, khi cuộc gọi được nối thẳng tới máy trả lời tự động. “Hiện nay các đường dây đều bận. Làm ơn giữ máy cho tới khi có một nhân viên điều hành sẵn sàng nghe bạn.” Tôi giữ máy, chờ trong một phút mà tưởng chừng như cả một cuộc đời, và ngắt máy khi rõ ràng sẽ chẳng có gì xảy ra. Tôi gọi lại lần nữa với sự thận trọng đầu đón...9-1-1...và lần này tôi chẳng nghe được gì ngoài tín hiệu báo bận.

Điện thoại của tôi kêu bíp cho tôi biết pin đã gần như hết hẳn.

Với mực nước đã lên tới giữa cẳng chân tôi và tiếp tục đổ xuống không ngừng, tôi không còn giả vờ rằng mình vẫn còn giữ được bình tĩnh nữa. Bằng cách nào đó tôi hiển thị được danh sách cuộc gọi vừa nhận trên màn hình. Tôi ấn vào để gọi lại cuộc gọi cuối cùng của Hardy.

Chuông kêu. Một lần...hai lần... tôi thở hổn hển vì khuây khoả khi tôi nghe được giọng của anh.

“Cates.”

“**Hardy**,” tôi nấc lên, không thể nói đủ nhanh. “Em đây. Em cần anh, Em cần giúp đỡ.”

Anh không bỏ lỡ một nhịp nào. “Em ở đâu?”

“Cao ốc Buffalo. Thang máy. Em ở trong một cái thang máy mắc kẹt dưới ga ra và nước đang tràn vào. Nhiều nước lắm__” Điện thoại lại kêu bíp nữa. “Hardy, anh có nghe thấy em không?”

“Nói lại đi.”

“Một cái thang máy ở Cao ốc Buffalo__Em mắc kẹt dưới ga ra, trong thang máy, và nước ngập, và em cần__” Điện thoại bíp và tắt hẳn. Tôi lại bị bỏ rơi trong bóng tối một lần nữa. “**Không**,” Tôi gần như gào lên vì sợ hãi. “Mẹ kiếp. Hardy? Hardy?”

Chẳng có gì ngoài im lặng. Và nước phun trào, vỗ ì ọp.

Tôi cảm thấy cơn kích động dâng trào, và tôi trên thực tế đã cân nhắc xem có nên để nó bùng nổ hay không. Nhưng vì làm thế cũng chẳng mang lại lợi lộc gì, và tôi khá chắc chắn rằng nó cũng sẽ không làm cho tôi cảm thấy khá hơn, nên tôi nén nó xuống và hít thở sâu.

“Con người ta không thể chết đuối trong thang máy được,” tôi nói lớn.

Nước đã chạm tới đầu gối tôi, và nó lạnh buốt như nước nhối. Nó cũng có mùi rất khó ngửi, giống như mùi dầu, mùi hoá chất và mùi nước thải. Tôi lôi máy tính ra khỏi cặp, bật lên, và cố gắng vô ích để kết nối Internet. Ít nhất với màn hình sáng, bóng tối không còn đặc sệt xung quanh tôi nữa. Tôi nhìn lên trần, nơi được phủ bằng những tấm gỗ và những ngọn đèn mắt trâu, tất cả đều tắt. Có phải đó được cho là lối thoát hiểm không? Có thể nó đã bị gỗ che. Tôi không thể nghĩ ra cách nào để với tới đó mà tìm kiếm lối thoát.

Tôi khó nhọc lần mò bên cạnh cửa và thử dùng lại điện thoại của thang máy lần nữa, cũng như thử bấm lại hết các nút thang và vẫn chẳng có gì xảy ra. Cầm một chiếc giày gót nhọn của mình, tôi dùng gót giày đập thình thịch lên tường và kêu gọi giúp đỡ trong vài phút.

Vào lúc tôi đã chán nản với việc gõ đập rồi, thì tôi đã bị ngập tới thắt lưng. Tôi quá lạnh đến nỗi rằng tôi va vào nhau lập cập và xương khớp trên chân tôi đau nhức. Ngoại trừ tiếng nước chảy vào, xung quanh tôi im ắng. Mọi nơi đều êm ả ngoại trừ trong đầu tôi.

Tôi nhận thức được mình đang ở trong một cái quan tài. Tôi thực tế sẽ chết trong một cái hòm kim loại.

Tôi đã từng được nghe nói đây không phải là cách tồi tệ để chết, chết đuối ấy. Còn những cách chết chán hơn nhiều. Nhưng thật quá bất công__tôi chưa làm được một điều gì trong đời mình đáng để được kể lể trong điệu văn cả. Tôi vẫn chưa hoàn thành xong những mục tiêu mà tôi đặt ra từ thời trung học. Tôi chưa bao giờ làm lành với bố tôi, chưa bao giờ thực lòng. Tôi chưa bao giờ giúp đỡ những người thiếu may mắn. Tôi thậm chí chưa bao giờ có quan hệ tình dục mỹ

mãn.

Tôi chắc chắn rằng những người phải đối mặt với cái chết nên bận rộn với những ý nghĩ cao quý, nhưng thay vì thế tôi lại thấy bản thân mình chỉ toàn nghĩ tới những giây phút ở trong cầu thang bộ với Hardy. Nếu tôi đã tận dụng trọn vẹn lần đó, thì ít nhất tôi cũng có một lần quan hệ tình dục tuyệt vời trong đời. Nhưng tôi đã bỏ lỡ nó. Tôi ham muốn anh. Tôi quá ham muốn. Chẳng có gì kết thúc trọn vẹn trong đời tôi hết. Tôi đứng đó, chờ đợi sự kết thúc cuối cùng không phải bằng sự cam chịu nhẫn nhục mà là bằng cơn giận sôi sục.

Khi nước đã chạm tới gong áo ngực tôi, tôi đã mệt mỏi với việc phải giơ cao cái máy tính, nên tôi thả cho nó chìm luôn. Nó bị ngập dần và bập bênh chạm vào sàn thang máy trong làn nước quá bắn đến nỗi bạn gần như không thể nhìn thấy màn hình sáng trước khi nó bị tắt phụt và chìm vào bóng tối. Mất phương hướng, bóng tối lạnh lẽo bao phủ quanh tôi. Rúm người vào một góc, tôi dựa đầu vào tường và hít thở, và chờ đợi. Tôi tự hỏi sẽ cảm thấy như thế nào nếu không còn không khí và tôi phải hít nước nào trong phổi.

Âm thanh của một tiếng đập mạnh lên trần là nguyên nhân gây ra một cái giật bắn thẳng vào người tôi như một viên đạn. Tôi quay đầu từ bên này sang bên kia, không nhìn thấy gì và sợ hãi. **Bang.** Những tiếng ồn của va đập, của dụng cụ đập vào kim loại. Trần thang cọt kẹt, và toàn bộ thang máy trông trơn trượt như ở trên thuyền.

“Có ai ở đây không?” Tôi kêu to, mạch tôi đập như trống trận,

Tôi nghe tiếng ghèn ghẹt, xa xa của giọng một con người.

Khích động, tôi nện vào tường thang máy bằng nắm tay. “Giúp với! Tôi bị kẹt ở dưới này!”

Có tiếng trả lời nhưng tôi không thể nghe rõ. Bất kỳ ai đó đang tiếp tục làm việc trên nóc thang, giật mạnh và cạy cho tới khi một tiếng kim loại loảng xoảng đập vào tai tôi. Một phần của tấm trần gỗ bị kéo toạc lên. Tôi dán người vào tường khi tôi nghe tiếng nứt và đổ vỡ, những mảnh vụn rơi xuống nước. Và rồi một tia sáng của đèn pin xuyên qua bóng tối của buồng thang, nháy múa trên mặt nước.

“Tôi ở đây,” Tôi nói trong tiếng nức nở, bì bõm bước lên phía trước. “Tôi ở dưới này. Các anh có cách nào đưa tôi ra khỏi đây được không?”

Một người đàn ông cúi đầu ngó xuống buồng thang máy cho tới khi tôi có thể nhìn thấy mặt và vai anh được chiếu sáng bởi ánh đèn phản chiếu.

“Em có lẽ nên bước lên phía trước,” Hardy nói, mở rộng khe hở với một tiếng hự vì cố sức, “Anh tính giá đắt lắm cho việc cứu hộ thang máy đấy.”

CHƯƠNG MƯỜI HAI

“Hardy! Hardy__” Anh đã đến với tôi. Tôi gần như đã chấp nhận mất mát. Trong niềm khuây khoả và biết ơn mãnh liệt, có ít nhất cả tá những điều mà tôi cần nói với anh ngay lập tức. Nhưng điều đầu tiên bật ra khỏi miệng tôi thì thật là nồng nhiệt, “Em rất xin lỗi đã không làm tình với anh.”

Tôi nghe anh cười khế. “Anh cũng vậy. Nhưng em yêu, có 2 thợ bảo trì đi cùng anh, và mấy ông ấy có thể nghe hết từng lời chúng ta nói đấy.”

“Em không quan tâm,” Tôi nói liều lĩnh. “Đưa em ra khỏi đây và em thề là em sẽ ngủ với anh.”

Tôi nghe tiếng một thợ bảo dưỡng tình nguyện nói bằng giọng Mỹ, “Tôi sẽ kéo cô ấy ra.”

“Việc ấy là của tôi, anh bạn,” Hardy nói lịch sự, và anh cúi người thấp hơn vào trong buồng thang máy, một cánh tay dài chìa ra. “Em có thể chạm vào tay anh không, Haven?”

Đứng kiễng chân, tôi vươn người lên. Lòng bàn tay chúng tôi gặp nhau, vào ngón tay anh đưa xuống nắm chặt quanh cổ tay tôi. Nhưng tôi bị phủ bởi một thứ gì đó trơn nhớt, và tay tôi trượt ra khỏi bàn tay nắm chặt của Hardy. Tôi ngã dúi vào tường. “Em không thể.” Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng tôi rời rạc. Tôi phải kiềm chế một tiếng nức nở. “Trong nước có dầu.”

“Được rồi,” anh nói nhanh. “Không sao đâu. Đừng, đừng khóc, em yêu, anh nhảy xuống đây. Đứng sang bên cạnh và bám vào thanh vịn đi.”

“Chờ đã, anh cũng sẽ bị mắc kẹt ở đây mất__” tôi bắt đầu nói, nhưng Hardy đã thò hai chân xuống rồi. Anh nắm lấy thanh xà ngang trên trần, nhẹ nhàng thả mình xuống và treo lơ lửng trong giây lát. Khi anh thả mình rơi hẳn vào thang bằng một hành động có tính toán, mặt sàn chao nghiêng đi và mực nước bên trong dâng lên một chút. Tôi bị bơm lợi qua làn nước ngập cao đến ngực, lao đến bên anh, leo tót lên người anh thậm chí trước cả khi anh có thể cử động.

Hardy bắt được tôi trong vòng tay vững chắc, một cánh tay trượt dưới mông tôi, cánh tay còn lại mạnh mẽ và cứng rắn ôm quanh lưng tôi. “Anh tóm được em rồi,” anh nói. “Cô nàng dũng cảm của anh.”

“Không dũng cảm.” Hai cánh tay tôi khoá chặt quanh cổ anh. Tôi vùi mặt tôi vào anh, cố gắng làm mình nhận thức rằng anh đang thật sự ở đây với tôi.

“Có chứ, em dũng cảm lắm. Tới lúc này thì hầu hết phụ nữ đã bị lên cơn thần kinh rồi.”

“Em sắp thế rồi đây này,” tôi nói vào trong cổ áo sơ mi của anh. “Anh t-tới vừa kịp lúc.”

Anh xiết tôi chặt hơn. “Em an toàn rồi, trái tim bé nhỏ. Tất cả ổn rồi.”

Tôi cố gắng nghiêng chặt răng cho khỏi va vào nhau lập cập. “Em không thể tin được là anh đang ở đây.”

“Vì anh sẽ ở đây. Bất cứ khi nào em cần anh.” Anh ngược lên nhìn lỗ hổng trên trần, nơi một người thợ bảo dưỡng đang nghiêng đèn pin để giúp chúng tôi nhìn rõ. “Manuel,” anh nói, “Các anh có máy bơm hút nước thải ở dưới đáy ống thang không?”

“Không,” câu trả lời đầy vẻ ăn năn. “Đây là một toà nhà cũ. Chỉ những toà nhà mới xây được trang bị bơm thôi.”

Bàn tay Hardy vuốt ve dọc sống lưng đang run rẩy của tôi. “Có thể cũng chẳng mang lại kết quả khá hơn đâu. Ai đó có thể ngắt công tắc tổng được không? Tôi không muốn cái thứ đồ này hoạt động lại trong khi chúng ta đưa cô ấy ra.”

“Không cần thiết đâu, nó bị tắt rồi.”

“Làm sao anh biết?”

“Có thiết bị chuyển dòng tự động mà.”

Hardy lắc đầu. “Tôi muốn một ai đó tới phòng điều khiển và khẳng định chắc chắn rằng cái thứ ngu ngốc này thật sự tắt.”

“Theo ý ông, **ông chủ**.” Manuel dùng bộ đàm liên lạc với nhân viên điều hành trong phòng an ninh. Người điều hành nói anh ta sẽ cử nhân viên duy nhất đang rỗi đến phòng máy để ngắt mạch tổng của tất cả thang máy, và sẽ gọi lại khi làm xong. “Anh ta nói anh ta không liên lạc được với cảnh sát.” Manuel thông báo cho chúng tôi. “Chín-một-một bị quá tải rồi. Quá nhiều cuộc gọi. Nhưng công ty lắp đặt thang máy đang cử người đến.”

“Nước đang dâng cao hơn đấy anh à,” tôi bảo Hardy, hai cánh tay tôi vẫn ngoắc vào nhau quanh cổ anh, hai chân tôi kẹp trên hông anh. “Chúng ta hãy ra khỏi đây **ngay bây giờ** đi.”

Hardy mỉm cười và vuốt những lọn tóc rối bù ra khỏi mặt tôi. “Chỉ mất một phút để họ tìm ra nút ngắt thôi mà. Chỉ cần giả vờ chúng ta đang ở trong bồn nước nóng là được.”

“Trí tưởng tượng của em không tốt thế đâu,” tôi bảo anh.

“Em hiển nhiên là chưa bao giờ sống trên một giàn khoan rồi.” Bàn tay anh xoa bóp hai vai tôi. “Em có đau ở đâu không? Có bị sưng hay bầm tím không?”

“Không, em chỉ bị sợ hãi một chút thôi.”

Anh phát ra một âm thanh thông cảm, xiết tôi chặt hơn. “Bây giờ em không còn sợ nữa chứ, em yêu?”

“Không.” Đó là sự thật. Có vẻ như không thể xảy ra việc gì tồi tệ khi tôi đang được ôm ấp bởi đôi vai vững chắc này. “Em chỉ l-ạnh thôi. Em không hiểu nước tràn ở đâu ra nữa.”

“Manuel nói một bức tường giữa ga ra và hệ thống thoát nước bị sập. Chúng ta đang cố thoát khỏi vài luồng nước khá lớn.”

“Làm sao anh tìm được em nhanh thế?”

“Anh đang trên đường về nhà khi em gọi. Anh chạy bán sống bán chết tới đây và túm được Manuel cùng nhóm của anh ta. Bọn anh dùng thang máy cho nhân viên xuống tới tầng ngay trên tầng này, và anh phá mấy cái cửa bằng một cái cờ lê lớn.” Anh tiếp tục vuốt ve tóc tôi khi anh nói. “Lối thoát hiểm trên thang máy thì khó khăn hơn một chút—anh phải dùng búa đập mới làm hai cái then rơi ra được.”

Chúng tôi nghe được vài tiếng lẹt xẹt và một giọng ghen ghen từ bộ đàm phía trên đầu, và Manuel gọi chúng tôi. “Được rồi đấy, **Ông chủ**. Ngắt nguồn rồi.”

“Tuyệt.” Hardy ngẩng lên nói với Manuel. “Tôi sẽ nâng cô ấy lên cho anh. Đừng để cô ấy rơi xuống hố thang—cô ấy trơn lắm đấy.” Anh đẩy đầu tôi ngửa ra cho tới khi tôi nhìn vào mắt anh. “Haven, anh sẽ đẩy em lên, và sau đó em sẽ đứng trên vai anh để họ kéo em lên. Hiểu chưa?” Tôi gật đầu miễn cưỡng, không muốn rời khỏi anh. “Ngay khi em đứng trên đỉnh thang máy,” Hardy nói. “Đừng chạm vào bất cứ sợi cáp hay bó dây nào hay bất cứ gì thuộc lại đó. Có một cái

thang thoát hiểm gắn vào tường của ống thang. Hãy cẩn thận khi trèo lên—em trơn tuột như một con cá da trơn ấy.”

“Thế còn anh?”

“Anh sẽ ổn thôi. Đặt bàn chân em lên tay anh.”

“Nhưng l—làm thế nào anh—”

“Haven. Im không nói nữa và đưa ngay bàn chân em cho anh.”

Tôi sửng sốt khi anh nâng tôi lên một cách dễ dàng, một bàn tay to lớn vừa đúng bằng hông tôi đẩy mạnh tôi lên cho hai người thợ bảo dưỡng. Họ nắm chặt tôi ngay dưới cánh tay và kéo tôi lên nóc của thang máy. giữ tôi cẩn thận cứ như họ sợ tôi có thể lộn xuống khe hở bên cạnh. Và hầu như chắc chắn tôi sẽ lộn xuống được vì cả người tôi bị bao phủ bởi chất nhờn.

Bình thường ra tôi có thể leo lên thang một cách dễ dàng, nhưng bàn chân và bàn tay tôi cứ trơn trượt trên thanh kim loại. Nó đòi hỏi rất nhiều tập trung và nỗ lực để tới được mặt sàn phía trên, nơi Hardy đã cạy được cửa thoát hiểm rời ra. Ở đó có nhiều người để giúp tôi, hai người lao công của tòa nhà, nhân viên điều hành tòa nhà và người bảo vệ, một kỹ thuật viên thang máy mới tới, và thậm chí Kelly Reinhart, người không ngừng la hét kinh hoàng, nói đi nói lại, “Tôi mới chỉ nhìn thấy cô ấy nửa tiếng trước...Tôi không thể tin được...Tôi chỉ vừa nhìn thấy cô ấy...”

Tôi lờ hết bọn họ, không phải vì khiếm nhã mà do vẫn còn đang mê man trong cơn sợ hãi. Tôi chờ bên cạnh những cánh cửa mở và từ chối nhúc nhích, lo âu gọi to tên Hardy. Tôi nghe được những tiếng sóng vỗ ì oạp và vài lời cầu nguyện, và rất nhiều câu chửi rủa thô tục mà tôi chưa từng được nghe trong đời.

Manuel là người đầu tiên hiện ra, và người bạn của anh theo sau. Cuối cùng Hardy mới trườn ra khỏi lỗ thoát hiểm, ướt lướt thướt và cũng được bao phủ bởi cùng một chất lỏng trơn trượt như tôi, bộ comple đắt tiền của anh như dán lên người. Tôi chắc chắn rằng mùi anh cũng chẳng khác khắm hơn tôi. Tóc anh bết lại, dựng đứng lên. Anh là người đàn ông đẹp đẽ nhất tôi từng thấy trong đời.

Tôi phóng mình vào anh, quấn hai tay quanh hông anh, và hướng đầu tôi tới ngực anh. Trái tim anh đập thành thịch dưới tai tôi. “Làm sao anh ra được?” Tôi hỏi.

“Anh tìm cách đặt chân lên thanh vịn, vọt lên bám vào xà ngang trên nóc, và quăng chân lên sau. Anh gần như đã bị trượt xuống vì tay trơn, nhưng Manuel và Juan đã tóm được anh.”

“El mono,” Manuel nói như phân trần, và tôi nghe được một tiếng cười rung lên trong lồng ngực Hardy.

“Có nghĩa là gì?” Tôi hỏi.

“Anh ta gọi anh là một con khỉ.” Thò tay vào túi quần sau, Hardy móc ra một cái ví và rút ra vài tờ tiền mặt nhỏ nước, xin lỗi vì tình trạng của chúng. Họ cười lục khục và khẳng định với anh tiền vẫn dùng tốt, và tất cả bọn họ bắt tay nhau.

Tôi đứng với hai cánh tay tôi bám chặt quanh Hardy khi anh nói chuyện với kỹ thuật viên thang máy và nhân viên điều hành an ninh trong vài phút. Mặc dù tôi đã an toàn, tôi vẫn không thể gỡ mình ra khỏi anh. Và anh có vẻ chẳng phiền hà gì việc tôi cứ bám nhằng lấy anh, chỉ thỉnh thoảng đưa tay dạo khắp lưng tôi. Một xe cứu hỏa dừng lại bên ngoài tòa nhà, nhấp nháy đèn.

“Nghe này,” Hardy nói với người điều hành an ninh, đưa cho anh ta một tấm danh thiếp ướt đầm. “Chúng ta ngừng nói chuyện ở đây được rồi—cô ấy đã trải qua đủ chuyện rồi. Tôi phải chăm sóc cô ấy và cả hai chúng tôi cần phải tắm rửa. Nếu có ai cần biết thêm gì, họ có thể liên lạc với tôi ngày mai.”

“Tốt rồi,” anh ta nói. “Tôi hiểu. Anh chị hãy gọi cho tôi nếu tôi có thể giúp gì cho anh chị. Đi đường cẩn thận nhé.”

“Anh ta có vẻ tốt bụng nhỉ,” tôi nói khi Hardy dẫn tôi ra khỏi toà nhà, ngang qua bên hông xe cứu hoả và một cái xe chở tốp quay phim hiện ra.

“Thằng ngu ấy đang hy vọng em không kiện hắn,” Hardy đáp lại, dẫn tôi tới xe anh, đang chiếm mất hai chỗ đỗ xe ở đó. Đó là một chiếc sedan Mercedes màu bạc lấp lánh, và nội thất phủ màu be mịn màng như bơ và thật hoàn hảo.

“Không,” tôi nói yếu ớt. “Em không thể ngồi trong xe này khi cả người em kinh tởm, bẩn thỉu thế này.”

Hardy mở cửa và nhét tôi vào trong. “Vào ngay, em yêu. Chúng ta sẽ không đi bộ về nhà.”

Tôi khép nép từng giây một trên quãng đường ngắn về 1800 Main, biết rõ ràng chúng tôi đang phá huỷ nội thất của xe anh.

Và một vấn đề tồi tệ hơn đang đến. Sau khi Hardy đỗ xe trong ga ra bên dưới toà nhà của chúng tôi, chúng tôi lại gần thang máy để lên sảnh. Tôi ngừng phất lại như bị bắn trúng, và nhìn từ thang máy sang thang bộ. Hardy dừng lại với tôi.

Chắc chắn điều cuối cùng tôi muốn là vào lại một cái thang máy khác. Nó quá khủng khiếp. Tôi cảm thấy mọi cơ bắp co cứng lại cự tuyệt ý tưởng đó.

Hardy im lặng, để tôi đấu tranh vượt qua nó. “Cút,” tôi thở ra. “Em không thể né tránh những cái thang máy đến hết đời được, có phải không?”

“Không, nếu em ở Houston.” Nét mặt Hardy thật ân cần. Không lâu đâu, tôi nghĩ, sự ân cần sẽ chuyển thành thương hại. Thế là đủ để khích lệ tôi tiến về phía trước.

“Dừng cảm lên nào, Haven,” tôi thầm thì tự nhủ, và ấn vào phím lên. Bàn tay tôi đang run rẩy. Trong khi thang máy chạy xuống tới ga ra, tôi chờ đợi như thể tôi đang đứng ở cửa địa ngục.

“Em không chắc em đã thực sự cảm ơn anh về điều anh đã làm chưa,” tôi nói cộc lốc. “Vậy nên...cảm ơn anh. Và em muốn anh biết, em không thường là...kẻ phiền phức đâu. Em muốn nói, em không phải là một trong số các phụ nữ luôn luôn cần được giải cứu đâu.”

“Em có thể giải cứu anh lần tới.”

Điều đó thực sự đã moi được một nụ cười từ tôi bất chấp mối lo âu của mình. Nó chắc chắn là điều đúng nhất cần nói.

Cánh cửa mở ra, và tôi chỉ làm việc đó, ép mình bước vào cái hộp kim loại, và tôi co rúm vào trong góc khi Hardy bước theo. Trước khi cánh cửa đóng lại, Hardy kéo tôi vào trong vòng tay xiết chặt của anh, cơ thể áp sát cơ thể, và miệng chúng tôi lần tới với nhau, và có vẻ như mọi thứ mà tôi đã cảm nhận được ngày hôm nay, đau đớn, tức giận, tuyệt vọng, và khuây khoả, tất cả dâng trào tới một nơi ấm nóng thanh khiết.

Tôi đáp lại bằng những cái hôn điên cuồng, kéo lưỡi anh vào trong miệng tôi, đòi hỏi mùi vị và cảm giác của anh toả khắp người tôi. Hardy buột ra một hơi thở hỗn hển, đứt quãng và đau đớn, như thể bị giật mình vì sự đáp ứng của tôi. Anh ôm đầu tôi trong bàn tay và miệng anh không ngừng nghỉ trên miệng tôi, đói khát và ngọt ngào.

Khoảng chừng vài giây chúng tôi đã lên tới sảnh. Hai cánh cửa mở ra với một tiếng bíp phiền phức. Hardy lùi lại và lôi mạnh tôi ra khỏi thang máy, bước vào trong sảnh lát đá marble đen được chiếu sáng trung. Tôi chắc rằng chúng tôi nhìn giống như một bộ đôi sinh vật ướt nhẹp khi chúng tôi đi ngang qua quầy lễ tân tới thang máy chính dẫn lên khu căn hộ.

David, nhân viên lễ tân, há hốc mồm khi ông nhìn thấy chúng tôi. “Cô Travis hả? Trời ơi, có việc gì vậy?”

“Tôi có một vấn đề nhỏ...kiểu như, vâng...tai nạn tại Cao ốc Buffalo,” tôi nói ngượng ngùng. “Ông Cates đã giúp tôi thoát ra.”

“Tôi có thể giúp gì cô không?”

“Không cần đâu, chúng tôi ổn.” Tôi ném cho David một cái nhìn đầy ý nghĩa. “Và thực sự không cần phải nói với ai trong gia đình tôi về việc này đâu.”

“Vâng, thưa cô Travis.” Ông nói, hơi quá nhanh một chút. Và khi chúng tôi bước vào thang máy của khu căn hộ, tôi nhìn thấy ông nhấc phôn lên và bắt đầu quay số.

“Ông ấy đang gọi anh trai Jack của em đấy,” tôi nói, lê bước vào trong thang máy đang mở. “Em cảm thấy chẳng muốn nói chuyện với ai hết, đặc biệt là những người tò mò phiền phức của gia đình__”

Nhưng Hardy đã hôn tôi tiếp, lần này chống hai tay anh lên tường hai bên người tôi như kiểu tôi quá nguy hiểm để chạm vào. Nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng cứ tiếp tục mãi, và niềm thích thú của nó không cưỡng lại được. Tôi đưa tay lên và để tay tôi lần theo bờ vai to khỏe của anh, những cơ bắp nổi lên cuộn cuộn và rắn chắc.

Tôi hơi sững sờ vì tác động của hai bàn tay tôi lên anh, cái cách miệng anh khoá chặt trên miệng tôi như thể anh thích thú một cách tuyệt vọng cái gì đó sẽ có thể bị tước đoạt mất. Anh đã bị khuấy động, và tôi trên thực tế rất muốn chạm vào anh ở đây, đặt bàn tay tôi lên chỗ phồng nạng đó. Những ngón tay lầy bầy của tôi trượt qua phần bụng phẳng của anh, lướt qua cái khoá kim loại ấm ấm của thắt lưng anh. Nhưng thang máy đã ngừng lại, và Hardy túm chặt tay tôi, đẩy nó ra.

Cặp mắt anh là một màu xanh nóng bỏng, êm đềm, và màu da anh đỏ như đang lên cơn sốt. Anh lắc đầu nhẹ nhẹ để giữ bỏ điều đó, và kéo tôi ra khỏi thang máy. Chúng tôi đang ở tầng thứ mười tám. Căn hộ của anh. Tôi đi cùng anh tự nguyện, chờ bên cửa trong khi anh nhập mã số khoá. Anh nhập nhầm, làm cho nó kêu bíp phẫn nộ. Tôi nén không dám phá lên cười khi anh bật chữi thề. Anh tặng cho tôi một cái lườm nạt nộ và thử lại lần nữa, và cửa mở.

Cầm tay tôi như thể tôi là một đứa trẻ nhỏ, Hardy dẫn tôi vào dưới vòi sen. “Cứ tắm lâu bao nhiêu tùy thích,” anh nói. “Anh sẽ dùng buồng tắm khác. Có một cái áo choàng đằng sau cửa đấy. Chút nữa anh sẽ mang lên vài thứ quần áo từ căn hộ của em.”

Chưa một lần tắm sen nào thích thú như lần này. Tôi nghi ngờ rằng trong tương lai cũng sẽ có lại một lần tương tự. Tôi vận nước nóng đến mức suýt bị bỏng, rên rĩ thích thú khi nó đổ xuống từ chỉ lạnh buốt, nhức nhối của tôi. Tôi tắm và tráng người rồi gội đầu ba lần liền.

Áo choàng của Hardy quá rộng với tôi, kéo lê trên sàn ít nhất phải mười lăm phân. Tôi bọc mình trong nó, trong mùi hương mà bây giờ đã trở nên quen thuộc với tôi. Tôi buộc thắt lưng thật chặt, xắn tay áo lên vài lần, và tự nhìn mình trong tấm gương mờ hơi nước. Mái tóc tôi đã bị cong lại thành những lọn nhỏ. Vì không có dụng cụ làm tóc nào như lược hay lược tròn, nên chẳng có cách gì giải quyết được việc đó.

Tôi đã nghĩ sẽ cảm thấy kiệt quệ sau điều mà tôi đã phải trải qua, nhưng thay vào đó tôi lại cảm thấy đầy năng lực, hơi bị kích động quá mức, làn vải bông mềm mại của cái áo choàng cọ khê vào làn da mỏng manh của tôi. Lang thang tới phòng chính, tôi nhìn thấy Hardy đã thay sang quần jean và áo T-shirt trắng, tóc anh vẫn còn ướt sau khi tắm. Anh đang đứng bên bàn, lấy những cái bánh sandwich và vài hộp súp trong túi giấy ra,

Ánh mắt anh kiểm tra tôi từ đầu xuống chân. “Anh đã gọi nhà hàng mang lên một ít đồ ăn.” Anh nói.

“Cảm ơn anh. Em đang đói ngấu đây, em không nghĩ đã có lúc nào em bị đói thế này.”

“Điều đó thường xảy ra sau sau một cơn chấn động. Bất cứ khi nào có vấn đề ở giàn khoan_một tai nạn hay một vụ nổ_tất cả bọn anh sau đó đều ăn như một lũ sói đói.”

“Một vụ nổ ở giàn khoan chắc kinh hoàng lắm nhỉ,” tôi nói. “Chúng bắt đầu như thế nào?”

“Ồ, nổ cầu chì, rò khí...” Anh cười toe toét khi nói thêm, “Những ông thợ hàn...” Anh mang xong đồ ăn. “Em bắt đầu ăn được rồi đấy. Anh sẽ chạy xuống căn hộ của em và lấy vài thứ quần áo cho em, nếu em cho anh biết mã khoá của em.”

“Làm ơn đừng đi. Em có thể chờ thêm một lúc nữa. Cái áo choàng này dễ chịu lắm.”

“Được thôi.” Hardy kéo một cái ghế ra cho tôi. Khi tôi ngồi xuống, tôi liếc nhìn vào TV, nó đang phát tin tức địa phương. Tôi gần như rơi khỏi ghế khi người phụ nữ dẫn chương trình nói, “...và bây giờ là tin mới về trận lũ. Chúng tôi vừa mới biết rằng lúc đầu giờ tối nay một phụ nữ không xác định danh tính đã được kéo ra từ một cái thang máy bị chìm trong nước lũ ở Cao ốc Buffalo. Theo nhân viên an ninh trên hiện trường, nước dâng lên từ tầng thấp nhất của ga ra là nguyên nhân gây ra trục trặc của thang máy. Những người làm công trong toà nhà nói người phụ nữ có vẻ ở trong tình trạng tốt sau khi được cứu thoát và không cần trợ giúp về y tế. Chúng tôi sẽ đưa thêm thông tin chi tiết về câu chuyện này khi...”

Điện thoại reo và Hardy liếc nhìn tên người gọi. “Anh trai Jack của em đấy. Anh đã nói chuyện với cậu ấy và bảo với cậu ấy em ổn rồi. Nhưng cậu ấy muốn nghe chính em nói điều đó.”

Ồ, quý thật, tôi nghĩ. Jack chắc không chỉ thấy cảm động khi biết tôi đang ở với Hardy đâu nhỉ.

Tôi cầm điện thoại từ tay anh và ấn nút nói. “Chào, Jack.” Tôi nói bằng giọng hớn hờ.

“Điều mà em không bao giờ muốn em gái em trở thành,” anh trai tôi thông báo “là một phụ nữ không rõ danh tính trên bản tin. Những điều tồi tệ thường hay xảy ra với những người phụ nữ không rõ danh tính.”

“Em ổn rồi,” tôi nói với anh, mỉm cười. “Chỉ hơi ướt và bẩn một chút thôi, thật đấy.”

“Em có thể nghĩ rằng em ổn, nhưng hầu như chắc chắn em vẫn bị sốc. Em có thể bị những vết thương mà thậm chí em không nhận thấy. Làm thế quái nào mà Cates không đưa em tới bác sỹ hả?”

Nụ cười của tôi biến mất. “Vì em ổn. Và em không bị sốc.”

“Anh sẽ lên đón em. Em sẽ ở nhà anh đêm nay.”

“Không đâu. Em có ngó qua căn hộ của anh rồi. Nó là một cái ổ chuột. Nó làm cho hệ thống miễn dịch ốm yếu của em tồi tệ hơn mỗi lần em tới chỗ anh.”

Jack không cười. “Em sẽ không ở với Cates sau khi em vừa vượt qua vài sự chấn động__”

“Anh có nhớ cuộc nói chuyện của chúng ta về giới hạn không, Jack?”

“Đ. vào những cái giới hạn ấy. Tại sao em gọi hấn ta khi em có hai anh trai làm việc chỉ cách Cao ốc Buffalo có vài dãy nhà thôi hả? Gage và anh có thể kiểm soát mọi thứ tốt đấy.”

“Em không biết tại sao em gọi anh ấy, em__” tôi phóng một cái nhìn không thoải mái về phía Hardy. Anh đáp trả lại tôi bằng một cái nhìn khó dò đoán và đi vào trong bếp. “Jack, em sẽ gặp anh ngày mai. Đừng có tới đây đấy nhé.”

“Anh đã bảo với Cates rằng nếu hấn chạm vào em, thì hấn sẽ chỉ còn là một xác chết biết đi.”

“Jack,” tôi thầm thì. “Em gác máy đây.”

“Chờ đã.’ Anh ngừng lại, và giọng anh trở nên phỉnh phờ. “Để anh lên đón em nhé, Haven. Em là em gái nhỏ__”

“Không, chúc anh ngủ ngon.”

Tôi treo máy ngay khi tiếng chuông văng lên từ ống nghe. Hardy quay lại bàn, mang cho tôi một cốc đầy đá và chất lỏng sủi bọt.

“Cám ơn anh,” tôi nói. “Dr Pepper phải không ạ?”

“Ừ, với một ít nước chanh và một tia Jack Daniel. Anh nghĩ nó có thể làm em ổn định tinh thần.”

Tôi bắn cho anh một cái nhìn chế nhạo. “Tinh thần em rất khá.”

“Có thể. Nhưng trông em vẫn hơi căng thẳng.”

Đồ ăn thật ngon. Tôi uống vài ngụm nước chua chua ngọt ngọt, cho tới khi Hardy chạm vào tay tôi. “Nào, dừng lại đi. Uống chậm thôi, em yêu.”

Một quãng thời gian ngắt quãng trong câu chuyện khi chúng tôi ăn súp rau và sandwiches. Tôi uống hết cốc của mình và chậm chạp thốt lên, cảm thấy khá hơn. “Cho em thêm cốc nữa được không?” Tôi hỏi, giờ chiếc cốc rỗng lên trước mặt anh.

“Để chờ xem đã, Jack Daniel bốc chậm lắm.”

Tôi quay người sang đối diện với anh, chống khuỷu tay lên lưng ghế tôi. “Không cần phải cư xử với em như là một cô bé mới lớn đâu. Em đã là một cô gái trưởng thành rồi, Hardy.”

Hardy lắc đầu chậm rãi, mắt anh cầm giữ ánh mắt tôi. “Anh biết điều đó. Nhưng thỉnh thoảng trông em vẫn...rất ngây thơ.”

“Tại sao anh nghĩ thế?”

Anh đáp lại dịu dàng. “Vì cách em xử lý các tình huống.”

Tôi cảm thấy một làn hơi nóng dâng lên mặt khi tôi tự hỏi có phải anh đề cập tới thái độ cư xử của tôi trong cầu thang bộ. “Hardy__” tôi nuốt xuống khó khăn. “Về đêm hôm trước__”

“Chờ đã.” Anh chạm vào cánh tay tôi đang đặt trên bàn, những ngón tay anh nhẹ nhàng lần theo những mạch máu hiện lên mờ mờ phía trong cổ tay tôi. “Trước khi chúng ta thảo luận việc ấy, nói anh nghe một điều. “Tại sao em gọi anh thay vì gọi các anh trai em? Anh mừng chết đi được khi em làm thế. Nhưng anh vẫn muốn biết tại sao.”

Giờ thì hơi nóng lan khắp mọi nơi rồi, lan rộng trên làn da trần dưới áo choàng. Tôi bị nhấn chìm trong trạng thái bứt rứt và kích động, tự hỏi tôi sẽ dám kể với anh đến mức nào, và anh sẽ làm gì nếu tôi nói cho anh nghe sự thật. “Em thật sự không suy nghĩ gì về việc đó. Em chỉ... muốn anh thôi.”

Những ngón tay anh cử động, những cái vuốt ve ấm áp, lười nhác từ cổ tay đến khuỷu tay, và ngược lại, và lại nữa. “Đêm qua,” tôi nghe anh thì thầm. “em đã đứng khi đẩy anh ra. Lần đầu tiên không nên ở một chỗ như thế. Em đã đứng khi thức tỉnh anh, nhưng cách em nói__”

“Em xin lỗi,” tôi nói tha thiết. “Em thực sự__”

“Đừng, đừng xin lỗi.” Anh cầm tay tôi trong tay anh và bắt đầu chơi đùa với những ngón tay tôi. “Anh nghĩ về nó muộn hơn khi anh đã ngủ đi một chút. Và anh nghĩ em có thể không phản ứng như thế trừ khi em có vài vấn đề thuộc loại...vấn đề chăn gối...với chồng em.” Anh nhìn tôi, đôi mắt xanh đó thu nhận tất cả mọi sắc thái của nét mặt tôi.

“Vấn đề chăn gối” là đã nói nhẹ đi nhiều, tôi nghĩ. Tôi im lặng vì lúng túng, muốn nhiều hơn hết thảy để cởi mở với anh.

“Anh ta là người đầu tiên của em à?” Hardy thúc giục. “Khá là không bình thường, ở thời buổi này và lứa tuổi của em.”

Tôi gật đầu. “Em nghĩ,” tôi cố nói ra. “theo một cách khác người, em đã cố để làm vừa lòng mẹ em. Ngay cả khi bà đã qua đời. Em cảm thấy bà sẽ muốn em chờ, bà sẽ nói với em những cô gái ngoan không nên lang chạ. Và em có quá nhiều điều phải đền bù cho những nỗi buồn em đã gây ra cho bà. Em chưa bao giờ là kiểu con gái như bà muốn__hay là kiểu con gái mà bố muốn. Em cảm thấy em nợ bà, nên em phải cố và trở thành con gái tốt.” Tôi chưa bao giờ thừa nhận điều đó với bất cứ ai trước đây. “Sau này em mới nhận ra rằng nếu em muốn ngủ với ai, thì đó là chuyện việc riêng của em.”

“Nên em chọn Nick.”

“Vâng.” Môi tôi cong cớn. “Không phải là một ý tưởng hay, như kết quả cho thấy. Anh ta không bao giờ hài lòng.”

“Anh rất dễ hài lòng.” Anh vẫn tiếp tục chơi đùa với ngón tay tôi.

“Tốt,” tôi nói không chắc chắn. “vì em khá chắc chắn em không biết làm việc đó đúng cách.”

Tất cả mọi cử động đột nhiên ngừng lại. Hardy ngẩng đầu ngược mắt khỏi tay tôi, cặp mắt anh sáng rực vì đói khát. Nồng nhiệt. “Anh sẽ không__” Anh phải dừng lại để lấy thêm hơi. Giọng anh gay gắt. “Anh sẽ chẳng có bất kỳ lo lắng nào về khoản đó.”

Tôi không thể rời mắt khỏi anh. Tôi nghĩ tới việc được ở dưới anh, thân thể anh ở trong tôi, và tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi cần phải làm nó chậm bớt lại. “Em muốn thêm một ly Jack Daniel nữa.” tôi cố nói. “Lần này không cần Dr Pepper.”

Hardy thả tay tôi ra, vẫn chăm chú nhìn tôi. Không một lời, anh vào trong bếp và mang ra hai ly thủy tinh thấp và một chai với nhãn màu đen đặc trưng. Anh rót vào hai ly một cách thành thạo, như kiểu chúng tôi đang ngồi thư giãn sau một trận poker căng thẳng.

Hardy dốc ngược ly của anh vào miệng, trong lúc tôi nhâm nhi ly của mình, để dòng chất lỏng êm ái, hơi ngọt làm ấm bề mặt môi tôi. Chúng tôi ngồi rất sát nhau. Cái áo choàng phanh ra hé lộ cặp gối trần của tôi, và tôi thấy anh liếc xuống chúng. Khi đầu anh cúi xuống, ánh sáng gọn sóng lăn tăn trên mái tóc nâu sẫm của anh. Tôi không thể chịu đựng lâu hơn, tôi phải chạm vào anh. Tôi để những ngón tay tôi vùi vào lớp tóc bên mang tai anh, chơi đùa với những lọn ngắn mịn màng. Một trong hai bàn tay anh khép lại trên gối tôi, dìm chúng trong làn hơi ấm.

Đầu anh ngẩng lên và tôi chạm vào hàm anh, vào cái ram ráp đầy nam tính của chân râu, ép nhẹ những ngón tay tôi vào cái mềm mịn của môi anh. Tôi khám phá hình dáng thanh thoát của mũi anh, một đầu ngón tay trôi giạt trên chỗ khoằm khoằm trên người trên sống mũi. “Anh nói anh kể cho em nghe một ngày nào đó,” tôi nói. “Làm sao nó bị gãy.”

Hardy đã không muốn nói về việc đó. Tôi có thể nói thế qua cái nhìn trong mắt anh. Chỉ có điều tôi đã mạo hiểm quá nhiều bằng việc tin tưởng anh, bằng tấm lòng trung thực, và anh sẽ không cần phải được nhắc lại điều đó. Vì thế anh hơi gật đầu và tự rót cho mình một ly khác, và trong sự tiếc nuối của tôi, anh bỏ bàn tay mình khỏi đầu gối tôi.

Sau một lúc ngừng khá lâu, anh nói thẳng thừng. “Bố anh đập gãy. Ông ta là một kẻ nghiện rượu. Say hay không, anh nghĩ lần duy nhất ông ấy từng cảm thấy thoải mái là khi ông ta đang làm đau ai đó. Ông ta bỏ rơi gia đình khi anh hãy còn là trẻ con. Anh đã mong đợi đến chết được là ông ta dừng về nữa thì tốt hơn. Nhưng ông ta lại quay lại lúc này lúc khác, bất cứ khi nào ông ta không ở trong tù. Ông ta đánh mẹ lên bờ xuống ruộng, làm bà có mang, và lại bỏ đi với đồng xu cuối cùng ông ta ăn cắp được của bà.”

Anh lắc đầu, ánh mắt xa vắng. “Mẹ anh là một phụ nữ cao, nhưng bà rất gầy. Một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay bà. Anh biết ông ta sẽ giết bà một ngày nào đó. Một trong những lần ông ta quay về, lúc đó anh khoảng mười một tuổi—anh đã bảo ông ta đừng có cố đến gần bà nữa. Anh không nhớ việc gì đã xảy ra sau đó, chỉ biết rằng khi anh tỉnh lại trên nền đất anh có cảm giác như vừa bị một dằm bẹp bởi một con bò đực. Và mũi anh đã bị vỡ. Mẹ cũng bị đánh như tử như anh. Bà bảo anh đừng bao giờ tới gần Bố nữa. Bà nói, cố chống lại ông ta chỉ làm ông ta nổi điên hơn thôi. Cách dễ dàng hơn cho mẹ là để ông ta muốn làm gì thì làm, và rồi thì ông ta sẽ bỏ đi.”

“Tại sao không có người nào ngăn ông ấy lại? Tại sao bà không ly dị ông ta, hay xin một lệnh tổng giam hay làm gì đó?”

“Một lệnh tổng giam chỉ có tác dụng nếu em tự còng tay dẫn mình tới côm thôi. Và mẹ anh nghĩ điều tốt nhất là hỏi ý kiến nhà thờ. Họ thuyết phục bà không ly dị ông ta. Họ nói đó là sứ mệnh đặc biệt của bà để cứu rỗi linh hồn ông ta. Theo cha xứ, tất cả những gì bọn anh nên làm là coi đó là một mục đích để cầu nguyện, rằng trái tim của Bố sẽ quay lại, rằng ông ấy sẽ nhìn thấy ánh sáng và được cứu rỗi.” Hardy mỉm cười cứng rắn. “Nếu anh đã bao giờ có hy vọng trở thành một kẻ ngoan đạo, thì chúng cũng biến mất sau khi nghe thế.”

Tôi thấy bối rối bởi phát hiện Hardy cũng đã từng là nạn nhân của bạo lực gia đình. Nhưng theo một cách tồi tệ hơn tôi đã từng bị, vì anh mới chỉ là một đứa trẻ, tôi kiềm chế được giọng

mình ở một ngữ điệu cẩn trọng khi tôi hỏi, “Vậy điều gì đã xảy ra với bố anh?”

“Ông ta quay lại khoảng hai năm sau đó. Lúc đó anh đã to khỏe hơn. Anh đứng ở cửa của toa xe moóc và không cho ông ta vào nhà. Mẹ cố gắng đẩy anh sang bên, nhưng anh không nhúc nhích. Ông ta__” Hardy ngừng lại và chậm rãi chà chà tay trên miệng và hàm mình, không nhìn vào tôi. Tôi tràn ngập nhận thức rằng anh sắp sửa kể với tôi điều gì đó mà anh chưa từng kể với ai trước đây.”

“Anh kể tiếp đi,” tôi thăm thò.

“Ông ta đuổi theo anh với một con dao. Chém trúng mạng sườn anh bằng con dao đó. Anh vẫn tay ông ta đến khi ông ta phải thả rơi con dao, rồi anh đánh ông ta cho tới khi ông ấy phải hứa sẽ biến mất khỏi nơi đó. Ông ấy không bao giờ trở lại nữa. Bây giờ ông ấy đang ở trong tù.” Mặt anh co cứng. “Nhưng phần tồi tệ nhất là Mẹ không nói chuyện với anh suốt hai ngày sau đó.”

“Tại sao? Bà giận anh à?”

“Anh đã nghĩ thế,lúc đầu. Nhưng rồi anh nhận ra...bà sợ anh. Khi anh bắt đầu cư xử điên rồ giống Bố, bà đã không thể phân biệt được sự khác nhau giữa anh và ông ta.” Lúc đó anh mới nhìn vào tôi, và nói lặng lẽ. “Anh xuất thân từ một gia đình hèn kém, Haven.”

Tôi không thể nói anh có ý định coi đó như một lời cảnh báo. Và tôi hiểu một điều gì đó về anh, rằng anh luôn sử dụng ý niệm thành phần xuất thân hèn kém như một lý do để giữ cho mình không quá gần gũi thân thiết với bất kỳ ai. Vì rằng để ai đó gần gũi với mình có nghĩa họ có thể làm tổn thương bạn. Tôi biết tất cả những điều đó là một kiểu sợ hãi. Tôi đã sống với nó rồi.

“Ông ấy đã đâm anh vào đâu?” Tôi hỏi khó khăn. “Chỉ em xem.”

Hardy nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt tập trung đờ đẫn như một kẻ say, nhưng tôi biết Jack Daniel chả có chút tham dự gì vào trong đó cả. Một làn hơi nóng lan trên gò má anh và trên sống mũi anh. Anh túm đuôi áo T-shirt kéo lên cho tới khi lộ ra một vết sẹo mảnh trên mạng sườn anh. Một vết sẹo nhỏ trắng mờ nổi bật trên nền da màu đồng của anh. Và anh nhìn theo, sững sờ, khi tôi tụt khỏi ghế và quỳ trước mặt anh, và dựa vào giữa hai đùi anh để hôn lên vết sẹo. Anh ngưng thở. Làn da anh nóng bỏng trên môi tôi, cơ chân anh thật quá cứng cáp, có cảm giác như toàn bằng thép tôi.

Tôi nghe một tiếng rên rỉ phía trên đầu tôi, và tôi bị kéo giật ra khỏi hai đầu gối anh giống như tôi là một con búp bê bằng giẻ rách. Hardy mang tôi ra sofa, đặt tôi nằm duỗi dài trên lớp phủ bằng nhung, và quỳ bên cạnh tôi trong khi vẫn đang móc tay vào sợi dây buộc của áo choàng. Miệng anh bao phủ miệng tôi, cháy bỏng và đầy hương vị whiskey ngọt ngào khi anh kéo vạt trước áo choàng mở ra. Bàn tay anh ấm áp khi anh chạm vào ngực tôi, ôm ấp phía dưới bên gò mềm mại, đẩy nó đầy lên cho miệng anh.

Đôi môi anh bao phủ cái đỉnh mút căng cứng, và anh vạch lưỡi qua nó bằng những cú liếm dịu dàng. Tôi quằn quại dưới anh, không thể nằm yên. Cái núm nhỏ nở căng đến gần như đau đớn, cảm xúc lao thẳng tới ngã ba thân thể tôi sau từng cái vuốt ve và xoáy cuộn của lưỡi anh. Tôi rên lên và đặt hai cánh tay tôi quanh đầu anh, xương sống tôi nhũn ra khi anh di chuyển sang bầu vú bên kia. Những ngón tay tôi vờn vò trong làn tóc mềm như lụa của anh, ôm lấy khuôn đầu anh. Mùi quáng tôi lôi kéo, thúc giục miệng anh trở lại với môi tôi, và anh chiếm lấy nó hoang dại, như anh không thể có nó cho đủ.

Bàn tay anh trầm nặng trườn dần xuống trên bụng tôi, xoè rộng trên đường cong mềm mại. Tôi cảm giác đầu ngón tay út của anh dừng lại trên mép của nơi tam giác sẫm màu. Thút thít, tôi nẩy người lên. Bàn tay anh trượt xuống thấp hơn, và trong khi những ngón tay anh chơi đùa

với những lộn quăn, bên trong tôi bắt đầu đập rộn ràng và khép chặt lại trong sự trống rỗng. Cho tới giây phút này, tôi chưa bao giờ có cảm giác có thể chết đi được vì niềm ham muốn nguyên sơ thế này. Tôi rên rỉ và kéo áo T-shirt của anh. Miệng Hardy trở lại với môi tôi, liếm nuốt những âm thanh mà tôi vừa bật ra như kiểu anh có thể nếm được mùi vị của chúng. “Chạm vào em đi,” tôi hỗn hển, ngón chân tôi cong lại trên lớp đệm nhung. “Hardy, xin anh__”

“Vào đâu?” tiếng thì thầm quái quỷ của anh khe khẽ lọt vào tai tôi, trong khi anh vuốt ve những lộn ầm ụt giữa hai đùi tôi.

Tôi giạng hai đầu gối, người run bắn từ đầu tới chân. “Ở đó. Ở đó đó.”

Anh buột một hơi thở dài gần như tiếng gừ gừ thích thú, những ngón tay anh thúc tôi mở ra, tìm nơi bùng bùng và sánh ướt, tập trung vào nơi khiến tôi trở nên điên cuồng. Miệng anh chà sát trên đôi môi sưng phồng của tôi, dịu dàng lôi kéo. Bàn tay anh trượt ra khỏi nơi giữa hai chân tôi, và anh kéo tôi vào trong vòng tay của anh như anh muốn nâng tôi lên, nhưng thay vì thế anh chỉ ôm tôi cuộn người trong sự dịu dàng êm ái và cơ thể run rẩy và nhịp thở hỗn hển ầm ụt. Anh cúi đầu, hôn lên đường cong của một bên đầu gối, nơi mềm mại đàn hồi của một bên ngực, nơi căng thẳng bên cuống họng tôi.

“Đưa em về giường đi,” tôi nói khàn khàn. Tôi bắt giữ một bên mái tóc anh giữa hai hàm răng, đưa lưỡi lướt trên nó. “Đưa em...”

Hardy rùng mình, thả tôi ra và ngồi thụp xuống sàn quay mặt không nhìn tôi. Anh đặt hai khuỷu tay trên hai đầu gối đang chống lên và ôm lấy đầu gục xuống, hơi thở của anh bắt đầu trở nên gay gắt, giận dữ. “Anh không thể.” Giọng anh nghèn nghẹt. “Không phải đêm nay, Haven.”

Thật lâu sau tôi mới hiểu nổi. Cố gắng để suy nghĩ đúng đắn giống như mở từng lớp từng lớp của tấm rèm mỏng. “Gì cơ?” tôi thì thầm. “Tại sao lại không?”

Hardy mất một lúc lâu để trấn tĩnh trước khi trả lời. Anh quay lại quỳ trước mặt tôi với hai đùi mở rộng. Anh đưa tay khép hai vạt áo choàng che người tôi lại, hành động quá cẩn trọng đến nỗi nó có vẻ như còn thân mật hơn cả lúc trước.

“Như thế không đúng,” anh nói. “Không phải sau những gì em đã phải trải qua. Anh đang lợi dụng em.”

Tôi không thể tin vào tai mình. Không, khi mọi việc đã tiến triển thuận lợi như thế, khi có vẻ như mọi sợ hãi của tôi đã biến mất. Không, khi tôi ham muốn anh nhiều đến thế. “Không, anh không thể,” tôi phản đối. “Em ổn mà. Em *muốn* ngủ với anh.”

“Em đang không ở trong tình trạng để có quyết định đúng lúc này.”

“Nhưng...” Tôi ngồi dậy và chà xát khuôn mặt mình. “Hardy, anh có nghĩ anh đang lợi dụng ưu thế của mình mà không đếm xỉa đến ý nghĩ của em chút nào không? Sau khi anh làm tất cả để khuấy động em, anh__” tôi ngừng bật khi một ý nghĩ khủng khiếp chợt nảy ra trong óc tôi. “Đây là để trả thù, phải không? Vì đêm qua à?”

“Không,” anh nói bực mình. “Anh không làm kiểu đó. Đây không phải là lý do. Và trong trường hợp em không nhận ra, anh cũng bị khuấy động giống như em.”

“Vậy em không được tham dự vào quyết định hả? Em không có quyền biểu quyết à?”

“Không phải đêm nay.”

“Mẹ kiếp, Hardy...” Tôi đã nhức nhối cả người. “Anh đang bắt em chịu nhận chỉ để anh có thể chứng tỏ vài điều hoàn toàn thừa phải không?”

Bàn tay anh lướt trên bụng tôi. “Để anh kết thúc nốt cho em nhé.”

Nó giống như mang ra mời thêm một món khai vị trong khi món chính thì không thể có nữa. **“Không,”** tôi nói, mặt đỏ bừng vì tức giận. “Tôi không muốn nữa vời, Tôi muốn được làm tình trọn vẹn, từ khởi-đầu-đến-kết-thúc. Tôi muốn được coi là một người phụ nữ trưởng thành người có đủ thẩm quyền để quyết định phải làm gì với cơ thể của chính cô ta.”

“Em yêu, anh nghĩ chúng ta vừa chứng minh rằng đằng sau bóng tối của sự nghi ngờ mà anh vẫn nghĩ về em như một người phụ nữ trưởng thành. Nhưng anh không thể chiếm lợi thế với một người vừa vượt qua một kinh nghiệm sống chết, đưa cô ấy về phòng mình và mang cho cô ấy một ly rượu và lợi dụng cô ấy trong khi cô ấy đang có cảm giác biết ơn với mình. Nó sẽ không xảy ra đâu.”

Mắt tôi tròn tròn. “Anh nghĩ tôi sẽ ngủ với anh vì lòng biết ơn à?”

“Anh không biết. Nhưng anh muốn để thêm một hay hai ngày cho rõ ràng.”

“Nó đã rõ ràng rồi còn gì, đồ đại ngốc!” Tôi biết tôi không công bằng với anh, nhưng tôi không thể ngừng lại được. Tôi chẳng còn nhận biết được gì lúc này nữa, tại thời điểm mà cơ thể tôi đang sắp sửa nổ tung trong cơn bùng bùng.

“Anh đang cố cư xử như một quý ông đấy, mẹ kiếp.”

“Được lắm, bây giờ là thời điểm thích hợp để anh bắt đầu rồi.”

Tôi không thể ở lại trong căn hộ của anh thêm một phút nào nữa__tôi sợ rằng tôi sẽ làm việc gì đó gây khó xử cho cả hai chúng tôi. Kiểu như tự ném mình vào anh và cầu xin. Chật vật đứng lên khỏi sofa, tôi buộc lại dải áo choàng quanh hông và bước thẳng ra cửa.

Hardy ngay lập tức theo sát gót tôi. “Em đi đâu đấy?”

“Xuống căn hộ của tôi.”

“Để anh lấy quần áo cho em trước đã.”

“Khỏi mất công. Mọi người vẫn mặc áo choàng khi họ từ bể bơi đi lên đấy thôi.”

“Họ không trần truồng bên dưới nó.”

“Thế thì sao? Anh sợ rằng ai đó quá mất tự chủ vì ham muốn đến nỗi vồ lấy tôi ngay hành lang à? Tôi đáng được gặp may mắn như thế mới đúng.” Tôi lao qua khỏi cửa và đi dọc theo hành lang. Tôi thực sự cảm thấy biết ơn cơn thịnh nộ dâng tràn mạnh mẽ trong lòng__nó làm cho tôi không còn đầu óc đâu để nghĩ tới việc lo lắng về cái thang máy.

Hardy theo sau tôi, và chờ bên cạnh tôi cho tới khi cửa thang máy mở ra. Chúng tôi bước vào cùng nhau, cả hai chúng tôi đều để chân trần. “Haven, em biết là anh đúng mà. Chúng ta hãy nói chuyện về việc đó một chút nhé.”

“Nếu anh không muốn làm tình, thì tôi cũng không muốn nói chuyện về cảm xúc của chúng ta.”

Anh đưa tay lên vắn vò mái tóc, trông anh bối rối. “Được thôi, chắc chắn đây là lần đầu tiên một mụ đàn bà nói về anh như thế.”

“Tôi không chấp nhận lời cự tuyệt với thái độ ngoan ngoãn đâu,” tôi thầm thì.

“Đấy không phải là cự tuyệt, đấy chỉ là một sự trì hoãn thôi. Và nếu Jack Daniel làm cho em xấu tính thế này, từ nay anh sẽ không bao giờ cho em uống thêm một ngụm nào nữa.”

“Chẳng liên quan gì tới whiskey hết. Tôi vẫn xấu tính thế đấy.”

Có vẻ như Hardy nhận ra dù anh có nói gì thì nó cũng sẽ chỉ làm cho tôi cáu kỉnh hơn mà thôi. Nên anh sử dụng chiến thuật im lặng cho tới khi chúng tôi tới cửa căn hộ tôi. Tôi nhập mã số điện tử và bước qua ngưỡng cửa.

Hardy đứng đó nhìn xuống tôi. Tóc anh rối bời và ngon lành và gợi tình kinh khủng. Nhưng anh không xin lỗi.

“Anh sẽ gọi em ngày mai,” anh nói.

“Tôi sẽ không trả lời đâu.”

Bằng một cái liếc dài và lười nhác, Hardy trượt ánh mắt của anh trên người tôi, trên những nếp gấp của áo choàng anh đang bọc quanh người tôi, trên những ngón chân trần đang quắp chặt lại của tôi. Một tia cười cợt kéo một bên khoé miệng anh trề xuống. “Em sẽ trả lời,” anh nói.

Tôi nhanh chóng đóng cánh cửa. Tôi không cần nhìn thấy mặt anh cũng biết được có một nụ cười ngạo mạn đang nở ngoác ra ở đó.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Tôi có mặt ở nơi làm việc lúc tám-giờ-rưỡi sáng hôm sau và ngay lập tức bị vây quanh bởi Kimmie, Samantha, Phil và Rob. Tất cả họ đều tỏ vẻ vui mừng khi thấy tôi ổn, và hỏi han về trận lụt và cảm giác khi bị mắc kẹt trong thang máy, và làm cách nào tôi ra được.

“Tôi xoay xở gọi được một người bạn trước khi di động của tôi hết pin,” tôi giải thích. “Anh ấy có mặt ở đó một lúc sau và...vâng, mọi thứ đều thu xếp ổn thoả sau đó.”

“Đó có phải là Mr Cates không?” Rob hỏi tôi. “David kể với tôi.”

“Mr Cates, khách thuê nhà của chúng ta ấy à?” Kimmie hỏi, và nhoẻn cười trước cái gật đầu bẽn lẽn của tôi.

Vanessa tới cabin của tôi, nhìn có vẻ quan tâm. “Haven, em có ổn không? Kellie Reinhard đã gọi và kể cho chị chuyện gì xảy ra đêm qua.”

“Em ổn rồi,” tôi nói. “Sẵn sàng để làm việc như bình thường.” Chị ta cười. Có thể tôi là người duy nhất nhận ra vẻ hạ cố ghê lạnh trong nó. “Em là một người đáng tin cậy đấy. Mừng cho

em.”

“Tiện thể,” Kimmie bảo tôi, “bọn mình nhận được cả nửa tá điện thoại sáng nay, hỏi xem cậu có phải là người phụ nữ trong thang máy không. Mình nghĩ phương tiện truyền thông địa phương muốn moi móc thông tin về gia đình Travis. Vậy nên mình chơi trò ngớ ngẩn và bảo họ theo những gì mình biết, thì không phải là cậu.”

“Cảm ơn,” tôi nói, ý thức được cái nheo mắt của Vanessa. Đã đành tôi không thích mình là một người nhà Travis, nhưng chị ta còn không thích tôi là một người nhà Travis thậm chí còn hơn cả tôi.

“Được rồi, mọi người,” Vanessa nói, “quay về làm việc được rồi đấy.” Chị ta chờ tới khi những người khác đã rời khỏi cabin của tôi trước khi thân mật nói, “Haven, tới văn phòng chị đi và chúng ta sẽ cùng uống cà phê trong lúc tổng kết lại buổi họp của em với Kellie nhé.”

“Vanessa, em xin lỗi, nhưng em không có khả năng nhớ được hết những điều đã thảo luận.”

“Chúng có lưu trong máy tính của em có phải không nhỉ?”

“Em không còn máy tính nữa,” tôi nói vẻ hối tiếc. “Nó bị chìm rồi.”

Vanessa thở dài. “Ồ, Haven. Chị mong em cẩn thận hơn với tài sản của văn phòng chứ.”

“Xin lỗi, nhưng chỉ có điều không thể nào giữ nó được. Nước dâng lên và__”

“Thế xem các ghi chép của em vậy. Em có ghi chép lại, có phải không?”

“Vâng, nhưng chúng ở trong cặp của em...và mọi thứ trong đó đều biến thành rác rồi. Em sẽ gọi Kellie và cố ghi lại nội dung buổi họp hết sức có thể, nhưng__”

“Thật lòng, Haven, em không thể xoay sở để giữ được cặp của em à?” Chị ta trao cho tôi một cái nhìn khiển trách dịu dàng. “Chả lẽ em cứ bị sợ hãi là đánh rơi mọi thứ à?”

“Vanessa,” tôi nói cẩn trọng, “Chỗ thùng trong thang máy không phải chỉ đơn thuần là một vũng nước nhỏ trên sàn.” Rõ ràng là chị ta không hiểu việc gì đã xảy ra, nhưng điều cuối cùng bạn có thể nói với chị ta là chị ta không hiểu việc gì đó.

Chị ta đảo mắt một vòng và mỉm cười như thể tôi là một đứa trẻ đang nói dối. “Với khả năng cường điệu của em, chẳng có gì khó để biết chuyện gì đã thực sự xảy ra đâu.”

“Hey.” Một giọng ấm áp, dễ chịu ngắt lời chúng tôi. Jack. Anh tới cabin, và Vanesa quay lại đối diện với anh. Những ngón tay mảnh mai của chị ta yêu kiều vén một lọn tóc nhạt màu, hoàn hảo của chị ta ra sau tai. “Xin chào, Jack.”

“Xin chào, các người đẹp.” Anh bước vào, kiểm tra tôi kỹ càng, và đưa tay ra kéo tôi vào trong lồng ngực mình bằng một cái xiết nhẹ. Tôi cứng người lại một chút. “Được rồi, anh có thêm quan tâm em không thích bị chạm vào,” Jack nói, vẫn ôm chặt tôi. “Em làm anh hoảng sợ xuyết chết đêm qua. Anh vừa tát qua căn hộ của em hai phút trước, và chẳng có ai ở đó trả lời anh hết. Em đang làm cái quái gì ở đây thế hả?”

“Em làm việc ở đây,” tôi nói với một nụ cười méo xẹo.

“Không phải hôm nay. Em đang được nghỉ hôm nay.”

“Em không cần phải nghỉ đâu,” tôi phản đối, ý thức được cái nhìn sắt đá của Vanessa.

Jack cuối cùng cũng thả tôi ra. “Có, em có phải nghỉ. Thư giãn. Chợp mắt một lúc. Và chắc chắn phải gọi Gage, Joe, Bố, **và** Todd... tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với em. Không ai gọi em ở nhà vì nghĩ rằng em đang ngủ.”

Tôi nhăn mặt trào phúng. “Chả lẽ em sẽ phải nhắc lại toàn bộ câu chuyện bốn lần à?”

“Anh sợ là thế đấy.”

“Jack,” Vanessa ngọt ngào xen vào. “Em không nghĩ Haven cần phải nghỉ ngày hôm nay. bọn em sẽ chăm sóc cho cô ấy. Và nó có thể giúp tâm trí cô ấy khỏi bị chấn động bởi việc bị mắc kẹt trong cái thang máy đó.”

Jack ban cho chị ta một cái nhìn ngạc nhiên. “Không phải chỉ là vấn đề bị mắc kẹt trong một cái thang máy.” Anh nói với chị ta. “Em gái tôi đã bị sập bẫy như một con cá bị mắc trong lồng. Vừa rồi tôi đã nói chuyện với cái gã đã kéo em tôi ra khỏi đó đêm qua. Anh ta nói buồng thang máy gần như ngập đầy nước, và hoàn toàn tối đen. Và anh ta không biết có người phụ nữ nào khác sẽ bình tĩnh xử lý tình huống đó giỏi như Haven đã làm không.”

Hardy đã nói như thế về tôi sao? Tôi đã được hài lòng và tăng bốc...và tôi cũng bị mê hoặc bởi vẻ nhăn nhó thoáng qua trên nét mặt Vanessa.

“Được rồi, **tất nhiên** em nên nghỉ một ngày,” chị ta kêu lên, làm tôi ngạc nhiên bằng cách quàng một cánh tay quanh vai tôi. “Chị không biết rằng nó đã khủng khiếp như thế, Haven. Đáng lẽ em phải kể với chị chứ.” Chị ta xiết vai tôi triu mến. Mùi nước hoa đắt tiền, sắc súa của chị ta, và cảm giác cánh tay chị ta quanh người tôi, làm da tôi nổi sần gai ốc. “Cô em đáng thương. Về nhà và nghỉ ngơi đi. Chị có thể làm gì cho em không?”

“Cảm ơn, nhưng không,” tôi nói, nhích khỏi chị ta. “Thật đấy, em ổn rồi. Và em muốn ở lại.”

Jack nhìn xuống tôi triu mến. “Đi đi, em gái. Em được nghỉ một ngày.”

“Em có một núi việc phải làm,” tôi bảo anh.

“Anh cóc thèm quan tâm. Chúng vẫn ở đó ngày mai. Đúng không, Vanessa?”

“Phải ạ,” chị ta nói vui vẻ. “Tin em đi, em không khó khăn gì để làm thay cho Haven đâu.” Chị ta vỗ lưng tôi. “Tự chăm sóc mình cho tốt đấy, bé cưng. Gọi cho chị nếu em cần gì nhé.”

Đôi giày gót nhọn của chị ta để lại những điểm lõm tròn tròn trên thảm khi chị ta rời đi.

“Em thực sự nên ở lại,” tôi nói với Jack.

Nét mặt anh không lay chuyển. “Đến thăm Bố đi,” anh nói. “Ông muốn gặp em. Và sẽ chẳng làm đau ai trong hai người đâu nếu cả hai thử nói chuyện giống như hai người văn minh để thay đổi không khí một chút.”

Tôi thở dài nhọc nhằn và cầm ví lên. “Chắc chắn rồi. Em vẫn chưa có đủ kích thích trong hai ngày vừa qua đâu.”

Trượt hai bàn tay anh vào trong túi quần, Jack nheo nheo mắt theo dõi tôi. Giọng anh có vẻ đe dọa. “Này...Hardy đã tiến thêm được bước nào với em đêm qua không đấy?”

“Anh đang hỏi như một ông anh trai hay là một người bạn?”

Anh phải suy nghĩ về việc đó một lúc. “Bạn, anh đoán thế.”

“Được thôi.” Tôi tiếp tục bằng giọng thầm thì dịu dàng nhất có thể. “Em đã tiến một bước về phía anh ấy, và anh ấy từ chối em. Anh ấy nói anh ấy không muốn lợi dụng em.”

Jack chớp mắt. “Làm sao em biết?”

“Anh ấy thực sự độc đoán trong việc đó,” tôi nói, trở nên gắt gỏng. “Và toàn dùng thái độ ‘anh là đàn ông, anh quyết định’ để không đùa cợt với em.”

“Haven, anh ta là một người Texas. Bọn anh nói chung không thường biết tường tận sự nhạy cảm và tế nhị của bản thân đâu. Nếu em muốn tìm một anh chàng kiểu thế, hãy tự tìm cho mình một gã ngựa giống văn minh ấy. Anh nghe nói có nhiều gã kiểu đó ở Austin.”

Một nụ cười bất đắc dĩ làm giảm lòng căm phẫn của tôi. “Em không chắc anh lại biết ngựa giống văn minh là gì đấy, Jack.”

“Anh chỉ biết anh không phải là một trong số đó thôi.” Anh mỉm cười và ngồi ghé lên góc bàn của tôi. “Haven, mọi người đều biết anh chẳng yêu quý gì Hardy. Nhưng lần này anh phải công nhận: Anh ta đã làm việc đúng.”

“Sao anh lại bảo vệ anh ấy.”

Cặp mắt đen của anh lấp lánh. “Phụ nữ,” anh nói. “Bọn em phát điên khi một anh chàng tiến thêm một bước về phía em, nhưng bọn em thậm chí còn phát điên hơn khi anh ta không làm. Anh thề, không có thắng lợi gì ở đây đâu.”

Một số đàn ông là một phần trong đời con gái họ. Nhưng bố tôi không thuộc về những người đó. Có thể nếu chúng tôi dành nhiều thời gian với nhau hơn, Bố và tôi có thể tìm thấy một điểm tương đồng, nhưng ông luôn quá bận, luôn bị cuốn đi. Bố đã chuyển nhượng lại trách nhiệm nuôi dạy con gái như một đặc quyền của mẹ tôi, và cho dù bà có gọt đẽo, uốn nắn theo kiểu gì thì bà cũng không có khả năng nhét một cái chốt vuông vừa vào một cái lỗ tròn.

Mẹ càng cố gắng rèn rũa tôi thành kiểu con gái đúng đắn thì thái độ của tôi càng trở nên tồi tệ hơn. Những đồ chơi không được coi là có tính phụ nữ của tôi_súng cao su, súng lục, bộ đồ chơi cao bồi và người Da đỏ, Mũ cảnh sát mà Joe đã cho tôi_đã bị thủ tiêu hoặc cho đi. “Con không muốn những thứ ấy đâu,” bà nói khi tôi kêu ca. “Những thứ đó không thích hợp cho những cô gái nhỏ.”

Hai người chị em của mẹ tôi đều thông cảm với cảnh ngộ khốn khổ của mẹ tôi, vì rõ ràng chẳng có thể làm gì để chuyển biến tôi được. Nhưng tôi nghĩ họ đã có một chút hài lòng với tình huống đó. Mặc dù chồng của họ không có khả năng mua được cho họ một ngôi nhà lớn ở River Oaks, họ đã xoay sở để sản xuất được những cô em họ của tôi Karma, Jaci và Susan như những quý bà bé nhỏ hoàn hảo. Nhưng Mẹ tôi, người có mọi thứ bà muốn trên đời, thì lại bị sa lầy với tôi.

Tôi luôn biết rằng tôi sẽ không bao giờ đi học ở Wellesley nếu mẹ tôi vẫn còn sống. Bà là người trung thành chống lại học thuyết nam nữ bình quyền, mặc dù tôi không chắc rằng bà biết được tại sao. Có thể là do các quy tắc truyền thống rất phù hợp với bà, trong vai trò vợ của một người đàn ông giàu có. Hay có thể vì bà tin bạn không thể thay đổi trật tự thế giới, với bản chất tự nhiên của đàn ông là làm những gì ông ta muốn, và bà không phải là người thích húc đầu vào tường. Và rất nhiều phụ nữ ở thế hệ bà tin tưởng rằng đức hạnh chính là chịu đựng sự phân biệt đối xử.

Dù với lý do nào đi chăng nữa, thì mẹ và tôi chắc chắn có nhiều bất đồng. Tôi cảm thấy có tội vì sự ra đi của bà đã cho phép tôi có được những hiểu biết của riêng mình và đi học ở trường tôi muốn. Bố chẳng vui về gì về việc đó, tất nhiên, nhưng ông quá kiệt sức vì đau buồn để tranh cãi về nó. Và có thể đó là một sự giải thoát cho ông khi để tôi đi xa Texas.

Tôi gọi Bố trên đường tôi đến River Oaks để chắc chắn ông có nhà. Vì xe của tôi còn ở trong garage ngập nước, nên tôi phải thuê một cái xe khác. Tôi được bà quản gia, Cecily, đón chào ở ngay cửa trước. Bà đã làm cho gia đình Travis từ khi tôi mới biết nhớ. Bà đã già ngay từ hồi tôi còn là một đứa trẻ, mặt bà nhăn nheo tới mức bạn có thể nhét một đồng xu vào giữa chúng.

Trong lúc Cecily quay trở lại bếp, tôi vào với Bố, ông đang thư giãn trong phòng sinh hoạt chung. Căn phòng được trấn thủ hai cánh bằng hai cái lò sưởi to tướng, chúng lớn đến nỗi bạn có thể đỗ một cái xe tải nhỏ trong đó. Bố tôi đang ngồi ở cuối phòng, thư giãn trên một cái sofa tiện nghi với hai chân gác lên bàn.

Bố và tôi chưa bao giờ thực sự dành thời gian cho nhau từ khi tôi ly dị. Chúng tôi chỉ nhìn thấy nhau trong những cuộc gặp mặt ngắn ngủi, với sự hiện diện của nhiều người khác. Có vẻ như chúng tôi cùng cảm giác được rằng chịu đựng một buổi trò chuyện riêng tư còn rắc rối hơn bản thân câu chuyện.

Khi tôi nhìn bố tôi, tôi nhận ra ông đã già. Tóc ông đã bạc hẳn, không còn màu ghi xám nữa, và làn da rám nắng màu xỉ gà của ông đã nhạt đi, chứng tỏ rằng ông đã không còn dành nhiều thời gian ở ngoài trời như trước. Và ông có thái độ trầm lặng, cái nhìn của một người đàn ông đã không còn căng thẳng và vội vã đi tìm những mục tiêu chinh phục mới.

“Chào Bố.” Tôi cúi xuống hôn lên má ông và ngồi xuống cạnh ông.

Cặp mắt sắc của ông xét nét kiểm tra tôi cẩn thận. “Không có dấu hiệu mệt mỏi, có vẻ thế.”

“Không ạ.” Tôi cười với ông. “Cảm ơn Hardy Cates.”

“Con gọi nó phải không?”

Tôi biết sẽ dẫn tới đâu rồi. “Vâng, may mắn là con có mang di động.” Trước khi ông có thể đeo đuổi tôi với một chuỗi câu hỏi, tôi cố lái ông sang hướng khác. “Con đoán con đã có một câu chuyện hay để kể với bác sỹ tâm lý của con khi chị ấy đi nghỉ về.”

Bố cau mặt phản đối, như tôi biết ông sẽ làm. “Con sẽ đi gặp bác sỹ thần kinh à?”

“Đừng nói ‘bác sỹ thần kinh’ đi Bố. Con biết đó là từ mọi người vẫn dùng để gọi những chuyên gia y tế tâm thần, nhưng bây giờ nó có một ý nghĩa khác rồi.”

“Là gì?”

“Nó là tiếng lóng gọi một người phụ nữ giỏi trong...một hoạt động giường chiếu nhất định.”

Bố tôi lắc đầu. “Thế hệ trẻ.”

Tôi nhún nhả cười với ông. “Con không đến đây vì thế. Con chỉ cố cập nhật thông tin cho bố thôi. Vậy nên...vâng, con sẽ đi gặp bác sỹ tâm lý, và chị ấy giúp con nhiều hơn con nghĩ.”

“Chỉ phí tiền thôi,” Bố nói, “Trả tiền cho ai đó để nghe con phàn nàn. Tất cả những gì bọn họ phải làm là bảo con biết con muốn nghe cái gì thôi mà.”

Như tôi vẫn biết, Bố chỉ mang máng hiểu về trị liệu tâm lý. “Bố chưa bao giờ nói cho con biết về bằng tâm lý học của Bố đâu nhé.”

Ông trao cho tôi một cái nhìn u ám. “Đừng có nói với mọi người con đang gặp bác sỹ tâm lý. Họ sẽ nghĩ con bị sao đó.”

“Con chẳng thấy xấu hổ gì hết khi cho ai đó biết con có khó khăn.”

“Những khó khăn duy nhất mà con gặp là những việc con tự gây ra. Như là cưới Nick Tanner khi bố bảo con đừng.”

Tôi mỉm cười rầu rĩ khi ngẫm nghĩ rằng bố tôi không bao giờ bỏ lỡ cơ hội để nói Bố-bảo-con-rồi. “Con đã công nhận rằng bố đúng về chuyện Nick rồi còn gì. Bố có thể cứ tiếp tục nhắc nhở con về chuyện đó, cũng như con có thể tiếp tục công nhận rằng con sai lầm, nhưng con không nghĩ điều đó mang lại ý nghĩa thực tế gì hết. Bên cạnh đó, bố đã sai trong cách luận giải nó.”

Mắt ông loé lên vì bức bối. “Bố đứng trên nguyên tắc của mình. Và bố sẽ làm lại việc đó.”

Tôi tự hỏi đến khi nào thì ông học được khái niệm làm bố. Có thể ông nghĩ thế là tốt cho con cái mình để có dáng vẻ quyền lực mà ông chưa bao giờ có. Sự sợ hãi rằng khi nào đó ông phải công nhận rằng mình sai, về bất cứ chuyện gì, có vẻ như quá liều với ông. Và nó có vẻ như là yếu điểm với tôi.

“Bố,” tôi do dự nói. “Con mong bố có thể ở đó với con ngay cả khi con đang mắc sai lầm. Con

mong bố có thể yêu con ngay cả khi con nổi loạn với bố.”

“Điều này không liên quan gì tới tình yêu hết. Con cần phải học hỏi những hệ quả khác hơn trong cuộc đời, Haven.”

“Con đã biết điều đó rồi.” Tôi đã phải đối mặt với những hệ quả mà Bố không cần phải biết đến. Nếu chúng tôi có một mối quan hệ kiểu khác hơn, tôi đã rất yêu thích được phó thác bí mật của mình cho ông. Nhưng điều đó đòi hỏi một loại niềm tin mà phải mất nhiều năm mới gom góp đủ. “Con đã không nên vội vã lao vào hôn nhân với Nick,” tôi công nhận. “Con nên có óc suy xét tốt hơn. Nhưng con không phải là người phụ nữ duy nhất đã từng yêu nhầm.”

“Cả đời con,” bố nói chua chát, “tất cả những gì con từng muốn đều là làm ngược lại những gì mà mẹ con hay bố nói. Con khó bảo hơn cả ba anh trai con gộp lại.”

“Con chưa bao giờ muốn thế. Con chỉ muốn sự chú ý của Bố thôi. Con đã làm mọi chuyện chỉ để có một chút thời gian của Bố.”

“Con đã là một phụ nữ trưởng thành rồi, Haven Marie. Dù cho con có gì hay không có gì khi con là một đứa bé, con cũng cần phải khắc phục nó.”

“Con đang khắc phục được nó,” tôi nói. “với hy vọng bố sẽ thay đổi khác với bố đã từng trước đây. Con mong Bố sẽ làm như thế cho con, và rồi có lẽ cả hai chúng ta có thể không còn phải thất vọng về nhau nữa. Từ bây giờ trở đi, con sẽ cố gắng để có những chọn lựa tốt hơn. Nhưng nếu đó có nghĩa là làm những việc vô bổ, thì nó sẽ là như vậy. Bố không cần phải yêu con. Đẳng nào thì con cũng vẫn yêu Bố.”

Bố không có vẻ hiểu điều đó. Ông đang mải mê tìm kiếm gì đó. “Bố muốn biết điều gì đang xảy ra giữa con và Hardy Cates. Con đang chơi bời với nó à?”

Tôi hơi mỉm cười. “Đấy là việc của con.”

“Nó có tiếng xấu,” Bố cảnh báo. “Nó sống với một tốc độ: chỉ chơi bời. Không chậm lại để kết hôn đâu.”

“Con biết,” tôi nói. “Con cũng không.”

“Bố cảnh cáo con, Haven, nó sẽ chà đạp con. Nó là một thằng khố rách thô lậu miền Tây Texas. Đừng cho bố một lý do nữa để nói ‘Bố đã bảo con rồi.’”

Tôi thở dài nhìn ông, bậc phụ huynh này luôn đoán chắc rằng ông biết tuốt hay sao ấy. “Vậy Bố hãy cho con biết...ai sẽ là người phù hợp với con. Cho con ví dụ ai đó mà bố chấp nhận được nào.”

Dựa lưng vào ghế cho thoải mái, ông gõ gõ những ngón tay to của ông trên bụng. “Con trai của George Mayfield, Fisher chẳng hạn. Nó sẽ được thừa hưởng tiền bạc một ngày nào đó. Tính cách tốt. Gia đình bề thế. Lại đẹp trai nữa.”

Tôi thất kinh. Tôi đã đi học cùng Fisher Mayfield mà. “Bố ơi, nó là một thằng nhạt thếch, tính cách lơ đãng nhất trên đời. Nó là con người có thể so sánh với nước ốc được đấy bố ạ.”

“Thế còn con trai của Sam Schuler?”

“Mike Schuler ạ? Bạn cũ của Joe hả bố?”

Bố gật đầu. “Bố nó là một trong những người xuất sắc nhất mà bố biết đấy. Sùng đạo. Chăm chỉ. Và Mike luôn có thái độ cư xử đúng mực nhất trong số những thanh niên mà bố gặp.”

“Mike đã trở thành một gã nghiện ngập rồi Bố ơi.”

Bố tôi phản đối nhìn tôi. “Nó không thể.”

“Cứ hỏi Joe mà xem nếu bố không tin con. Mike là người duy nhất chịu trách nhiệm về thu nhập hàng năm của nông dân trồng cannabis ở Colombia đấy Bố.”

Bố lắc đầu phẫn nộ. “Có chuyện gì xảy ra với thể hệ trẻ thế nhỉ?”

“Con không biết,” tôi nói. “Nhưng nếu đó là những đề cử tốt nhất của Bố...thì thằng khố rách thô lậu miền Tây Texas có vẻ khá khẩm hơn đấy chứ.”

“Nếu con bắt đầu với nó,” bố tôi nói, “con chắc chắn phải cho nó biết nó sẽ không bao giờ có tiền của bố.”

“Hardy không cần tiền,” tôi nhẹ nhõm trả lời. “Anh ấy đã có tiền của mình rồi, Bố ơi.”

“Nó sẽ muốn nữa.”

Sau khi ăn trưa với bố tôi, tôi trở về căn hộ của mình và chợp mắt một lúc. Tôi thức dậy ngẫm nghĩ lại cuộc nói chuyện của hai chúng tôi, và ủ ê suy nghĩ về sự thiếu quan tâm của ông trong bất cứ liên hệ nào cần có giữa cha và con gái. Nó làm tôi thất vọng, nhận ra rằng mình chưa bao giờ có được một chút tình yêu nào của ông đáp lại với tình yêu mà tôi sẵn sàng trao cho ông. Nên tôi gọi Todd và kể cho cậu ta nghe về buổi thăm viếng.

“Cậu đúng về vài điều,” tôi nói. “Đúng là tớ bị ám ảnh thiếu tình phụ tử thật.”

“Mọi người đều thế cả, bạn yêu ơi. Cậu không phải trường hợp đặc biệt đâu.”

Tôi khúc khích. “Có muốn qua đây là làm vài ly dưới bar không?”

“Không thể. Có hẹn tối nay rồi.”

“Với ai?”

“Một phụ nữ rất nóng bỏng,” Todd nói. “Bọn tớ đang khám phá nhau. Còn cậu sao rồi? Đóng dấu vào thoả thuận với Hardy chưa?”

“Chưa. Tớ cho rằng anh ấy sẽ gọi hôm nay, nhưng dù sao__” Tôi ngừng lại khi nghe tiếng bíp báo cuộc gọi chờ. “Có thể là anh ấy đấy. Tớ phải đi đây.”

“Chúc may mắn, bạn yêu.”

Tôi bấm chuyển sang cuộc gọi thứ hai. “Xin chào?”

“Em cảm thấy sao rồi?” Tiếng của Hardy làm kích thích mọi dây thần kinh của tôi.

“Ổn.” Giọng tôi nghe như tiếng bóng bay cọ vào nhau ken két. Tôi hắng giọng. “Anh thế nào?...Có bị rách cơ hôm qua không?”

“Không. Mọi thứ đều bình thường.”

Tôi nhắm mắt và thở ra một hơi dài khi tôi chăm chú tận hưởng sự im lặng ấm áp, mong chờ giữa hai chúng tôi.

“Vẫn điên với anh à?” Hardy hỏi.

Tôi không thể kìm được một nụ cười. “Em đoán là không.”

“Vậy em sẽ đi ăn với anh tối nay chứ?”

“Vâng.” Những ngón tay tôi túm chặt quanh điện thoại. Tôi tự hỏi tôi đang làm gì đây, tôi đang đồng ý đi ăn với Hardy Cates đấy nhé. Gia đình tôi chắc sẽ ngắt mất. “Em thích ăn sớm,” tôi bảo anh.

“Anh cũng thế.”

“Anh xuống căn hộ em lúc sáu giờ nhé.”

“Anh sẽ tới đúng giờ.”

Sau khi anh ngắt máy, tôi ngồi lặng lẽ trong vài phút, suy nghĩ.

Tôi biết Bố sẽ nói tôi không biết mình đang lao đầu vào cái gì, đi chơi với Hardy Cates. Nhưng khi bạn bắt đầu hẹn hò với ai đó, bạn có thể chẳng bao giờ chắc chắn bạn đang lao đầu vào cái gì. Bạn phải cho ai đó một cơ hội để chỉ cho bạn thấy anh ta thực sự là ai...và tin tưởng anh ta khi anh ta hành động.

Tôi mặc quần jean và giày cao gót và một áo màu vàng hoa thủy tiên ôm sát hờ lưng với hai dải buộc sau gáy cùng một cái khoá lấp lánh nối một dải áo với thân. Dùng máy ép tóc, tôi là mái tóc mình cho tới khi nó bóng lên và các đuôi tóc vênh hết ra. Vì thời tiết khá ấm, tôi dùng rất ít phấn son, chỉ một chút mascara và son bóng màu đỏ anh đào.

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu tôi là tôi bị kích động với ý tưởng ngủ với Hardy nhiều hơn rất nhiều tôi đã từng với Nick khi còn là một trinh nữ. Có lẽ là do với chàng trai đầu tiên, bạn suy nghĩ rằng bạn có được sự ưu tiên cho người mới bắt đầu. Với người thứ hai, mặc dù vậy, có nhiều điều khác hơn được mong đợi. Chẳng làm cho mình dễ dàng hơn, tôi lại còn chơi trò trả lời câu hỏi có tên “Bạn Có Giỏi trên Giường Không?” trên một tờ tạp chí phụ nữ, và điểm của tôi đã đặt tôi vào thứ hạng Cô nàng Rụt rè, và đã giúp tôi có được một lô gợi ý nhằm nâng cao “khả năng nhục dục” của tôi, hầu hết chúng đều nghe có vẻ không hợp vệ sinh, không dễ chịu, hay chỉ đơn giản là khó coi.

Vào lúc tôi nghe tiếng chuông cửa reo, vài phút trước sáu giờ, sự căng thẳng dồn ứ lại cho tới khi toàn bộ khung xương tôi cảm giác giống như bị xiết chặt bởi những đinh vít bằng kim loại. Tôi mở cửa. Nhưng không phải Hardy.

Chồng cũ của tôi đứng đó, mặc một bộ vét và đeo cà vạt, ăn mặc chải chuốt, hoàn hảo không chê vào đâu được, và mỉm cười. “Ngạc nhiên chưa,” anh ta nói, và túm chặt tay tôi trước khi tôi kịp cử động.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Tôi choáng váng lùi lại, cố gắng giật tay ra, nhưng anh ta bám theo tôi qua ngưỡng cửa. Nụ cười của Nick bất động. Tôi giật tay anh ta ra khỏi tôi và đối mặt với anh ta, cố gắng giữ không cho sự hoảng sợ lộ ra trên mặt.

Tôi đang ở giữa một cơn ác mộng. Tôi nghĩ nó không thể là sự thật, ngoại trừ rằng sự khốn khổ và sợ hãi và tức giận đang bò lổm ngổm hàng đàn trên người tôi như một lũ côn trùng, và tất cả những cảm giác đó đều quá quen thuộc. Nó đã từng là sự thật trong gần hai năm.

Nick nhìn có vẻ khỏe mạnh, sung sức, và hơi nặng cân hơn hồi chúng tôi hãy còn là vợ chồng. Bộ mặt phình phính mới mẻ của anh ta làm nổi bật vẻ trẻ con sẽ không còn phù hợp khi anh ta có tuổi. Nhưng nhìn toàn thể anh ta có bề ngoài của một anh chàng sáng sủa, thành công, ôn hoà.

Chỉ ai đó biết rõ anh ta như tôi mới nhận ra được con quái vật bên trong anh ta.

“Tôi muốn anh về đi, Nick.”

Anh ta bật cười sảng sốt, cứ như thái độ thù địch lạnh lẽ của tôi nhằm vào chỗ không người vậy. “Lay Chúa, Marie. Anh đã không gặp em nhiều tháng rồi, và đó là điều đầu tiên em nói với anh à?”

“Tôi không mời anh tới đây. Làm sao anh tìm ra căn hộ của tôi? Làm sao anh qua mặt được người giữ cửa? David không bao giờ để một ai không cư trú tại đây vào trong toà nhà mà không được chấp thuận.”

“Anh tìm ra nơi em làm việc, và anh tới văn phòng của em. Chỉ cần nói chuyện với quản lý của em, Vanessa—cô ấy bảo anh em sống ở đây trong toà nhà. Cô ấy cho anh biết số căn hộ của em và chỉ đường cho anh tới đây. Một cô gái thú vị. Cô ấy nói sẽ đưa anh đi chơi quanh Houston bất cứ khi nào anh muốn.”

“Cả hai người tương đồng với nhau nhiều thứ lắm,” tôi nói cộc lốc. Mẹ kiếp Vanessa! Tôi đã kể cho mẹ nghe đủ về quá khứ của mình để mẹ ta nhận ra rằng tôi không quan hệ tốt với chồng cũ của tôi. Chẳng có gì ngạc nhiên khi mẹ ta sử dụng bất cứ cơ hội nào để gây phiền toái.

Nick cả gan đi hẳn vào căn hộ của tôi.

“Anh muốn gì?” Tôi hỏi, lùi ra xa.

“Em chỉ cần nghĩ anh ghé lại và chào em một câu thôi là được rồi. Anh ở trong thành phố để phỏng vấn cho một vị trí trong một công ty bảo hiểm. Họ cần một người đánh giá. Anh chắc anh sẽ nhận được việc—anh hoàn toàn đủ khả năng là người phù hợp nhất cho vị trí đó.”

Anh ta đang phỏng vấn xin việc ở Houston à? Tôi phát ốm với ý nghĩ đó. Một thành phố với dân số hai triệu hoá ra vẫn không đủ lớn cho tôi để chia sẻ với ông chồng cũ của mình.

“Tôi không quan tâm đến kế hoạch trong sự nghiệp của anh.” Tôi cố giữ giọng mình điềm tĩnh. “Tôi và anh không còn việc gì để làm với nhau nữa cả.” Tôi đi tới gần điện thoại. “Về đi, nếu không tôi gọi bảo vệ đấy.”

“Vẫn đang đóng kịch,” Nick thì thầm, đảo mắt ám chỉ. “Anh tới để mang cho em một ân huệ

đấy, Marie, nếu em và anh chuyện trò đủ lâu để__”

“Haven,” tôi ngắt lời.

Anh ta lắc đầu, như thể anh ta phải đương đầu với một đứa nhỏ đang nổi cơn thịnh nộ. “Được rồi, lấy Chúa. Anh đang giữ vài thứ của em. Anh muốn trả lại nó cho em.”

“Những thứ gì?”

“Mấy thứ như một cái khăn, một cái ví...và cái vòng cầu may mà em thừa hưởng từ bác Gretchen của em ấy.”

Tôi đã nhờ luật sư của tôi đòi lại chiếc vòng, và Nick đã kêu là nó bị mất rồi. Tôi đáng lẽ phải biết rõ hơn, tất nhiên. Nhưng cơ hội để có lại nó gây nên một cơn khát khao nhói buốt. Thứ đồ vật nhỏ bé đó trong quá khứ của tôi có ý nghĩa rất lớn với tôi.

“Tuyệt,” tôi nghe mình nói nhạt nhẽo. “Nó ở đâu?”

“Trong khách sạn của anh. Gặp anh ngày mai, và anh sẽ mang cho em.”

“Chỉ cần gửi tới cho tôi là được rồi.’

Anh ta mỉm cười. “Em không thể có gì đó mà lại không mất gì, Haven. Em có thể lấy lại đồ của em, bao gồm cả cái vòng__nhưng em phải gặp anh trực tiếp. Chỉ để nói chuyện thôi. Một chỗ công cộng cũng được, nếu đó là điều em muốn.’

“Tất cả những gì tôi muốn là anh biến đi.” Tôi tự hỏi bao giờ Hardy mới tới đây. Có thể chỉ ngay trong giây lát thôi. Và rồi sẽ không thể nói được chuyện gì sắp xảy ra nữa. Những giọt mồ hôi túa ra giữa da tôi và lớp quần áo, làm cho làn vải dính chặt vào như những miếng băng tẩm muối. “Tôi đang chờ một người, Nick.”

Nhưng ngay lập tức tôi biết là mình đã mắc sai lầm rồi. Thay vì làm cho anh ta bỏ đi, điều đó đã đảm bảo rằng anh ta sẽ ở lại. Nick sẽ muốn nhìn thấy người kế tục anh ta.

“Em nói em không hẹn hò cơ mà.’

“Sao nào, bây giờ thì có.”

“Em biết hần bao lâu rồi.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta chòng chọc, từ chối trả lời.

“Hần có biết về anh không?” Nick nhấn mạnh.

“Anh ấy biết tôi đã ly dị.”

“Em đeo hần chưa?” Giọng anh ta nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt anh ta đầy vẻ nguy hiểm và giận dữ.

“Anh chả liên quan gì để hỏi cả.”

“Có thể hần may mắn làm em nồng nhiệt hơn anh đã từng nhĩ.”

“Có thể anh ấy đã may hơn anh,” tôi quát lại, và nhận được sự hài lòng khi nhìn mắt anh ta trợn

trùng lên vì ngạc nhiên và thình nộ.

Tôi nhìn thấy một chuyển động, ai đó đang đi trên hành lang...hình dáng cao, gân guốc của Hardy. Anh ngừng lại giây lát, đánh giá tình hình. Và mắt anh nheo lại khi Nick quay lại đối diện với anh.

Tôi biết Hardy nhận ra ngay lập tức người khách của tôi là ai. Anh có thể suy ra từ bầu không khí giận dữ nặng nề, và vẻ trắng nhợt như ma trên mặt tôi.

Tôi chưa bao giờ mong đợi sẽ làm một sự so sánh thể chất trực diện giữa hai người đàn ông. Mặc dù vậy, với cả hai người trong một căn phòng, không thể không làm việc đó. Nói khách quan, thì Nick đẹp trai hơn, với tầm vóc nhỏ nhưng tinh tế hơn. Nhưng vẻ bề ngoài phóng khoáng và tự tin của Hardy làm Nick trông non nớt. Chưa phát triển.

Khi Nick nhìn chằm chằm vào Hardy, tư thế hùng hổ của anh ta dịu đi, và anh ta thực sự đã lùi lại nửa bước. Bất cứ loại đàn ông nào mà Nick mong đợi tôi hẹn hò, cũng không phải loại này. Ông chồng cũ của tôi luôn luôn cảm thấy hợm hĩnh hơn người_tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ta quá bị đe dọa một cách rõ ràng như thế này.

Tôi có ấn tượng rằng Hardy, một trang nam nhi dày dạn, nội lực áp đảo, đích thực là kiểu mẫu của con người mà Nick luôn giả vờ là mình. Và vì Nick biết rõ ràng rằng anh ta chỉ là một bản sao không hoàn chỉnh của một con người, anh ta thỉnh thoảng lại nhượng bộ mình để bùng phát những cơn thịnh nộ mà tôi đã từng một lần bị thương tổn vì nó.

Hardy bước vào căn hộ và đi thẳng tới tôi không do dự, suýt nhẹ qua Nick. Tôi khẽ run khi anh trượt cánh tay anh quanh người tôi, mắt anh xanh sẫm khi anh chăm chú nhìn xuống tôi. "Haven," anh thì thầm. Âm thanh của giọng anh có vẻ như giải phóng cho một cái bần kẹp đang xiết chặt quanh hai phổi tôi_Tôi đã không nhận ra rằng tôi đang kìm nén hơi thở của mình. Tôi hít vào một chút không khí. Cái xiết tay của anh chặt hơn, và tôi cảm nhận vài phần khí lực của anh truyền sang tôi như dòng điện.

"Của em này," Hardy nói, nhét cái gì đó vào tay tôi. Tôi nhìn xuống món quà. Những bông hoa. Một bó hoa vĩ đại được bọc trong giấy bóng mờ với nhiều màu sắc sắc sỡ, rung rinh và toả hương thơm ngát.

"Cảm ơn anh," tôi cố gượng nói.

Anh cười nhẹ. "Đi cắm nó vào bình đi, em yêu." Và rồi, tôi không thể tin nổi, tôi cảm thấy anh phát vào mông tôi một cái thân mật, ngay trước mặt Nick. Một ám hiệu đàn ông cũ rích để chứng tỏ chủ quyền ***đây là của tôi.***

Tôi nghe ông chồng cũ của tôi hít nhanh một hơi. Liếc nhanh về phía anh ta, tôi nhìn thấy một mảng đỏ giận dữ lan nhanh bắt đầu từ cổ áo anh ta. Đã từng có một thời khi mà cái sắc đỏ thịnh nộ ấy báo trước những nỗi khổ không thể nói ra của tôi. Nhưng giờ thì hết rồi.

Tôi cảm thấy những cảm xúc lạ lùng hoà lẫn với nhau trong cùng một lúc... một nỗi lo lắng như một phản xạ vô điều kiện trước hình ảnh Nick lên cơn giận dữ...một sự cắn rứt vì bị phiền toái với Hardy...nhưng nhiều nhất là một cảm giác chiến thắng, biết rõ rằng dù cho Nick có muốn đối xử thô bạo với tôi đến đâu, anh ta cũng không thể làm được nữa rồi.

Và mặc dù tôi không bao giờ đặc biệt thích sự thật rằng Hardy quá gây ấn tượng mạnh mẽ về thể chất, tôi lại thích thú thưởng thức nó trong giây phút này. Vì chỉ có một thứ mà một kẻ hay bắt nạt như Nick phải tôn trọng, đó là một kẻ hay bắt nạt to lớn hơn.

“Cái gì đưa anh tới Huston thế?” Tôi nghe Hardy hỏi nhạt nhẽo khi tôi đi tới bồn rửa trong bếp.

“Phỏng vấn xin việc,” Nick đáp lại bằng giọng khẽ khàng. “Tôi là Nick Tanner, Haven_”

“Tôi biết anh là ai.”

“Tôi chưa được giới thiệu tên anh.”

“Hardy Cates.”

Liếc về phía sau, tôi thấy cả hai bọn họ tiến lại gần bắt tay nhau.

Cái tên rung một hồi chuông cảnh báo với Nick_ tôi nhìn thấy cảm giác nhận biết thoáng qua trên nét mặt của anh ta_ nhưng anh ta không thể nhớ được bối cảnh được nghe thấy nó.

“Cates...không phải đã từng có vài rắc rối giữa anh và gia đình Travis hồi trước chứ?”

“Anh có thể nói vậy,” Hardy đáp lại, nghe chẳng thấy có chút hối tiếc gì hết. Ngừng một lúc thật trọng, và rồi anh nói thêm. “Kết giao thân thiện với một trong số họ, có lẽ vậy.”

Anh đang nhắc tới tôi, tất nhiên. Cố tình chọc tức Nick. Tôi lờm anh cảnh cáo, nhưng hoàn toàn không được anh để ý tới, và tôi nhìn thấy một cơn run rẩy giận dữ trên mặt Nick.

“Nick đang sắp về rồi,’ tôi nói hấp tấp. “Chào anh, Nick.”

“Anh sẽ gọi em.”

“Tôi thích anh đừng gọi hơn.” Tôi quay vào phía bồn rửa, không có khả năng nhìn ông chồng cũ của tôi thêm một giây nào nữa.

“Anh nghe cô ấy nói rồi đấy,” Giọng khe khẽ của Hardy vang lại. Và còn có một cái gì khác nữa, vài lời trao đổi ngắn gọn trước khi cánh cửa đóng lại kiên quyết.

Tôi bật ra một hơi thở run rẩy, không nhận ra rằng mình đang nắm chặt cả bó cành hoa trong tay cho tới khi tôi nhìn xuống và thấy một đốm máu dưới gan bàn tay phải ngay phía dưới ngón cái của tôi. Một cái gai đã chọc vào. Tôi xả nước vào tay để rửa, đổ đầy bình, và cắm hoa vào.

Hardy tới ngay phía sau tôi, khẽ thốt lên cảm thán khi anh thấy vết máu trên tay tôi.

“Khỏi rồi,” tôi nói, nhưng anh cầm tay tôi và giữ nó dưới vòi nước. Khi vết thương tí xíu đã được rửa sạch, anh với một tờ giấy lau và gấp nó làm tư.

“Giữ chặt vào.” Anh đứng đối diện với tôi, áp chặt miếng giấy lau vào lòng bàn tay tôi. Tôi quá bị choáng váng bởi vụ thăm viếng của Nick tới nỗi không thể nghĩ ra được một điều gì để nói. Tôi buồn bã chấp nhận rằng tôi không thể vứt bỏ quá khứ của mình giống như vứt đi một đôi giày cũ. Tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi nó. Tôi có thể tiếp tục đi tiếp, nhưng Nick sẽ luôn có khả năng tìm ra tôi, bước vào lại cuộc đời tôi, làm cho tôi nhớ lại những điều mà tôi sẽ cho hết những gì tôi có chỉ để quên chúng đi.

“Nhìn anh đi,” Hardy nói sau một phút im lặng.

Tôi không muốn. Tôi biết anh sẽ dễ dàng đọc được những ý nghĩ đang hiện rõ trên khuôn mặt tôi lúc này. Tôi không thể không nhớ điều Todd đã nói về anh... **“Câu thử theo dõi cặp mắt anh ta mà xem. Ngay cả khi anh ta cư xử theo kiểu một người tâm thường, anh ta cũng**

đang toan tính, học hỏi, từng giây từng phút...”

Nhưng tôi tự bắt mình nhìn vào mắt anh.

“Em có biết anh ta tới thành phố này không?” Hardy hỏi.

“Không, đó là một điều bất ngờ.”

“Anh ta muốn gì?”

“Anh ấy nói anh ấy đang giữ vài thứ đồ của em hồi trước và muốn trả lại cho em.”

“Đồ gì?”

Tôi lắc đầu. Tôi chẳng có tâm trạng nào để giải thích cho anh về cái vòng của bác Gretchen. Và chắc chắn tôi không định giải thích rằng tôi đã bỏ nó lại vì tôi bị tấn và quăng ra khỏi nhà nằm chèo queo trên ngưỡng cửa của chính nhà tôi. “Chẳng có gì em cần,” tôi nói dối. Tôi giật tay mình ra khỏi tay anh và bỏ miếng giấy lau ra. Máu đã ngừng chảy. “Anh nói gì với Nick ở cửa thế?”

“Anh nói nếu hắn còn chường mặt ra ở đây, anh sẽ đá đít hắn.”

Mắt tôi tròn xoe. “Anh không nói thế thật chứ hả?”

Trông anh thật tự mãn. “Anh đã nói thế.”

“Anh ngạo mạn...Ôi, em không thể tin được anh vừa tự mình...” tôi lắp bắp rồi im lặng, tức giận.

Hardy không một mảy may hối hận. “Đấy chính là điều em muốn mà, đúng không? Không phải gặp lại anh ta nữa?”

“Vâng, nhưng em không muốn anh quyết định cho em! Em cảm thấy như cả cuộc đời bị vây quanh bởi những người đàn ông độc tài_và có thể anh sẽ trở thành người tồi tệ nhất trong bọn họ.”

Anh đủ trơ tráo để mỉm cười vì thế. “Em có thể tùy ý điều khiển anh mà. Anh nói rồi, anh đã được thuần hoá.”

Tôi trao cho anh một cái nhìn tối sầm. “Vâng, giống như một con ngựa nhảy loạn trong bãi chờ đóng dấu ấy.”

Vòng tay của Hardy quàng quanh tôi. Anh cúi đầu, và giọng nói trầm trầm của anh vuốt ve tai tôi. “Anh đoán thế là em đã tìm được công việc thích hợp với em rồi đấy.”

Một làn hơi nóng lan khắp tôi, cái gì đó khởi nguồn từ tâm trạng kích động, quá mãnh liệt để gọi tên. Và với cái chạm nhẹ đầy nôn nao, và tôi cảm thấy bị đe dọa và bị xoắn lại vì dục vọng.

“Có đáng để thử một lần không?” Hardy hỏi.

Tôi hoàn toàn không chắc chắn chúng tôi đang nói về chuyện gì. “Em...em không thử cái gì với anh hết cho tới khi anh hứa với em ngừng ngay việc hành động không đếm xỉa đến người khác ấy đi.”

Anh sục mũi vào sau tai tôi. “Haven... em thực sự nghĩ rằng anh sẽ lịch sự khoanh tay đứng

nhìn trong khi một tên đàn ông khác đánh hơi quanh người đàn bà của anh à? Nếu anh để việc đó xảy ra, anh sẽ không phải là đàn ông. Và anh chắc như quỷ rằng cũng chẳng phải là một tên Texas nữa ấy chứ.”

Tôi thở khó khăn. “Em không phải là người đàn bà của anh, Hardy.”

Cả hai bàn tay anh ôm chặt đầu tôi, nâng mặt tôi lên. Những ngón tay cái của anh vuốt ve trên má tôi. Anh nhìn tôi với một cái nhìn như muốn bóc trần suy nghĩ của tôi, và gây nên một cơn xúc động bao phủ tôi từ đầu đến chân. “Đấy là việc mà chúng ta sẽ thu xếp.”

Lại ngạo mạn nữa rồi, tôi lơ mờ nghĩ. Nhưng lần át sự xấu hổ thậm trọng và đúng đắn của chính bản thân, là một sự kích động mãnh liệt bơm hơi nóng từ động mạch chính đi khắp các mạch máu trong cơ thể tôi. Hai nắm tay tôi phản bội nín lấy vạt áo anh.

Đó là một cái áo màu ghi sáng rất đẹp, nếu mang đi cầm đồ chắc cũng được một món kha khá. Và tôi nhìn thấy ngón tay tôi đã để lại một vết máu đỏ tươi trên đó.

“Ôi , không.”

“Gì thế?” Hardy nhìn xuống bàn tay tôi. “Chó chết, nó lại chảy máu nữa rồi. Chúng ta cần phải băng lại cho em thôi.”

“Em không quan tâm đến tay em, mà là áo anh kìa! Em rất xin lỗi.”

Anh có vẻ thấy thích thú với sự quan tâm của tôi. “Nó chỉ là cái áo thôi mà.”

“Em hy vọng em không làm hỏng nó. Có thể vẫn còn kịp nếu em ngâm nó vào trong bồn...” Tôi bắt đầu luồn vào khuyết áo, cau mày trước hình ảnh vết máu ố trên nền vải. “Nó là lụa pha hã anh? Có lẽ em không nên cố giặt nó.”

“Quên cái áo đi. Để anh xem tay em đã.”

“Nó chỉ được giặt khô thôi à? Trên nhãn viết gì?”

“Anh không bao giờ đọc nhãn.”

“Thật đúng là đàn ông.” Tôi cởi thêm một khuy...một khuy nữa. Những ngón tay tôi chậm rãi, nhưng không ngừng lại. Tôi đang cởi áo anh.

Hardy đứng bất động, chỉ nhìn tôi, sự thích thú của anh bốc hơi đầu mất. Lồng ngực anh trở nên cứng rắn dưới lớp áo lót trắng, hơi thở của anh trở nên nhanh hơn khi tôi lóng ngóng tiến tới.

Tôi giật mạnh gấu áo sơ mi của anh ra khỏi lưng quần, làn vải mỏng nhàu nhĩ và mang hơi ẩm của cơ thể anh.

Thật đúng là đàn ông. Một người đàn ông có bề ngoài ưa nhìn, vượt trội, đang cố gắng hết sức để không có vẻ nguy hiểm...anh nhìn hoàn toàn trêu ngươi. Hai bàn tay tôi run lên khi tôi chạm vào cổ tay áo anh, chuôi những khuy nhỏ khỏi những lớp vải hồ cứng, bảnh bao.

Hardy đứng yên khi tôi giật áo sơ mi ra khỏi vai anh. Khi chiếc áo chạm tới cổ tay anh, anh cử động như anh đang lạc trong mơ, chậm chạp kéo hai cánh tay ra khỏi ống tay áo. Anh vút áo xuống sàn và chạm vào tôi.

Tôi trở nên yếu đuối khi hai cánh tay anh giam hãm tôi, miệng anh lần xuống với áp lực nóng bỏng, kiểm tìm. Tôi đưa tay áp trên lưng anh, dưới lớp áo lót, tìm thấy những cơ bắp cường tráng hai bên xương sống.

Môi anh trượt xuống cổ tôi. Thăm hiểm nhẹ nhàng cho tới khi tôi quần quai và cong người lên gần vào anh. Sự kích động gầm lên trong tôi, và tôi ngừng suy nghĩ, ngừng cố kiểm soát mọi thứ.

Hardy nâng tôi lên cho tới khi tôi ngồi trên đảo bếp nhỏ, hai chân đong đưa. Tôi nhắm mắt chống lại luồng ánh sáng nhân tạo toả ra từ ngọn đèn trên đầu. Miệng anh tìm tới với môi tôi, dịu dàng và ngẫu nhiên, trong khi hai bàn tay anh khép lại trên hai đùi tôi và vuốt ve để chúng tách ra. Trời ơi, nụ hôn của anh. Chưa bao giờ như thế với Nick, hay bất kỳ ai khác, hơi nóng khẩn thiết làm tôi tan chảy tới tận đáy lòng.

Quần áo tôi tưởng như quá chật, cái áo yếm bó chặt hai bầu ngực tôi, và tôi điên cuồng giật mạnh hai dải đeo áo để giải thoát khỏi nó. Hardy đẩy hai bàn tay tôi ra. Tôi cảm nhận anh hý hoáy trên hai dải vải, tháo cái khoá phía sau lưng tôi.

Cái áo lỏng ra và rơi xuống hông tôi. Hai bầu ngực tôi có cảm giác nặng trĩu, nhức nhối, hai đầu ngực trở nên rần rần như khi được phơi ra trong không khí lạnh. Hardy trượt một cánh tay sau lưng tôi để nâng đỡ tôi vì tôi đang ngồi chênh vênh trên mép bàn. Anh cúi xuống với tôi, miệng anh nóng bỏng khi anh lần dò tìm kiểm mép đường cong của hai bầu ngực tôi. Đôi môi anh du hành chậm chạp tới đỉnh hồng sẫm. Một tiếng rền rĩ vỡ ra trong họng tôi khi anh bú, mút, hết bên này lại tới bên kia. Hồn hển, tôi giữ chặt đầu anh vào với tôi, tóc anh như lớp lụa dày, mùi hương của anh tươi mát như mùi cỏ vetiver.

Anh kéo tôi lên, cánh tay anh mạnh mẽ không ngờ, và anh nâng niu đầu tôi trong một bàn tay để dễ cắn móm trên miệng tôi thêm nữa. Những ngón tay anh kẹp một núm vú vẫn còn ẩm ướt vì lưỡi anh.

Tôi bám chặt vào anh, quá sát, quá khẩn thiết có thêm nữa, chỉ một chút xíu nữa...

Anh có vẻ hiểu được. Thì thầm vào trong cổ tôi, Hardy mò mẫm cái khoá quần jean tôi đang mặc, kéo khoá xuống, bắt đầu lôi quần xuống khỏi hông tôi.

Rồi cái gì đó trong tôi tắt phụt

Tôi trở nên lạnh ngắt vô lý do, như kiểu tôi vừa bị rơi vào một cái hồ bị đóng băng. Tôi nhìn thấy bộ mặt của Nick, cảm thấy cánh tay của Nick quanh người tôi, hai chân anh anh ta chèn giữa hai chân tôi. Một cơn đau quần quai chặn ngang ngực tôi, như khởi đầu của một cơn đau tim, và gan ruột tôi quặn lại.

Tôi giật ra, gào thét và đẩy mạnh vào anh, xuýt rơi khỏi đảo bếp. Hardy chụp lấy tôi, hạ hai chân tôi xuống sàn, nhưng tôi đã không còn làm chủ được mình, cắn xé anh, **không, dứt đi, đừng chạm vào tôi, đừng**, và tôi đá rồi xô đẩy và cào cào để giật ra khỏi anh giống như một con vật hoang dại.

Tâm trí tôi chắc đã bị mờ mịt trong giây lát, vì điều sau đó tôi nhận biết, là tôi đang nằm co quắp trên sofa, và Hardy đang đứng cúi xuống tôi.

“Haven, nhìn anh này,” anh nói, và nhắc đi nhắc lại cho tới khi tôi nghe lời. Tôi thấy cặp mắt xanh, không phải nâu hạt dẻ. Tôi nhìn trừng trừng vào chúng tuyệt vọng.

Hardy đã choàng cái sơ mi của anh vừa bị ném xuống đất lúc trước lên bờ ngực trần của tôi.

“Thở sâu vào nào,” anh nói kiên nhẫn. “Anh sẽ không chạm vào em đâu. Không, ngồi yên đó. Thở nào.”

Dạ dày tôi co bóp từng cơn đau đớn, tôi chắc chắn tôi sẽ bị nôn. Nhưng dần dần, những hơi thở giắt cục giần ra thành những hơi dài bình tĩnh, và cơn buồn nôn qua đi. Hardy gật đầu khi hơi thở của tôi gần như trở lại bình thường. “Anh sẽ mang cho em chút nước. Cốc ở đâu?”

“Phía bên phải bồn rửa.” Tôi khàn khàn

Anh đi vào chỗ bếp, và tôi nghe tiếng nước chảy. Trong khi anh không ở gần, tôi kéo áo sơ mi của anh lên và quần quanh người mình. Tôi lóng ngóng, run rẩy sau cơn sốc. Khi tôi nhận ra điều gì vừa xảy ra, tôi đã hành động kỳ cục với anh ra sao, tôi chỉ muốn chết. Tôi gục đầu vào hai cánh tay. Tôi đã nghĩ mọi việc đã ổn rồi. Cảm giác quá tuyệt, nhưng tất cả mọi sự kích thích và khoái lạc lại trở thành nỗi sợ hãi.

Có gì đó thật sự, thật sự hỏng hóc trong tôi. Và tôi biết nếu tôi không thể gần gũi với người đàn ông này, ngay lúc này, tôi sẽ không bao giờ gần gũi với ai khác nữa. Tôi sẽ không bao giờ trở lại bình thường được nữa.

Trần ngập thất vọng, tôi chúi vào góc sofa. Hardy ngồi trên bàn cà phê, đối diện với tôi. Im lặng anh đưa tôi cốc nước. Miệng tôi khô rang, và tôi uống ừng ực cho đỡ khát. Nhưng chỉ sau vài ngụm, cảm giác buồn nôn lại đe dọa trở lại, và tôi đặt cái cốc sang bên cạnh.

Tôi tự ép buộc mình phải nhìn vào Hardy. Làn da rám nắng của anh nhợt nhạt hẳn đi, cặp mắt anh xanh biếc.

Tâm trí tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi nên nói cái quái gì với anh bây giờ? “Em không nghĩ em sẽ làm như thế,” tôi nghe tiếng mình lập bập. “Em xin lỗi.”

Ánh mắt anh khoá chặt trên tôi. “Haven...Chúng ta đang thảo luận về vấn đề gì đây nhỉ?”

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Tôi **thực sự** không muốn đề cập đến vấn đề đó. Tôi mong Hardy sẽ bỏ đi và cho tôi một chút riêng tư để khóc lóc. Tôi muốn gào thét âm ỉ rồi ngủ thiếp đi, và không bao giờ thức dậy nữa. Nhưng khá rõ ràng rằng Hardy sẽ không đi đâu hết cho tới khi anh có được một lời giải thích. Và Chúa biết tôi vẫn còn nợ anh một lần.

Tôi vụng về ra dấu về phía một cái ghế phía bên kia bàn. “Nếu anh không phiền...em có thể nói về nó dễ dàng hơn nếu anh ngồi đằng đó.”

Hardy lắc đầu. Biểu hiện tình cảm duy nhất trên mặt anh là hai nếp nhăn hình chữ V giữa hai hàng lông mày. “Anh không thể,” anh nói giọng khàn đục. “Anh nghĩ anh có thể biết điều em sắp kể với anh. Và anh không muốn ngồi xa em khi em nói.”

Tôi tránh ánh mắt anh, rúc vào nếp áo anh đang che người tôi. Tôi chỉ có thể nói ngắt quãng. “Việc vừa xảy ra là...Vâng, em cư xử theo cách ấy vì...em có vài vấn đề lưu cữu từ cuộc hôn nhân của em. Vì Nick...lạm dụng.”

Căn phòng im phăng phắc. Tôi vẫn không thể nhìn vào anh.

“Nó bắt đầu từ những sự việc nhỏ nhất,” tôi nói, “nhưng rồi càng ngày nó càng trở nên tồi tệ hơn. Những lời anh ta nói, những đòi hỏi...lời sỉ nhục, gào thét, trừng phạt...Em vẫn tha thứ cho anh ấy, và anh ấy luôn hứa sẽ không bao giờ làm thế nữa...nhưng rồi anh ấy vẫn làm, và nó trở nên kinh khủng hơn, và anh ấy luôn kết tội em là nguyên nhân gây nên việc đó. Anh ấy luôn nói đó là lỗi của em. Và em đã tin anh ấy.”

Tôi cứ nói và nói. Tôi kể cho Hardy nghe mọi chuyện. Nó thật khủng khiếp. Đó là một đoàn tàu đổ ngay trước mắt tôi và tôi không thể làm gì cho nó, mà có phải tôi chỉ đang đứng nhìn đâu, tôi chính là đoàn tàu đó. Tôi thú nhận những việc mà trong một giây phút tỉnh táo hơn tôi sẽ có đủ lòng tự trọng và cảm xúc để không buột mồm nói ra. Nhưng chẳng có gì ngăn tôi lúc này. Mọi sự phòng thủ của tôi đều rơi rụng hết rồi.

Hardy lắng nghe trong khi mặt vẫn quay sang hướng khác, bộ mặt nhìn nghiêng của anh bị chìm trong bóng tối. Nhưng cả cơ thể anh căng thẳng, những cơ bắp nổi hằn cứng nhắc trên cánh tay và vai anh nói lên nhiều hơn là từ ngữ.

Tôi thậm chí còn kể cho anh về đêm cuối cùng với Nick, vụ hãm hiếp, việc bị ném ra ngoài, việc chạy chân trần đến cửa hàng tạp hoá. Trong lúc tôi nói, tôi co rúm lại vì sự xấu xa của những gì tôi đã trải qua.

Dù thế nào thì chắc chắn cũng khuây khoả hơn. Thanh thản. Vì tôi biết với tất cả hành trang mà tôi đã rũ bỏ được, bất cứ cơ hội nào cho một mối quan hệ mới với Hardy đã hoàn toàn tiêu tan. Từng lời nổi từng lời. Chẳng có người đàn ông nào muốn đối phó với vấn đề này. Và thế là tốt nhất, chẳng lẽ nào thì rõ ràng tôi cũng vẫn chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ mới.

Nên chào tạm biệt là phải lẽ.

“Em không có ý định dẫn dắt anh vào chuyện này,” tôi nói với Hardy. “Em biết ngay từ đầu rằng em đang đùa với lửa, có gì đó với anh. Nhưng__” Mắt tôi mờ lệ, và tôi chớp mắt xấu hổ, và nói vội vã. “Anh quá đẹp đẽ và thật là một người hôn giỏi và em muốn anh quá nhiều đêm qua tới nỗi em nghĩ em có thể vượt qua việc đó, nhưng em đã nghĩ sai và em chỉ là không thể làm được, em không thể.”

Rồi tôi rơi vào im lặng. Mắt tôi không thể ngừng ứa lệ. Tôi không thể nghĩ ra một điều gì khác để nói với Hardy, ngoại trừ nói anh có thể đi được rồi nếu anh muốn. Nhưng anh đứng lên và ra chỗ lò sưởi, chống một bàn tay trên mặt lò sưởi. Anh nhìn trừng trừng vào vô định. “Anh sẽ đi tìm gã chồng cũ của em,” tôi nghe anh nói khế khàng. “Và khi anh giải quyết xong, thì hắn sẽ không còn lại đủ để nhét vào một vỏ bao diêm đâu.”

Tôi đã từng nghe những lời đe dọa quá khích và hình tượng hơn nhiều, nhưng chưa bao giờ có ai nói ra bằng thái độ lạnh lẽo chết người đến làm cho tóc gáy tôi dựng đứng lên như thế.

Rồi Hardy quay lại nhìn thẳng vào tôi. Tôi cảm thấy mình nhột nhạt khi thấy nét mặt anh. Đây không phải lần đầu tiên tôi ở một mình trong phòng với một người đàn ông mang đầy vẻ giết người trong ánh mắt. Lần này, tạ ơn Chúa, bạo lực không nhằm vào tôi. Dù sao đi nữa, nó cũng làm tôi lo lắng. “Nick không đáng để anh phải ngồi tù đâu,” tôi nói.

“Anh không biết về chuyện đó.” Hardy trừng trừng nhìn tôi một lúc, nhận ra trạng thái lo lắng của tôi. Nét mặt anh dần dịu lại. “Theo cách anh được nuôi dạy, ‘hắn cần bị giết’ là một sự phòng thủ kín trong quy phạm pháp luật.”

Tôi gần như mỉm cười với lời của anh. Tôi thả hai vai chùng xuống, cảm giác kiệt quệ sau khi

đã trải qua những tai ương dành riêng cho tôi. “Nhưng thậm chí nếu anh làm thế, nó cũng không thay đổi được tình trạng của em lúc này. Em đã tuyệt vọng rồi.” Tôi thăm mắt bằng một ống tay áo sơ mi. “Em mong là em đã ngủ với ai đó trước khi em cưới Nick, vì ít nhất lúc đó em cũng có một kinh nghiệm đẹp với tình dục. Tính đến hoàn cảnh hiện tại, mặc dù...”

Hardy theo dõi tôi chăm chú. “Cái đêm ở lễ khai trương nhà hát...em đã có một hồi tưởng khi anh đang hôn em phải không? Đó là lý do tại sao em nhảy dựng lên như phải bỏng.”

Tôi gật đầu. “Cái gì đó trong tâm trí em bị kích hoạt, và giống như em đang với Nick, và tất cả những gì em biết là em phải chạy khỏi anh ta nếu không em sẽ bị đau.”

“Với anh ta luôn tồi tệ như vậy à?”

Thật là mất thể diện, khi nói chuyện về cuộc sống tình dục ngu xuẩn của tôi. Nhưng ở thời điểm này tôi chẳng còn rơi rớt lại chút kiêu hãnh nào nữa. “Lúc đầu thì ổn, em đoán thế, nhưng hôn nhân càng kéo dài, thì trong phòng ngủ những điều tồi tệ càng dễ tới, cho tới khi em gần như chỉ mong nó qua cho nhanh. Vì em biết với Nick em có thích thú hay không đều không quan trọng. Và thỉnh thoảng nó rất đau đớn khi em...anh biết đấy, bị khô.” Nếu một người có thể chết được vì xấu hổ, thì tôi đáng phải nằm trong hộp giữ lạnh của nhà xác lúc đó.

Hardy tới ngồi cạnh tôi trên sofa, đặt một cánh tay duỗi dài trên lưng ghế. Tôi nao núng trước sự gần gũi của anh, nhưng tôi không thể ngừng nhìn anh. Anh biểu lộ vẻ nam tính hoàn hảo trong cái áo T-shirt trắng đáng ghét đó, với thân hình dài nghêu và cơ bắp nâu bóng lên vì phơi nắng. Bất cứ phụ nữ nào phải bị mất trí mới không nhào vào giường với anh.

“Em nghĩ mọi chuyện kết thúc rồi,” tôi gan góc nói. “Đúng chứ?”

“Đấy là điều em muốn à?”

Cuống hòng tôi thất lại. Tôi lắc đầu.

“Vậy em muốn gì, Haven?”

“Em muốn **anh**,” tôi oà lên, và nước mắt lại trào ra. “Nhưng em không thể có anh.”

Hardy nhích vào gần hơn, ôm đầu tôi trong hai bàn tay anh, ép tôi phải nhìn anh. “Haven, em yêu...em đã có anh rồi.”

Tôi lờ mờ nhìn anh qua làn nước mắt nóng bỏng. Mắt anh tràn ngập sự quan tâm thống khổ và thịnh nộ. “Anh sẽ không đi đâu hết,” anh nói. “Và em không hề tuyệt vọng. Em bị sợ hãi, giống như mọi phụ nữ khác cũng sẽ như thế, sau những gì thằng con hoang ấy đã làm với em.” Một quãng nghỉ, một lời nguyên rửa, một hơi thở sâu. Một cái nhìn chăm chú đầy chú ý. “Em sẽ để anh ôm em bây giờ chứ?”

Trước khi tôi nhận thức được mình đang làm gì, tôi đã trườn vào lòng anh. Anh ôm sát tôi, âu yếm và dịu dàng, và cảm giác được an ủi quá tuyệt tới nỗi tôi gần như mong tôi có thể khóc tiếp. Tôi rúc vào làn da thơm ngát nơi cổ anh, tìm thấy chỗ bắt đầu hàm râu cạo nhẵn của anh.

Anh quay miệng lại với tôi, dễ dãi và ấm áp, và thế là đủ để làm tôi lại bắt đầu sôi sục, môi tôi mở ra để đón nhận anh.

Nhưng ngay khi tôi đáp lại cái hôn của anh, tôi cảm nhận được sự khẩn thiết thân thuộc của anh ở dưới tôi, và tôi cứng người.

Hardy giật đầu ngửa ra, mắt anh xanh mê hoặc. “Cái này à?” Anh thúc ngược lên, nơi gồ cứng rắn của anh đẩy vào tôi. “Có cảm giác thấy cái làm em lo lắng không?”

Tôi quần quai và gật đầu, đỏ mặt. Nhưng tôi không cố dứt khỏi anh, chỉ ngồi đó run rẩy.

Hai bàn tay anh lần xuống vai và cánh tay tôi, mơn trớn tôi qua làn vải áo. “Anh có nên đi gặp nhà trị liệu tâm lý với em không? Thế có giúp được gì không?”

Tôi không thể tin được anh lại sẵn lòng làm thế vì tôi. Tôi cố tưởng tượng ra, tôi, Hardy và Susan thảo luận về những khúc mắc tình dục của tôi, và tôi lắc đầu. “Em muốn giải quyết ngay bây giờ,” tôi nói tuyệt vọng, “Chúng ta hãy...hãy vào phòng ngủ và làm chuyện đó. Em nói gì hay thậm chí có hành động kỳ quặc cũng đừng để tâm, chỉ cần giữ em ở dưới và cứ tiếp tục cho tới khi kết thúc và...”

“Chết tiệt, không, chúng ta sẽ không làm thế.” Hardy nhìn hoảng sợ đến gần như khô hòi. “Em không phải là một con ngựa phải thuần hoá để thắng yên cương. Em không cần phải bị ép buộc, em cần_” Anh hít vào một hơi thở nhanh khi tôi cự quật trong lòng anh. “Em yêu,” anh nói bằng giọng căng thẳng. “Anh không suy nghĩ mình mất được khi tất cả máu rút khỏi đầu anh đâu đấy. Vậy nên em có thể ngồi xuống bên cạnh anh được không.”

Một cảm xúc ấm áp đập giần giật nơi chúng tôi ấn vào nhau, da thịt chúng tôi ăn khớp với nhau một cách chính xác. Tôi nhận thức được tôi chưa bao giờ kích động đến thế, tới nỗi bây giờ tôi cần một lúc để quen với anh. Tôi thả lỏng rúc sâu hơn trong lòng anh.

Hardy nhắm mắt và buột thốt một âm thanh gầm gừ trong cổ. Tôi nhìn thấy mặt anh đỏ bừng lên rồi. Và tôi cảm nhận được một sự đáp ứng nổi cộm nơi áp lực to lớn ở dưới tôi.

Hàng lông mi rậm của Hardy mở lớn, mắt anh xanh hơn bình thường nổi bật trên làn da đẹp đẽ rám nắng như gỗ hồng sắc của anh. Anh nhìn lướt qua phía trước ngực áo tôi_áo anh_nơi hai vạt hé ra đúng chỗ giữa hai bầu vú tôi. “Haven...” giọng anh khàn khàn. “Chúng ta sẽ không làm bất cứ một việc gì mà em chưa sẵn sàng. Thay lại quần áo đi, và anh sẽ đưa em đi ăn tối. Chúng ta sẽ uống một chút vang, và em có thể thư giãn. Chúng ta sẽ nói về việc này sau.”

Nhưng sau sẽ là quá muộn. Tôi muốn nói về nó ngay bây giờ. Tôi cảm thấy hơi nóng toả ra từ người anh, và tôi nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên cổ anh, và tôi mong mỗi được hôn anh. Tôi muốn mang lại cho anh khoái cảm. Và lạ trời, tôi muốn ít nhất cũng có một kỷ ức đẹp để thay thế cho những lần kém cỏi tồi tệ trước đây.

“Hardy,” tôi ngập ngừng, “anh có thể...chiều em một chút không?”

Một nụ cười nở trên miệng anh. Anh đưa tay ra kéo hai bên vạt áo khép lại, và dùng lưng ngón tay vuốt ve má tôi. “Một chút,” anh nói, “hay nhiều cũng được. Chỉ cần nói cho anh biết em muốn gì thôi.”

“Em cảm thấy như...nếu chúng ta vào phòng ngủ bây giờ, và chỉ thử vài việc gì đó, em ...em có thể kiểm chế được nếu anh làm chậm thôi.”

Bàn tay anh bất động. “Điều gì sẽ xảy ra nếu em lại bị hồi tưởng?”

“Em không nghĩ nó sẽ quấy rầy em nhiều như trước đây, vì bây giờ em đã kể cho anh nghe hết mọi việc và em biết anh hiểu vấn đề của em là gì. Nên em sẽ cho anh biết ngay nếu em lại bị sợ hãi.”

Anh chăm chú nhìn tôi một lúc lâu. “Em tin anh không, Haven?”

Tôi lờ đi cơn đau nhói vì hồi hộp trong dạ dày. “Có ạ.”

Không nói thêm một lời, Hardy nhắc tôi khỏi lòng anh, đặt tôi đứng xuống sàn, và theo tôi vào trong phòng ngủ.

Giường của tôi là một cái giường làm bằng đồng kiểu dáng cổ lỗ sỹ, loại oai vệ, vững chắc nặng cả tấn và không thể dịch chuyển một phân nào. Nó được phủ bằng vải màu kem, và những chiếc gối làm bằng đăng ten được tháo ra từ một chiếc váy cưới cũ kỹ. Đứng giữa phòng ngủ đầy nữ tính của tôi, Hardy nhìn còn to lớn và cơ bắp hơn lúc thường.

Chỉ là một hành động bình thường, hai người lên giường cùng nhau. Nhưng với tôi, nó mất nhiều nỗ lực hơn với quá nhiều ý nghĩa, quá nhiều cảm xúc, quá nhiều điều.

Máy điều hoà nhè nhẹ phả hơi lạnh khắp phòng, đăng ten trên những cái gối lay động như những cánh bướm đêm khi quạt trần trên đầu được bật lên. Một chao đèn cổ từ thời Victoria toả ánh sáng màu hổ phách xuống giường.

Tôi cố ra vẻ bình thường, ngồi trên giường và tháo những quai buộc thanh mảnh của đôi sandal cao gót. Tôi mong tôi không tỉnh táo như một cục đá lạnh. Một ly vang có thể làm tôi bớt căng thẳng hơn một chút. Có lẽ chưa đến nỗi quá muộn. Có lẽ tôi nên gợi ý—

Hardy ngồi bên cạnh tôi, túm lấy bàn chân tôi, và tháo cái khoá nhỏ xíu. Anh xiết chặt bàn chân trần của tôi và miết ngón tay cái dọc theo đường cong của nó trước khi tháo nốt chiếc dép bên kia. Trượt một cánh tay quanh người tôi, anh hạ cả hai chúng tôi xuống giường.

Tôi căng thẳng chờ anh bắt đầu. Nhưng Hardy chỉ ôm tôi thế thôi, sưởi ấm tôi bằng cơ thể anh, duỗi một cánh tay để tôi gối lên. Một bàn tay du ngoạn trên lưng tôi và eo rồi hông, ngược lên gáy tôi, như tôi là một con vật bất kham. Và anh cứ tiếp tục cho tới khi sự âu yếm và dịu dàng kéo dài mãi, dài hơn bất cứ hành động tình dục nào mà tôi đã từng bị trói buộc vào cùng Nick.

Hardy nói trong tóc tôi. ‘Anh muốn em hiểu...rằng em an toàn. Anh sẽ không làm em thương tổn trên mọi mặt. Và nếu anh làm gì đó em không muốn, hay em bắt đầu cảm thấy sợ hãi, anh sẽ dừng ngay. Anh sẽ không mất kiểm soát đâu.’ Tôi chùn người lại khi cảm thấy một cái giật khẽ phía trước quần jean và nghe tiếng khoá kéo bắt đầu tụt xuống. “Anh sẽ tìm ra em thích gì.”

Những ngón tay tôi quắp chặt áo T-shirt của anh khi hai bàn tay anh lang thang bên trong eo quần jean tôi. “Em cũng muốn tìm xem anh thích gì.”

“Anh thích thế đấy, em yêu,” anh thì thầm, lột quần áo tôi ra như kiểu anh đang mở những lớp bông băng. “Anh nói với em rồi, anh rất dễ hài lòng.”

Hơi thở của anh rơi xuống tôi với một cơn bão lửa ngọt ngào khi anh rê miệng qua cuống họng và vú tôi. Anh biết anh đang làm gì, sử dụng thời gian của anh. “Thư giãn nào,” anh thì thầm, những ngón tay anh lướt trên tứ chi căng thẳng của tôi.

Tôi quắp chặt áo T-shirt của anh, cố gắng kéo nó ra. Anh giúp tôi, lột bỏ lớp vải cotton mỏng và vút xuống sàn. Làn da anh màu nâu như quế nổi bật trên vải trải giường bằng lanh trắng kiểu cổ. Một thắm lông mỏng mọc trên ngực anh, không trơn nhẵn như của Nick. Tôi đặt hai cánh tay quanh cổ anh và hôn anh, thở hỗn hển khi hai vú tôi ấn vào trong lớp lông buồn buồn, ấm áp của anh.

Hardy vuốt ve và thăm dò tỉ mỉ như anh có ý định khám phá mọi chi tiết trên cơ thể tôi. Tôi

nhận ra anh đang chơi đùa với tôi, nâng lên, và lật người tôi lại, ấn những cái hôn vào những chỗ bất ngờ. Anh quá mạnh mẽ, cơ thể anh mượt mà và đẹp đẽ trong ánh sáng im lìm. Tôi trườn lên trên anh và rúc mũi và cảm vào lớp lông mềm thừa trên ngực anh. Tôi vạch những ngón tay trên xương sườn anh, nơi làn da mượt mà như sa tanh và phủ căng những cơ bắp nổi múi trên lưng. Và thấp hơn, tới cạp quần jean của anh...và thấp hơn nữa, tới phần cơ thể anh mà tôi vẫn bị kích động.

Theo dõi nét mặt tôi, Hardy chậm rãi hạ người nằm ngửa ra, cho phép tôi khám phá anh. Tôi chạm vào anh qua quần jean, dò dự lần theo phần nhô lên của nơi cương cứng của anh. Hơi thở anh rít lên, và tôi cảm giác được thật khó khăn cho anh để giữ bản thân trong vòng kiềm toả. Những ngón tay tôi lang thang trên phần gốc, nơi da thịt nặng trĩu và sẵn thành một u, và tôi nghe thấy anh bật ra một tiếng cầu nhàu khe khẽ. Một làn sóng khoái cảm tràn ngập cơ thể tôi khi tôi nhận ra anh thích thú việc đó thế nào, và tôi lại làm nữa, xoa tròn lòng bàn tay phía trên cái quần denim bó căng.

Một tiếng cười như rên thoát khỏi họng anh. “Em đang thử tra tấn anh đấy phải không?”

Tôi lắc đầu. “Em chỉ thử nghiệm cứu anh thôi.”

Anh kéo tôi cao hơn trên ngực mình, hướng đầu tôi chạm vào đầu anh. Và trao cho tôi một trong những cái hôn tham lam vô độ đó, cho tới khi tôi nâng người lên rồi lại thả rơi xuống theo nhịp điệu của hơi thở anh giống như tôi đang trôi dạt trên những con sóng ngoài đại dương. Anh với tay xuống quần jean của mình và kéo khoá xuống.

Tôi do dự và lướt tay xuống cẩn thận nắm lấy anh. Tới lúc này thì không có gì để nghi ngờ nữa rằng Hardy được tạo ra để làm lệch mọi sự cân bằng. Nó là, như Todd sẽ nói, một món khá. Nhưng thay vì vui mừng với điều vừa khám phá ra, tôi nhăn mặt. “Anh quá lớn để em xoay xoả được,” tôi nói nghi ngại. “Em mong em có thể bắt đầu với cái gì đó nhỏ hơn để quen dần.”

“Anh không thể giúp em về khoản đó, em yêu.” Hardy nghe như hết hơi. “Cái này không có sẵn với một ấn bản kích cỡ trung bình đâu đấy.” Anh thúc giục tôi nằm sấp xuống, và tôi cảm thấy miệng anh trên lưng tôi, hôn và cắn móm dọc theo xương sườn tôi. Nhưng tôi co rúm lại khi nhớ đến Nick thật thích thú khi chiếm tôi từ phía sau. Vị trí ưa thích của anh ta. Tất cả mọi khoái cảm mãnh liệt đột nhiên trôi tuột, và mồ hôi tôi vã ra vì lo sợ.

Miệng Hardy nhấc lên khỏi da tôi, và anh quay tôi lại đối mặt với anh.

“Sợ à?” anh thì thầm, bàn tay anh lướt khẽ trên cánh tay tôi.

Tôi gật đầu vừa cảm thấy thất bại vừa thất vọng. “Em đoán em không thích cách đó, với anh đằng sau em. Nó nhắc em tới__” Tôi ngừng lại, chán chường tự hỏi bao giờ tôi mới tổng khứ Nick ra khỏi đầu óc tôi được, hay tôi sẽ chẳng bao giờ có khả năng quên được việc anh ta đã gây cho tôi. Những ký ức tồi tệ đã gắn chặt vào kết cấu của cơ thể tôi, len lỏi vào từng đầu dây thần kinh tôi. Nick đã phá hoại cả cuộc đời tôi.

Hardy vẫn tiếp tục vuốt ve cánh tay tôi. Có cái gì đó xa vắng trong ánh mắt anh, như thể anh đang lật đi lật lại một suy nghĩ trong tâm trí. Tôi nhận thức được anh đang cân nhắc sẽ đối xử với tôi thế nào, làm thế nào lách qua được hàng rào phòng thủ bắt nguồn từ quá khứ của tôi, và điều đó làm tôi thấy có lỗi và đề phòng.

Bàn tay anh lang thang từ cánh tay tới ngực tôi, những đầu ngón tay anh lượn vòng quanh bầu ngực mà Nick đã phàn nàn là quá bé.

Mẹ kiếp. Chẳng có cách nào có một ý nghĩ tốt lành hết. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về ông

chồng cũ của tôi, hay sự thiếu hụt của chính mình.” Nó chẳng có tác dụng với em đâu,” tôi nấc lên. “Có lẽ chúng ta nên__”

“Nhắm mắt lại,” anh thầm thì. “Nằm yên.”

Tôi vâng lời, những ngón tay tôi gập lại thành nắm đấm hai bên sườn. Ánh sáng đèn chỉ còn là một vệt màu cam mờ mờ xuyên qua mí mắt tôi. Miệng anh lặn xuống, trải những cái hôn từ trên ngực xuống bụng tôi. Lưỡi anh trượt vào bên trong cái hõm bé xíu của rốn tôi, và tôi quặn quai đáp ứng. Bàn tay anh đặt trên một đầu gối tôi. “Thư giãn đi,” anh lại thì thầm, trượt xuống thấp hơn cho tới khi mắt tôi bừng mở. Tôi giật lại và đẩy vào đầu anh.

“Chờ chút,” tôi hỗn hển. “Thế là đủ rồi anh, em không thể...” mặt tôi đỏ bừng, run rẩy khắp người.

Đầu Hardy ngẩng lên, ánh sáng dịu dịu chiếu trên tóc anh như chất lỏng. “Anh làm đau em à?”

“Không.”

Bàn tay anh dừng trên bụng tôi, xoa tròn ấm áp. “Anh đã làm em sợ à, người yêu?”

“Không, chỉ là...em chưa làm thế bao giờ.” Chẳng cần phải nói, Nick chưa bao giờ thêm quan tâm tới bất kỳ hành động nào để làm tăng khoái cảm của tôi ngoài những hành động mang lại khoái cảm cho chính bản thân anh ta.

Hardy nhìn ngắm khuôn mặt đỏ ửng của tôi một lúc. Một tia lấp lánh khoan khoái phản chiếu trong mắt anh.

Dịu dàng, “Thế em không muốn thử nó à?”

“Có ạ, một ngày nào đó, em đoán vậy. Nhưng em muốn làm những việc đó từng bước một, em nghĩ em nên làm quen dần với những thứ bình thường trước khi có những tiến bộ mới_” Tôi sưng lại với một tiếng kêu rú lên khi anh lại cúi xuống với tôi lần nữa. “Anh đang làm gì thế?”

Giọng anh nghèn nghẹt. “Em cứ tiếp tục lên kế hoạch các bước thực hiện đi. Cho anh biết khi nào em làm xong. Vào lúc thích hợp...”

Tôi rít lên khi anh ghì chặt hai chân tôi, giữ chúng mở rộng.

Hardy bật một tiếng cười trầm trầm, **khoái chí** trước sự bất tiện của tôi. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa_tôi đã lên giường với một kẻ quỷ quyệt. “Cho anh năm phút thôi,” anh dỗ ngọt.

“Đây không phải là điều cần đàm phán.”

“Sao không?”

“Vì_” tôi vắn vèo và hỗn hển. “Vì em sắp chết vì ngưng đây này. Em_ **Không**, em nói thật đấy, Hardy, nó_” Trí óc tôi trở nên trống rỗng khi tôi cảm thấy anh liếm sâu vào nơi dễ tổn thương, sâu kín đó. Tôi yếu ớt xoay sở để đẩy đầu anh ra. Chẳng có gì làm anh rời bỏ vị trí được cả. “Hardy_” tôi cố thử lần nữa, nhưng những cái vuốt ve tế nhị, ẩm ướt đã tách mở vùng da thịt khép kín, và niềm khoái lạc quá sâu sắc tới nỗi tôi không thể suy nghĩ hay cử động gì được. Anh lần theo cơn xúc động tới nơi trung tâm của nó, sử dụng đầu lưỡi của mình, và rồi anh thối lên nơi co giật và nhức nhối, hơi ẩm lan rộng trên làn da ướt. Nhịp tim tôi đập thành thịch quá nhanh tới nỗi tôi có thể nghe rõ tiếng thì thầm giễu cợt của anh qua nhịp máu chảy mạnh trong tai tôi.

“Vẫn muốn anh dừng lại chứ, Haven?”

Mắt tôi mong nước. Tôi căng thẳng bởi khoái cảm, run rẩy với nó, nhưng thế vẫn chưa đủ. “Không. Không được dừng.” Tôi bị sốc bởi âm thanh của chính giọng tôi, khàn khàn và trầm đục. Và thậm chí còn bị sốc hơn bởi cách mà tôi thét lên khi anh trượt một ngón tay, rồi một ngón nữa, mở rộng nơi đỡ mềm mại, trong khi miệng anh tìm kiếm da thịt còn che giấu. Cảm xúc hành hạ, hai hông tôi cong lên rồi lại thả rơi xuống. Nhưng sự giải thoát vẫn nhử nhử ngoài tầm với, làm tôi điên người vì sự lảng tránh của nó.

“Em không thể,” tôi rên rỉ, “Em không thể làm được.”

“Có, em có thể mà. Chỉ cần dừng cố thôi.”

“Em không thể ngừng cố.”

Những ngón tay hư hỏng của anh bắt đầu trượt ra-trượt vào chậm rãi. Tôi nấc lên khi một cơn sóng cảm xúc lại bắt đầu, da thịt tôi gợn lên, khép chặt. Những khớp ngón tay của anh luồn sâu hơn. Lưỡi anh đánh nhẹ không ngừng, và miệng anh...miệng anh...Tôi bị cuốn vào một cơn sóng mê cuồng, tất cả nhịp tim, hơi thở, mạch đập, đều bị dẫn dắt vào những đợt co thắt bùng nổ mãnh liệt. Tôi uốn người lao vào cơn khoái cảm vô bờ, hai bàn tay run rẩy của tôi bám quanh đầu anh.

Hardy ấn những ngón tay anh vào sâu hết mức có thể và lưỡi anh đánh vòng tròn để đón nhận những cơn co thắt cuối cùng của buồng tử. Khi sự đụng chạm của anh lơi ra, tôi rên rỉ và với tới anh, kéo giật anh lên. Anh lăn tôi nằm nghiêng và đặt hai cánh tay vòng quanh tôi, và hôn giọt lệ đang rơm rớm trên khoé mi tôi.

Chúng tôi yên lặng trong một phút, bàn chân trần của tôi ngoắc giữa hai chân anh, lòng bàn tay anh ấm áp trên mông tôi. Tôi cảm nhận sự thúc bách bên dưới vẻ yên lặng của anh, giống như thời gian tạm lắng giả tạo trước khi cơn bão bắt đầu hoành hành.

Bàn tay tôi vụng trộm mò mẫm nơi cạp quần jean của anh bị mở. “Bỏ cái này ra đi,” tôi thì thầm.

Vẫn thở nặng nề, Hardy lắc đầu. “Thế là đủ cho đêm nay rồi. Chúng ta thôi đi trong khi chưa muộn.”

“Thôi á?” Tôi nhắc lại, chệnh choạng vì ngạc nhiên. “Không, bây giờ chẳng có cách nào thôi được hết.” Tôi hôn ngực anh, thích thú nếm kết cấu nam tính nơi anh, lớp lông ấm áp cù vào môi tôi. “Nếu anh không làm tình với em, Hardy Cates, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

“Anh đã làm tình với em rồi.”

“Đến hết cơ,” tôi khẳng khái

“Em vẫn chưa sẵn sàng cho đến hết đâu.”

Tôi túm chặt anh và để những ngón tay tôi dạo chơi lên xuống dọc chiều dài mềm mượt, cứng nẩy. “Anh không thể nói không với em đâu,” tôi bảo anh. “Không hay chút nào với lòng tự trọng của em.”

Tôi xoa đầu ngón tay trên đỉnh to lớn, chậm rãi xoay quanh tới khi ép rịn ra một hơi ẩm trơn trượt. Một tiếng rên khẽ bật khỏi họng anh, và anh vùi miệng mình trong tóc tôi. Với xuống,

anh cạy những ngón tay tôi ra. Tôi nghĩ anh sẽ bảo tôi ngừng lại. Thay vì thế anh nói bằng giọng nghèn nghẹt. “Ví anh để trong bếp rồi. Để anh ra lấy.”

Tôi hiểu ngay. “Chúng mình không cần bao cao su đâu. Em vẫn đang uống thuốc.”

Đầu anh ngẩng lên, và anh nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nhún vai lúng túng. “Vì Nick chưa bao giờ muốn em uống thuốc, nên chúng trở thành một dạng quyền tự quyết của em. Em cảm thấy tự chủ hơn...an toàn hơn...khi em có chúng. Và bác sỹ nói chúng không ảnh hưởng gì. Nên em chưa bao giờ lỡ một ngày nào hết. Tin em đi, chúng mình an toàn mà. Kể cả khi không dùng biện pháp nào khác.”

Hardy nhồm lên và dồn hết sức nặng trên một khuỷu tay, nhìn xuống tôi. “Anh chưa bao giờ kết thúc mà không dùng bao cao su.”

“Chưa từng?” Tôi hỏi, kinh ngạc.

Anh lắc đầu. “Anh chưa bao giờ muốn gặp rủi ro làm cho ai đó có thai. Anh không muốn ôm trách nhiệm. Anh luôn thề nếu anh có con, anh sẽ không bỏ mặc chúng như cách cha anh đã làm.”

“Anh chưa bao giờ có bạn gái nào sử dụng biện pháp uống thuốc tránh thai à?”

“Ngay cả thế, anh vẫn luôn dùng bao cao su. Anh không phải là người hâm mộ phương thức tin-tưởng-đàn-bà.”

Có lẽ vài phụ nữ sẽ bị méch lòng vì điều anh vừa nói, nhưng tôi hiểu rất rõ về hậu quả của việc tin tưởng. “Thế cũng được,” tôi nói, nhồm lên hôn vào cằm anh. “Chúng ta làm theo ý anh đi.”

Mặc dù vậy, Hardy vẫn không nhúc nhích. Anh tiếp tục nhìn tôi chăm chú với đôi mắt xanh mạnh mẽ đó, và tôi cảm thấy một thứ gì đó thân thiết và tình cảm giữa hai chúng tôi tăng mạnh, một cảm giác kết nối mà tôi thấy còn hơn cả hoang mang.

Cảm giác như thể tất cả nhịp điệu của cơ thể tôi và của anh đã được cài đặt cùng một cái máy giữ nhịp.

“Em đã trao cho anh lòng tin cậy của em,” anh nói. “Quý bắt anh đi nếu anh không làm thế với em.”

Tôi thả người nằm xuống, và hơi thở của tôi gấp gáp, và anh cũng vậy.

Anh cởi quần áo và ấn vào tôi. Anh dịu dàng...quá dịu dàng...nhưng tôi có thể cảm nhận được sức mạnh và trọng lượng của anh, và tôi thấy căng thẳng. Anh thúc tới mạnh mẽ hơn tới khi cả hai chúng tôi đều cảm nhận được cái chặt chội, mềm mại, mong manh, dịu dàng nhưng bộ cái cứng rắn. Tôi, đang đón nhận anh bên trong. Mở ra cho anh. Cặp mắt xanh trở thành đờ đẫn, đục ngầu bởi ham muốn, hai hàng mi toả rợp trên má anh. Anh vào trong tôi chậm chạp từng chút, cho tôi thời gian để điều chỉnh, để mở rộng cho kẻ xâm lược to lớn. Tôi quay sang áp mặt vào cánh tay anh, má tôi rúc vào cơ bắp căng cứng.

Khi tôi đã có hết anh mà tôi có thể nhận được, Hardy đổ dành để tôi nâng hai khuỷu chân lên, dang chúng ra rộng hơn, và anh lại trao cho tôi thêm nữa. Quá chặt, ướt, cơ thể tôi mời mọc chào đón anh. Tôi nhìn thấy sự quan tâm trên mặt anh đang bị thay thế bằng ham muốn. Tôi yêu cách anh nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng thể anh muốn nuốt sống tôi.

Tôi nhúc nhích, không thoải mái với tất cả cái đầy đặn đó trong tôi, và Hardy rung mình và hỗn hển thốt ra vài từ rời rạc nghe như, ***Ôi Trời làm ơn đừng cử động Haven bé yêu làm ơn...*** “Thấy được không anh?” tôi thì thầm.

Hardy lắc đầu, chập vạt thở. Mặt anh đỏ tía như đang lên cơn sốt. “Không ạ?” Tôi hỏi.

“Thấy được cả nửa tiếng trước đây rồi,” anh xoay xoả nói, giọng anh nhừa nhựa – như anh vừa làm khoảng chục ly tequila. “Mười lăm phút sau đó thì là kinh nghiệm tình dục tuyệt vời nhất mà anh từng có, còn ngay bây giờ...anh khá chắc anh đang ở đỉnh điểm của cơn đau tim.”

Mỉm cười, tôi kéo đầu anh xuống với tôi và thì thầm. “Thế cái gì xảy ra sau cơn đau tim?”

“Chịu.” Hơi thở anh rít lên sau hàm răng, và anh thả đầu gục xuống gối bên cạnh tôi. “Quý thật,” anh nói tuyệt vọng, “Anh không biết anh có thể giữ thế này được nữa không.”

Tôi rê hai bàn tay hai bên mạng sườn anh, lưng anh, những cơ bắp nổi cuộn và mạnh mẽ dưới những ngón tay tôi. “Đừng kìm nén nữa anh.”

Anh bắt đầu một nhịp điệu cẩn trọng, khơi dậy niềm khoái lạc từ lạch nguồn thân mật nơi chúng tôi đang nối liền với nhau. Một trong những cú đẩy của anh vượt ve qua một điểm nhạy cảm, sâu và ở tít dưới, và cùng lúc đó thân thể anh ấn vào phía trước tôi theo một góc vừa đúng. Một cơn khoái lạc xuyên khắp người tôi. Tôi giật người lên vì ngạc nhiên và bấu ngón tay vào hông Hardy.

Anh ngừng đầu lên và mỉm cười với đôi mắt mở to của tôi. “Anh tìm thấy trúng điểm rồi à?” anh thì thầm, và làm lại lần nữa, và lần nữa, và chắc tôi phải xấu hổ đến hết đời mất, tôi không thể giữ được yên lặng, những tiếng rên rỉ cứ chuẩn khỏi cổ họng tôi cho tới khi hông tôi rung mình ấn vào anh.

Lần này những cơn đỉnh điểm không quá mãnh liệt, nhưng kéo dài và chậm rãi, thúc ép vào hết chiều dài của anh cho đến khi anh lên đỉnh.

Tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái buồn ngủ không cưỡng được sau đó. Tôi lơ mơ gà gât một lúc, với cơ thể anh vẫn mắc kẹt trong người tôi, và tôi khám phá ra rằng giấc ngủ sau khi thỏa mãn tình dục còn tốt hơn bản thân tình dục. Tôi thức dậy sau đó với anh cứng ngắc bên trong tôi, không ấn thúc, chỉ chèn sâu, và hai bàn tay anh lang thang khắp mọi nơi, vượt ve và xoa bóp. Tôi nằm nghiêng, một chân vắt trên hông anh. Tôi muốn, cần anh phải cử động, nhưng anh ghim tôi nằm yên đó. Tôi bấu vào bắp thịt anh, vai anh, cố thử kéo anh qua tôi. Anh cưỡng lại, cứ để tôi quần quai như một con giun mắc ở đầu lưỡi câu.

“Hardy,” tôi thì thầm, mồ hôi ướt đầm tới tận chân tóc. “Làm ơn đi...”

“Làm ơn cái gì?” Anh liếm môi trên tôi, rồi lại môi dưới.

Tôi lúc lắc gần vào anh và giật miệng tôi ra đủ lâu để hỗn hển, “ Anh biết mà.”

Anh ấn miệng vào cổ tôi. Tôi cảm nhận được môi anh cong tớn lên vì cười. Đúng, anh biết. Nhưng anh tiếp tục giữ tôi khoá chặt vào với anh trong lúc tôi siết lấy anh hết lần này tới lần khác, kéo theo những xung động mạnh mẽ của anh. Cuối cùng anh trao cho tôi một cái thúc rất nhẹ, khó nhận biết, gần như một cử động để gợi ý hơn là một nhịp điệu thực sự. Mặc dù chỉ thế thôi cũng đã là đủ. Nó đưa tôi tới điểm bùng nổ, những cơ bắp bên trong liên kết lại để tăng thêm cảm xúc, và tôi lên đỉnh trong những cơn rung mình dữ dội. Hardy đưa ngược lên bằng một cú đẩy mạnh mẽ và giữ nguyên đó, tuôn tràn đầy trong tôi với hơi nóng chói ngời.

Anh tiếp tục hôn tôi sau đó, đôi môi anh lang thang ngọt ngào trong lúc những đầu ngón tay anh men theo cằm tôi, má tôi, rồi xuống cuống họng. Sau một lúc, anh kéo tôi ra khỏi giường và vào phòng tắm. Cảm giác mê mẩn, tôi dựa vào người anh trong lúc anh tắm cho tôi. Bàn tay anh thật dịu dàng khi anh sát xà phòng và xả nước người tôi. Trơn ướt, bị che phủ trong hơi nước, tôi đặt má tôi nghỉ trên bề mặt cứng rắn của lồng ngực anh. Anh đưa xuống và trượt hai ngón tay vào trong tôi. Tôi đau đớn và sung sướng, nhưng nó có cảm giác quá tuyệt vời nỗi tôi không thể không đẩy hông nâng lên. Tôi nghe được một âm thanh ngân nga trong cổ anh, và ngón tay cái anh xoay tròn êm dịu quanh tâm điểm tôi. Với sự khéo léo vô bờ bến, anh dễ dàng dẫn dắt tôi vào một cơn bùng nổ nữa, trong khi nước nóng trong vòi sen rào rào trút xuống tôi và miệng anh ngốn ngấu trên miệng tôi.

Tôi chỉ có thể nhớ tới việc lau người và quay trở lại giường, chỉ kịp lặn xuống tôi đã chìm vào giấc ngủ ngay lập tức với sự hiện hữu vững vàng của anh bên cạnh tôi.

Nhưng chỉ sau đó một lúc, tôi bị đánh thức dậy bởi một cơn ác mộng, cơ thể tôi bị hoảng sợ bởi sự nhận thức một người đàn ông đang ngủ ngay cạnh. Tôi thức dậy giật mình, bởi ý nghĩ trong giây lát rằng tôi đã quay lại với Nick, rằng tôi vẫn chưa chạy thoát. Một cử động ngay bên cạnh tôi, một sức nặng đàn ông, và tôi nuốt nghẹn đau đớn.

“Haven,” một lời thì thầm trong bóng tối. Âm thanh làm tôi bình tĩnh. “Giấc mơ xấu à?” Giọng anh ngái ngủ nhưng vẫn dịu dàng và mượt mà, giống như vải nhung dày.

“Ừ...”

Lòng bàn tay anh xoa vòng trên ngực tôi để làm dịu đi nhịp tim tôi đang đập như trống trận.

Tôi thở dài, và im lặng trong vòng tay anh. Môi anh lần xuống bầu ngực tôi, hôn hai đỉnh ngực dịu ngọt, đang dần trở nên rắn đàn. Tôi vòng hai cánh tay quanh đầu anh, tóc anh mềm chọc khê vào phía trong cổ tay tôi. Anh cứ tiếp tục lần xuống theo đúng đường của mình một cách chậm rãi. Hai gối tôi chống lên, và tôi cảm thấy hai bàn tay anh nắm chặt cổ chân tôi như những vòng khoá ấm áp, sống động. Thậm chí trong bóng tối, tôi vẫn nhìn thấy bề ngang rộng lớn của vai anh và đường nét của đầu anh, kẹt giữa hai đùi tôi. Anh phủ lên tôi lừ đừ, nuôi dưỡng khoái lạc của tôi, làm tôi mê mẩn rơi vào những cơn rùng mình kéo dài, yếu đuối.

Và khi tôi rơi vào giấc ngủ lần này, không còn giấc mơ nào nữa.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU.

Tôi biết mình nhìn khủng khiếp khi tới chỗ làm sáng hôm sau, với những quầng thâm dưới mắt và họng bỏng rát. Tôi không quan tâm. Tôi cảm thấy bình an hơn đã từng có trong nhiều tháng. Nhiều năm. Có thể là hơn bất cứ lúc nào.

Tôi có thể vẫn cảm thấy dấu vết cơ thể của Hardy trên mình tôi, chưa kể tới một chút đau đớn nhắc nhở tôi những gì chúng tôi đã chia sẻ. Và bỏ qua tất cả những điều tôi có thể và nên lo nghĩ tới, tôi quyết định tận hưởng sự hài lòng đơn giản của con người trong việc được yêu đương đầy đủ.

“Gọi điện báo ốm đi,” Hardy thì thầm vào lúc sáng. “Ở cả ngày trên giường với anh nhé.”

“Em không thể,” tôi phản đối. “Họ cần em ở chỗ làm.”

“**Anh** cần em.”

Điều đó làm tôi cười hết cỡ. “Bây giờ thì anh đã có đủ rồi còn gì.”

Hardy kéo tôi nằm trên ngực anh và hôn tôi mạnh mẽ. “Anh vẫn còn chưa khởi động xong mà,” anh nói. “Trên thực tế, anh vẫn còn dành lại trống tài khoản để chờ em kết thúc giai đoạn thực tập đấy.”

Cuối cùng thì chúng tôi đồng ý rằng cả hai sẽ đi làm, vì hôm nay là thứ sáu và chúng tôi cùng có nhiều việc cần phải làm cho xong. Nhưng tới năm giờ rưỡi chiều nay, kỳ nghỉ cuối tuần sẽ bắt đầu.

Trước khi Hardy rời đi sáng hôm đó, tôi làm cho anh năm-quả-trứng omlete với pho mát và rau chân vịt, một lát thịt hun khói và ba lát bánh mì. Anh ăn tới mẩu vụn cuối cùng. Để đáp lại lời bình luận của tôi về việc anh đã vét sạch mọi thứ trong tủ lạnh tôi, Hardy trả lời rằng việc thoả mãn tôi đòi hỏi rất nhiều công sức và một người đàn ông cần phải giữ gìn sức lực của mình.

Mỉm cười, tôi bước vào cabin làm việc của mình và mở laptop. Tôi biểu hiện rõ ràng rằng mình đang có tâm trạng tốt, và không gì có thể làm hỏng điều đó.

Rồi Vanessa xuất hiện. “Chị đã gửi cho em vài e-mail về những hợp đồng bảo trì vừa qua,” chị ta nói mà không thêm chào hỏi.

“Xin chào, Vanessa.”

“In mấy cái file đính kèm và nhớ giữ lại bản sao. Để chúng trên bàn làm việc của chị trong một tiếng nữa.”

“Tất nhiên rồi.” Tôi nhìn theo khi chị ta quay lại chuẩn bị rời đi. “Chờ chút, Vanessa. Có vài việc chúng ta cần thảo luận.”

Chị ta nhìn lại tôi, choáng váng vì giọng dứt khoát của tôi, không để ý tới việc thiếu từ “làm ơn”.

“Sao?” chị ta hỏi với giọng dịu dàng hiểm độc.

“Em không muốn chị để lộ thông tin cá nhân của em cho mọi người. Vậy nên nếu ai đó hỏi chị địa chỉ hay số điện thoại của em, **đừng** đưa chúng cho họ trừ khi chị hỏi em trước. Em nghĩ từ bây giờ trở đi, điều này nên là chính sách tiêu chuẩn trong văn phòng để bảo vệ tất cả mọi người.”

Cặp mắt chị ta mở to rất kịch. “Chị đang cố làm điều tốt lành cho em đấy chứ, Haven. Chồng-cũ của em nói rằng anh ta có vài thứ muốn trả lại cho em. Hiển nhiên em đã bỏ anh ta đi quá vội vàng, nên đã quên không đóng gói hết các thứ.” Giọng chị ta trở nên dịu dàng, như thể chị ta đang giải thích gì đó cho một đứa nhỏ. “Đừng cố để chị mắc mớ với mấy vấn đề cá nhân của em. Như thế là không chuyên nghiệp.”

Tôi khó khăn nuốt trôi sự bồng chồn phải nói rõ cho chị ta biết tôi không **bỏ rơi** Nick, tôi bị đánh đập và quăng ra đường. Nhưng một trong những mảnh lời yêu thích của Vanessa là nói những lời buộc tội bằng giọng dịu dàng nhất của chị ta cho tới khi tôi kết thúc bằng việc xỏ ra hết những điều mà tôi không có ý định nói. Tôi sẽ không rơi vào cái bẫy đó nữa. Và còn có vài

điều trong cuộc sống riêng của tôi sẽ được giữ riêng cho tôi.

“Chi đã không làm gì tốt lành cho em hết,” tôi nói bình tĩnh. “Nick không có bất cứ thứ gì em muốn. Và chị cũng không bị mắc mớ vào đâu cả, Vanessa.”

Vanessa lắc đầu và trao cho tôi một cái nhìn lạnh lẽo che phủ dưới vẻ thương hại. “Anh ấy nói với chị vài điều. Về việc anh ấy đã bị đối xử ra sao. Anh ấy rất có sức quyến rũ. Hơi buồn một chút, thực vậy.”

Tôi nén lại một nụ cười cay đắng. Anh ta đã bị đối xử ra sao ư? Đây là điều mà một kẻ chỉ yêu bản thân nói đấy. Anh ta quay ngoắt lại và buộc tội bạn về những việc anh ta đã làm, và anh ta có thể quá thuyết phục tới nỗi cuối cùng bạn lại quay ra nghi ngờ chính bản thân mình. Tôi chắc chắn Nick đã nói với mọi người rằng tôi đã đối xử tồi tệ với anh ta, rằng tôi bước khỏi cuộc đời anh ta. Nhưng tôi không điều khiển được những gì anh ta phát ngôn, hay có ai đó sẽ tin vào lời anh ta hay không.

“Anh ấy có thể rất quyến rũ.” Tôi công nhận, “Mọi con nhện đều biết cách dệt lưới cho mình.”

“Một câu chuyện bao giờ cũng có hai mặt, Haven.” Giọng điệu hạ mình nhỏ giọt từ mỗi âm tiết như mỡ ôi tẩm mật ong.

“Tất nhiên là thế. Nhưng nó không có nghĩa cả hai mặt đều đúng.” Tôi có lẽ nên ngậm mồm lại ngay điểm này là hợp lý nhất. Nhưng tôi không thể giữ không chêm thêm. “Và có một số người hoàn toàn không tốt đẹp gì, Vanessa. Em không mong sẽ đẩy Nick sang bất cứ một phụ nữ nào đâu.” **Thậm chí cả chị cũng không**, tôi nghĩ trong đầu.

“Chị chưa bao giờ nhận ra em lại gây thơ thế,” sắp nhỏ của tôi nói. “Chị hy vọng một ngày nào đó em sẽ học được cách nhìn thế giới bớt phức tạp hơn một chút.”

“Tôi sẽ tiếp tục thế này thôi,” tôi lẩm bẩm, và xoay ghế, quay lưng về phía chị ta.

Và chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Nick gọi điện tới buổi trưa hôm đó. Tôi đoán ngay được anh ta có số văn phòng tôi từ Vanessa. Nhưng giọng của anh ta vẫn làm cho dạ dày tôi lộn ngược lên.

“Vụ hẹn hò của em đêm qua thế nào?” Nick hỏi. “Anh cá là chẳng nói chuyện nói trò gì thêm sau khi anh đi đâu nhỉ.”

“Đừng gọi tôi ở văn phòng,” tôi đáp lại cộc lốc. “Hay ở nhà, về chuyện đó.”

“Chỉ có duy nhất một thứ mà một mục đàn bà muốn ở thẳng bàn tiện cơ bắp đó thôi,” Nick tiếp tục, “và nó không có gì liên quan đến chuyện trò hết.”

Tôi hơi mỉm cười, thích thú với sự thật là ông chồng cũ của tôi quá bị hăm dọa bởi Hardy. “Anh ấy không phải là một thằng đàn tiện cơ bắp,” tôi nói. “Tình cờ anh ấy lại rất thông minh. Một người biết lắng nghe—điều khác biệt thú vị đấy.”

Nick có vẻ không để ý tới lời bình luận sau cùng. “Các người thậm chí còn không thềm ra ngoài. Em ở luôn trong căn hộ và để cho hấn cười em cả đêm phải không?”

Tôi tự hỏi có phải Nick đã theo dõi căn hộ tôi cả đêm không. Nó làm tôi khiếp đảm. “Đấy không phải là việc của anh,” tôi nói.

“Anh ước gì em tự nguyện trao anh chỉ một nửa thế khi chúng ta lấy nhau. Đeo một cái nhẫn

vào tay em, và em trở nên lãnh cảm.”

Đã một lần lời bình luận kiểu đó làm tôi tổn thương. Và có thể tôi đã từng tin rằng tôi bị lãnh cảm. Bây giờ tôi biết hơn rồi. Và tôi biết Nick với chính xác bản chất anh ta, một kẻ chỉ biết yêu mình, một kẻ không có khả năng quan tâm đến bất cứ một ai ngoài anh ta. Tôi không bao giờ có thể thay đổi được anh ta, hay làm anh ta nhận thức được thói xấu của anh ta. Nick muốn cái mà anh ta muốn...anh ta không hiểu chính bản thân mình nhiều hơn một con cá mập nhận thức được tại sao nó muốn giết chóc và ăn thịt. Nó chỉ đơn giản làm thế.

“Thôi, cứ nghĩ là Chúa đã giải thoát cho anh khỏi tôi,” tôi nói. “Hãy đối xử khoan dung với cả hai chúng ta và đừng gọi điện nữa, Nick.”

“Thế còn các thứ của em thì sao? Còn cái vòng của dì em thì sao__”

“Nếu việc đó có nghĩa là phải gặp anh nữa,” tôi nói, “thì chúng không đáng giá đến thế.”

“Tao sẽ ném chúng cho chó nó gặm,” anh ta đe dọa. “Tao sẽ nghiền nát chúng và__”

“Tôi có việc phải làm.” Tôi dập máy ngay không để anh ta dây dưa, cùng lúc vừa cảm thấy hân hoan chiến thắng, vừa cảm thấy phần nộ chán ghét. Tôi quyết định không kể với Hardy, hay bất cứ ai, về cú điện thoại của Nick. Nó sẽ phần nào khiêu khích Hardy truy tìm ông chồng cũ của tôi và quét anh ta ra khỏi hành tinh. Và trong khi tôi chả có tâm trí đâu mà đi quan tâm đến lợi ích của Nick, thì tôi cũng không quá điên để đi thăm Hardy sau song sắt.

Hai tuần trôi qua, tôi đã hiểu biết khá nhiều về Hardy. Chúng tôi dành từng phút có thể bên nhau, không có bất cứ một kế hoạch hay dự định nào. Chỉ là anh đã trở thành người tôi muốn ở cùng nhất. Và điều bối rối là, anh có vẻ cũng cảm thấy như tôi.

“Gần như quá dễ dàng,” một đêm, tôi kể với Todd trên điện thoại, trong khi tôi đang ở nhà chờ Hardy đi làm về. “Không có trò chơi trí tuệ. Anh ấy là loại, đúng vậy, hoàn hảo. Đó là một kiểu rắc rối.”

“Chẳng ai hoàn hảo hết. Cậu đang bỏ sót thứ gì đó rồi. Cái gì nhỉ? Chắc anh ta chỉ thông thạo như một miếng dồi chó thôi phải không?”

“Không. Nếu gọi là không hoàn hảo, thì anh ấy lại quá mức theo hướng ngược lại cơ.” Im lặng đầy ý nghĩa. “Todd? Cậu có còn đấy không?”

“Còn. Tớ đang cố nghĩ ra lý do đúng đắn để tiếp tục tình bạn của chúng ta đây.”

Tôi cười toe toét. “Thái độ ghen tỵ chả dễ thương chút nào cả, Todd.”

“Sẽ dễ chịu hơn nếu cậu có thể kể được cho tớ một thứ không ổn. Một thiếu sót thôi. Hơi thở nặng mùi, hay mụn cóc chẳng hạn? Hay vài căn bệnh cần sử dụng thuốc xịt nấm ấy?”

“Thế lông ngực có được tính là không ổn không?”

“Ồ, thế chứ.” Todd nghe có vẻ nhẹ nhõm. “Tớ không thể chịu được mấy cái chùm lông ngực ấy. Cậu không thể nhìn thấy cơ bắp phía dưới.”

Tôi nghĩ tốt nhất là đừng tranh cãi với cậu ta, mặc dù tôi không tán thành. Có một cái gì đó rất rất an ủi và gợi cảm trong việc được ôm ấp trong một vầng ngực rộng, nhiều lông.

“Haven,” Todd nói, nghe có vẻ nghiêm túc. “Có nhớ những gì tớ nói với cậu về anh ta không?”

“Về việc anh ấy không phải là một anh chàng đơn giản, mà là một người nông sâu khó lường ấy à?”

“Ừ, đúng rồi. Mình vẫn giữ nguyên chủ kiến. Vậy nên hãy cẩn thận, bạn yêu. Cứ vui đùa thoải mái, nhưng phải luôn mở to mắt ra mà nhìn đấy.”

Sau đó tôi ngồi ngẫm nghĩ, mở to mắt ra mà nhìn trong một mối quan hệ sẽ có nghĩa là gì. Tôi không nghĩ tôi lý tưởng hoá Hardy...chỉ có điều tôi thích quá nhiều điều ở anh. Tôi thích cách anh nói chuyện với tôi, và thậm chí còn hơn thế, cách anh lắng nghe. Tôi đặc biệt thích thực thể con người anh. Anh không ngại xoa bóp vai cho tôi, kéo tôi vào trong lòng anh, chơi với tóc tôi, cầm tay tôi. Tôi không được nuôi dưỡng trong một gia đình hay biểu lộ tình yêu thương bằng cách ôm ấp, nựng nịu những người nhà Travis coi trọng không gian riêng tư hơn. Và sau kinh nghiệm của tôi với Nick, tôi chưa bao giờ nghĩ tôi có thể chịu đựng được việc bị động chạm vào một lần nữa.

Hardy làm tôi vui thích hơn bất kỳ ai khác tôi từng gặp. Anh hấp dẫn, khôi hài...nhưng luôn luôn và trước nhất anh là một người đàn ông. Anh mở cửa, xách đồ, trả tiền bữa tối, và cực kỳ bị xúc phạm bởi lời gợi ý rằng một người phụ nữ sẽ làm những việc đó. Đã từng sống với một người chồng luôn dùng hầu hết thời gian của anh ta thối phồng cái tôi mong manh của anh ta, tôi hài lòng với tính cách tự tin của Hardy. Anh không gặp vấn đề gì trong việc chấp nhận rằng anh đã mắc sai lầm hay anh không hiểu gì đó, anh chỉ biến nó thành một cơ hội để hỏi kỹ cho đến khi anh không còn gì để tìm hiểu thêm nữa.

Tôi hiếm khi, nếu đã bao giờ, gặp một người đàn ông với có năng lượng dồi dào bất tận như vậy, hay lòng khao khát mãnh liệt như vậy. Riêng tư tôi thừa nhận bố tôi có thể đúng khi nói Hardy luôn muốn nhiều hơn...và nó không chỉ dừng lại ở vấn đề tiền bạc. Anh muốn được tôn trọng, quyền lực, thành công, tất cả những thứ mà anh đã từng đói khát kiếm tìm khi thế giới coi anh chỉ là một kẻ tầm thường. Nhưng sự đánh giá của cả thế giới đã không đè bẹp được anh. Có một cái gì đó trong anh, một cuộc đua tranh được bơm nhiên liệu là kiêu hãnh và giận dữ, khẳng định rằng anh đáng được nhiều hơn.

Anh không phải không giống cha tôi, người cũng bắt đầu từ tay trắng. Ý nghĩ làm tôi hơi sợ hãi. Tôi đang quan hệ với một người đàn ông có thể trở thành một người quá nhiều tham vọng, bướng như lừa giống Churchill Travis. Làm sao bạn có thể điều khiển được một anh chàng như thế? Làm sao bạn giữ để nó đừng xảy ra?

Tôi biết Hardy nghĩ tôi được bao bọc. So với anh, có thể tôi là vậy thật. Khi tôi du lịch nước ngoài, tôi đã đi với bạn bè cùng học và ở trong những khách sạn dễ chịu được trả bằng thẻ tín dụng của bố tôi. Khi Hardy ra nước ngoài, anh phải làm việc trên những giàn khoan ngoài khơi ở những nơi như Mexico, Saudi Arabia và Nigeria. Hai tuần làm, hai tuần nghỉ. Anh đã học được cách thích ứng nhanh chóng với văn hoá và phong tục, tập quán nước ngoài. Và nó gây ấn tượng với tôi rằng anh cũng hành động theo cách ấy khi tiếp cận xã hội Houston. Học các tập quán. Thích nghi. Tìm cách xâm nhập.

Chúng tôi nói chuyện rất muộn ban đêm, kể cho nhau nghe những câu chuyện về thời còn nhỏ, những mối quan hệ đã qua, những thứ đã thay đổi chúng tôi. Hardy cởi mở về hầu hết mọi điều, nhưng vẫn còn đó vài chủ đề mà anh không muốn nhắc tới. Bố anh, chẳng hạn, và bất cứ việc gì ông ta đã làm để dẫn đến nhà tù. Và Hardy không thích nói nhiều đến cuộc sống tình ái hồi trước của anh, điều làm tôi tò mò đến phát điên lên được.

“Em không thể hiểu tại sao anh chưa bao giờ ngủ với Liberty,” tôi hỏi anh một đêm nọ. “Anh không bị quyến rũ à? Anh nhất định phải bị mới đúng chứ.”

Hardy đặt tôi nằm thoải mái hơn trên ngực anh. Chúng tôi đang ở trên giường anh, một cái giường kiểu California cỡ lớn (*king-sized: 2m X 2m*) chất đồng rất nhiều gối lông chim Scandia. Nó được phủ bằng một drap gấm rộng hàng cả héc ta, và khăn trải giường bằng lụa tơ tằm.

“Em yêu, bất cứ tên đàn ông nào ở lứa tuổi hai mươi đều bị Liberty quyến rũ.”

“Vậy tại sao anh lại không?”

Hardy vuốt ve đường sống lưng tôi, dịu dàng thám hiểm những chỗ lồi lõm. “Anh chờ em.”

“Ha. Nghe đồn là anh quá bận rộn với các quý bà ở Houston đấy chứ.”

“Anh có nhớ ai trong số họ đâu,” anh nói ôn tồn.

“Beebe Whitney. Cái tên đó có gợi ý gì cho anh không?”

Hardy bắn cho tôi một cái nhìn cảnh cáo. “Tại sao em lại nhắc tới cô ta?”

“Cô ta khoe khoang với Todd về vụ qua đêm với anh trong tuần trăng giấm của cô ta sau khi li hôn.”

Anh yên lặng một lúc, bàn tay anh nghịch trong tóc tôi. ‘Ghen à?’

Quý thật, ừ đấy, tôi ghen. Thực tế, tôi phát kinh bởi mức độ khổng lồ loại chất độc tình cảm xuất phát từ sự tưởng tượng cảnh anh trên giường với Beebe với vẻ nâu bóng hấp dẫn tuyệt mỹ của cô ta. Tôi gật đầu trong ngực anh.

Hardy lăn tôi nằm ngửa ra và nhìn xuống tôi. Ánh sáng đèn nhảy múa đùa trên những đường nét mạnh mẽ của anh, một ánh cười khê không đúng chỗ thấp thoáng trên môi anh. ‘Anh có thể xin lỗi vì tất cả những phụ nữ anh đã biết trước em. Nhưng anh sẽ không làm.’

“Em cũng có đòi anh đâu,” tôi sùng sĩa nói.

Bàn tay anh trượt dưới lớp chăn, âu yếm vuốt khê tôi. “Anh học được gì đó từ mỗi phụ nữ anh đã từng trải qua. Và anh cần phải học rất nhiều trước khi anh sẵn sàng dành cho em.”

Tôi quắc mắt. “Tại sao? Vì em rắc rối à? Hay khó chiều?” Tôi đánh vật để giữ hơi thở đều đặn khi anh ôm bầu ngực tôi và xoa nắn nó.

Anh lắc đầu. “Vì có quá nhiều thứ anh muốn làm cho em. Quá nhiều cách anh muốn làm hài lòng em.” Anh cúi xuống hôn tôi, và dụi đầu mũi anh vào đầu mũi tôi, thúc thúc đùa cợt. “Những phụ nữ đó chỉ là thực tập cho em thôi mà.”

“Nguy biện,” tôi nói miễn cưỡng.

Bàn tay anh bao phủ trái tim tôi với áp lực nhẹ nhàng, ấm áp. “Ngay từ khi anh có thể nhớ, anh đã muốn đi đâu đó, là ai đó. Anh đã nhìn thấy những thằng con hoang có tất cả mọi thứ_một chiếc xe đắt tiền, một ngôi nhà lớn, một phụ nữ đẹp. Và anh tự nhủ. ‘Mẹ chúng nó. Một ngày nào đó tao cũng sẽ có tất cả những thứ đó, và tao sẽ hạnh phúc’” Miệng anh méo xệch. “Nhưng hai năm vừa qua, cuối cùng thì anh cũng đã có tất cả những gì anh muốn, và vẫn không đủ. Anh vẫn là một kẻ đáng khinh khốn nạn. Khi anh với em, mặc dù...”

“Sao ạ?” Tôi nhắc.

“Khi anh với em, anh cảm giác như cuối cùng anh đã có cái anh cần. Anh có thể thư giãn và hạnh phúc.” Anh vẫn vờ lẩn lẩn trên những đường nét của ngực tôi. “Em níu chân anh.”

“Anh muốn nói theo nghĩa tốt à?”

“Theo nghĩa tốt.”

“Em chưa bao giờ níu chân được ai,” tôi nói. “Em không phải là một người thanh tĩnh.”

Anh cúi xuống tôi, hôn cuống họng tôi, thì thầm rằng tôi xinh đẹp và anh muốn tôi. Tôi rùng mình khi lớp lông trên ngực anh trượt nhẹ qua vú tôi.

“Hardy?”

“Hừm?”

Tôi đặt hai tay vòng quanh cổ anh. “Thỉnh thoảng em lại có ý nghĩ rằng anh đang kìm nén, trên giường ấy.”

Anh giật đầu lại nhìn xuống tôi, ánh mắt anh mơn trớn. “Anh đang làm chậm với em,” anh công nhận.

“Anh không phải thế đâu,” tôi nói tha thiết. “Em tin anh. Nếu anh chỉ cho em biết anh muốn gì, em sẽ làm. Em muốn nói, bất cứ điều gì anh và Beebe đã làm...”

Môi anh vắn vẹo với niềm thích thú thẩm nảo. “Trời đất. Quên cô ta đi, em yêu. Anh chỉ có một đêm với cô ta và chưa một giây phút nào nhớ nổi nó.”

“Được rồi, bỏ qua đi,” tôi nói, tràn đầy khí thế đua tranh. “Anh không phải cẩn trọng với em đâu. Em có thể chịu được mà.”

Nét thích thú nở rộng thành một nụ cười. “Được rồi.”

Tôi vít đầu anh xuống. Chạm vào miệng anh, tôi hôn anh nồng nàn. Anh đáp lại không do dự, tìm kiếm sâu thẳm của miệng tôi cho tới khi cả hai chúng tôi cùng thở hổn hển.

Hardy nâng tôi hai gối tôi co lên, đối diện với anh, hai bàn tay anh mạnh mẽ nhưng quan tâm ngoắc dưới hai cánh tay tôi, giữ chặt. Ánh mắt anh cứng rắn, nhưng giọng anh lại dịu dàng. “Em muốn thử cái gì đó mới mẻ không, Haven?”

Tôi nuốt khan và gật đầu, hông tôi khẽ đong đưa nâng lên trước. Anh đã để ý thấy. Tôi nhìn thấy anh bị khuấy động, và nó làm tôi xây xẩm vì dục vọng. Hai bàn tay anh vuốt xuống cổ tay tôi. Anh nâng hai cánh tay tôi, và hướng dẫn tôi túm chặt mép tấm ván đầu giường cao phía trên đầu. Vú tôi nâng lên vì cử động đó, hai đỉnh săn lại.

Hardy không rời ánh nhìn chăm chú vào mắt tôi cho tới khi tôi hoàn toàn chìm đắm trong màu xanh sâu thẳm đó. Hơi thở của anh nóng hổi trên môi tôi. “Nắm vào,” anh thì thầm, kẹp những ngón tay tôi trên tấm ván đầu giường.

Và những giây phút nóng bỏng thân mật bắt đầu...hay sự dẫn dắt đầy kinh nghiệm khéo léo dẫn tới cơn bốc hỏa. Cơn bốc hỏa dẫn tới niềm ngọt ngào. Anh ở mọi nơi, quanh tôi, trong tôi. Bằng cách nào đó tôi đã sống sót, nhưng chỉ một chút. Vào lúc Hardy kết thúc với tôi, những ngón tay tôi bấm sâu vào tấm ván đầu giường thành những dấu nhỏ hình bán nguyệt, và tôi không thể nhớ nổi tên mình. Tôi thả mình xuống chậm chạp trong vòng tay anh, cả hai chân

hai tay run rẩy vì thoả mãn.

“Chỉ có em,” Hardy nói khi anh lấy lại được hơi thở. “Tất cả những gì anh muốn là em.”

Tôi cảm thấy như mình đang rơi xuống qua những đám mây khi anh hạ tôi xuống những chiếc gối lông. Rơi nhanh và mạnh. Và có vẻ như tôi chẳng thể làm gì để ngăn điều đó.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

“Để em nói thẳng với anh nhé,” tôi nói với Jack, đứng ngay cửa căn hộ của anh. “Anh sẽ không giảm xác xược chút nào với Hardy cho dù anh ấy đã cứu mạng em hai tuần trước đây hả? Anh ấy cần làm gì cho anh để anh đối xử lịch sự với anh ấy? ...Phát minh ra phương pháp chữa bệnh ung thư? Hay là cứu thế giới khỏi sự xâm lược của người ngoài hành tinh?”

Anh trai tôi nhìn giận điên lên. “Anh không nói anh sẽ không đối xử lịch sự. Anh có thể làm nhiều hơn thế.”

“Vâng, anh thật rộng lượng.”

Đêm đó Hardy và tôi sẽ tới một buổi tiệc rigs-to-reefs (RTR), bữa tiệc được tài trợ bởi hai công ty dầu lửa lớn.

Rigs-to-reefs là một chương trình do các công ty dầu lửa đề ra, trong chương trình đó, họ sẽ cắt phần nổi của giàn khoan đã hết thời hạn sử dụng và thả chúng xuống đáy đại dương để tạo nên những dải san hô nhân tạo. Do toàn bộ Vịnh Mexico bị bao phủ bởi bùn, những dải san hô nhân tạo đó đã tạo nên một môi trường thân thiện hơn cho các loại cá.

Mặc dù bị phản đối bởi những nhà tự nhiên học, cá có vẻ thích những giàn khoan bị bỏ hoang. Và những công ty dầu lửa yêu thích chương trình này vì nó tiết kiệm cho họ hàng triệu đô thay vì phải phục hồi lại giàn khoan. Vậy nên họ đã tài trợ cho một cuộc triển lãm ở Công viên hải dương Houston để quảng bá, theo ý họ, lợi ích của chương trình RTR đối với Vịnh.

Gia đình tôi sẽ tham dự buổi khai trương triển lãm. Và tôi đã làm hết sức để làm rõ rằng tôi không chỉ đi cùng với Hardy Cates, mà tôi còn mong chờ những người nhà Travis cư xử giống như những con người biết lý lẽ. Hình như thế là đòi hỏi quá nhiều. Tôi đã gọi Joe, người đã mập mờ thông báo cho tôi biết rằng tôi đang bị Hardy lợi dụng, đúng như lời anh đã nói trước. Và bây giờ Jack đang giở trò cứng đầu. Tôi chắc chắn không mong chờ điều gì khác hơn từ bố tôi, con người mà khi đã có ý nghĩ nào đó, thì sẽ không bao giờ thay đổi được, giống như nhóm máu của ông vậy.

Chỉ còn lại Gage để mà lo ngại...nhưng tôi cảm thấy chắc chắn anh sẽ lịch sự với Hardy, nếu như việc đó có ích cho tôi. Anh đã cho tôi thấy điều đó khá rõ khi tôi nói chuyện với anh sau tai nạn trong thang máy.

“Tất cả những gì anh nói là,” Jack tiếp tục, “Cates sẽ không tăng thêm chút uy tín nào với nhà Travis chỉ vì hân ta làm điều mà bất cứ chàng trai nào cũng sẽ làm. Hôm trước anh đã nói với em rồi, nếu em gọi anh hay Gages, ai trong chúng anh cũng có thể lôi em ra khỏi cái thang máy chết tiệt ấy một cách ổn thoả.”

“Ồ. Em hiểu rồi.”

Mắt anh nheo lại. “Hiểu cái gì?”

“Anh phát điên vì anh không có cơ hội để làm một việc thể hiện tính nam nhi chứ gì. Anh không thể chịu được việc một ai khác trở thành anh hùng. Anh là kẻ đứng đầu bầy đàn, và không ai được phép có bầy đàn lớn hơn của anh.”

“Mẹ kiếp, Haven, đừng có chiến đấu như một đứa bé gái nữa đi. Chả có gì liên quan tới bày đàn của anh hết. Anh liếc hai bên hành lang. “Vào nhà anh một lúc nhé?”

“Thôi, em không còn nhiều thời gian để chuẩn bị nữa. Em lên chỗ em đây. Em chỉ muốn tạt qua và bảo anh đối xử tử tế với_của em thôi.” Tôi ngập ngừng.

“Cái gì của em?” Jack gắng hỏi

Tôi lắc đầu, luống cuống. Chúa mới biết được tôi nên gọi Hardy là gì. “Bạn trai” thì nghe có vẻ học sinh trung học quá.

Và không thích hợp, vì Hardy quá to lớn so với một cậu bé. Người tình..., nghe có vẻ lạc hậu và kệch cỡm thế nào ấy. Bạn khác phái? Đối tác? Không, và không.

“Người tháp tùng của em,” tôi nói, và cau mày cảnh cáo anh. “Em nói nghiêm chỉnh đấy, Jack. Nếu anh làm trò ngu ngốc tối nay, em sẽ lột da anh như một con trâu rừng.”

“Anh không cho em điều em đòi hỏi đâu. Nếu em muốn sự chấp thuận của anh thì quên đi. Anh chưa biết đủ về thằng khốn này...và những điều anh biết thì không chắc chắn.”

Cơn giận của tôi bùng lên vì anh tự cho rằng cuộc sống yêu đương của tôi phụ thuộc vào sự rộng lượng của anh. “Em không muốn sự chấp thuận của anh,” tôi nói sảng. “Chỉ một chút cư xử tử tế tối thiểu thôi. En chỉ yêu cầu anh đừng cư xử cứng đầu như một con lừa trong hai giờ thôi. Anh có nghĩ anh làm được việc đó không?”

“Cút,” Jack thì thầm, kéo dài cái từ đó ra gấp đôi cần thiết. “Cứ hống hách như mày bây giờ, thì có khi tao còn cảm thấy thương hại cho thằng cha ấy mất.”

Thủy cung hướng ra một quang cảnh rất đẹp của Houston, đứng nhìn qua những ô kính bao quanh phòng khiêu vũ trên tầng ba bạn có thể nhìn rộng ra tới tận chân trời. Ở đó có một phòng tiếp khách có thể chứa được tới sáu trăm người, lối vào sảnh là một đường ống hình trụ lớn, dẫn thẳng tới một bể nuôi cá mập, và ngang qua khu vực triển lãm được thiết kế mô phỏng một vụ đắm tàu, một ngôi đền bị nhận chìm, một đầm lầy, và một rừng mưa nhiệt đới

Những mối lo lắng mà tôi quá chú tâm để có được một sự đón tiếp lịch sự với Hardy biến mất chỉ trong vòng năm phút sau khi chúng tôi tới nơi. Anh thoải mái và hài hước, dễ dàng tán chuyện với mọi người, dẫn tôi đi khắp phòng. Khi Hardy giới thiệu tôi với đối tác kinh doanh của anh và vợ họ, và vài người bạn, tôi nhận ra anh không một chút nào là người ngoài cuộc trong cả đám đông này. Mặc dù anh hoàn toàn không trở thành thành viên của nhóm người có uy tín từ trước như gia đình tôi, nhưng anh lại là một thành viên của nhóm những người điều hành những công ty nhỏ hơn, năng động hơn đang tìm kiếm những góc mới thích hợp để chiếm giữ.

Hardy và tôi thậm chí còn cùng quen biết vài người, một số ít trong đó cười cợt khuyên tôi rằng anh là một món tốt cho một phụ nữ nếu cô ta có thể xoay xoã giữ anh trong vòng kiểm soát. Tôi nhận thức được sau cái vẻ lười biếng bịp bợm của anh, Hardy tác động tới đám đông mạnh mẽ hơn bất cứ ai tôi từng gặp. Anh có vẻ biết hết tên mọi người, và anh có sở trường tập trung vào người mà anh đang nói chuyện cùng như thể ông ta hay bà ta là người quan trọng nhất trong phòng.

Cùng lúc đó, Hardy vẫn là một người tháp tùng ân cần, lấy đồ uống ở quầy bar cho tôi, đặt nhẹ một bàn tay trên lưng tôi, thì thầm những điều làm tôi cười. Khi chúng tôi tham gia vào một nhóm và tán chuyện, anh lơ đãng vuốt cho thẳng một mắt trong sợi xích màu vàng treo chiếc

ví đang đóng đưa trên vai tôi.

Tôi tự hỏi Hardy sẽ đối xử với tôi thế nào trước mặt người khác, anh có muốn tôi hành động như một vệ tinh của anh hay không. Đây là điều mà Nick luôn đòi hỏi. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, Hardy không có vẻ phản đối việc tôi có ý kiến riêng. Khi cuộc chuyện trò chuyển sang lãnh vực đá phiến chứa dầu chẳng hạn. Một trong những đối tác kinh doanh của Hardy, một nhà địa vật lý tên là Roy Newkirk, hằng hái nói về khả năng phát triển ngành đá phiến như một sự thay thế cho dầu lửa truyền thống. Nhưng tôi nói tôi đọc được rằng nó sẽ mang lại tác hại xấu cho môi trường khi mở rộng khai thác mỏ. Và hơn nữa, việc chế biến đá phiến sẽ thải ra một số lượng khổng lồ carbon dioxide vào khí quyển, điều mà tôi nghĩ là tội ác. Ngoại trừ ai đó nghĩ rằng sự nóng lên toàn cầu vẫn còn chưa đủ nhanh.

Roy đón nhận lời bình luận của tôi với một nụ cười gượng gạo. “Hardy, tôi vẫn chưa cảnh báo anh không được hẹn hò với một phụ nữ biết đọc à?”

Hardy có vẻ thích chí với tính bộc trực của tôi. “Thôi đừng có tranh luận nữa,” anh đáp. “Cố gắng cũng chẳng ích gì đâu khi mà tôi biết rõ cô ấy thế nào cũng thắng.”

“Em hy vọng em không làm anh lúng túng,” tôi nói thầm với Hardy sau đó. “Em xin lỗi vì em đã không đồng tình với Roy.”

“Anh thích một phụ nữ có chính kiến,” Hardy đáp lại. “Thêm nữa, em đã đúng. Công nghệ chẳng có ý nghĩa gì nếu nó không được sử dụng đúng chỗ, đúng giá trị của nó. Trong hoàn cảnh hiện nay, nó gây hại cho môi trường và nó quá đắt.”

Tôi nhìn anh suy đoán. “Nếu công nghệ làm cho giá thành sản xuất rẻ hơn nhưng gây hại cho môi trường thì anh có chọn nó không?”

“Không__” anh bắt đầu, nhưng trước khi anh có thể giải thích tại sao, chúng tôi đã bị ngắt quãng bởi một tiếng cười oang oang. Một bàn tay nặng nề đặt trên vai tôi xoay người tôi lại.

“Chú T.J.,” tôi kêu lên. “Lâu lắm rồi cháu mới gặp chú.”

T.J. Bolt không thực sự là chú tôi, nhưng tôi biết ông từ khi tôi ra đời. Ông là bạn thân nhất của Bố, và tôi nghi ngờ rằng ông luôn thầm lặng say mê mẹ tôi. Ông yêu phụ nữ hơi quá nhiều_ông đã năm lần lấy vợ. T.J là một trong những nhân vật màu mè nhất trong giới kinh doanh dầu lửa.

Khi còn là một thanh niên trẻ ở Đông Texas, T.J đã khởi đầu bằng cách làm việc trong một công ty cung cấp thiết bị khoan. Làm thế nào đó ông đã tìm được nguồn tiền để mua thêm đất đai, và dần dần mua thêm nhiều nữa. Ông nhúng tay vào rất nhiều lĩnh vực. Và ông đã bị ve vãn bởi những điền chủ trong nhóm những người phát đạt nhất, tất cả đều mong muốn thương lượng để có một hợp đồng cho thuê tiềm năng vô giá.

Tôi chưa bao giờ thấy T.J. mà không có cái mũ nỉ trắng như một loại chữ ký của ông với vành rộng 8 phân và chóp cao 11 phân. Một cái mũ kiểu miền Tây với kích cỡ như thế nhìn có thể rất buồn cười trên đầu một người tầm vóc trung bình, nhưng T.J là một ngọn núi làm bằng xương thịt. Ông cao hơn Hardy và nặng hơn anh ít nhất là gấp rưỡi. Một trong hai cổ tay lực lưỡng của ông đeo một cái Rolex bằng vàng và dát kim cương nặng trĩu. Một ngón tay trở cỡ như một cái xúc xích chung diện một cái nhẫn vàng to bản như cả bang Texas.

Ngay cả khi còn là một đứa trẻ tôi đã đã phải chịu đựng thói quen kinh hoàng của T.J là hôn phụ nữ mọi lứa tuổi ngay trên môi. Đêm nay cũng không phải là ngoại lệ. Ông gieo một cái hôn

nhấn lên môi tôi, mang theo mùi như mùi da yên ngựa và nước cạo râu ngọt ngào và mùi xì gà La Unica. “Cô gái yêu quý của chú đang làm gì vậy,” ông oang oang, “đi cùng với kẻ bất lương này à?”

“Chào ông.” Hardy cười nói, đưa tay ra bắt tay ông.

“Chú đã gặp Cates rồi à?” Tôi hỏi T.J.

“Chúng tôi đã chuyện trò một chút ở chỗ chú ở Gregg County,” T.J. chiếu cố. “Không thể dàn xếp các điều khoản.” Ông nháy mắt với tôi. “Người ta cần phải có một cái túi quần sâu, nếu muốn làm ăn với chú.”

“T.J không muốn túi quần đâu,” Hardy nói rầu rĩ. “Ông ấy muốn cả cái quần cơ.”

Ông già lục khục cười thích thú. Ông đặt một cánh tay nung núc quanh người tôi và ôm chặt. Ông tặng cho Hardy một cái nhìn đầy ý nghĩa. “Cậu phải đối xử tốt với cô nàng bé nhỏ này đây nhé,” ông nói. “Cô bé đã được nuôi dưỡng bởi một người phụ nữ vĩ đại có thể làm vinh dự cho cả bang Texas này đây.”

“Vâng, thưa ngài.”

Sau khi T.J. rời khỏi chúng tôi trên những bước chân khập khiễng vì bị gút của ông, tôi quay lại với hỏi Hardy. “Tại sao anh không chấp nhận điều khoản của chú ấy?”

Hardy khẽ nhún vai, nụ cười của anh giấu cợt. “Nó bị dây dưa vì tiền lại quá.” Thấy tôi không hiểu, anh giải thích. “Khi người chủ đất ký hợp đồng cho thuê, ông ta thường có một chút lại quả của người mua. Thỉnh thoảng ông ta có được một khoản đáng kể, nếu mảnh đất nhìn khá khá và có những giếng dầu đang khai thác gần đó. Nhưng khoản đó thường ít thôi nếu mảnh đất không chứng minh được giá trị của nó.”

“Và T.J. muốn một khoản lại quả lớn à?” tôi đoán mò.

“Nhiều hơn bất cứ một thằng mất trí nào có thể trả. Và anh tin vào khả năng thất bại đã được tính toán trước, chứ không phải một khoản lại quả điên rồ.”

“Em rất tiếc chú ấy đã không có thiện ý cho phải phép.”

Hardy nhún vai và mỉm cười. “Anh sẽ chờ một cơ hội tốt hơn. Sớm hay muộn thì đảng nào cũng xong thôi mà. Và Chúa biết anh cũng đã có đủ trên đĩa rồi.’ Anh nhìn tôi chăm chú với một cử chỉ lịch sự không chê vào đâu được. “Đã cảm thấy muốn về chưa?”

“Chưa, tại sao em không__” Tôi ngừng lại khi nhìn ra ánh lấp lánh trong cặp mắt xanh của anh. Tôi biết chính xác tại sao anh muốn về nhà rồi.

E dè, tôi nói. “Chúng ta vẫn chưa xem hết những đồ trưng bày mà.”

“Em yêu, em không cần phải xem cho hết những đồ trưng bày đâu. Anh có thể nói cho em biết bất cứ thứ gì em muốn biết về rigs-to-reefs.”

Nụ cười nhẹ của tôi trở thành một cái cười hết cỡ. “Vậy anh là một chuyên gia à?” Đã quen thuộc với trí nhớ hoàn hảo của anh về sự kiện và các chi tiết, tôi không bị ngạc nhiên chút nào.

“Cứ hỏi anh thì biết.” Anh nói sẵn lòng.

Tôi nghịch một cái khuy trên áo sơ mi anh. “Có phải các giàn khoan thực sự làm tăng mật độ cá không?”

“Theo một nhà nghiên cứu sinh vật học làm việc ở Viện nghiên cứu Hải dương học, thì đúng. Những dải ngầm thu hút vài loại cá, nhưng chẳng có biện pháp nào để em có thể có một số lượng khổng lồ các loại cá trên cả đại dương tập hợp lại ở một dải ngầm hết. Vậy nên chắc chắn có cá đang loanh quanh chỗ đó.” Anh ngừng và hỏi đầy hy vọng. “Đã nghe đủ chưa?”

Tôi lắc đầu, nhìn chằm chằm vào phía trước cuống họng anh, nơi làn da mịn màng và nâu bóng và ngon thật ngon. Tôi yêu âm thanh của giọng nói anh cùng âm điệu sáo như mật ong. “Thế giàn khoan có còn là của công ty khai thác dầu nữa không sau khi chúng đã bị cắt đi phần nổi?” Tôi hỏi.

“Không, chúng được tặng cho Bang nơi chúng nằm trong bản đồ. Rồi công ty tặng nửa số tiền tiết kiệm được cho Chương trình Dải ngầm Nhân tạo.”

“Mất bao lâu cá mới tới sinh sống được ở...công trình dưới nước đó?”

“Nó được gọi là chân đế.” Hardy lần sờ mép ống tay áo của váy tôi. “Sau khi chân đế bị đánh sập và cố định vào vị trí trong khoảng sáu tháng, em sẽ có đủ loại thực vật và động vật không xương sống bám vào nó_rất nhiều san hô cứng mới hình thành gần phía trên, nơi có nhiều ánh sáng hơn, và rồi tới lượt cá tới sinh sống.” Anh cúi gần tôi hơn và để miệng anh chạm vào nơi giữa hai lông mày tôi. “Thế em có muốn nghe về vòng tuần hoàn thực phẩm nữa không?”

Tôi hít thở trong mùi hương của anh. “Ồ, vâng.”

Bàn tay anh chạm vào khuỷu tay tôi, vuốt ve dịu dàng. “Có một con cá nhỏ bơi tung tăng, đột nhiên xuất hiện một con cá lớn đang đói...”

“Haven!” Một giọng lạnh lạnh, vui mừng cắt ngang, và tôi cảm nhận một vòng tay nhỏ bé quấn quanh hông tôi. Đó là em gái của Liberty, Carrington, mái tóc vàng nhạt của cô bé tết thành hai bím đồng đưa.

Tôi ôm cô bé và cúi xuống hôn lên đỉnh đầu nó. “Carrington, em nhìn sành điệu thế,” tôi nói, quan sát cô bé trong bộ váy ngắn và đôi guốc.

Cô bé đỏ mặt lên vì vui thích. “Khi nào chị tới ngủ qua đêm ở nhà em nữa?”

“Chị không biết, bé con. Có thể__”

“Chị đến đây với Hardy à?” Nó ngắt lời, liếc nhìn người thắp từng của tôi. Nó quay sang ôm anh, trong lúc vẫn nói huyền thuyên. “Haven, chị có biết Hardy đã lái xe đưa mẹ em đi bệnh viện đêm em ra đời không? Có một cơn bão, và nước ngập khắp nơi, và anh ấy đã đưa bọn em đến đó trên một cái xe bán tải cũ màu xanh.”

Tôi liếc về phía Hardy, mỉm cười, “Anh ấy rất giỏi trong việc cứu nguy cho mọi người.”

Ánh mắt anh trở nên thận trọng khi chúng tôi bị xen ngang bởi hai người nữa, Gage và Liberty.

“Hardy,” chị nói, đưa tay bắt tay anh, xiết chặt trườ mền.

Anh đột nhiên mỉm cười rạng rỡ. “Chào, Liberty. Bé con thế nào rồi?”

“Ồn. Matthew ở nhà với ông nội. Churchill thích trông nó.” Cặp mắt xanh lục của chị long lanh.

“Ông ấy là người trông trẻ rẻ nhất mà bọn em từng thuê đấy.”

“Liberry,” Carrington nói, giật mạnh tay chị, “chị có muốn đi xem cá piranhas không? Ở đây có cả một bể lớn nuôi chúng đấy.”

“Được thôi,” chị nói, bật cười. “Xin lỗi mọi người nhé. Bọn tôi sẽ trở lại ngay.”

Khi Liberry đi rồi, Gage trầm ngâm nhìn Hardy một lúc. Căng thẳng lơ lửng trong không khí cho tới khi anh trai tôi chìa một tay ra bắt tay Hardy. “Cảm ơn,” Gage nói. “Tôi nợ anh vì đã giúp em gái tôi thoát khỏi cái thang máy đó. Nếu có việc gì đó tôi làm được để trả ơn anh_”

“Không,” Hardy nói ngay. Anh có vẻ không còn vẻ đề phòng bởi sự thành thật của Gage. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một chút ít vẻ lúng túng của anh. “Anh không nợ tôi cái quý gì hết. Tôi...sau cái trò hề tôi gây ra với dự án về năng lượng sinh học của anh...”

“Anh đã làm nhiều hơn cả đền bù cho việc đó hai tuần trước đây,” Gage nói. “An toàn của Haven_ và hạnh phúc_ là tất cả với tôi. Nếu anh vẫn còn tốt với cô em tôi dài dài, thì anh sẽ chẳng gặp phiền phức gì với tôi đâu.”

“Tôi hiểu.”

Tôi không thích bị mang ra thảo luận cứ như tôi không có mặt ở đây vậy. “Hê, Gage,” tôi hỏi, “anh có nhìn thấy Jack đâu không? Anh ấy có bốn phận phải ở đây đêm nay.”

“Nó ở đây rồi. Nó đang gặp một cô bạn cũ ở quầy bar. Nhìn có vẻ họ đang làm quen lại với nhau.”

Tôi đảo đồng tử. “Có thể tạo nên một dây xích từ đây tới El Passo bằng các cô bạn gái cũ của Jack đấy nhỉ.”

Ngay lúc đó tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, và Hardy cho tay vào túi áo khoác. Liếc nhìn số đang gọi, anh chớp mắt mấy cái. “Xin lỗi.” Anh nói với Gage và tôi. “Tôi phải nhận cuộc điện thoại này. Em có phiền không nếu anh_”

“Anh cứ nghe đi,” tôi nói ngay.

“Cảm ơn.” Hardy trượt mở điện thoại và chen qua đám đông hướng ra một cái cửa dẫn tới ban công chạy vòng quanh toà nhà.

Còn lại một mình với Gage, tôi ngập ngừng mỉm cười với anh, tự nhủ có lẽ tôi sắp phải nghe một bài thuyết giảng đây.

“Em nhìn khá lắm,” anh trai tôi nói, ánh mắt đánh giá tôi từ đầu tới chân. “Em nhìn hạnh phúc.”

Đã một thời gian rất lâu rồi mới có ai đó nói điều đó với tôi. “Em hạnh phúc.” Tôi công nhận, cảm thấy hơi ngượng ngùng. “Gage, em xin lỗi nếu em gây ra những điều khó xử cho anh, em qua lại với một người trong quá khứ của Liberry...”

“Nó chẳng mang lại điều gì khó xử cho anh hết.” Gage nói dịu dàng. Anh làm tôi ngạc nhiên khi nói thêm, “Em không thể chọn người mà em bị cuốn hút. Khi lần đầu tiên anh gặp Liberty, anh đã nghĩ cô ấy là một trong những món tráng miệng của Bố_ và anh rất tiếc phải thú nhận là anh đã cư xử như một con lừa.” Anh mỉm cười giấu cợt. “Nhưng thậm chí ngay lúc đó, vẫn có một thứ gì đó của cô ấy chạm vào lòng anh, mỗi lần anh nhìn thấy cô ấy.” Anh dứt hai tay vào túi quần và hơi cau mặt. “Haven, theo cách Hardy giúp em ở Toà nhà Buffalo, anh chắc rằng sẽ

phải sẵn sàng cho anh ta một cơ hội khác thôi. Nhưng nếu anh ta làm tổn thương em...”

“Nếu anh ấy làm tổn thương em, anh sẽ được phép nện anh ấy ra bã,” tôi nói, làm anh ngoác mồm cười. Tôi ghé vào gần hơn, lưu tâm tới khả năng bị ai đó nghe thấy. “Nếu không đi đến đâu, mặc dù vậy...em sẽ ổn thôi, Gage. Em đã mạnh mẽ hơn mấy tháng trước đây nhiều. Anh ấy đã giúp em vượt qua một số trục trặc mà em đã bị mắc vào sau Nick. Vậy nên anh ấy có làm gì trong tương lai cũng không quan trọng, em luôn biết ơn anh ấy về những việc đó.”

Hardy quay lại, và tôi biết khi nhìn anh rằng đã có gì đó tồi tệ xảy ra. Không có biểu hiện nào trên nét mặt anh, nhưng anh trắng bệch như phấn dưới làn da nâu rám nắng, và anh mang vẻ căng thẳng điên cuồng của một người đàn ông có tâm trạng rối bời.

“Haven.” Giọng nói cũng khác, lặng lẽ và thô nhám như tờ giấy ráp. “Anh vừa nhận được điện thoại của mẹ anh. Có vài việc gia đình mà anh phải giải quyết, và không thể chậm trễ được.”

“Ôi, Hardy...” Tôi muốn kéo anh lại gần, làm gì đó để xoa dịu anh, an ủi anh. “Bà có ổn không?”

“Có, bà không sao.”

“Chúng ta sẽ về luôn bây giờ__”

“Không,” Hardy nói ngay. Nhận ra được áp lực không cần thiết trong chính giọng mình, anh làm một nỗ lực để thư giãn. “Đây không phải việc mà em cần phải lo lắng đâu, em yêu. Anh cần phải xử lý nó một mình.”

Gage xen vào. “Tôi có thể làm được gì không?”

Hardy gật đầu. “Làm ơn chăm sóc Haven hộ tôi. Đảm bảo cô ấy về nhà an toàn.” Anh nhìn tôi, cặp mắt anh tối tăm. “Anh xin lỗi. Anh ghét phải bỏ em lại như thế này.”

“Anh sẽ gọi lại cho em chứ?” tôi hỏi.

“Tất nhiên. Anh__” anh ngừng lại, như thể không tìm được lời, và anh liếc nhìn Gage lần nữa.

“Tôi sẽ trông nom Haven,” Gage nói ngay. “Đừng lo.”

“Được rồi. Cảm ơn anh.”

Và Hardy bỏ đi, đầu anh cúi xuống, những bước chân của anh sỏi dãi trên sàn như anh đang chuẩn bị vượt qua vật cản phía trước.

“Có thể một trong những em trai của anh ấy bị ốm, hay gặp tai nạn,” tôi băn khoăn.

“Đừng nói gì. Trừ khi...”

“Trừ khi gì?”

“Nếu có việc gì như thế xảy ra, anh nghĩ anh ta đã nói.”

Lòng tôi đầy lo lắng cho Hardy. “Anh ấy nên đưa em đi cùng,” tôi lẩm bẩm. “Em ghét bị đặt ngoài lề thế này lắm. Và chẳng ra sao cả khi em đang vui vẻ ở đây trong lúc vẫn biết anh ấy đang ở ngoài kia giải quyết những vấn đề bí ẩn của anh ấy. Em nên ở với anh ấy mới phải.”

Tôi nghe anh trai tôi thở dài. “Thôi nào, chúng ta đi tìm Liberty và Carington thôi. Anh thà nhìn

một bể cá đang ăn thịt người còn hơn là đứng đây tự hỏi Hardy Cates có thể vương vào rắc rối gì.”

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Tôi đã yêu cầu người gác cửa gọi tôi ngay khi ông thấy Hardy về tới 1800 Main. “Bất kể lúc đó là mấy giờ,” tôi nói với ông. Nếu ông nghĩ thế có vẻ hơi kỳ cục, hay tự hỏi tại sao tôi không đòi Hardy tự gọi cho tôi, thì ông cũng không hé một lời nào.

Kiểm tra tin nhắn trên điện thoại, tôi chẳng thấy gì ngoài hai cuộc gọi bị lỡ, cả hai đều từ một số ở Dallas. Chấn chấn là Nick. Tôi đã cắt đứt mọi mối liên hệ với những người mà tôi từng quen biết ở Dallas, Những người tôi đã làm cùng ở Darlington, và những người quen biết của Nick đã từng biết tôi dưới cái tên Marie. Nick rất tức giận với tôi vì đã cự tuyệt anh ta, vì đã tỏ ra không thêm quan tâm đến việc lấy lại chiếc vòng của Bác Gretchen. Vì vẫn sống tốt. Tôi hy vọng là anh ta đi sẽ làm anh ta nghĩ lại. Nếu anh ta khẳng khẳng trong việc cố liên lạc với tôi, tôi sẽ bị ép phải làm gì đó để ngăn chặn. Có thể một lệnh tổng giam chăng?

Chỉ có điều tôi vẫn nhớ lời bình luận cay đắng của Hardy... ***“Một lệnh tổng giam chỉ có tác dụng nếu em tự còng tay dẫn mình tới cóm thôi.”***

Tôi tự hỏi Hardy đang làm gì trong giây phút này, anh đang đương đầu với vấn đề gì. Tôi bị cảm độ cực độ phải gọi cho anh, nhưng tôi đoán việc cuối cùng anh cần là điện thoại của anh kêu réo lúc anh đang ở trong một tình thế khó khăn. Vậy nên tôi đi tắm thật lâu và mặc vào một cái quần nỉ cùng một cái áo cotton to quá khổ, rồi cố gắng ngồi xem TV. Tôi bấm qua hàng trăm kênh truyền hình cáp, nhưng chẳng có gì hay ho để xem.

Tôi chớp mắt một thoáng, tai tôi vẫn giông lên lắng nghe mọi tiếng động. Và rồi nó tới, tiếng điện thoại reo nhức óc trước khi tôi nhấc lên và bấm vào nút nói. “Vâng?”

“Cô Travis. Ông Carter vừa đi qua sảnh. Bây giờ ông ấy đang ở trong thang máy.”

“Tốt. Cảm ơn ông.” Tôi liếc nhìn đồng hồ và thấy nó chỉ một giờ ba mươi sáng. “Hừm, trông ông ấy có ổn không? Ông ấy có nói gì không?”

“Không, Cô Travis, ông ấy không nói gì. Tôi đoán ông ấy có vẻ...mệt mỏi.”

“Được rồi. Cảm ơn ông.”

“Không có gì.”

Tôi cắt máy và ngồi đó ôm chiếc điện thoại trong lòng, mong muốn nó đổ chuông. Nhưng cái đồ chết tiệt này vẫn im lặng. Tôi chờ cho tới khi chắc chắn rằng Hardy đã có đủ thời gian để vào căn hộ của anh, lúc đó tôi mới gọi anh. Tôi chỉ được nghe trả lời tự động.

Reo người xuống sofa lại, tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà bắt đầu hơi sốt ruột. Không thể chịu đựng lâu hơn nữa, tôi gọi vào di động của Hardy.

Lại trả lời tự động nữa.

Cái gì đang diễn ra thế nhỉ? Anh có ổn không?”

“Kê anh ấy đi,” tôi nói to. “Lên giường ngay. Để cho anh ấy ngủ. Anh ấy sẽ gọi lại ngày mai khi anh ấy cảm thấy muốn nói chuyện.”

Nhưng tôi không chịu nghe lời chính mình. Tôi quá lo lắng cho Hardy.

Tôi bước vòng quanh căn hộ mình trong khoảng mười lăm phút, và rồi tôi gọi lại.

Không trả lời.

“Cút,” tôi thầm thì, dụi mắt bằng hai bàn tay nắm hờ. Tôi căng thẳng và mệt mỏi và không thoải mái. Không có cách nào ngủ được một chút cho tới khi tôi biết chắc chắn rằng Hardy không sao.

Chỉ một cái gõ nhẹ vào cửa anh thôi. Có thể một cái xiết. Có thể một vòng ôm trên giường. Tôi sẽ không đòi anh phải nói. Tôi chỉ muốn anh biết tôi ở đó nếu anh cần tôi.

Sục chân vào một đôi dép đi trong nhà để cứng, tôi rời căn hộ mình và đi thang máy lên tầng mười tám. Bầu không khí khô khan thanh lịch trong hành lang khá lạnh. Rùng mình, tôi bước tới ngưỡng cửa và bấm chuông.

Tĩnh mịch. Im ắng. Và rồi có tiếng chuyển động sột soạt bên trong căn hộ. Tôi chờ đợi, chờ đợi, ngờ ngợ nhận thức được rằng Hardy sẽ không trả lời. Mắt tôi cứng lại, cau có. Được rồi, quả là quá tồi tệ. Tôi sẽ đứng ở ngay cửa anh và bấm chuông cả đêm nếu cần.

Tôi ấn vào nút chuông lần nữa.

Tôi chợt nảy ra một ý nghĩ khủng khiếp rằng có thể Hardy không ở một mình. Còn lý do nào khác có thể bào chữa cho việc anh từ chối gặp tôi? Nhưng tôi không thể làm cho mình tin được__

Cánh cửa bật mở.

Tôi đối diện với một con người khác của Hardy mà tôi chưa từng thấy trước đây. Căn hộ của anh gần như chìm trong bóng tối, ánh sáng mờ mờ chiếu ra từ phòng khách nơi những ánh sáng đèn bên ngoài lấp lánh trải rộng tới chân trời chiếu qua dãy cửa sổ dài. Hardy đã thay sang một cái áo T-shirt trắng và quần jean, chân đi đất. Anh nhìn to lớn và tối tăm và tiêu tụy. Và tôi bắt gặp một mùi chua nồng của Tequila rẻ tiền, loại rượu mà bạn tìm đến khi bạn thực sự muốn bị gục thật nhanh.

Tôi đã nhìn thấy Hardy uống trước đây, nhưng chưa bao giờ quá đà. Anh nói với tôi anh không thích cảm thấy bị mất kiểm soát. Điều mà anh không nói ra, nhưng tôi hiểu, rằng anh không thể chịu đựng được ý tưởng làm ai tổn thương, cả về thể xác lẫn tình cảm.

Ánh mắt tôi chu du từ khuôn mặt tối thui của anh tới chiếc ly rỗng trên tay anh. Một cảm giác râm ran như kiến bò khắp hai vai tôi. ‘Hê,’ tôi cố nói, giọng tôi phát ra thành những tiếng khò khè. “Em muốn xem anh có ổn không.”

“Anh ổn.” Anh nhìn tôi cứ như tôi là một người lạ. “Không thể nói chuyện bây giờ.”

Anh bắt đầu đóng cửa, nhưng tôi đã đứng ngay giữa lối vào. Tôi sợ phải bỏ lại anh một mình với chính anh__tôi không thích cái nhìn trống rỗng, khác lạ trong mắt anh. “Để em làm cái gì đó

cho anh ăn. Vài quả trứng với bánh mì_”

“Haven.” Có vẻ như anh phải lấy hết ý chí để tập trung vào câu nói. “Anh không cần đồ ăn. Anh không cần người ở cùng.”

“Anh không thể nói một chút cho em biết cái gì đã xảy ra à?” Không nghĩ ngợi nhiều, tôi đưa tay ra vuốt ve cánh tay anh, và anh giật người lùi lại. Như thể cái đụng chạm của tôi ghê tởm lắm. Và tôi sững sờ. Nó như một cú đòn quật lại chính tôi, sau những lần tôi đã làm như thế với bao người khác, giật người khỏi họ như một loại phản xạ vô thức. Tôi chưa bao giờ quan tâm nó có thể làm họ cảm giác ra sao.

“Hardy,” tôi nói êm ái. “Em sẽ đi. Em hứa. Nhưng trước hết hãy cho em biết điều gì đã xảy ra. Chỉ vài từ thôi, em sẽ hiểu.”

Tôi có thể cảm nhận được cơn giận dữ toả ra từ anh. Quá tối để tôi nhìn thấy màu mắt anh, nhưng ánh sáng loé ra từ chúng gần như là độc ác. Băn khoăn tôi tự hỏi không biết Hardy thật của tôi đã đi đâu rồi. Anh có vẻ đã bị thay thế bằng một người anh em sinh đôi xấu xa. “Anh không biết em có thể hiểu cái đêch gì,” anh nói nặng nề,” khi bản thân anh cũng không hiểu.”

“Hardy, để em vào,” tôi nói.

Anh tiếp tục ngáng đường tôi. “Em không muốn vào trong này đâu.”

“Hả?” Tôi nặn ra một nụ cười hoài nghi nhăn nhó. “Có gì trong đấy mà em phải sợ chứ?”

“Anh.”

Câu trả lời của anh đẩy một làn sóng không thoải mái ập vào tôi. Nhưng tôi không cử động. “Anh đã làm gì tối nay?” tôi hỏi. “Mẹ anh gọi cho anh về việc gì?”

Hardy đứng yên, đầu cúi gục. Tóc anh rối bù như anh không ngừng vò tung nó. Tôi muốn vuốt mượt những lọn tóc đen bóng đó và đặt tay trên cái gáy cứng cáp của anh. Tôi mong mỗi được làm anh khuây khoả. Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm được là chờ đợi, với một sự kiên nhẫn chưa bao giờ là dễ dàng với tôi.

“Bà đòi anh phải đóng tiền thế chân để bố anh khỏi bị bắt giữ.” Tôi nghe anh nói. “Ông ấy vừa bị bắt vì DUI (*Driving under the influence: lái xe trong lúc say*). Ông ta biết tốt hơn nên gọi mẹ. Anh đã cho ông ta tiền hơn hai năm qua. Anh trả cho ông ta để ông ta tránh xa khỏi mẹ và em trai anh.”

“Em nghĩ ông ấy ở trong tù cơ mà. Nhưng em đoán...ông ấy đã được tha rồi chứ?”

Hardy gật đầu, vẫn không nhìn vào tôi. Bàn tay để trống của anh bấu chặt khung cửa. Tôi cảm thấy một cơn lợm giọng cuộn trong dạ dày khi tôi nhìn thấy những ngón tay đó to khỏe tàn nhẫn biết mấy.

“Ông ấy đã làm gì,” tôi hỏi dịu dàng, “để bị vào tù trước đây?”

Tôi không chắc Hardy sẽ trả lời. Nhưng anh đã nói. Thỉnh thoảng những bí mật sâu kín nhất trên thế giới cũng có thể bị tiết lộ bởi những câu hỏi hợp lý vào thời điểm hợp lý.

Hardy nói bằng những lời thì thầm buồn nản, vô vọng của một tội phạm trong phòng hỏi cung. Tôi biết tôi đang nghe những điều mà anh chưa bao giờ nói với một thân xác con người đang sống nào. “Ông ấy bị xử mười lăm năm vì phạm tội hãm hiếp nghiêm trọng. Ông ấy là một kẻ

hăm hiệp hàng loạt...những điều tồi tệ vô cùng cho phụ nữ...không bao giờ được ân xá. Họ biết ông ta không bao giờ thay đổi. Nhưng cuối cùng thì cũng mãn hạn, và họ phải thả ông ta ra. Ông ta lại làm thế. Anh không thể ngừng ông ta lại được. Anh không thể theo dõi ông ta từng phút. Anh chỉ có thể giữ ông ta tách khỏi gia đình anh__”

“Không,” tôi nói khào khào, “việc của anh không phải là người trông nom ông ta.”

“__các em trai anh đang bắt đầu giống ông ta. Dòng máu xấu xa đã được di truyền lại. Anh đã phải nộp tiền tại ngoại cho Kevin tháng trước, và phải trả cho gia đình cô gái, ngăn họ khởi kiện ra toà__”

“Đó không phải là lỗi của anh,” tôi nói, nhưng không lọt vào tai anh.

“Những thằng con hoang xấu xa, tất cả chúng tôi. Đồ da trắng cặn bã vô giá trị__”

“Không.”

Mỗi hơi thở đều khò khè thấy rõ trong cuống họng anh. “Trước khi anh bỏ Bố lại ở khách sạn đêm nay, ông ấy đã bảo anh__” anh ngừng lại, run rẩy từ đầu đến chân. Anh lão đảo đứng không vững.

Trời, anh quá say rồi.

“Bảo gì anh?” tôi thăm thì. “Nó là sao, Hardy?”

Hardy lắc đầu, lúi xa tôi. “Haven.” Giọng anh trầm và khàn khàn. “Ra ngay, nếu em ở lại...anh đang không kiềm chế được đâu. Anh sẽ sử dụng em. Làm đau em, hiểu chưa? Cút ra ngay lập tức.”

Tôi không nghĩ Hardy có khả năng làm đau tôi, hay bất kỳ phụ nữ nào. Nhưng sự thực là, tôi không hoàn toàn chắc chắn. Trong lúc này anh có vẻ không giống gì hơn ngoài một con thú to lớn đang đau đớn khổ sở, sẵn sàng để xé thành từng mảnh bất kỳ ai tới gần mình. Và điều đó là quá sớm sau cuộc ly hôn của tôi để đào thoát khỏi Nick. Tôi là một con chim sợ cành cong. Tôi vẫn đang phải đương đầu với cơn giận của chính tôi, sự sợ hãi của chính tôi.

Nhưng có vài giây phút nào đó trong đời khi bạn phải tiến vào vị trí phát bóng nếu không sẽ mãi mãi mất đi cơ hội của mình. Nếu Hardy có khả năng làm tổn thương tôi, tôi sẽ biết ngay bây giờ.

Từng mạch máu trong cơ thể tôi đập mạnh hơn vì được bơm đầy adrenaline. Tôi choáng váng vì nó. **Được rồi, đồ khốn kiếp**, tôi suy nghĩ một cách dứt khoát, giận dữ, và đầy yêu thương. Tình yêu tuyệt đối, trong lúc này khi anh cần nó nhất và ít muốn nó nhất. **Để xem anh có gì nào.**

Tôi bước hẳn vào trong bóng tối và đóng cửa.

Hardy đã ở ngay bên tôi đúng giây phút cái khoá kêu tách. Tôi nghe tiếng vang vỡ vụn của chiếc ly thấp khi anh thả rơi nó. Tôi bị túm chặt, xoay phắt lại, ấn vào cánh cửa bởi một người đàn ông nặng 90 kg đang thở hổn hển. Anh đang mất bình tĩnh, bàn tay anh quá chặt, phổi anh lên xuống nặng nhọc. Anh hôn tôi với mạnh bạo đến thâm tím, dâm dăng và chiếm đoạt, kéo dài trong nhiều phút cho tới khi cơn chấn động dịu đi và nơi cương cứng của anh nghiêng vào tôi. Mỗi xúc cảm, giận dữ, đau buồn, tự hận mình, thiếu thốn, đã tìm thấy một lối thoát trong niềm ham muốn thuần túy.

Anh kéo áo T-shirt tôi và quăng nó bay sang bên cạnh. Khi anh xé toạc áo sơ mi của mình, tôi chuyển động mù quáng vào phòng khách, không phải để tránh xa khỏi anh mà là tìm một chỗ thuận tiện hơn mặt sàn trên lối đi. Tôi nghe một tiếng gầm gừ sở hữu, và bị chụp lấy từ phía sau.

Hardy đẩy tôi tỳ bụng vào lưng ghế sofa, ấn tôi cúi xuống. Anh giật mạnh lưng quần thể thao của tôi xuống. Khấp người sởn gai ốc, tôi cảm nhận sức nặng của sợ hãi giống như như một khối đá lạnh băng trong da dày. Quá giống điều Nick đã từng làm. Một ký ức khác đang lớn vồn, chờ đợi để tấn công tôi. Nhưng tôi nghiêng chặt răng và trụ vững hai bàn chân, và dồn sức lực vào từng cơ bắp.

Khi Hardy đứng đằng sau lưng tôi, tôi cảm nhận cái lướt nhẹ của làn da bóng cháy, một mũi giáo to lớn áp vào lưng tôi. Tôi tự hỏi có phải anh đã đi quá xa để nhớ được tôi sợ làm theo cách này không, đó là cách mà tôi đã bị cưỡng hiếp. Có thể anh đang cố tình làm thế có mục đích, để trừng phạt tôi, để làm tôi hận anh. Một trong hai bàn tay anh di chuyển trên sống lưng tê giá của tôi, và tôi nghe tiếng hơi thở anh thay đổi.

“Tiếp tục đi, mẹ kiếp anh,” tôi nói. Giọng tôi vỡ vụn. “Làm tiếp đi.” Nhưng Hardy không cử động ngoại trừ bàn tay trên lưng tôi. Lòng bàn tay anh đưa lên xuống, và vòng quanh hông tới bụng tôi. Anh cúi thấp người xuống gần tôi hơn nữa, bàn tay kia của anh chụp lấy ngực tôi. Miệng anh chạm vào vai tôi, sống lưng tôi, và anh rên rỉ rồi tiếp tục hôn tôi trong khi những ngón tay của anh lần mò phía dưới thấp, mở toang tôi. Tôi chỉ có thể hỗn hển thở, cơ thể tôi thả lỏng, mềm mại. Tôi hình dung bàn tay với những vết sẹo hình ngôi sao...lần gần đây nhất chúng tôi trên giường tôi đã lên kế hoạch hôn lên mỗi dấu vết nhỏ xíu đó. Và trong khi nhớ lại, tôi trở nên ướt át, bất lực hưởng ứng từng cái sờ mó, mùi hương, hơi ấm đã trở nên quen thuộc.

“Làm đi,” tôi lại nói, hỗn hển.

Anh có vẻ không nghe thấy, chăm chú vào việc mơn trớn những nếp nhăn da thịt mềm mại dưới những ngón tay anh. Hai chân anh ở giữa, banh rộng hai đùi tôi.

Dấu vết cuối cùng của sợ hãi tan biến đi. Tôi thúc hông về phía sau, run lấy bấy khi tôi cảm thấy chiều dài cương cứng của anh. Nhưng anh không đưa nó cho tôi ngay, chỉ xoa bóp dịu dàng đến đau đớn cho tới khi tôi bầu chặt chiếc sofa nhưng, hơi thở của tôi trở thành những tiếng nức nở.

Bóng tối bao quanh chúng tôi, mát mẻ và nâng niu, trong khi anh đặt mình vào giữa tôi. Tôi thút thít, toàn bộ cơ thể tôi đang tập trung vào một điểm nơi anh đang ép vào tôi, những cơ bắp bên trong co thắt chờ đón.

Anh thúc về phía trước, và tôi đạt khoái cảm ngay lập tức chỉ bởi sự xâm nhập to lớn đó, và anh vùi sâu thêm trong khi bàn tay anh vẫn để trên nơi nữ tính của tôi, vuốt ve và vuốt ve. Anh nhắc tôi xuống sàn, quỳ trên hai chân, kéo tôi tựa vào ngực anh. Đầu tôi ngửa ra dựa trên vai anh. Tôi bị nâng lên, rên rỉ cùng nhịp điệu với những cú thúc ngược trơn trượt của da thịt trong da thịt cho tới khi niềm vui sướng vỡ oà và lan rộng và chan chứa khắp cơ thể tôi với hơi nóng mới mẻ.

Hardy để tôi nghỉ trên đùi anh, vòng tay khoá chắc quanh tôi

Khi hơi thở tôi đã chậm lại, anh bế tôi vào trong phòng ngủ, Vòng tay quá chặt. Anh đang ở trong một tâm trạng kiềm chế. Và nó hoàn toàn là do bản năng, và thậm chí còn ẩn giấu một chút đe dọa, nhưng cùng một lúc tôi vẫn bị khuấy động không thể tin nổi, điều đó làm tôi choáng váng. Tôi sẽ phải tìm được lý do tại sao...tôi cần phải hiểu...nhưng tôi không thể nghĩ

ngơi được gì khi hai bàn tay anh ở trên người tôi. Anh quỳ trên giường, luồn tay dưới hông để nhắc hông tôi lên khỏi mặt đệm.

Tôi bị xâm chiếm bằng một cú đẩy chậm rãi, một bàn tay anh tiến tới chỗ tam giác ẩm ướt giữa hai đùi tôi. Dong đưa đều đều và trêu chọc, trong khi anh giữ vững và nâng đỡ tôi, dẫn tôi lao vào cơn xúc cảm mới, gọn nhẹ, thư giãn, rồi lại dâng trào. Khi tôi đã lủ lủ vì khoái cảm, Hardy kéo tôi nằm thẳng ra, hai tay, hai chân giang rộng, và anh trút kiệt trong tôi với những rung động mãnh liệt. Tôi vòng ngược tay lại ôm quanh người anh, yêu thích cái cảm giác cơ thể anh run rẩy trên người tôi.

Hồn hển, anh lăn cả hai chúng tôi cùng nằm nghiêng. Tôi nghe thấy tên tôi qua hơi thở căng thẳng. Trong một lúc lâu, anh ôm tôi vào với anh. Từng lúc, hai bàn tay anh lại chậm chậm kéo tôi, áp tôi sát vào anh hơn nữa.

Đặt đầu thoải mái trên hõm tay anh, tôi ngủ trong một lúc. Trời vẫn tối khi tôi chợt tỉnh giấc. Từ sự căng thẳng trên cơ thể, tôi cảm nhận được rằng anh cũng đã thức. Tôi chậm chạp lần người áp vào nơi cương cứng rung động của anh, người nóng bừng. Miệng anh lần tới cổ và vai tôi, hôn làn da mềm mại, nhắm nháp.

Tôi đẩy vào vai anh, và anh dễ dãi nằm ngửa ra, để tôi ngồi ngang trên người anh. Túm chặt anh, tôi dẫn anh tới và hạ dần người xuống. Tôi nghe tiếng thở rít lên khe khẽ của anh qua hàm răng nghiến chặt. Anh giữ chắc hông tôi bằng hai bàn tay, để tôi tự tìm thấy nhịp điệu. Anh là của tôi, phụ thuộc vào tôi hoàn toàn...Tôi biết điều đó, tôi cảm nhận được điều đó trong giây phút tính đàn ông cương cường phải nhượng bộ. Tôi đang điều khiển anh, dâng tặng nó cho anh, và anh rên rỉ và nâng hông lên đón nhận mỗi cú nhấn xuống. Hai bàn tay anh trượt dọc đùi tôi vào nơi tâm điểm, những ngón tay anh vuốt ve cho tới khi tôi bùng nổ, và điều đó cũng làm anh lao tới cùng tôi, anh cứng người dưới tôi, khoái cảm xuyên thấu cả hai. Bàn tay anh khép chặt sau gáy tôi khi anh kéo tôi xuống hôn anh. Một cái hôn mạnh mẽ, thêm chút hương vị tuyệt vọng. “Ồn rồi anh,” một lúc sau tôi thì thào trong căn phòng yên tĩnh, cảm nhận được sự cần thiết phải an ủi anh. “Ồn rồi.”

Buổi sáng đã gần trôi qua khi tôi thức giấc. Tấm chăn phủ đã được kéo lên cẩn thận quanh người tôi, và quần áo bị vứt tứ tung của tôi đêm qua đã được thu nhặt lại và vắt gọn gàng trên lưng một chiếc ghế. Tôi ngái ngủ kêu to lên gọi Hardy, muốn anh quay trở lại giường. Nhưng khi tôi chỉ được đón chào bằng sự im lặng, tôi nhận ra anh đã bỏ tôi lại một mình trong căn hộ của anh.

Tôi lăn người nằm sấp, hơi nhăn mặt khi tôi cảm thấy cơ bắp hơi có chút nhức nhối. Một nụ cười ngượng ngùng nở bừng trên mặt tôi khi tôi nhớ lại đêm trước. Tôi có thể tưởng tượng đó là một giấc mơ dài lãng mạn, ngoại trừ tình trạng cơ thể tôi cho tôi biết nó thật sự đã xảy ra.

Tôi cảm nhận ánh sáng nô đùa vui vẻ và tò mò, và gần như phát sốt vì hạnh phúc.

Đêm qua rất khác với tất cả những gì tôi đã từng trải qua trước đây. Tình dục ở một mức độ mới...sâu sắc hơn, mãnh liệt hơn, cởi mở cả về tình cảm và thể xác. Và nó cũng tác động tới Hardy theo cùng một cách, điều có thể đã làm cho anh sợ hãi...

Tôi nhận thức được Nick luôn coi tình dục chỉ như một thứ đồ khuyến mãi. Tôi chưa bao giờ là một con người cụ thể với anh ta, chắc chắn không phải là ai đó mà suy nghĩ hay xúc cảm đáng để lưu tâm tới. Nó có nghĩa rằng khi Nick quan hệ tình dục với tôi, nó thực sự chẳng có gì khác hơn một hình thức thủ dâm.

Trong khi Hardy, thậm chí trong tâm trạng điên cuồng của mình, đã làm tình với cả tâm trí và cơ thể tôi, với **tôi**. Và anh đã để tôi bước vào quá khứ đầy phòng thủ của anh, cho dù không

muốn.

Tôi không còn tin nhiều vào quan niệm hai tâm hồn đồng điệu, hay tình yêu sét đánh. Nhưng tôi đã bắt đầu tin rằng ở vài thời điểm hiếm hoi nào đó trong cuộc đời bạn, nếu bạn may mắn, bạn có thể gặp ai đó, người chính xác dành cho bạn. Không phải vì anh ấy hoàn hảo, hay vì bạn hoàn hảo, mà bởi vì sự kết hợp của hai thiếu sót đã được thu xếp theo cách nào đó cho phép hai cá thể riêng rẽ vừa khớp với nhau.

Hardy sẽ không bao giờ là một người đàn ông dễ chịu để xây dựng một mối quan hệ. Anh quá phức tạp và mặc cảm lại còn cứng cỏi và thô bạo. Nhưng tôi yêu những phẩm chất đó của anh. Tôi còn hơn là mong muốn giành được anh với chính xác con người anh. Và nó không làm tổn thương vì anh có vẻ cũng có ý đồ tương tự để giành lấy tôi với những điều kiện của riêng tôi.

Ngáp dài, tôi vào phòng tắm, tìm thấy áo choàng của Hardy, và khoác vào. Máy pha cà phê đã được sửa soạn sẵn ở trong bếp, với một cái ca và một cái thìa sạch để bên cạnh. Tôi bấm nút, và không khí tràn ngập tiếng rì rào vui vẻ của cà phê đang sôi.

Tôi cầm điện thoại của Hardy và quay số di động của anh.

Không trả lời.

Tôi treo điện thoại lên. “Hèn nhất,” tôi nói mà không thấy tức giận. “Anh có thể chạy, Hardy Cates, nhưng anh không thể trốn mãi được đâu.”

Nhưng Hardy đã thu xếp để tránh tôi cả ngày thứ bảy. Và trong khi tôi điên lên vì muốn nói chuyện với anh, nhưng kiêu hãnh không để cho tôi săn đuổi anh như một con thần lẩn lovestruck, một loại thần lẩn ở Texas nổi tiếng trong việc bỏ nhà và vây hãm quanh con đực mà nó để ý. Tôi đoán tôi có thể có đủ sức để kiên nhẫn với Hardy. Vậy nên tôi để lại hai tin nhắn thông thường trong máy anh, và quyết định chờ anh lộ mặt ra.

Cùng khi đó, tôi nhận được e-mail của Nick.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

“Toàn bộ chuyện này thật điên,” tôi nói khi Susan đọc xong e-mail của Nick. Tôi đã in ra và nhờ chị đọc qua nó trong buổi trị liệu tâm lý của chúng tôi ngày thứ Bảy. “Anh ta đảo lộn ý nghĩa của mọi chuyện. Lộn ngược từ trên xuống dưới. Giống như trong chuyện Alice ở xứ sở Thần tiên ấy.”

Đó là mười trang dài dằng dặc đầy những lời buộc tội dối trá. Tôi cảm thấy bồn chồn và nhor nhuốc sau khi đọc nó, nhưng trên hết, là thấy bị xúc phạm. Nick đã biên tập lại hoàn toàn cuộc sống hôn nhân của chúng tôi, với anh ta trong vai trò một nạn nhân và tôi là như một kẻ hung bạo. Theo Nick, tôi là một kẻ điên rồ, đạo đức giả, và một người vợ không trung thực, và anh ta cố gắng vô ích để làm nguôi cơn giận dữ và thái độ cư xử thô bạo của tôi. Và cuối cùng, khi anh ta đã mất bình tĩnh với tôi, đó là do tôi đã dồn anh ta vào đường cùng, bằng cách cự tuyệt những cố gắng thật lòng của anh ta để níu giữ mối quan hệ của chúng tôi.

“Điều làm em bức mình nhất,” tôi nóng nảy nói tiếp, “là làm sao anh ta có thể kể chi tiết và

thuyết phục...như thể Nick rất thật lòng tin vào câu chuyện thối hoắc đó của anh ta. Nhưng anh ta có tin thật không nhỉ? Và tại sao anh ta lại viết bức thư này cho em? Chẳng lẽ anh ta thật sự nghĩ rằng em sẽ trả bất cứ giá nào sao?”

Lông mày Susan cau lại. “Bệnh nói dối là phương pháp ứng xử quen thuộc của một kẻ tự sùng bái bản thân... họ không quan tâm đến sự thật, chỉ quan tâm đến việc làm cho họ đạt được điều họ muốn. Đó là sự chú ý. Sự bỏ khuyết. Vậy về cơ bản Nick đang cố gây ra một phản ứng từ em. Bất cứ loại phản ứng nào.”

“Kiểu như, em căm ghét anh ta cũng chính là một sự bỏ khuyết giống như em yêu anh ta à?”

“Chính xác. Chú ý là chú ý. Điều duy nhất Nick không thể tha thứ được chính là sự thờ ơ. Việc đó tạo nên cái gọi là ‘gây tổn thương tới lòng ích kỷ’... và không may bức email này chỉ ra những dấu hiệu rõ rệt theo hướng đó.”

Tôi không thích bàn luận rông dài về việc đó. “Vậy cái gì sẽ xảy ra khi Nick bị tổn thương tới lòng ích kỷ?”

“Anh ta có thể làm em hoảng sợ theo nhiều cách, tùy theo anh ta coi cách nào là một kiểu để bỏ khuyết. Và nếu em từ chối phản ứng lại, nó có thể làm anh ta tăng thêm những hành động quyết liệt hơn.”

“Ồ, tuyệt. Nó có nghĩa là còn nhiều cuộc điện thoại nữa à? Nhiều vụ viếng thăm bất chợt nữa chứ?”

“Chị hy vọng là không. Nhưng đúng, có thể lắm. Và nếu anh ta đủ tức giận, anh ta có thể muốn trừng phạt em.”

Văn phòng nhỏ của Susan đắm chìm trong im lặng khi tôi cố tiêu hoá thông tin đó. Nó thật bất công. Tôi đã nghĩ rằng ly dị Nick là đủ rồi. Tại sao anh ta phải bắt tôi kéo theo cái đồng thối hoắc đó cùng tôi. Tại sao anh ta lại mong đợi tôi tiếp tục đóng vai phụ trong bộ phim cuộc đời anh ta cơ chứ?

“Làm sao em thoát khỏi anh ta được?”

“Đó không phải là câu hỏi dễ trả lời. Nhưng nếu chị là em, chị sẽ lưu cái email và giữ các tài liệu để chứng minh ngược lại lời anh ta. Và cố gắng không liên hệ, dù cho anh ta có làm gì. Từ chối quà tặng, đừng trả lời email hay thư từ, đừng thảo luận về anh ta với bất cứ ai có thể tiếp cận em vì lợi ích của anh ta.” Susan nhìn xuống bức email, cau mày. “Nếu một kẻ tự đề cao bản thân được chứng tỏ rằng thấp kém hơn so với cái gì đó hoặc ai đó, sự thật đó sẽ ruồng mòn dần trong anh ta cho đến khi bị tiêu trừ hoàn toàn. Cho tới khi anh ta cảm thấy có thể đi tiếp như một người chiến thắng.”

“Nhưng em và anh ta đã ly hôn rồi mà,” tôi phản đối. “Còn gì để thắng nữa!”

“Có chứ. Anh ta đang chiến đấu để giữ lại hình ảnh con người anh ta. Vì nếu thiếu hình ảnh áp đảo, ra lệnh....Nick chẳng là cái gì hết.”

Buổi nói chuyện với Susan không làm tâm trạng của tôi cải thiện hơn. Tôi cảm thấy lo âu và tức giận, và tôi muốn được an ủi. Và vì Hardy vẫn không trả lời điện thoại khi tôi gọi số cầm tay của anh, anh đã chuyển lên gần đứng hàng đầu trong danh sách thù vặt của tôi.

Khi điện thoại của tôi cuối cùng cũng reo lên vào thứ Bảy, tôi nhìn tên người gọi. Tất cả hy vọng của tôi xẹp xuống khi nhìn thấy tên bố tôi. Thở dài, tôi đưa máy lên nghe và trả lời rầu rĩ.

“Bố ạ?”

“Haven.” Bố có vẻ cộc cằn và tự mãn theo cách mà tôi chẳng thích tẹo nào. “Bố cần con tới đây. Có chuyện cần bàn.”

“Được rồi. Khi nào ạ?”

“Bây giờ.”

Tôi chỉ muốn nói với ông là tôi đang bận việc khác, nhưng không có lời thoái thác hợp lý nào hiện ra trong óc. Và bởi vì tôi đã quá buồn chán và ủ rũ, tôi đoán tôi tốt nhất nên tới gặp ông.

“Vâng ạ.” Tôi nói. “Con sẽ đến ngay đây.”

Tôi lái tới River Oaks, và tìm thấy Bố trong phòng ngủ của ông, căn phòng có kích thước như một căn hộ nhỏ. Ông đang thư giãn trên cái ghế mát xa, bấm bấm mấy cái nút trên bảng điều khiển.

“Có muốn thử không?” Bố mời, vỗ vào thành ghế. “Mười lăm kiểu mát xa đấy. Nó sẽ phân tích các cơ lưng của con và đưa ra khuyến cáo. Nó cũng bóp và kéo giãn cơ đùi và lưng nữa.”

“Không ạ, cảm ơn Bố. Con muốn đồ đạc của con để tay chúng đúng chỗ cơ.” Tôi mỉm cười với ông và ngồi xuống bên cạnh, trên một cái ghế bình thường. “Có chuyện gì xảy ra thế Bố? Bố muốn nói với con về việc gì?”

Ông nhênh nhang chưa trả lời ngay, rề rà một lúc để cài chương trình mát xa trên ghế. Nó bắt đầu rừ rừ và điều chỉnh tư thế ngồi. “Hardy Cates,” ông nói.

Tôi lắc đầu. “Ngõ cụt rồi bố. Con sẽ không nói chuyện với bố về anh ấy. Bất cứ điều gì Bố muốn biết, con đều không__”

“Bố không hỏi thông tin, Haven. Bố biết vài điều về anh ta. Vài điều con cần nghe.”

Mọi bản năng thúc giục tôi bỏ đi ngay lúc đó. Tôi biết bố tôi theo dõi tất cả mọi người và sẽ không có chút hối hận nào trong việc bóc móc những điều bẩn thỉu từ quá khứ của Hardy. Tôi không cần hay muốn nghe bất điều gì mà Hardy không sẵn sàng chia sẻ. Thêm nữa, tôi khá chắc chắn tôi biết Bố sẽ nói với tôi chuyện gì: về bố của Hardy, thời gian ở trong tù của ông ấy, và vụ bắt giam vì lái xe trong lúc say. Vậy nên tôi quyết định ở lại và nghe Bố phan phui sự thật để rồi đặt lại ông vào đúng chỗ.

Căn phòng yên lặng ngoại trừ tiếng rừ rừ của động cơ và các ống lăn. Tôi nhếch miệng cười nhạt nhẽo. “Được rồi, bố nói đi.”

“Bố đã cảnh báo con về anh ta rồi,” Bố nói. “Và bố đã đúng. Anh ta đã bán đứng con, con gái ạ. Vậy nên tốt nhất con nên dứt bỏ nó khỏi tâm trí con và tìm ai đó khác đi. Ai đó sẽ phù hợp với con ấy.”

“Bán đứng con?” tôi nhìn chằm chằm vào ông bối rối. “Bố đang nói về chuyện gì vậy?”

“T.J.Bolt đã gọi bố ngay sau khi ông ấy nhìn thấy con đi với Cates tối thứ sáu. Ông ấy hỏi bố nghĩ gì, về việc con cặp kè với một thằng bất lương như Cates. Và bố đã kể hết với ông ấy.”

“Đúng là một bộ đôi lảm chuyện,” tôi nói bực mình. “Trời ơi, với tất cả thời gian và tiền bạc mà hai ông già lảm chuyện này có, tại sao bố không thể nghĩ ra cái gì hay ho hơn để bàn luận mà

lại phải thọc mũi vào chuyện yêu đương của con nhỉ?”

“T.J. có một ý tưởng để bóc trần con người thật của Cates...để cho con thấy con đang hẹn hò với loại người nào. Và sau khi ông ấy nói với bố về kế hoạch đó, bố đã đồng ý. Nên hôm qua T.J đã gọi Cates__”

“Ôi, quý thật,” tôi thì thầm.

“__và mời chào nó một thương vụ. Ông ấy nói ông ấy sẽ ký vào hợp đồng cho thuê mà Cates đã sẵn đón ông ấy một thời gian trước đây, và hoàn toàn không đòi khoản lại quả. Nếu Cates hứa sẽ bỏ rơi con. Không hẹn hò, không tiếp xúc trong tất cả các hoạt động xã giao.”

“Và Hardy bảo T.J. đi chết đi,” tôi nói.

Bố tôi trao cho tôi một cái nhìn thương hại. “Không. Cates vồ luôn thương vụ đó.” Ông dựa ngửa người vào chiếc ghế mát xa, trong lúc tôi tiêu hoá thông tin đó.

Da tôi ngứa ngáy như có kiến bò. Tâm trí tôi bác bỏ thông tin đó__Hardy sẽ không bao giờ chấp nhận thương vụ đó. Không sau cái đêm chúng tôi đã ở cùng nhau. Tôi biết anh có tình cảm với tôi. Tôi biết anh cần tôi. Tôi không có cảm giác rằng Hardy sẽ ném bỏ tất cả đi. Không phải vì vài cái hợp đồng mà đảng nào anh cũng sẽ dễ dàng có được khi tới thời điểm.

Cái quái gì đang diễn ra trong đầu Hardy vậy? Tôi phải tìm ra. Nhưng trước tiên...

“Anh già đẹp lão,” tôi nói. “Tại sao bố phải làm những trò vô bổ để can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con thế?”

“Vì bố yêu con.”

“Yêu có nghĩa là tôn trọng quyền tự do và giới hạn của người đó! Con có phải trẻ con đâu. Con... không, bố thậm chí không coi con là một đứa trẻ nữa, bố coi con chỉ như một con chó buộc ở đầu sợi xích để bố dẫn đi loanh quanh và điều khiển theo ý bố__”

“Bố không nghĩ con là một con chó,” bố ngắt lời. cau mày, “Nào, giờ thì hãy bình tĩnh lại và__”

“Con không bình tĩnh được! Con có quyền tức giận. Cho con biết, bố có nhét cái chuyện tào lao này vào Gage hay Jack hay Joe không?”

“Chúng nó là con trai bố. Chúng nó là đàn ông. Con là một đứa con gái đã qua một lần chìm dờ rồi và có vẻ như lại đang đắm đầu vào một lần nữa.”

“Cho tới khi nào bố đối xử với con như một con người, còn không thì mối quan hệ giữa chúng ta chấm dứt. Con chịu đựng thế là đủ rồi.” Tôi đứng lên và khoác túi lên vai.

“Bố đã khai sáng cho con đấy chứ,” Bố nói cáu kỉnh. “Bố vừa chỉ cho con thấy Hardy không xứng đáng với con. Mọi người đều biết thế. Nó cũng biết. Và nếu con không quá cứng đầu như vậy, con cũng sẽ công nhận điều đó.”

“Nếu anh ấy đồng ý với T.J trong thương vụ đó,” tôi nói, “thì anh ấy không xứng đáng với con. Nhưng bố cũng không, vì là người ra tay trước tiên làm cái hành động quá thối hoắc đó.”

“Con định giết sứ giả mang tin xấu à?”

“Vâng ạ, thưa Bố, nếu sứ giả không học được cách bỏ cái mộng phiền nhiễu của ông ta khỏi

công việc của con.” Tôi bước thẳng ra cửa.

“Được rồi,” tôi nghe tiếng bố tôi lẩm bẩm, “ít nhất thì con cũng rũ bỏ được thằng nhóc Hardy Cates.”

Tôi quay lại quắc mắt với ông qua vai tôi. “Con chưa rũ bỏ anh ấy đâu. Con sẽ không dễ dàng từ bỏ mà không tìm hiểu nguyên nhân đâu. Một nguyên nhân thật sự ấy, không phải là vụ kinh doanh nửa vời mà bố và T.J. vừa làm.”

Chẳng có ai để tôi có thể kể lể tâm sự cùng. Tôi đã được tất cả mọi người cảnh báo trước, kể cả Todd, rằng đó chính xác là điều mà tôi nên mong đợi ở Hardy Cates. Thậm chí tôi cũng không thể gọi cho Liberty, vì anh đã một lần từng làm chuyện tương tự như vậy với chị và chị không thể nói đó không phải là tính cách của anh. Và tôi cảm thấy thật ngu xuẩn, vì rằng tôi vẫn yêu anh.

Một phần con người tôi muốn cuộn tròn lại như quả bóng và khóc lóc. Một phần khác lại đang điên tiết. Và một phần khác nữa đang bận rộn phân tích tình huống và cố tìm ra cách tốt nhất để xử lý nó. Tôi quyết định bình tĩnh lại trước khi nói chuyện với Hardy. Tôi sẽ gọi anh ngày mai sau giờ làm việc, và chúng tôi sẽ nói chuyện cho rõ ràng. Nếu anh muốn phá vỡ mọi thứ giữa chúng tôi, tôi sẽ chấp nhận chuyện đó. Nhưng ít nhất nó sẽ không bị kết thúc bởi nhân tố thứ ba, hai ông già mũi dài lẩm cẩm chuyện.

Văn phòng yên lặng bất bình thường khi tôi tới vào tám giờ sáng thứ Hai. Tất cả nhân viên đều lặng lẽ và bận rộn. Không ai có vẻ muốn chia sẻ chuyện vui buồn trong mấy ngày cuối tuần như thường lệ. Không nói xấu ác ý, không bàn tán thân thiện.

Khi tới giờ ăn trưa, tôi tới cabin làm việc của Samantha hỏi cô có muốn đi ăn sandwich cùng tôi không.

Samantha bình thường rất hoạt bát, hôm nay nhìn có vẻ rúm ró và thất vọng khi ngồi sau bàn làm việc. Bố cô đã mất khoảng hai tuần trước, và tôi hiểu phải mất một thời gian cô mới có thể trở lại về con người cũ của cô trước đây.

“Cậu muốn ra ngoài ăn trưa không?” tôi hỏi khẽ. “Mình mời.” Cô mỉm cười ảo não với tôi và nhún vai. “Mình không đói. Cảm ơn cậu.”

“Vậy ít nhất cũng để mình mang cho cậu một hộp sữa chua hay một__” tôi ngừng bật khi nhìn thấy vệt nước mắt trên má cô. “Ồi, Samantha...” Tôi bước vòng qua bàn tới bên cạnh và ôm cô. “Mình xin lỗi. Một ngày buồn phải không? Cậu nhớ bố à?”

Cô gật đầu và lục tìm một tờ khăn giấy trong ngăn kéo bàn.

“Một phần là thế.” Cô hỉ mũi. “Và một phần...” Bàn tay mảnh khảnh của cô với qua bàn và nhét vào tay tôi một tờ giấy.

“Cái gì thế? Hoá đơn à?” Tôi cau mặt tò mò. “Có vấn đề gì vậy?”

“Lương hàng tuần của mình được trả trực tiếp vào tài khoản, mỗi thứ sáu. Vậy nên mình đã kiểm tra số dư tài khoản của mình tuần vừa rồi, nó ít hơn rất nhiều so với mình nghĩ. Hôm nay mình đăng nhập vào hệ thống máy tính của công ty mới biết lý do tại sao.” Cô cười méo xeo. Mắt cô lại dâng đầy nước. “Bạn có nhớ vòng hoa khổng lồ mà công ty gửi tới lễ tang của bố mình không? Vòng hoa có gắn tấm card ghi tên tất cả mọi người gửi viếng ấy?”

“Ồ” Tôi gần như không muốn nghe tiếp cố sẽ nói gì.

“Ừ, nó có giá hai trăm đô. Và Vanessa đã trừ vào lương của mình.”

“Trời đất.”

“Mình không biết tại sao chị ta lại làm một việc như thế,” Samantha tiếp tục. “Nhưng vì sao đó mình đã làm chị ta nổi điên. Mình nghĩ là do những ngày mình nghỉ sau khi Bố mất... chị ta bắt đầu đối xử khó hiểu và lạnh lùng với mình từ lúc đó.”

“Bạn nghĩ là để làm đám tang cho bố, Sam. Không một người bình thường nào lại phản đối việc đó hết.”

“Mình biết.” Cô thở dài run rẩy. “Vanessa chắc phải chịu nhiều áp lực. Chị ta nói với mình đó có thể là khoảng thời gian bận rộn nhất mà mình lại vắng mặt. Chị ta có vẻ thất vọng với mình.”

Cơn thịnh nộ trong lòng tôi như núi lửa chỉ chờ phun trào. Tôi muốn lao sầm sập qua phòng như Godzilla và dẫm nát bàn làm việc của Vanessa dưới chân. Nếu Vanessa muốn tấn công và xem thường tôi, tôi có thể luận giải được. Nhưng nghiền nát Samantha đáng thương ngay sau cái chết của người cha thương yêu...thì thật là quá thể.

“Đừng nói với chị ta là mình kêu ca,” Samantha thì thầm. “Vào lúc này mình không thể xử lý thêm phiền phức nữa.”

“Bạn sẽ không bị phiền phức. Và Samantha, việc trừ hai trăm đô là một sai sót. Nó sẽ phải được chuyển trả về tài khoản của bạn.”

Cô nhìn tôi ngờ vực.

“Đó là một sai sót,” tôi nhắc lại. Lấy ra một tờ khăn giấy, tôi chấm nước mắt cho cô. “Văn phòng sẽ trả tiền cho vòng hoa đó, không phải bạn. Mình sẽ giải quyết việc này.”

“Được rồi.” Cô cố nặn ra một nụ cười. “Cảm ơn, Haven.”

Máy đàm thoại nội bộ trên bàn tôi kêu bíp. Từ khi văn phòng được thiết kế lại và sử dụng các cabin làm việc mở, bất kỳ lời nói nào của Vanessa trên máy đàm thoại nội bộ đều được mọi người nghe thấy hết.

“Haven, làm ơn tới văn phòng tôi.”

“Không vấn đề,” tôi lẩm bẩm, rời khỏi cabin của Samantha và tới văn phòng của Vanessa. Tôi cố tình rề rà, cố kiềm chế bản thân trước khi đối mặt với bà sếp của tôi. Tôi biết tôi có thể sẽ bị sa thải vì điều tôi sắp nói, và sau đó tôi sẽ có thể là nạn nhân của một chiến dịch bôi nhọ hiệu quả mạnh. Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Tôi có thể tìm một công việc khác, và sự thiệt hại mà Vanessa có thể gây ra cho danh tiếng của tôi gần như không quan trọng bằng việc đứng lên chống lại chị ta.

Vào đúng lúc tôi sắp bước vào căn phòng của Vanessa, chị ta lại ấn nút máy đàm thoại nội bộ một lần nữa. “Haven, tới__”

“Tôi đây,” tôi nói, tiến thẳng tới bàn chị ta. Tôi không ngồi, chỉ đứng đó và nhìn thẳng vào chị ta.

Vanessa nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi là một con kiến đang bò ngược lên tường. “Làm ơn chờ ở ngoài cửa,” chị ta nói với giọng lãnh đạm. “cho tới khi chị mời em vào. Chúng mình đã

phải nhắc nhở nhau thêm bao nhiêu lần nữa thì mới đủ cho em nhớ được, Haven?”

“Tôi đang bỏ qua quy tắc. Tôi có việc quan trọng cần nói. Đã có sai sót xảy ra trong việc thanh toán hoá đơn và cần phải được sửa lại ngay.”

Vanessa không quen với việc ai đó bảo chị ta phải làm gì. “Chị không có thời gian cho việc đó, Haven. Chị không gọi em vào văn phòng để nói về việc thanh toán hoá đơn.”

“Chị không muốn biết nó là gì sao?” Tôi chờ đợi. Khi hiển nhiên rằng chị ta sẽ không trả lời, tôi chậm rãi lắc đầu. “Không, vì chị đã biết rồi. Đó không phải là sai sót, đúng không?”

Một nụ cười lạnh lẽo, hiếu kỳ nở trên môi chị ta. “Được rồi, Haven. Chuyện là thế nào?”

“Samantha bị trừ tiền cho vòng hoa văn phòng đã gửi viếng trong đám tang bố cô ấy.” Tôi chờ bất cứ phản ứng nào của chị ta, một cái chớp mắt nhẹ, một nét mặt xấu hổ, một cái cau mày. Chẳng có gì. Bất cứ cái gì. Trên nét mặt của Vanessa chỉ biểu hiện cảm xúc của một con ma nơ canh ngoài cửa hàng mà thôi. “Chúng ta sẽ sửa lại việc đó phải không?”

Một sự im lặng khắc nghiệt. Im lặng là một trong những vũ khí hiệu quả của Vanessa... chị ta sẽ nhìn chăm chăm vào tôi cho tới khi tôi cảm thấy tự mình sụp xuống như một đồng gạch đổ, và tôi sẽ nói gì đó, bất cứ điều gì, để lấp đi sự trống rỗng không lời đó. Nhưng lần này tôi đáp trả lại cái nhìn của chị ta. Sự im lặng kéo dài cho tới khi thực sự chỉ còn là một trò cười. Nhưng tôi vẫn chờ phản ứng của chị ta.

“Em vô kỷ luật rồi đấy,” chị ta bảo tôi. “Chị chọn cách quản lý những người làm công như thế nào không phải việc của em, Haven.”

“Vậy rút tiền từ tài khoản lương của Samantha là một kiểu kỹ năng quản lý à?”

“Chị nghĩ em nên ra khỏi văn phòng chị bây giờ đi. Trên thực tế, hãy nghỉ luôn đi. Chị chịu đựng em và thái độ hỗn xược của em thế là quá đủ rồi.”

“Nếu chị không đồng ý trả lại khoản tiền đó vào tài khoản của Samantha,” tôi nói. “Tôi sẽ nói với Jack.”

Có phản ứng ngay tức thì. Mặt chị ta tối lại, và mắt lóe lên. “Con đã hư hỏng,” chị ta nói, giọng chị ta rít lên the thé.

“Nick kể tất cả với tao về mày rồi...Mày lợi dụng mọi người như thế nào, mày ích kỷ ra sao. Cách mày dối trá và thao túng mọi việc theo cách của mày. Kẻ ăn bám lười lĩnh, lừa lọc, bèo nhèo__”

“Đúng, đó là lý lịch của tôi dưới lời Nick.” Tôi tự hỏi không biết chị ta có thực sự hèn hờ với ông chồng cũ của tôi không. Lạy Trời, không biết hai kẻ hay bắt nạt hèn hờ nhau thì ra thế nào nhỉ? “Nhưng đấy không phải là điều chúng ta đang nói đến, phải không nhỉ? Chị sẽ trả lại tiền cho Samantha, hay tôi sẽ phải nói với Jack?”

“Nếu mày dám nói một lời nào với anh ấy, tao sẽ thoát nợ. Khi tao kể xong với anh ấy rằng mày thực sự là người thế nào, anh ấy cũng sẽ chán ghét mày giống như tao vậy. Anh ấy sẽ nói với mày đi xuống__”

“Vanessa,” tôi lặng lẽ nói. “anh ấy là anh trai tôi. Chị thực sự kiêu ngạo tới mức nghĩ rằng sẽ làm cho anh ấy đối nghịch với tôi à? Chị nghĩ anh ấy sẽ đứng về phía chị chống lại tôi ư? Jack là người có tình có nghĩa lắm. Chị có thể đối xử tệ bạc với tôi, và nó sẽ không mang lại điều gì tốt

đẹp cho chị với anh ấy đâu.”

Mặt chị ta bắt đầu nhìn sam đi, cơn thịnh nộ làm những vệt đỏ hiện lên mặt chị ta giống như những vệt dầu bắn nổi trên mặt nước. Nhưng chị ta vẫn cố gắng giữ giọng bình tĩnh. “Cút ra khỏi phòng tôi, Haven. Và đừng có trở lại nữa. Cô vừa bị sa thải.”

Trên mặt tôi vẫn giữ vẻ bình tĩnh ngay cả khi tim tôi kích động tới nỗi đập nhanh như trống trận. “Đó là điều mà tôi nghĩ chị sẽ nói. Tạm biệt, Vanessa.”

Tôi trở về bàn mình để lấy túi. Khi tôi đến cabin làm việc của mình, tôi kinh ngạc thấy Samantha, Rob và Kimmie đều đang đứng đó, mang nét mặt trống rỗng giống hệt nhau. Nếu tôi không phải đang quá phẫn nộ, tôi có thể đã nghĩ trông họ thật khôi hài. “Có việc gì xảy ra vậy?” Tôi hỏi, bước vào cabin của mình. Tôi khựng lại khi thấy Jack đứng bên cạnh bàn của tôi. Anh đang nhìn chăm chăm vào máy đàm thoại nội bộ, sắc mặt anh đỏ tía và miệng anh mím chặt.

“Chào, Jack,” tôi nói hoang mang. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

Anh trả lời chậm chạp. “Anh tới đưa em đi ăn trưa.”

Kimmie nhích lại gần tôi hơn và chạm vào cánh tay tôi. “Máy đàm thoại đang bật,” cô thì thầm.

Vanessa chắc đã quên tắt nó khi tôi xông vào phòng chị ta. Và Jack cùng những người khác đã nghe rõ từng từ.

Jack nhặt túi của tôi lên và đưa cho tôi. “Đi thôi,” anh nói cộc cằn.

Tôi đi cùng anh, tái nhợt đi khi tôi nhận ra chúng tôi đang hướng tới phòng của Vanessa.

Mở cánh cửa đang đóng chặt mà không thềm gõ, Jack đứng trên ngưỡng cửa và nhìn chị ta gay gắt.

Mặt bà sếp lớn của tôi trở nên trống rỗng. “Jack,” chị ta nói vẻ ngạc nhiên. Và rồi chị ta mỉm cười thật nồng hậu với anh tôi, và chị ta nhìn có vẻ quá đĩnh đạc và dễ thương tới mức tôi hoàn toàn bị kinh ngạc vì sự thay đổi ở chị ta. “Thật vui được thấy anh. Anh vào đi.”

Anh trai tôi lắc đầu, cặp mắt sẫm của anh lạnh lẽo. Và anh nói ba từ với một giọng kiên quyết, không cho ai có thể cãi lại. “Dọn đi ngay.”

Cả buổi chiều còn lại tôi ngồi cùng với Jack, giải thích Vanessa đã cố bắt nạt và đàn áp tôi, và rằng chị ta bây giờ lại có vẻ đang làm những việc giống như vậy với Samantha. Khi tôi nói xong, Jack thôi không lúc lắc đầu và chửi thề nữa, và đơn giản là nhìn có vẻ phát ốm.

“Chúa nhân từ, Haven...tại sao em không nói gì với anh trước đây?”

“Em không muốn là một người hay kèo nèo. Em muốn điều tốt nhất cho công ty, và em cũng biết hồi trước chị ta đã làm việc khá tốt cho anh.”

“Đếch vào công ty ấy,” anh nói. “Con người quan trọng hơn công việc. Anh không quan tâm người quản lý giỏi đến mức nào nếu cô ta cư xử giống như một kẻ khủng bố khốn kiếp sau lưng anh.”

“Đầu tiên em đã hy vọng thời gian trôi đi Vanessa sẽ cư xử khá hơn, hay bọn em sẽ thu xếp được một cung cách làm việc mà cả hai cùng chấp nhận. Nhưng rồi em nhận thức được mọi

việc sẽ không bao giờ được cải thiện. Mọi cố gắng đều vô nghĩa. Chị ta giống như Nick ấy. Một kẻ thích bắt nạt hiềm ác. Chị ta không cảm thấy hối hận vì gây tổn thương cho người khác nhiều hơn anh hay em có thể cảm thấy khi dẫm lên một con kiến.”

Miệng Jack mím lại thành một đường thẳng khắc nghiệt. “Em sẽ gặp rất nhiều loại người trong thế giới kinh doanh. Và mặc dù anh ghét phải nói ra, vài cung cách cư xử... trở nên tham lam, nhẫn tâm và ích kỷ...có thể bị lạm dụng trong vài công ty. Nhưng không phải công ty anh.”

“Anh thật sự sẽ tổng khứ chị ta à?”

Anh gật đầu ngay tức thì. “Cô ta đi rồi. Bây giờ anh phải làm thay cô ta.” Anh ngừng lời đầy ẩn ý. “Có ý tưởng gì không?”

“Em có thể làm được,” tôi nói sẵn lòng. “Em không nói em sẽ làm hoàn hảo ngay. Em sẽ phạm vài sai lầm. Nhưng em biết em đang giữ trách nhiệm.”

Một nụ cười nở rộng trên khuôn mặt anh trai tôi. “Mày đang hét giọng khác với hồi đầu đấy nhỉ.”

Nụ cười đáp lễ của tôi cũng thật nhăn nhó. “Em vừa gặp một khúc cua gấp mà.”

Chúng tôi thảo luận về tình hình văn phòng thêm một lúc nữa, và rồi cuộc nói chuyện quay sang những vấn đề riêng tư. Tôi không thể không kể cho Jack về vụ cãi nhau với Bố. Về T.J và Hardy, và bản hợp đồng thuê đất.

Jack nổi giận về mọi việc đó làm tôi hài lòng, anh nói tất cả bọn họ như cái đít lừa. Anh cũng đồng ý với tôi rằng tôi cần hỏi cho ra lẽ cách cư xử của Hardy, vì nó có vẻ không bình thường. “T.J sở hữu vài mảnh đất tốt,” anh nói, “Nhưng ông ấy không phải mục tiêu ngon ăn duy nhất trong vùng. Và cậu chàng Hardy của mày có thể lượn lờ mua bán ở bất cứ nơi nào hấn muốn. Hấn có thể muốn thuê những nơi đó, nhưng chưa hấn hấn nhất thiết phải có chúng. Vậy nên anh nói đó là cách của Hardy để chia tay với mày. Thằng cha đã làm điều mà hấn biết sẽ ép mày phải buông tay.”

“Anh chàng hung hăng yếm thế,” tôi nói. “Nếu anh ấy muốn chia tay với em, anh ấy sẽ phải làm điều đó thẳng thắn trước mặt em.”

Jack mỉm cười. “Anh gần như thấy thương hại thằng cha ấy rồi đấy. OK__mày xử lý Cates, còn anh sẽ làm bố phải suy nghĩ đúng đắn trong vài vấn đề.”

“Không,” tôi nói ngay không suy nghĩ. “Đừng nói gì với Bố hết. Anh không thể thu xếp vấn đề quan hệ giữa bố và em đâu.”

“Anh có thể ngăn cản hay can thiệp vào mà.”

“Cảm ơn anh, Jack, nhưng em không cần anh ngăn cản, và em thật sự không cần thêm một sự can thiệp nào nữa.”

Anh nhìn tôi bức bối. “Tốt, vậy tại sao mày lại phí thời gian kể lể với anh nếu mày không muốn anh làm gì trong chuyện đó?”

“Em không muốn anh giải quyết vấn đề của em. Em chỉ muốn anh lắng nghe em thôi.”

“Nghe đây, Haven, kể lể với một người bạn gái nếu tất cả những gì mày cần là một đôi tai biết lắng nghe. Đàn ông ghét nghe lắm khi mày đưa ra cho bọn anh một vấn đề rồi lại không để cho

bọn anh làm gì với nó. Nó làm bọn anh cảm thấy tồi tệ. Và rồi cách duy nhất để làm bọn anh cảm thấy khá hơn là xé một quyển danh bạ điện thoại làm đôi hay phá tung thứ gì đó. Vậy nên chúng ta hãy nói rõ ràng với nhau__anh không phải là người biết lắng nghe. Anh là đàn ông.”

“Thì đúng thế.” Tôi đứng lên mỉm cười. “Anh có muốn mời em một ly ở quán bar sau giờ làm không?”

“Là mày nói đấy nhé,” anh trai tôi nói, và chúng tôi rời văn phòng.

Hãy còn sớm khi tôi trở về căn hộ của mình. Tôi cảm thấy khá hơn sau một ly và đôi giờ bên cạnh sự hiện diện dễ chịu của Jack. Điều làm tôi ngạc nhiên là không thấy anh chỉ trích gì Hardy, nhất là sau khi đã nghe quan điểm trước đây của anh về chủ đề này.

“Anh không ủng hộ hay chống lại anh ta,” Jack thông báo với tôi, nghiêng chai bia đầy. “Đây là cái nhìn của anh về vụ thương lượng với T.J: Hardy đã không làm việc sai lầm vì một lý do sai lầm...” Một ngum lớn nữa. “Hay làm việc sai lầm vì lý do đúng đắn.”

“Làm sao có thể xảy ra khả năng có một lý do đúng đắn cho việc mà anh ấy đã làm cơ chứ?”

“Trời ạ, anh không biết. Cho anh ta một cơ hội để tự mình giải thích, đó là tất cả những gì anh muốn nói.”

“Todd nghĩ Hardy quỷ quyết và quanh co,” tôi ủ ê nói.

Vì vài lý do nào đó đã làm Jack cười phá lên. “Tốt, em có thể đã phải quen với việc đó rồi chứ, em xuất thân từ họ Travis mà. Chẳng có một ai trong số bọn mình__dĩ nhiên là trừ Gage__mà lại không quanh co như một cái cổ vịt. Và Todd cũng cùng một giuộc cả thôi.”

“Anh đang làm em sợ đấy,” tôi nói, nhưng không thể kìm lại được một nụ cười thâm nảo.

Tôi vẫn đang tiếp tục cười khi tôi bước vào trong căn hộ của tôi, trong lúc tôi vẫn đang bị kích động với ý nghĩ về việc gặp Hardy. Khi tôi nhìn thấy đèn trên máy trả lời tự động nháy liên tục, tim tôi nảy lên. Tôi bước tới bên chiếc máy và ấn vào nút để nghe tin nhắn.

Giọng Hardy. “Anh cần gặp em. Làm ơn hãy gọi cho anh đêm nay khi em về nhà.”

“Được thôi,” tôi thì thầm, nhắm mắt lại một lúc. Nhưng tôi mở chúng ra ngay lập tức, vì một cái gì đó thu hút sự chú ý của tôi. Một cái gì đó lấp lánh bên cạnh. Bối rối, tôi đưa tay chạm vào vật đó, và tôi kinh ngạc nhận ra đó là cái vòng cầu may. Của bác Gretchen. Nhưng làm thế nào nó ở đây được? Nó thuộc sở hữu của Nick mà. Nick__

Trước khi tôi có thể nói lên lời, ai đó tới đằng sau tôi, một bàn tay kẹp chặt cổ tôi. Nòng của một khẩu súng ngắn lạnh và cứng ấn vào bên cạnh mông tang tôi. Tôi biết là ai ngay cả trước khi tôi nghe được giọng nói hả hê của anh ta.

“Bắt được mày rồi, Marie.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Khi bạn bất ngờ phát hiện ra mình đang trong tình huống nguy hiểm, trí óc bạn tách ra thành

hai phần, một phần thực sự tham gia vào tình huống, một phần đứng độc lập phía sau và cố hiểu xem điều gì đang xảy ra. Và hai phần đó không nhất thiết phải chia sẻ thông tin với nhau. Vậy nên tôi mất một vài phút để tập trung vào điều mà Nick đang nói.

“Mày không thể lờ tao được đâu, con khốn. Mày không thể thoát khỏi tao đâu nếu tao đã muốn gặp mày.”

Anh ta muốn tôi biết rằng anh ta đủ quyền lực. Anh ta muốn chứng minh tôi không thể đánh lại anh ta.

Miệng tôi khô khốc tới nỗi tôi gần như không nói nổi, trong lúc mồ hôi rịn ra trên mặt tôi. “Đúng,” tôi nói với giọng nghèn nghẹt. “Anh rõ ràng đã tìm ra cách để gặp tôi. Anh đã làm thế nào vậy? Anh không thể đoán ra mã khoá số.”

“Tao dùng một chìa khoá chủ.”

Mỗi căn hộ trong toà nhà có hai chìa khoá chủ, để dùng trong trường hợp khẩn cấp, hay trong trường hợp ai đó quên mã số của anh ta hay cô ta. Một chìa buộc chung với tất cả các chìa của khu căn hộ cho thuê được giữ trong một căn phòng đằng sau quầy lễ tân. Chìa kia được giữ trong văn phòng điều hành.

“Vanessa đã đưa nó cho anh,” tôi nói mà không tin nổi lời mình. Như thế là bất hợp pháp. Điều đó có thể làm chị ta bị khởi tố. Chả lẽ chị ta căm thù tôi quá nhiều đến nỗi chị ta liều bị bắt giam chỉ để thọc cho tôi một cú vào lưng sau khi chị ta bị sa thải sao?

Hình như là đúng thế thật.

“Tao nói với cô ấy là tao cần gửi lại vài thứ.”

“Tốt, anh đã làm xong rồi,” tôi nói yếu ớt. “Cảm ơn vì chiếc vòng. Nhưng anh không cần mang theo súng đâu, Nick.”

“Mày đã lờ tao__”

“Tôi rất tiếc.”

“__ đối xử với tao như thể tao chẳng là gì với mày.” Khẩu súng bất thành linh đập mạnh vào thái dương tôi đủ để gây ra một vết bầm lớn. Tôi đứng yên, mắt tôi đầy nước. “Tao chắc như quỷ là bây giờ đã có ý nghĩa gì đó với mày rồi chứ, đúng không hả?”

“Đúng,” tôi thì thầm. Có thể anh ta tới đây chỉ với mục đích duy nhất là làm tôi sợ hãi. Nhưng anh ta đã nổi giận như anh ta vẫn thường như vậy, dần tới không thể kiểm soát nổi chính mình. Một khi anh ta bắt đầu giận dữ, đó là một cơn khủng hoảng. Bạn không thể kiềm chế được nó.

“Mày tuột khỏi tay tao trong vụ ly dị, và bỏ rơi tao ở Dallas, rồi mọi người đều hỏi chuyện gì đã xảy ra, mày ở đâu... Mày có nghĩ điều đó ảnh hưởng tới tao không hả, Marie? Mày có nghĩ mày đã vứt cho tao cái đồng thối tha gì để tao phải sống cùng nó không hả?”

Tôi cố nhớ những gì Susan đã nói với tôi, rằng một kẻ mắc bệnh ích kỷ cần phải bỏ đi với cảm giác giống như người chiến thắng. “Tất nhiên tôi biết,” tôi nín thở nói. “Nhưng mọi người đều biết anh giỏi hơn tôi. Mọi người đều biết tôi không đủ tốt cho anh.”

“Đúng thế. Mày sẽ không bao giờ có cái gì tốt hơn cái mày đã làm cho tao đâu.” Nick đẩy mạnh tôi, và tôi đập mặt vào bức tường, hơi thở tôi như tắc lại. Khẩu súng ấn vào sợ tôi. Tôi nghe

tiếng lách cách của chốt an toàn bật ra. “Mày chưa bao giờ cố gắng,” anh ta lẩm bẩm, ấn hông anh ta vào phía sau tôi. Một cơn buồn nôn trào lên khi tôi cảm giác được chỗ phòng to cương cứng của anh ta. “Mày chưa bao giờ làm đủ. Phải có hai người tham gia vào hôn nhân, nhưng mày chưa bao giờ làm cái chó gì cho nó hết, Marie. Mày nên làm nhiều hơn nữa.”

“Tôi xin lỗi,” tôi nói cố hít sâu vào một ngụm không khí.

“Mày bỏ rơi tao. Cứ thế đi chân không bỏ đi khỏi căn hộ đó, giống như một đồ cặn bã da trắng khốn kiếp, cố làm ra vẻ đáng thương. Để làm cho tao có vẻ tồi tệ. Và rồi mày đưa thằng anh ngu như lừa của mày ra để thúc đẩy nhanh vụ ly dị. Chỉ cần ném vào mặt tao một nắm tiền mà đòi tao biến mất hả? Giấy tờ hợp pháp và tất cả những thứ cút đái đó chẳng có ý nghĩa gì với tao hết, Marie. Tao vẫn có thể làm những việc tao muốn với mày.”

“Nick,” tôi kiềm chế, “chúng ta hãy ngồi xuống và nói chuyện bao lâu cũng được theo ý anh chỉ cần anh đặt khẩu súng xuống_” tôi ngừng bật với một tiếng kêu đau đớn khi tôi cảm thấy một cú nổ bùng bên mang tai tôi và nghe thấy một âm thanh chói tai. Một dòng chất lỏng nóng hổi chảy sau tai tôi và rớt xuống cổ tôi. Anh ta đã dùng báng súng đánh tôi.

“Mày đã ngủ với bao nhiêu thằng đàn ông rồi hả?” anh ta gặng hỏi.

Không có câu trả lời đúng nào cho câu hỏi này hết. Bất cứ điều gì tôi nói đều dẫn tới chủ đề Hardy, và cảm giác tức giận vì bị bề mặt sẽ dâng lên hết mức. Tôi phải làm nguôi cơn giận của anh ta. Xoa dịu cái tôi bị tổn thương của anh ta.

“Anh mới chính là người đáng kể nhất,” tôi thì thầm.

“Mẹ nó, đúng thế.” Anh ta thả bàn tay đang nắm tóc tôi ra. “Ăn mặc như con đười, cắt tóc như con đười. Mày đã từng trông như một quý bà. Như một người vợ ngoan. Nhưng mày không thể giữ mình lâu hơn được. Bây giờ nhìn mày mà xem.”

“Nick_”

“Câm mồm! Mọi thứ mày nói đều là dối trá. Tất cả những lần mày uống những viên thuốc đó là dối trá. Tao đã cố cho mày một đứa con. Tao đã muốn chúng ta có một gia đình đúng nghĩa, nhưng tất cả những gì mày muốn là bỏ đi. Con điếm dối trá!”

Anh ta nắm lấy tóc tôi dúi tôi xuống sàn. Cơn giận của anh ta đang sôi sùng sục, và anh ta gào lên những từ ngữ càng lúc càng bẩn thỉu, dí mạnh khẩu súng vào đầu tôi. Tâm trí tôi, tình cảm tôi đang trôi nổi ở nơi khác, hoàn toàn không ràng buộc gì với những gì đang xảy ra, bạo lực tình dục đang tới gần. Giống hệt như trước đây, chỉ có điều bây giờ có thêm khẩu súng lục dí vào đầu tôi. Tôi ngạc nhiên tự hỏi không biết anh ta có bấm cò không. Cơ thể anh ta đè lên tôi khi anh ta dùng trọng lượng lớn hơn của anh ta ghim tôi xuống. Hơi thở của anh ta hôi thối và đầy hơi men khi anh ta thì thảo bên tai tôi. “Đừng có gào toáng lên, nếu không tao sẽ giết mày.”

Tôi cứng đờ, tất cả cơ bắp căng thẳng đau đớn. Tôi cần được cứu tới tuyệt vọng. Miệng tôi đầy vị mặn và tanh của máu. Cái sờ soạng kinh tởm quen thuộc của bàn tay anh ta làm tôi tê liệt khi anh ta bắt đầu tốc gấu váy tôi lên.

Cả anh ta và tôi đều quá miệt mài với nỗ lực hoang dại của chính mình, một kẻ quỳ phía trên cố để cưỡng hạp, một kẻ dùng hết nỗ lực của cơ thể và tinh thần để chống lại, cả hai đều không nghe tiếng cửa mở.

Không khí rung lên vì một tiếng gầm không phải của con người, cả căn phòng nổ tung, hỗn loạn. Tôi cố nhìn lên, cổ tôi vắn vẹo đau đớn, một hình thể man rợ đang lao về phía chúng tôi,

và họng súng rời khỏi sợ tôi khi Nick nâng súng lên và bóp cò.

Im lặng.

Tại tôi nhất thời điếc đặc, cơ thể tôi bị chìm trong tiếng đập của trái tim hoảng hốt của chính mình. Sức nặng làm tôi nghẹt thở biến mất. Tôi lặn người sang bên và mở to đôi mắt mờ mịt của mình. Hai người đàn ông đang gầm gừ ầm ĩ trong cuộc đấu: xô đẩy, đấm đá, bóp cổ, húc vào hàm, mồ hôi và máu văng tứ tung.

Hardy ở trên Nick, đang đấm, đấm và đấm mãi. Tôi có thể thấy cuộc đấu đã làm Nick kiệt lực với thân hình đầy vết thương cùng xương gãy và máu chảy be bét, nhưng Hardy vẫn không ngừng đấm. Máu ở khắp nơi—bên sườn trái của Hardy máu đang chảy tràn ra từ một cái lỗ đỏ thẫm.

“Hardy,” tôi hét lên, lao đảo nhổm dậy quỳ trên đầu gối. “Hardy, dừng lại.” Anh không nghe thấy tôi. Anh đã mất trí, mỗi nhịp tim đập và ý nghĩ đều tập trung vào những cú đánh. Anh sẽ giết Nick mất. Và căn cứ vào tốc độ chảy máu của anh, anh cũng đang trong quá trình giết chính mình.

Khẩu súng đã văng khỏi tay Nick, đang nằm cách đó vài mét. Tôi bò tới chỗ đó và nhặt nó lên. “Hardy, bỏ anh ta ra ngay! Thế là đủ rồi! Mọi chuyện qua rồi, Hardy—”

Chẳng có gì tôi nói hay làm tác động tới anh. Anh đang trong cơn giận dữ dưới tác động của adrenaline.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy quá nhiều máu như thế. Tôi không thể tin anh có thể qua khỏi được.

“Mẹ kiếp, Hardy, em cần anh,” tôi gào lên.

Anh ngừng lại và nhìn sang tôi, hốt hển. Cặp mắt anh mờ mịt thiếu tập trung. “Em cần anh,” tôi nhắc lại, loạng choạng đứng lên. Tôi tới với anh và kéo tay anh. “Đi với em. Tới ngồi bên sofa này.”

Anh cưỡng lại, nhìn xuống Nick, kẻ vừa thoát nạn, mặt hấn ta sung phòng và méo mó.

“Tất cả ổn rồi,” tôi nói, tiếp tục kéo mạnh Hardy. “Anh ta thua rồi. Xong rồi. Tới với em nào. Tới đây.” Tôi nhắc lại những từ đó vài lần, dỗ dành và ra lệnh và quỵr rũ anh ngồi xuống sofa. Hardy trông tái mét và hốc hác, mặt anh méo mó khi bản năng giết người mất dần và đau đớn bắt đầu tác động lên anh. Anh cố ngồi, nhưng rồi chỉ kết thúc bằng việc sụp xuống, hai nắm tay anh lơ lửng giữa không trung. Anh đã bị bắn vào mạng sườn, và máu chảy quá nhiều nên tôi không thể thấy chính xác vị trí vết thương hay mức độ trầm trọng của nó.

Vẫn cầm lăm lăm khẩu súng, tôi chạy vào bếp và chộp lấy xấp giấy ăn. Tôi đặt khẩu súng lên bàn cà phê và xé phanh áo sơ mi của Hardy.

“Haven,” anh nói qua hơi thở mỏng manh. “Hắn có làm đau em không? Hắn có—”

“Không. Em ổn.” Tôi chùi máu và tìm thấy vết thương, thật ngạc nhiên vì nó chỉ là một lỗ nhỏ xíu. Nhưng tôi không thể nhìn thấy đường thông ra của nó, điều đó có nghĩa là viên đạn đã bắn vào và có thể đã đổi hướng, gây thương tích cho lá lách, gan hay thận....tôi muốn oà lên khóc, nhưng tôi cố ghìm lại và đặt một sấp giấy ăn lên miệng vết thương. “Giữ chặt vào. Em sẽ ấn mạnh vào mạng sườn anh để máu chảy chậm lại.”

Anh bật ra một tiếng rên khi tôi ấn xuống. Môi anh trở nên trắng bệch. “Tai em__”

“Chẳng là gì hết. Nick đánh em bằng khẩu súng, nhưng nó không__”

“Anh sẽ giết hắn__” Anh lại cố nhấc mình khỏi sofa.

Tôi đẩy Hardy ngồi xuống lại. “Ngồi **yên**, anh ngốc lắm! Anh vừa bị bắn. đừng cử động.” Tôi đặt tay anh đè lên sấp khăn giấy để giữ áp lực trong khi tôi lao tới điện thoại.

Tôi gọi 911, David, và Jack, trong khi vẫn giữ khăn giấy ép chặt lên miệng vết thương.

Jack là người đầu tiên xông tới căn hộ của tôi. “Cút chó.” Anh đánh giá cảnh tượng trước mắt anh, chồng cũ của tôi nhúc nhích trên sàn nhà, Hardy và tôi trên ghế sofa. “Haven, em có__”

“Em ổn. Anh canh Nick đừng cho hắn không gây chuyện gì nữa đấy.”

Jack cúi người phía trên ông chồng cũ của tôi với một vẻ mặt mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh có trước đây. “Ngay khi tao có cơ hội,” anh nói với Nick bằng giọng lạnh lẽo chết người. “Tao sẽ thả mày xuống đường ray tàu hoả để ruột mày lòng thòng như đồ lợn thiến.”

Cứu thương tới, theo sau bởi cảnh sát, trong khi bảo vệ toà nhà giữ những người láng giềng kích động không cho bước vào căn hộ. Tôi không nhận thức được chính xác giây phút Nick bị đưa ra khỏi căn hộ, với cảnh sát áp tải, tôi quá chăm chú với Hardy. Anh lúc tỉnh lúc ngất, da anh lạnh và ẩm, hơi thở anh yếu và nhanh. Anh có vẻ bối rối, hỏi tôi ít nhất ba lần rằng cái gì đã xảy ra, và liệu tôi có ổn không.

“Mọi thứ đều ổn,” tôi thì thầm, vuốt ve mái tóc rối bời của anh, nắm chặt không rời một bàn tay anh trong khi một nhân viên cứu thương chọc một kim truyền to vào tay kia của anh. “Yên lặng nào.”

“Haven...phải nói với em...”

“Nói với em sau đi.”

“Sai lầm...”

“Em biết. Không sao đâu. Im lặng và nằm yên nào.”

Tôi có thể nói anh muốn nói thêm gì khác nữa, nhưng người cứu thương thứ hai đã đặt mặt nạ thở oxy và dán những miếng gạc để gắn máy đo nhịp tim, và chốt cồng cố định trên xe để chuyển đi. Họ làm việc rất nhanh và hiệu quả. Cái mà những chuyên gia EMS (*EMS: Emergency Medical Service*) gọi là “giờ vàng” đã bắt đầu” thời gian giữa lúc nạn nhân bị bắn và thời gian anh ta được đưa tới trung tâm cấp cứu để phẫu thuật. Nếu nhiều hơn sáu mươi phút trôi qua trước khi anh ta được phẫu thuật, cơ hội được cứu sống của anh ta bắt đầu mất dần.

Tôi ngồi cùng Hardy trên xe cứu thương trong khi Jack tự lái xe tới bệnh viện. Chỉ vì Hardy tôi mới cố gắng giữ được vẻ ngoài bình tĩnh. Trong lòng, tôi cảm nhận một nỗi đau có vẻ như quá lớn để một trái tim con người có thể chịu đựng được.

Chúng tôi tới lối vào dành cho xe cứu thương, nhân viên cứu thương nâng cồng Hardy từ sàn xe lên sàn nhà cao hơn.

Liberty và Gage đã đợi ở phòng cấp cứu, hai người đã được Jack gọi điện báo trước. tôi đoán những người còn lại trong gia đình tôi chẳng bao lâu nữa cũng sẽ tới ngay. Tôi không hề suy

nghĩ chút nào về việc mình trông ra sao, với cái nhìn trùng trùng hoang mang và những vết máu loang lổ, nhưng nhìn về mặt họ tôi khá chắc bề ngoài của tôi mang lại sự lo lắng. Liberty khoác áo jacket của chị ra ngoài áo tôi và lau mặt cho tôi bằng mấy tờ giấy ướt dành cho em bé ở trong túi chị.

Khi chị phát hiện ra chỗ sưng phồng đằng sau tai tôi, chị và Gage khẳng khẳng bắt tôi phải để bác sỹ kiểm tra, cho dù tôi gào lên phản đối.

“Em sẽ không đi đâu hết. Em sẽ ngồi đúng chỗ này cho tới khi em biết được Hardy bị làm sao__”

“Haven.” Gage chặn ngay trước mặt tôi, giọng nói kiên định của anh xuyên qua trí óc mờ mịt của tôi. “Sẽ mất thời gian rất lâu cho tới khi em biết được tin tức. Họ đang kiểm tra nhóm máu của anh ấy, chụp cộng hưởng từ và X quang.... tin anh đi, em sẽ không bỏ lỡ bất cứ một việc gì đâu. Nào, bây giờ hãy để ai đó kiểm tra cái đầu bướng bỉnh của em. Nhé.”

Tôi được lau rửa và băng bó, và gửi trả lại phòng cho người nhà ngồi chờ phía ngoài phòng phẫu thuật để ngồi chờ tiếp. Như Gage dự đoán, vẫn chưa có tin gì mới. Hardy đang được phẫu thuật, mặc dù không ai nói với chúng tôi anh đang được phẫu thuật cái gì, và mất thời gian bao lâu. Tôi ngồi đó và nhìn chăm chăm mù quáng vào cái TV đặt ở góc phòng, tự hỏi tôi có nên gọi cho mẹ Hardy không. Tôi quyết định sẽ chờ cho tới khi tôi biết được gì đó về tình trạng của anh_hy vọng rằng có gì đó làm yên lòng __ để tôi dám nói cho mẹ anh biết rằng anh bị thương.

Khi tôi chờ đợi, tôi lỗi lốt chứng tôi từng chút một như cát lún. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng Hardy sẽ phải gánh chịu sai lầm trong quá khứ của tôi. Giá như tôi chưa bao giờ liên quan tới Nick...giá như tôi chưa bao giờ bắt đầu mối quan hệ với Hardy...

“Đừng nghĩ thế.” Tôi nghe giọng Liberty dịu dàng bên cạnh tôi.

“Đừng nghĩ gì cơ ạ?” tôi hỏi mờ mịt, dịch người ngồi chéo chân trên ghế nhựa.

“Bất cứ điều gì gây nên biểu hiện đó trên mặt em.” Cánh tay chị đặt quanh vai tôi. “Em không phải chịu trách nhiệm về bất cứ việc gì. Em là điều tốt đẹp nhất từng đến với Hardy.”

“Ồ, hiển nhiên rồi,” tôi lẩm bẩm, liếc nhìn cánh cửa dẫn vào phòng phẫu thuật.

Chị ôm tôi chặt hơn một chút. “Khi chị nhìn thấy hai người bọn em ơ bữa tiệc rigs-to-reefs đêm trước, chị không thể tin được sự thay đổi ở Hardy. Chị chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy thư giãn và hạnh phúc nhiều như vậy. Thoải mái với chính bản thân anh ấy. Chị không nghĩ một người nào khác có thể làm việc đó cho anh ấy.”

“Liberty...có vài chuyện không hay đã xảy ra trong hai ngày vừa qua. Bố và chú T.J. __”

“Ừ, chị biết về việc đó. Churchill đã nói với chị. Ông cũng nói với chị một việc khác đã xảy ra hôm nay, việc mà em nhất thiết phải biết.”

“Là gì vậy?”

“Chị nghĩ Churchill nên là người nói với em thì hơn.” Chị huých tôi nhắc nhở tôi nhìn về phía lối vào dành cho khách, nơi bố tôi và Joe vừa bước vào. Liberty đứng lên và kéo Bố tới chỗ chúng tôi, ông thả người xuống chiếc ghế bên cạnh tôi. Và cho dù sự tức giận và cảm giác bị phản bội, tôi vẫn dựa vào ông và đặt đầu lên vai ông, hít thở mùi da thuộc của Bố.

“Việc gì xảy ra thế, Bí nhỏ?” ông hỏi.

Tôi vẫn đặt đầu trên vai ông trong lúc kể với ông. Thỉnh thoảng ông đưa tay lên dịu dàng vỗ vỗ bàn tay tôi. Ông có vẻ ngỡ ngàng, bối rối với việc Nick có thể làm những việc quá sức điên cuồng, và hỏi việc gì xảy ra đã dẫn anh ta lún sâu tới mức đó. Tôi nghĩ tới việc kể cho ông nghe Nick vẫn luôn hành động như thế, rằng anh ta đã lạm dụng và phá huỷ hôn nhân của chúng tôi. Nhưng tôi quyết định giữ câu chuyện chi tiết tới thời gian và địa điểm thích hợp hơn. Vậy nên tôi chỉ lắc đầu nhún vai và nói tôi không biết.

Và rồi Bố làm tôi ngạc nhiên khi nói, “Bố biết Hardy sẽ tới gặp con đêm nay.”

Tôi ngẩng đầu nhìn ông. “Bố biết? Sao lại thế?”

“Nó gọi bố lúc khoảng năm giờ chiều nay. Nó nói nó rất tiếc đã đồng ý với hợp đồng thuê đất, và nó đã nói với T.J. ngừng việc đó. Nó nói nó đã suy nghĩ không đúng hôm thứ Bảy, và đó là sai lầm của cả hai phía_bọn bố vì đã mời chào, và nó vì đã chấp nhận.”

“Anh ấy nói đúng,” tôi nói cụt ngủn.

“Thế là không còn hợp đồng gì nữa,” Bố nói.

“Ồ, không, không được!” tôi cau mặt với bố. “Hai ông già vẫn phải theo cho hết hợp đồng. Bố phải cam đoan là Hardy sẽ có được hợp đồng với giá mềm như anh ấy đòi, và nói với T.J, quên đi khoản lại quả. Và nếu bố làm điều đó, con sẽ rộng lòng cho bố một cơ hội nữa để có một mối quan hệ bình thường giữa cha và con gái.”

Tôi đã quyết định rằng ít nhất một lần trong đời, Hardy phải được hưởng toàn bộ.

“Và con vẫn tiếp tục gặp gỡ nó à?”

“Vâng.”

Bố tôi khẽ cười. “Có lẽ đó là điều tốt, nếu xem xét tới những gì nó nói với bố về con.”

“Cái gì? Anh ấy nói với bố chuyện gì?”

Bố tôi lắc đầu. “Nó yêu cầu bố giữ kín miệng. Và bố đã gây chuyện rắc rối. Trừ khi...”

Tôi cười không chắc chắn. “Trừ khi cái gì? Mẹ kiếp, Bố, tại sao bố lại thôi không gây rắc rối nữa khi cuối cùng bố cũng có được thứ con muốn nghe?”

“Bố có thể nói rõ thêm cho con. Bố đã được hai thanh niên tiếp cận để nói cho bố biết tình cảm của chúng với con. Một trong số đó là Nick. Và Bố không tin một lời nào nó nói. Không phải vì con không đáng để yêu thương. Mà vì trong Nick không có tình yêu. Nhưng Hardy Cates...dù cho nó là một thằng thô lỗ và sinh ra trong cảnh bần hàn...hôm nay bố đã tin nó. Nó không cố bán cho bố cái gì hết. Nó chỉ nói lại cho bố nghe sự việc đúng như đã xảy ra thôi. Bố tôn trọng điều đó. Và bất cứ lực chọn nào của con về nó, bố cũng sẽ tôn trọng ý con.”

Hai giờ trôi qua. Tôi đi đi lại lại, ngồi xuống, rồi xem TV, và uống liên tục cà phê nóng bỏng với vị bột kem và đường hoá học. Khi tôi nghĩ tôi sắp sửa nổ tung bởi căng thẳng vì không có chút thông tin nào thì cánh cửa bật mở. Một bác sỹ phẫu thuật tóc trắng phơ đứng đó, nhìn bao quát khắp phòng. “Có ai là người nhà bệnh nhân Hardy Cates không?”

Tôi lao về phía ông. “Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy.” Tôi nghĩ nói thế sẽ làm tôi nghe được nhiều thông tin hơn. “Haven Travis.”

“Tôi là Bác sỹ Whitefield.” Chúng tôi bắt tay.

“Ông Cates đã sử dụng hết may mắn của ông ấy trong dịp này rồi nhé,” ông bác sỹ nói. “Viên đạn đã xuyên vào lá lách, nhưng những bộ phận khác không bị tổn thương. Gần như là có phép màu ấy. Và tôi đã tưởng viên đạn sẽ ảnh hưởng tới xung quanh một chút, nhưng ơn trời là không bị. Sau khi chúng tôi gấp viên đạn ra, chúng tôi đã khâu lại phần lá lách bị thương và cho đến bây giờ mọi việc đều ổn. Dựa vào độ tuổi và sức khỏe hoàn hảo của ông Cates, không có lý do gì để phải nghĩ tới việc vết thương sẽ biến chuyển phức tạp. Vậy nên tôi có thể nói ông ấy sẽ phải ở bệnh viện khoảng một tuần và sau đó sẽ mất khoảng bốn đến sáu tuần để hồi phục hoàn toàn.”

Mắt và mũi tôi cay xè. Tôi dùng một ống tay áo quạt chúng. “Vậy anh ấy không gặp vấn đề gì khác trong tương lai chứ ạ? Lá lách có bị biến chứng hay gì khác không ạ?”

“Ồ, không. Tôi nghĩ anh ấy sẽ hồi phục hoàn toàn.”

“Ồi, Trời.” Tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Đó là một trong những giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời tôi. Không đúng, đây tuyệt đối là giây phút hạnh phúc nhất. Tôi bị kích động, và yếu đuối và hết hơi. “Tôi quá bị căng thẳng, và tôi thật sự cảm thấy buồn nôn vì thế. Thế có sao không?”

“Nó có thể do căng thẳng,” Bác sỹ Whitefield tốt bụng giải thích. “hoặc do cà phê trong phòng chờ. Có lẽ do cà phê thì đúng hơn.”

Quy tắc của bệnh viện là những bệnh nhân cần săn sóc đặc biệt có thể có người đến thăm cả ngày. Hiểu đúng là, trong một giờ bạn chỉ có thể ở lại mười lăm phút, ngoại trừ những trường hợp đặc biệt được y tá cho phép. Tôi đòi Gage giắt mọi cái dây có thể để tôi chắc chắn có thể đến hoặc đi theo ý muốn. Anh trai tôi có vẻ hơi hơi thích thú về việc đó, và nhắc nhở tôi về việc tôi đã từng một lần chống lại việc sử dụng quyền lực và tiền bạc để được hưởng sự ưu đãi đặc biệt. Và Gage nói anh dĩ nhiên hiểu điều đó, và anh bỏ đi một lúc và trở lại với giấy phép đặc biệt cho tôi ở lại với Hardy lâu bao nhiêu tùy ý.

Tôi ngủ lơ mơ trên một cái ghế dựa trong phòng Hardy gần hết đêm. Vấn đề là, bệnh viện là nơi kinh khủng nhất để ngủ trên thế giới. Y tá vào thăm bệnh hàng giờ, đổi túi máu, kiểm tra máy móc, và lấy nhiệt độ rồi đo huyết áp của Hardy. Nhưng tôi vui mừng vì bị phá giấc ngủ, vì tôi quý báu từng tin tức tốt hơn về sức khỏe của anh, muốn nghe đi nghe lại mãi.

Lúc tảng sáng, Gage quay lại bệnh viện và bảo tôi anh sẽ chở tôi về căn hộ để tôi có thể tắm và thay đồ. Tôi không muốn rời Hardy nhưng tôi biết mình giống như một cái giẻ rách, tắm rửa là một ý hay cho tôi lúc này.

Hardy đã tỉnh khi tôi trở lại vào bảy giờ, và anh không thoải mái, ít nhất là thế, khi thấy mình nằm trên giường bệnh viện và bị nối vào một đồng máy móc. Tôi bước vào để nghe anh cãi nhau với một cô y tá, đòi cô y tá phải rút ống truyền máu ra, và dứt khoát từ chối thuốc giảm đau mà hiển nhiên là anh đang cần. Anh không muốn bị đâm và chọc, anh nói. Anh cảm thấy khỏe. Tất cả những gì anh cần là một cái băng dính và một túi chườm đá.

Tôi có thể nói cô y tá đang rất thích thú tranh luận với một người đàn ông to lớn, mắt xanh, người đang phụ thuộc vào sự chăm sóc của cô, và tôi không đổ lỗi cho cô một chút nào. Anh nhìn lạc lõng, hơi lo âu, và ngon lành không thể tả.

Và anh là của tôi.

“Hardy Cates,” tôi nói, bước hẳn vào trong phòng, “Anh cứ hoành hoặ nữa đi, em sẽ giẫm lên ống dẫn của anh cho mà xem.”

Cô y tá sững sờ bởi cung cách đối xử đáng sợ của tôi.

Nhưng ánh mắt Hardy gặp ánh mắt tôi gây ra tia lửa điện chói loá trong giây lát, và anh thư giãn, đoán chắc một lần nữa theo cách mà những lời mật ngọt cũng không thể làm được. “Nó chỉ có tác dụng khi em dẫm lên ống thở thôi.” Anh nói với tôi.

Tôi bước lại gần cái khay đặt trên bàn cạnh giường và cầm lên mấy viên Vicodin mà cô y tá vừa cố ép anh uống, cùng với một cốc nước. “Uống ngay,” tôi nói. “Không cãi.”

Anh tuân lệnh, nháy mắt với cô y tá đang nhướng mày đứng đó. “Cô ấy bé nhỏ,” anh nói với cô, ‘nhưng lắm chiêu.’

Cô y tá bỏ đi, không nghi ngờ gì đang tự hỏi tại sao một anh chàng lực lưỡng như thế lại không có khả năng kiểm được một cô bạn gái khá khắt hơn. Khi cánh cửa đã khép lại, tôi quay sang sẵn sóc cho Hardy một chút, vuốt thẳng tấm trải giường và vỗ lại gối anh cho phồng hơn. Ánh mắt anh không rời khỏi khuôn mặt tôi.

“Haven,” anh nói khẽ. “cho anh ra khỏi đây đi. Anh chưa bao giờ ở bệnh viện. Anh không thể chịu đựng được việc bị nối vào những cái của nợ này. Tất cả những gì anh cần là__”

“Chịu đựng quá trình điều trị,” tôi tiếp lời anh. “và anh sẽ được rời khỏi đây sớm hơn.” Tôi hôn trán anh. “Anh sẽ ngoan hơn nếu em nằm cùng anh chứ?”

Không do dự, anh tự lăn mình nằm nghiêng, gầm gừ vì đau đớn. Tôi bỏ guốc và cẩn thận trèo lên giường, nằm gối đầu lên khoeo tay anh. Anh thở sâu mãi nguyền.

Tôi âu yếm rúc vào cổ anh ấm áp, thở trong ngực anh. Hardy toàn mùi thuốc sát trùng, kháng sinh, như thể anh vừa xịt nước hoa ô đờ bệnh viện vậy. Nhưng bên dưới mùi thuốc sát trùng vô cảm tôi vẫn ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh.

“Hardy,” tôi thì thầm, vuốt ve cườm tay anh, “tại sao anh lại vồ lấy cái hợp đồng ngu xuẩn đó từ tay Bố và T.J. Và tại sao anh lại đòi huỷ nó?”

Bàn tay anh kìm kiểm tay tôi, những ngón tay dài quắp lại trong lòng bàn tay tôi. “Anh gần như lên cơn thần kinh sau khi gặp bố anh đêm thứ Sáu.”

“Thật sao? Em không để ý đấy.”

“Anh bảo lãnh cho ông ấy ra và quảng ông ấy lại một nhà trọ trên đường với một ít tiền. Và anh bảo ông ấy biến đi. Nhưng anh đã không kể với em...đang lẽ anh nên kể ngay...rằng ông ấy và anh đã nói chuyện trong vài phút. Và ông ấy nói__” Hardy ngừng lại, nắm tay tôi chặt hơn.

Tôi chờ khi anh thở khó nhọc.

“Ông ta say bí tỉ khi anh bảo ông ấy anh sẽ làm gì ông ta nếu ông ấy còn dám gặp Mẹ lần nữa.” Hardy thì thầm. “Ông ấy nói thật nực cười khi anh là người nói điều đó, vì ...anh là lý do họ phải cưới nhau. Mẹ đã thôi không đi lại với ông ta nữa, nhưng rồi bà lại phải quay lại với ông ấy vì bà có mang. Đó là lỗi của anh khi bà phải trói buộc với một gã con hoang. Cả cuộc đời bà chìm trong địa ngục chỉ vì anh. Bà đã chịu đựng__”

“Không phải. Hardy...” tôi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào cặp mắt xanh biếc của anh. Lồng ngực tôi đau đớn vì thương cảm. “Anh biết không đúng thế mà. Anh biết đó không phải là lỗi

của anh mà.”

“Nhưng sự thực là nếu không có anh, Mẹ đã không phải lấy ông ta. Và ngay khi ông ta có được bà, đời bà đã bị huỷ hoại.”

Tôi hiểu cảm giác của Hardy ngay cả khi tôi không đồng ý với lập luận của anh. Nhưng nỗi thống khổ và cảm giác tội lỗi phi lý của anh không thể giải quyết được bằng những lời an ủi nhạt nhẽo. Anh cần thời gian, và tình yêu, để chấp nhận sự thật. Và tôi có quá nhiều cả hai thứ đó để cho anh

Hardy hôn lên đầu tôi. Giọng anh trầm và gai góc. “Anh ghét là con của ông ta. Anh ghét một nửa của anh là ông ta, và anh có thể cảm nhận điều đó, phần đó của anh là một thằng con hoang tồi tệ thấp hèn, và vô giá trị, và khi Churchill và T.J. đưa hợp đồng đó cho anh, anh nghĩ tại sao lại không chứ. Đẳng nào thì anh cũng phải rời bỏ em. Vì anh yêu em quá nhiều để lỗi em xuống bùn với anh.”

Tay tôi nhích lên để vuốt ve đường nét cứng rắn của hàm anh. “Tại sao anh lại thay đổi ý nghĩ đó?” Tôi thăm thì.

“Sau khi anh bình tĩnh lại một chút và có cơ hội để nghĩ, anh đoán...anh yêu em nhiều đủ để cố gắng và xứng đáng với em. Anh sẽ làm bất cứ điều gì, trở thành bất cứ ai, chỉ vì em. Đêm qua anh tới căn hộ em để cầu xin em cho anh thêm một cơ hội nữa. Anh đã run rẩy tới tận gót chân, vì nghĩ rằng em sẽ không tha thứ cho anh sau điều đã xảy ra đêm thứ Sáu.”

Tôi đỏ mặt xúc động khi nhớ lại những giờ phút gọi tình với anh trong bóng tối ở phòng ngủ của anh. “Tất nhiên em...em muốn nói, chẳng có gì để phải tha thứ cả.” Giọng tôi thấp dần thành những tiếng thì thầm ngưng ngưng. “Em muốn làm thế với anh mà.”

Thân mình anh trở nên ấm sục, tôi tự hỏi có phải anh cũng đang xúc động. “Anh nghĩ điều đó có thể quá sức em, anh đã ép uống em quá mạnh. Và sau những điều em đã phải trải qua với Nick...ừ, anh đã sợ em sẽ không muốn có anh trong cuộc đời em lâu hơn nữa. Và anh đã tới căn hộ của em để nói với em anh đã ân hận biết bao. Anh sẽ dịu dàng với em như thế nào từ bây giờ trở đi. Và thậm chí nếu em không còn muốn anh nữa, anh mong em...ít nhất cũng cho phép anh ở gần em thôi cũng được. Trong trường hợp em cần anh để làm việc gì đó.”

Tôi chưa bao giờ thấy anh tuyệt đối nhún nhường như vậy, chưa bao giờ tưởng tượng điều đó có thể xảy ra. Tôi xoay mặt anh về phía tôi cho tới khi mũi chúng tôi gần như chạm vào nhau. “Em cần anh làm rất nhiều việc cho em, Hardy. Những việc đáng giá cả cuộc đời đấy.”

Anh hôn tôi với một sức mạnh đáng ngạc nhiên, miệng anh ấm áp và đòi hỏi.

“Em yêu anh,” tôi thăm thì. Và để chứng tỏ sự cường mẽ của một người đàn ông cho dù vừa bị mất máu, bị gây mê, và trong căn phòng bệnh viện rõ ràng chẳng có chút lãng mạn, anh lặn người lên tôi đầy ý nghĩa.

“Đừng,” tôi nói với một tiếng cười khúc khích khi bàn tay tự do của anh trâng tráo lang thang phía trước thân hình tôi. “Bọn mình làm cháy máy điện tim mất thôi, và họ sẽ đá đít em ra ngoài để giữ yên ổn cho quá trình hồi phục của anh đấy.”

Nhưng Hardy không thềm để ý, tất nhiên, làm chính xác cái việc để mình hài lòng.

“Anh biết đấy,” tôi nói, hơi cong người lên khi anh hôn cổ tôi. “Em nói với nhân viên bệnh viện anh là vị hôn phu của em, vậy nên họ mới để cho em ở đây với anh.”

“Anh ghét phải để em làm một kẻ nói dối.” Hardy vuốt tóc tôi ra sau. “Nhưng sau việc xảy ra đêm qua, em đang cảm thấy hoan hỉ, và anh không muốn chiếm lợi thế. Vậy nên ngày mai, khi niềm hoan hỉ đã qua đi...Anh có thể sẽ cầu hôn em.”

“Em có thể sẽ nói vâng,” tôi bảo anh.

Hardy nâng trán tôi lên áp vào trán anh, và tôi hoàn toàn chìm đắm trong màu xanh sâu thẳm của mắt anh.

“Nhanh thế à?” Anh thì thầm trên môi tôi. “Thế thì anh cũng sẽ thật nhanh như em muốn nhé.”

Trong tôi xuất hiện những hồi ức làm tôi có thể phát điên về việc kết hôn lần nữa, từ những kinh nghiệm đau thương trong quá khứ của mình. Nhưng mọi việc sẽ khác với Hardy. Tình yêu của anh với tôi thật vô tư, không đòi hỏi lợi ích, điều mà tôi nghĩ là món quà vĩ đại nhất mà một con người có thể trao cho một người khác.

“Anh biết không,” tôi nói với anh trong đêm đám cưới của chúng tôi. “Em chỉ thực sự hoàn toàn là em khi em cùng anh, nếu không có anh em sẽ chẳng hoàn chỉnh.”

Và vì Hardy hiểu điều tôi muốn nói, anh kéo tôi vào trong vòng tay mình, áp tôi vào tim anh.

EPILOGUE

“Ồ bà Cates, Ông ấy đang nói điện thoại,” thư ký của Hardy nói. “Nhưng ông ấy nói lúc nào bà tới thì mời bà vào ngay.”

Tôi ở trong toà nhà văn phòng nhiều tầng ở Fannin, một kiến trúc bằng nhôm và kính trông giống như hai mẫu đồ chơi xếp hình ghép lại với nhau. “Cám ơn chị,” tôi nói với cô thư ký, rồi tiến thẳng tới văn phòng chồng tôi và tự bước vào.

Hardy đang ở bên bàn của anh, áo complet của anh vút cầu thả trên một chiếc ghế. Cà vạt nói lỏng lệch sang bên và hai tay áo xắn cao để lộ hai cánh tay gân guốc, như thể anh cố làm cho mình thoải mái hơn trong bộ quần áo doanh nhân bức bối. Đồ du côn, tôi nghĩ với sự hài lòng đầy sở hữu.

Chúng tôi đã cưới nhau gần được một năm, và tôi vẫn chưa thể quen với sự thật rằng anh là của tôi. Chẳng có chút gì giống với cuộc hôn nhân tôi từng có với Nick, cả về nội dung lẫn hình thức. Nick không còn đe dọa được tôi hay bất kỳ ai được nữa, anh ta đã bị kết tội tấn công làm tổn thương trầm trọng hai người và bị đưa đến Texarkana. Còn Vanessa Flint đã kết thúc bằng việc phải rời khỏi Houston. Điều cuối cùng tôi biết được rằng chị ta là trợ lý điều hành ở một công ty phân bón ở Marfa.

Tôi không tốn nhiều thời gian ôn đi ôn lại quá khứ. Một trong những phước lành mà con người được ban tặng là khả năng nhớ được nỗi đau mà không phải trải nghiệm lại nó. Cái đau của những vết thương thực thể của cả Hardy và tôi đã được chữa chạy khỏi hẳn. Và một kiểu đau đớn khác, tổn thương trong tâm hồn chúng tôi, cũng đã phai mờ dần. Chúng tôi cẩn trọng với những vết sẹo của nhau. Và chúng tôi say sưa với với men nồng của cuộc hôn nhân chúng tôi đang cùng nhau tạo dựng, càng ngày càng sâu đậm hơn.

“...muốn anh ghim chúng xuống với chính xác loại chất lỏng mà chúng ta lên kế hoạch bơm vào lỗ đó,” Hardy nói.

Tôi cắn môi ngăn lại nụ cười, tự nghĩ mình bây giờ nên quen dần với những ngôn ngữ thanh-tục đặc biệt của ngành công nghiệp dầu khí này mới phải.

“...tôi không lo về tốc độ dòng chảy mà là chất phụ gia họ sử dụng ấy.” Hardy ngừng lại một chút lắng nghe. “Ừ, tốt, tôi có thêm quan tâm về những công nghệ kích thích bí mật. Chính là cái mông tôi sẽ bị EPA (*Cơ quan bảo vệ môi sinh Hoa kỳ*) đá nếu nguồn nước bị nhiễm bẩn đấy, và_”

Anh ngắt lời khi nhìn thấy tôi, và một nụ cười sáng chói chậm rãi nở trên khuôn mặt anh, cái nụ cười chưa lần nào lỡ cơ hội làm cho đầu óc tôi choáng váng. “Chúng ta sẽ kết thúc vụ này sau,” anh nói vào điện thoại. “Tôi có việc gấp. Được rồi.”

Để điện thoại xuống bên cạnh, Hardy bước vòng qua bàn. Anh nửa ngồi, nửa dựa trên cạnh bàn, và thò tay ra kéo tôi vào giữa hai đùi anh. “Cô gái mắt nâu,” anh thăm thì rồi hôn tôi.

“Công nghệ kích thích à?” tôi hỏi, khoá hai tay sau cổ anh.

“Đấy là những cách để vét dầu ở dưới đáy lớp trầm tích,” anh giải thích. “Em bơm chất lỏng vào trong lỗ giếng khoan cho tới khi nó làm rộng khe nứt ngầm dưới sâu đủ để ép dầu ra ngoài.” Hai bàn tay anh trượt xuống hai bên sườn và hông tôi. “Chúng ta đang làm việc với một công nghệ mới khoan phá bằng sức nước.”

“Anh có thể kết thúc cuộc hội thoại của anh rồi đấy,” tôi nói với anh.

“Anh không muốn làm em chán thôi mà.”

“Không chút nào. Em rất thích nghe anh nói chuyện về công việc, nhưng nó luôn rất khiếm nhã.”

“Anh không biết chính xác nghĩa của từ khiếm nhã là gì,” Hardy trả đũa, bàn tay anh lang thang xuống mông tôi, “nhưng anh nghĩ anh đã làm việc đó vài lần rồi.”

Tôi uốn người áp vào anh. “Gợi ý tình dục bất nhã,” tôi giải thích. “Anh đã khiếm nhã cả cuộc đời làm người lớn của anh rồi còn gì.”

Cặp mắt xanh của anh lấp lánh. “Nhưng bây giờ chỉ với em thôi.” Anh hôn tôi chậm rãi, như thể tới lúc phải biểu thị bằng hành động. “Haven, em yêu... buổi hẹn khám thế nào rồi?”

Trước đó, chúng tôi vừa nói chuyện về khả năng có một đứa con. Hardy có vẻ sẵn lòng nhưng vẫn thận trọng, trong khi tôi cảm thấy một điều gì đó như là một nhu cầu sinh học. Tôi muốn một đứa con với anh. Tôi muốn gia đình của chúng tôi. Và dù cho cuộc đời có điều gì chờ đợi chúng tôi phía trước, tôi biết chúng tôi sẽ sát cánh bên nhau cùng vượt qua.

“Bác sỹ nói sức khoẻ em hoàn hảo để tiến hành rồi,” tôi bảo anh. “Vấn đề còn lại thuộc về anh đấy.”

Anh phá lên cười và xiết tôi chặt hơn. “Khi nào chúng ta bắt đầu vậy?”

“Đêm nay nhé?” Tôi ngửa đầu ra sau lử lả khi môi anh trượt dọc cuống họng tôi.

“Thế giờ nghỉ trưa có được không?”

“Vô dụng thôi. Em muốn âm nhạc gợi cảm và màn dạo đầu cơ.”

Tôi cảm thấy nét cong của nụ cười anh trên da tôi. Nhưng khi anh ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt tôi, nụ cười anh nhạt đi. “Haven...Anh không biết liệu anh có trở thành một người bố tốt không. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh làm sai?”

Tôi xúc động bởi sự lo lắng của Hardy, tham vọng thường xuyên của anh là trở thành người đàn ông mà anh nghĩ tôi đáng có được. Ngay cả khi chúng tôi không đồng ý với nhau, tôi vẫn không bao giờ nghi ngờ sự thật rằng tôi đang được yêu thương. Và tôn trọng. Và tôi biết cả hai chúng tôi đều được ban cho nhau.

Tôi phải nhận ra sự thật là bạn không thể thực sự hạnh phúc nếu bạn chưa bao giờ biết đau buồn. Tất cả những điều tồi tệ nhất mà Hardy và tôi từng nếm trải trong cuộc đời đã tạo dựng nên những không gian ở nơi sâu thẳm nhất nơi hạnh phúc được gìn giữ và nâng niu. Và cả tình yêu nữa. Quá nhiều tình yêu tới nỗi có vẻ như không còn không gian trống nào cho cay đắng trong cả hai chúng tôi.

“Em nghĩ với sự thật là anh đang rất lo nghĩ về việc đó hơn hết thảy,” tôi nói, “đã có nghĩa rằng có thể anh rất tuyệt vời trong vai trò đó.”

Hardy mỉm cười và kéo tôi yên ổn và an toàn vào nơi ẩn náu trong lòng anh. Anh ôm tôi thật chặt, và cảm giác thật tốt. Đó chính là điều tôi cần. “Đúng thế thật,” anh nói, giọng anh nghèn nghẹt trong tóc tôi. “Sắp tới bữa trưa của em rồi đó, em yêu. Lấy ví đi. Chúng ta sẽ có thời gian cho màn dạo đầu, nhưng chắc không có âm nhạc gợi cảm đâu. Trừ khi em có thể tìm thấy gì đó trên sóng radio trong xe trên đường về nhà.”

Tôi quay người lại và tìm môi anh, và khám phá ra rằng gần như không thể vừa mỉm cười vừa hôn trong cùng một lúc. Tôi bỏ qua không cãi cọ với anh nữa. “Ai mà cần âm nhạc bây giờ chứ.” Tôi nói.

Và chỉ vài phút sau, chúng tôi đã thẳng hướng về nhà.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>